

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVILANT HEARTS

JAGGER COLE

DEVIANT HEARTS

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA KARANLIK BİR MAFYA

ROMANTİZMİ DARK HEARTS

BİRİNCİ KİTAP

JAGGER COLE

Deviant Hearts
Jagger Cole © 2023
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf
Anthony Meyer

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Çalma Listesi</u>
<u>Tetikleyici Uyarı</u>
<u>Bölüm 1 Bölüm</u>
<u>2 Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4 Bölüm</u>
<u>5 Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7 Bölüm</u>
<u>8 Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Karanlık Krallık

Ayrıca yazan:

Jagger Cole Yazar

Hakkında

OYUN LİSTESİ

Power Over Me - Dermot Kennedy
Lavender Haze - Taylor Swift
Çok Uzun - Danielle Ponder
I Put A Spell On You - Nina Simone
Fascination Street - The Cure
Bang! - AJR
Here - Alessia Cara
Misery Business - Paramore
Weightless - Arlo Parks
Into The Groove - Madonna
Sinnerman - Nina Simone
Enter Sandman - Metallica
Twisted - Two Feet
Dreamy Bruises - Sylvan Esso
Hang Me Up To Dry - Cold War Kids
Arzu - Meg Myers
Senin İçin - Serena
Ryder Kurtuluş -
BUZZ
45 - Tribünler

Spotify'da alma listesini dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travmaların grafik tasvirlerinin yanı sıra Cİ'den de bahsetmektedir. Bu sahneler daha canlı ve derinlemesine bir hikâye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

NEVE

LANET OLSUN. Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddi *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemenin sorunu nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran o.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da tamam, gerçekçi olalım, *vasat*- çabalarım rağmen, çok geçmeden bakışlarım önümdeki notalardan çelik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel taranmış* saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekairelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Aynı sebepten dolayı herhangi bir romantik ilişki yaşamakta sorun mu yaşıyorum? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne *yapıyor*?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden ayrılıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiye sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. İki kat yükselen çift yükseklikli cam çatı katı olan bina

Otuz sekizinci kattaki dairemin *üstünde*, şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatıyor.

Camdan *çatı katı*.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casus bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama bunu az tatmin olmuş libidoma ve sıkılmış kalçalarımın anlatmaya çalışın.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?" Kendime bakarken kaşlarım çatıldı.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum, ama boş veriyorum. Castle, Eilish'in ve benim

-Sanırım son on yıldır "bodyguard "dı. Çocukken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan 1.80 boyundaki, oyun kurucu gibi yapılı gölgeye hayranlık duyardı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep ağabeyimizdi.

hiç olmadı. Ve biz de *onun* sürekli sinir bozucu ama sevimli çocuk kardeşleriyiz.

hiç olmadı.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı

dışarı çıkarıyorum. "Ama *Caaaastle*-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Beni aşar. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik

mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie- O'su gibi görünen, saç ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem de *sabahın dokuz buçuğunda*. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtlıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç

kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?"

Omuz silkiyor, arkasını

dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas,

cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi *biri* hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da

karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırhlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtıırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tısılıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir ip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"*Boo*," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle, omurgamı ürperten bir şekilde bana göz kırıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırışıklıklar Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir. "Ben Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı atıyorum.

"*Ne* yapıyorsun, Cas? *Ne* yapıyoruz-

" "Kapıları a."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve gbeğim sıkıca

kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü cipten inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi sorgulanamaz bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun bakışları* beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim

dudaklarımı büzüp ona baktım.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Elbette kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Bu tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam yaklaşıyor
üzerinde Ben acımasızca, soğuk bir şekilde gülümser.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş

kadar sıcak oluyor. "BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin rengin değil." Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ışık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşır gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Taç giyen baş, alçakça yalan söyler.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral *olacaklarını* bilirler. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için *yaratılmadım*. Ben Lancelot'um, yakıp yıkan, yağmalayan ve kırlarda yol alan. Kral Arthur *değilim*.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuşum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak vahşet ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta geçtiğimde hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşılamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, en azından yarım bir ateşkes vardı - Saoirse

Atlas'a söz vermişti. Ve bu evlilik sona erdiğinde bile, en azından sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasındaki ilişkiler soğumuştı.

Ta ki işler *kötü bir şekilde* ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başı olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian *tam* bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Birden fazla kez, duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam olarak tanımlandı. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarları ya da açgözlülüğü yüzünden bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, *biz de* kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben* de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağında durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim -Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe, hepimiz

garip bir şekilde isimlendirildiğimiz mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri ona çekmiş. Ben de babamızın karanlık, düşünceli gözlerini aldım.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim kardeşimize sert bakışımı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı sallıyorum. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik *olmamayı deneyebilir misin*, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtıtmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları sonsuza dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız an Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyor, amcasının ona hala ne olacağını söylemediği açık.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten yeterince

Etrafta dolaşan akallar, saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekliyorlar. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

zerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Bu yüzden, biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sonsuza dek sona erdirecek ve her iki ailemizi de birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü hale getirecek bir anlaşma."

Amcasına dönüp kaşlarını atarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

İşler iyiye gidiyor. "*Birleşik*

bir cephe mi?" *Lanet olsun,*

Ezio.

ne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru çeviriyorum.

"Lütfen, şu lanet olası *birleşik* cephe hakkında konuşmaya *devam* edin. -"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir ailedir. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü vermişlerdir ve

Ezio'nun intihar bombası atmak üzere olduğunu görebildiğim için tüm bu tartışma çenemi sert bir şekilde gıcırdatıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lütfe*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalles, onursuz *Mick'lerle* ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol*," diye çıkıştım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama bu kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının

zamanı değil. Cillian boğazını temizliyor ve masanın öbür

ucundaki Ezio'ya bakıyor.

"Kederinizi ne *hafifletir*?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması değil.

Bu onun gırtlığına yapışmasıdır ve Ezio tuzağına düşmek üzeredir.

"Kahrolası *kederimi* ne *hafifletecek*?! " İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşığlayıcı! Burada oturmayacağım-"

"Evet, yapacaksın." Bakışlarım onun üzerinde sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada değil. "Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor. "Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye *cüret mi ediyor*?! Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımınla odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. *Bu hayal ettiğimden İKİ KAT daha eğlenceli*," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmaını daha sıkı tutmalısınız." "Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasınıninkine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum.

"Anlaşmamıza sadık kalacak mısın?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çekiyor ve sonra yavaşça

başını sallıyor. "Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe gömülür*. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istercesine kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, yüzüne yayılan dehşet ifadesinden onun da iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üfledikten sonra izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbiri çıkmıyor. "Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yüzü bir hayalet kadar solgun olan Neve yavaşça dönerek vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Bence aramızdaki küskünlüğü gidermenin en iyi yolunun bu olduğunu anlayacaksın Neve.

."

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, *Ares.*"

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti-*"

"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor. "Sikin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

NEVE

"BİLİYOR MUYDUN?!"

Castle ve Eilish'in barda oturduğu alt kattaki kapalı bara doğru ilerlerken gözlerimde cinayet, sesimde öfke var.

Kız kardeşim oturduğu yerde dönüyor, şaşkın bir halde öfkeme ve gözyaşlarına bakıyor. Castle'ın sert ve acımasız bakışlarından cevabımı çoktan almış olduğumu anlıyorum.

"*Biliyor muydun??*" Granit göğsüne sert bir parmak sokarak ona bağırıyorum.

"Neve, beni dinle-"

"*Siktir git!*" Tersledim. "Seni pislik! *Biliyordun* ve bana söylemedin mi!? Bunu nasıl yaparsın!?"

Eilish taburesinden kayarak aramıza giriyor.

"Dur, bekle." Castle'a döndü. "Ne biliyordun?" "Cillian'ın beni *lanet olası Ares Drakos'la* evlendirmeye hazırlandığını!" Eilish'in yüzü soldu ve bana doğru döndü.

"Ne?!"

"Evet, Ares'le evlenecek," diye gürlüyor Castle sessizce.

Küçük kız kardeşim aval aval ona bakmak için geri dönüyor.

"Biliyor muydun?"

   geçiriyor, bir elini kısa saçlarının arasından geçiriyor, bana bakamıyor. "Oh, o çok iyi biliyordu. Beni do ruca aslanın inine götürdü," diye tıslıyorum.

"Neve, hadi!" Geri dönüp bana bakıyor, kollarını iki yana açarak itiraz ediyor. "Sanki tüm bu operasyonun arkasındaki stratejist benmişim gibi davranıyorsun. Ben sadece kiralık kas g c y m, evlat."

Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Castle kaslı, evet, ama spor salonu fetişi olan herhangi bir sersem de korumamız olabilirdi. Castle on yıl önce bu iş için seçildi, sadece iri yarı olduğu ya da orduda komando olduğu için değil, çok zeki, taktiksel ve her zaman altı adım  nde olduğu için.

"Biliyordun," diye tıslıyorum, dudaklarımdan suçlama damlıyor. Castle ağır ağır i  geçiriyor.

"Evet, evlat, biliyordum."

"Siktir git. Ve bana  ocuk demeyi kes. Evli bir kadın olmak üzereyim, yoksa duymadın mı?"

"Ne yapacaktım, Neve?" diye tersliyor. "Seni Meksika'ya falan mı ka ıracaktım?"

"Beni *Antarktika*  zerinde bir uçaktan d ş rebilirdin ve bu lanet *Drakos ailesiyle* evlenmekten daha iyi olurdu!" Ona ba ırdım.

Eilish dönüyor, yüzü

bembeyaz. "Sen... *gerçekten*

öyle misin?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Gerçekten de öyle," diyor Castle sessizce. "Bu, amcan ve Ares'in iki aile arasındaki baltaları sonsuza dek gömmek için yaptıkları bir anlaşma."

"Lanet olası *ortaçağ*, işte bu!" Tıslıyorum.

Gözleri kısıldı. "Seninle aynı fikirde olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence sen lanet olası bir hainsin, düşündüğüm bu," diye tükürerek onu barın arkasına itiyorum. Bir şişe viski alıp buzlu bardağa bir yudum döküyorum. Bardağı dudaklarıma götürürken ellerim titriyor, sinirlerim çıldırmış gibi titriyor.

"Neve, hadi ama," Castle kararsızca bana bakıyor. "Saat sabahın onu-" "Git otuz parça gümüşünle oyna, *göt* herif."

Şişeyi ve bardağı yanıma alıp barın onların t a r a f ı n a
g e ç i y o r u m ve bir tabureye tırmanıyorum.

"Neve..." Eilish sessizce konuşuyor, elini koluma koyarken sesi boğuklaşıyor. "Ne yapacaksın?"

"Kaç." Tükürdüm. "Cillian'ı öldür. Bilmiyorum."

Castle boğazını temizler. "Bak, ben bu işte yokum-"

"Bildiğim *iyi oldu*. Siktir git."

Castle'a olması gerekenden çok daha sert davranıyorum. Ama şu anda ya neye bulaştığımı bile bile beni buraya getiren ve hiçbir şey söylemeyen ona bağıracağım ya da aynı şekilde dışarıda bırakılmış kız kardeşime. İkisi arasında, şu anda gazabıma uğrayan kesinlikle Castle olacak.

"Ben buna *katılmıyorum*," diye tekrarlıyor. "Ama Cillian'ın bu kartı neden oynadığını anlamalısınız. Bu her şeyi değiştirir. Aileler ve tüm yan aileler arasındaki düşmanlıkları siliyor. Drakos ve Kildare'ı bir süper güce dönüştürüyor. Neve, bu dünyanın politikasına kör olmadığını biliyorum. Kartel'in, Bratva'nın... İrlandalıların ve Yunanlıların birbirlerini parçalamalarını beklediklerini ve böylece gelip ganimeti paylaşabileceklerini biliyorsun."

Bunların hepsini biliyorum.

Yine de çarpan kalbimi sakinleştirmek ya da göğsümde kabaran öfkeyi dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Castle yanımdaki tabureye oturup ağır bir elini omzuma atarken iç geçiriyor.

"Özür dilerim evlat. Gerçekten üzgünüm. Hoşuma gittiğini söylemiyorum ama gerçek şu ki en büyük Kildare kızının en büyük Drakos oğluyla evlenmesi tüm geçmişi temizler. Bu dünyada evlilik kanundur, bunu *biliyorsun*. Cillian bu yüzden bunu istedi."

"Yirmi birinci yüzyıldayız ve New York'tayız," diye tükürdüm. "Ares'le evlenebilir."

Castle başını sallayarak sessizce sırtıyor. Tüm mücadele beni terk ederken nefes veriyorum ve kalan boşluğu korku doldurmaya başlıyor.

Sikeyim.

Lanet olsun. Ares. Ares'le

evleniyorum.

Lanet olası savaş tanrısının ta kendisi.

Günah ve ayartma ile şekillendirilmiş tanrı benzeri vücuda sahip olanı kastediyorsunuz.

Yüzüm kızarıyor, bu hain ve şehvet dolu düşünceyi kafamdan atmak için viskiyi hızlıca bir dikişte yudumluyorum. Ama bu sadece Ares ve onun ilahi fiziğiyle ilgili *diğer* pis düşünceleri akla getiriyor. Yontulmuş çenesi ve mükemmel elmacık kemikleri. Delici siyah gözleri, siyah saçları, parlayan beyaz dişleri ve bronz teni.

CGI karın kaslarından bahsetmiyorum bile. Ve mükemmel kıkırdan. Ve onun kalça olukları ve onun....

Şiddetle kızarıyorum, şişeye tekrar uzanmadan önce bardağımın son suyunu da boşaltıyorum.

"Sakin ol."

Castle onu ulaşamayacağım bir yere itiyor. Ona ters ters

bakıyorum. "Ver bana."

Başını sallar. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum. Ama bitti."

Eilish'in diğer tarafımdaki tabureye çöktüğünü ve kollarını bana doladığını hissediyorum.

"Neve..."

"Sorun değil," diye mırıldandım soğuk bir şekilde.

"*Değil*," diye homurdanıyor Castle. "Pek sayılmaz. Leş gibi kokuyor. Ne olursa olsun, Ares'in bir kez bile hata yapmasını izleyeceğimden emin olsan iyi edersin. Seninle haddini aşan bir şekilde konuşursa ya da sana tek bir *parmağını bile sürerse*, bunu kanla ödeyecek."

"Çaba için A, Cas. Ama sana hâlâ kızgınım," diye somurtuyorum.

Koluna yumruk atmak için döndüğümde bana çarpık bir sırıtışla

bakıyor. Bir duraklama oldu. Sonra-

"Yani..." Eilish kaşlarını çatıyor. "Ne kadar gerçek olmak zorunda?" Başımı sallıyorum. "Ha?"

"Belki de bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik, anlıyor musun? Hâlâ kendi evinde yaşayabilirsin ya da..." umutla bana bakıyor. "Eve dönmek mi? Hâlâ sınıfına gidebilir ve kendi hayatını yaşayabilirsin. Belki de bu sadece göstermelik bir şeydir?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum, alnımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi bara dayıyorum. Dönüp Castle'a ters ters bakıyorum. "Ama sanırım *sen biliyorsun*."

Başımı sallıyor. "Bilmiyorum."

"Çok yardımcı oldun."

Alaycı bir şekilde
gülümsüyor. "Hadi
seni eve götürelim."

"*Ya da* daha iyi bir fikir," diyor Eilish. "Eve geri döneriz-"

Kendisinin, Cillian'ın ve Castle'ın yaşadığı ana Kildare evini kastediyor.

"-ve bir yığın sevimsiz film ve abur cuburun içinde kaybolmak mı?"

Boş bardağıma ters ters
bakıyorum. "Ve içki?"

Sırıttıyor. "Elbette."

Castle elini omzuma koydu. "Çocuklardan birine Brooklyn'e gidip sana Lucali'nin pizzasından almasını söyleyeceğim."

Ona ters ters baktım. "Bana dünyadaki en sevdiğim pizzayla rüşvet vermenin suçunu kabul etmek olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. İnledim.

Bu bir kabus. Ama içimde, çekirdeğim sıkılaşıyor.

Nabzım hızlanıyor

Ve karanlık, ahlaksız düşünceler zihnimin kenarlarında sinsice dolaşıyor.

Ares Drakos'la evleniyor olmam berbat ötesi. Ama onun kim olduğunu ve düşman olduğumuz gerçeğini unutursam....

Sifonu çektim.

Yani, adama *baksana*. Daha kötüsü de olabilirdi. Ezio Adamos ya da onun gibi biriyle evleniyor olabilirdim. Ellerimi saçlarımın arasına sokarken ürperiyorum.

"Eee?" Eilish umutla dürtüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. "İçki olacağına söz veriyor musun?"

Alaycı bir şekilde başını sallıyor.

"*Tamam*, gidelim." Castle'a ters ters bakıyorum. "Lucali'nin pizzası için hâlâ kancadasın, unutma. Ve şu ançüezlerden bir tane daha istiyorum. Sicilya'dan gelenlerden."

Sessizce kıkırdıyor. "Hemen ilgileneceğim."

Ben de bu işi nasıl bozacağımı bulmaya *çalışacağım*. Çünkü Ares her ne kadar günahkâr derecede ateşli olsa da ve onunla aynı yatağı paylaşma fikri beni utanç verici bir şekilde tahrik etse de, *asla olmaz*.

O adamla bir mafya anlaşmasının parçası olarak evlenmeyeceğim. Neye mal olacağı umurumda değil. Başka bir yol bulacağım. Diplomasi, para ya da *herhangi bir şey*.

Ares'le evlenmeyeceğim.

Castle şişeyi barın arkasına koydu ve üçümüz Range Rover'a doğru yola çıktık, ben ayaklarımı sürüyerek.

Çok geç olana kadar arabayı görmüyorum.

Siper alma ya da kaçma şansım kalmayana kadar lastiklerin gıcirtısını ya da yanımdan geçen cipin camlarından patlayan susturuculu silahların patlama sesini duymuyorum.

Sanki bir kâbusun içindeyim ya da suyun altında koşmaya çalışıyorum. Ağır çekimde dönüyorum, Castle'ın beyaz gömleğinin altından göğsüne yayılan kırmızıyı izlerken korku yüzümü kül rengine çeviriyor.

Onun bir taş gibi kaldırıma düşmesini izlerken.

Dönüp Eilish'in Chanel elbisesinin önünü boyayan kanı gördüğümde kalbimin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissediyorum, tam da gözleri kafasının içinde geri dönmeden ve kaldırıma yığılmadan hemen önce.

Ve sonra, New York trafiğinin alçak gürültüsü içinde tek duyabildiğim kendi sesim oluyor.

Çılgılık atıyor.

İrlanda barından dışarı adımımı attığımda kaosun içinde buluyorum kendimi.

Siyah SUV kükreyerek geçerken, silah namluları açılmış camlardan ateş saçarken, otomatik olarak siper almak için yere düştüğümün ve silahımı ceketimden çıkardığımın hayal meyal farkındayım.

Ama sonra başka bir şey yapıyorum. Beni şaşırtan ilginç bir şey.

Arkasına çömeldiğim çiçek tarhının üzerinden atladığımda kurşunlar hâlâ uçuşuyordu. Kaldırımdan hızla geçip Neve'i yere yatırdığımda mermilerin ayaklarımın yanındaki kaldırıma ve arkamdaki tuğla duvara çarptığını hissedebiliyorum.

Çığlık atıyor ve çırpınıyor ama ben kıpırdamıyorum. Yanı başımızdaki beyaz Range Rover'in camları renkli siyah doluya dönüşürken ben de gevşemiyorum, onun bedenini kendi bedenimle örtüyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, dudaklarımda bir hırıltıyla ayağa kalkıyorum, silahımı kaldırıyorum ve kükreyerek uzaklaşan siyah SUV'a birkaç el ateş ediyorum.

Köşeyi dönmeden hemen önce plakayı ezberliyorum. Ancak o zaman çığlıkların farkına varıyorum.

Bir an için Neve'in yere yığıldığını görüp vurulduğunu düşündüğümde içimde bir şeyler sertleşiyor ve soğuyor. Ama sonra hemen onun olmadığını fark ettim.

Bu onun kız *kardeşi*.

Koruma, Castle da düştü. O bekleyebilir. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden-!"

Eilish'in yanında dizlerimin üzerine çökerken Neve'e "Çekil," diye bağıryorum. Ellerim yanlarında ve elbisesine kan sızan göbeğinde geziniyor.

"Sakın dokunma-"

"Giriş yaralarını arıyorum!" Neve'e bağıryorum. "Lanet olası bir *Hisset!* Tanrım!"

Sesimin şiddeti ve yoğunluğu onu dehşete sürüklerken ağzı bir anda kapanıyor. Parmaklarım kanın üzerinde gezinirken kaşlarımı çatarak kız kardeşine dönüyorum.

Kurşun delikleri nerede?

Eilish aniden nefes nefese kalıp gözlerindeki dehşetle ayağa fırladığında Neve ve ben ikimiz de sıçırıyoruz.

"NEVE!!" Kız kardeşi rahatlamış bir şekilde hıçkırırken Eilish çığlık atıyor ve kollarını ona dolu y o r .

Kan onun değil.

Neve ve ben bunu aynı anda fark ettik. Çünkü birden Castle'ın yere yığıldığı yere baktık.

Sikeyim.

"KESİNLİKLE EMİN MİSİN?"

Ses tonum ölümcül.

Kratos acımasızca

başını sallıyor.

"NYPD'deki adamım plakayı araştırdı. Kesinlikle onunkilerden biri."

O moron Ezio'daki gibi. Neve'e, Eilish'e ve Castle'a kurşun yağdıran, her şeyi kolayca topyekûn bir savaşa dönüştürebilecek olan kişi *Ezio'ydu*.

Onu öldüreceğim.

Hades, Kratos ve ben, O'Bannon'a en yakın hastane olan Mount Sinai West'teki boş bir konferans odasında saklanıyoruz. Üçümüz, Cillian ve birkaç adamıyla birlikte, bir saat önce yaralı bir Castle, sarsılmış bir Eilish ve neredeyse katatonik bir Neve'yi buraya getirdik.

Ama herkes iyi. Yani, çoğunlukla.

Eilish'in üzerindeki kan Castle'ındı. Ama öyle bile olsa, iyileşecek. Adam gömleğinin altına kurşun geçirmez yelek giyecek kadar akıllıymış, bu da ona sıkılan kurşunların çoğunu yakalamış. Birkaç kaburgası zedelenmiş, kolunda, omzunda ve kalçasında sıyrıldığı yere dikiş atılması gereken yaralar var - Eilish'in üzerindeki kan da oradan geliyor.

Ama bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, Kildare'ın üst teğmeni ve koruması sert bir orospu çocuğu. İyileşecek. Eilish de öyle, sadece bayıldığında kışında oluşan morluk için tedavi görüyor.

Castle iyi. Eilish iyi.

Neve, diğer taraftan.

Bugün olabilecek binlerce başka sonucu düşündüğümde, damarlarımda kafa karıştırıcı bir şeyin zonkladığını hissediyorum.

Eğer yeğeni vurulmuş olsaydı, Cillian'la yaptığımız barış anlaşmasını mahvedebilirdi ve mahvedecekti de - hem de sözde müttefiklerimden birinin başı tarafından. Tanrım.

Ama o iyi. Zarar görmemiş.

Ezio'yu elime aldığımda aynı şeyin onun için geçerli olacağını söyleyemem.

"Ne sikim düşünüyordu ki?" Kratos pencerelerin yanında volta atarak mırıldanıyor.

Hades nefesinin altında küfrediyor. "Oğlu o lanet olası pis Micks tarafından öldürüldüğü için çok kızgın-"

Sonra kısa kesiyor, gözleri arkamdaki kapı aralığına kayıyor. Döndüğümde Cillian'ın kapının pervazına yaslanmış, serin ve ürkütücü yeşil bakışlarını kardeşimin üzerinde gezdirdiğini görüyorum.

"Hayır, lütfen, ne diyordunuz?"

Hades sadistçe gülümser.

"Diyordum ki, Ezio siz *pis Micks'e* biraz kızgın.
oğlunu öldürdü."

Oda bir iki saniyeliğine çok gerginleşiyor. Cillian'ın yüzündeki o tuhaf, psikopat gülümsemenin kaybolmasını ve kardeşime ani bir hamle yapmasını bekliyorum. Ama bu asla olmuyor. Öylece gülümsemeye devam ediyor.

Burada bir ateşkese aracılık ediyor ve bir ortaklığa giriyor olabiliriz. Ancak bu, yeşil gözlü İrlandalıdan ve onun akli dengesi yerinde olmayan *şöhretinden* hala çekinmediğim anlamına gelmiyor.

Cillian gülümsemesinin Hades'i delip geçmesine izin veriyor, ta ki kardeşim kaşlarını çatana ve rahatsız bir şekilde yer değiştirene kadar. Cillian hiçbir şey söylemiyor. Ama sonunda gözleriyle Hades'i bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

"Adamınızın duygusal durumu aslında hiç umurumda değil. Ama onun ölü bir adam olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Çenem sıkıştı ama başımı salladım.

Çünkü hoşuma gitmese de bunu anlıyorum. Ezio iyi bir adam ve Adamos ailesi amcama yıllarca iyi hizmet etti. Ezio öldürülürse -daha da kötüsü, Kildare'ler tarafından öldürülürse ve ben *buna izin verirsem*- elimizde bambaşka bir sorun olacak.

Ve üstesinden gelmemiz gereken bir şey. Daha doğrusu, *benim* halletmem gerekecek. Şefe selam olsun.

Cillian haksız değil. Bunun olması gerekiyor. Ezio ortadan kaldırılmalı. Cillian'ın *kanına* ateş etti, Tanrı aşkına.

"Halledilecek."

Hades bana ters ters bakıyor. Ben de ters ters bakıyorum.

"*Prépei na symveí. To katalavainoume kai oi dýo,*" diye mırıldanıyorum ona Yunanca.

Olmak zorunda. Bunu ikimiz de anlıyoruz.

Uzaklara bakarken yüzü kararıyor. Ama sonra yavaşça başını sallayıp tekrar bana bakıyor.

"*Nai, enochliste. Katalavaino.*"

Evet, kardeşim. Anlıyorum.

Cillian bana baktı. "O n u yakalayıp bana getirmek için tam bir saatin var. Yoksa onu bulana kadar bu lanet şehri yerle bir ederim."

Ağzım sulandı.

"Bir k o n u d a açık olalım. Burada bir anlaşma içindeyiz. Ama eşit bir *ortaklığa* giriyoruz."

Cillian'a yaklaşıyorum, o psikopat ölü gözlü bakışıyla beni sabitlediğinde bile gözümü kırpmıyorum.

"Bana emir ya da ültimatom vermeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor. Sonunda kaşlarını kaldırırken dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

"Donunu çözebilirsin, Savaş Tanrısı," diye mırıldanıyor. "Birbirimizi anlıyoruz. Ama o adamın bulunmasına ihtiyacım var, hem de *hemen*. Umarım aciliyetimi anlayabilirsin."

"Yapabilirim. Ve ben bulur bulmaz onu alacaksın-" "Ares."

Kratos'a baktığımda konferans salonunun uzak tarafını oluşturan cam duvarın ardından başını salladığını görüyorum. Diğer tarafta, beyaz yüzlü ama sıkı çeneli bir adam, iki adamım tarafından kuşatılmış, başı dik bir şekilde duruyor.

Ezio.

"Vay canına, kapıdan kapıya bu kadar hızlı teslimat, etkilendim," diye mırıldanıyor Cillian hiddetle. Ceketinden bir sustalı çıkardığını görünce kaşlarımı çatarak dönüyorum.

"Sakin ol."

"Yavaş gideceğim. Ve yavaş."

Hades'le birbirimize kuşkuyla bakıyoruz ve o da bana "ne oluyor lan" der gibi bakıyor.

"Bir hastanedeyiz, Cillian..." Mırıldandım.

"Evet, bunun farkındayım. Ama hastanede olmamızın tek nedeni, hatırlarsanız, şurada duran orospu çocuğunun iki yeğenimi hastanelik etmesi. En iyi adamlarımdan birinden bahsetmiyorum bile. İşte bu yüzden onun derisini yüzeceğim."

Konferans odasının kapısı açıldı ve adamlarımdan biri kafasını içeri uzattı.

"Bay Drakos, Ezio konuşmak istiyor. Bu arada bize kendi başına geldi."

Başımı salladım, sonra etrafa bakındım.

Lanet pencerelerle dolu olmayan bir yerde olmalıyız.

"Bize biraz daha mahremiyeti olan bir oda bulun," diye homurdanıyorum gardiyana, o başını sallayıp kapıdan çıkmadan önce. Cillian'a dönüyorum. "Ve sana. Bu işi çözene kadar bu kadar Kuzuların Sessizliği saçmalığı yeter."

Gözlerinin ardındaki hırçınlığı görüyorum.

"*Lütfen*," diye ekliyorum.

Cillian dişlerini dudağının üzerinde gezdirerek düşünüyor. "Peki. Ama bıçağımı getiriyorum."

"SANA söz verİYORUM, ARES."

Beş dakika sonra hastanenin şapelindeyiz, adamlarım dışarıda kapıları koruyor. Ezio, Cillian'ın elindeki sustalıyı bir cerrahın pratik becerisiyle çevirişine bakarken altına işeyecekmiş gibi görünüyor.

Ya da bir kasap.

Ezio, üç adamının Neve'in yanı sıra yapabildikleri diğer Kildare'leri de ortadan kaldırmak için nasıl yetkisi dışında hareket ettiğini anlatmayı henüz bitirdi.

"Anlamalısın, onlar kızgın, Ares. Jason..." Uzaklara bakarken boğuluyor. "Adamlarım tarafından çok sevilirdi ve ateşkes haberine çok kötü tepki verdiler. Bunun onun anısına ihanet olduğunu düşünüyorlar."

Cillian'a dönerken gergin bir şekilde boğazını temizliyor.

"Oğlumun ölümünü şahsen size karşı kullanmıyorum Bay Kildare. Bana acı verse de iyi niyetimin bir göstergesi olarak, bugünden sorumlu olan üç adam aşağıda bir minibüste bağlı. İstedığınızı yapabilirsiniz."

Cillian'a

bakıyorum. "İyi

miyiz?"

Bana dönmeden önce kaşlarını kaldırıp Ezio'ya

soğukkanlılıkla bakıyor. "Duruma göre değişir. Ona

inanıyor musun?"

"İstiyorum."

Gerçekten tanıyorum. Ezio Adamos'u çok uzun zamandır tanıyorum. Onun ve adamlarının Jason'a olanlardan dolayı kızgın olmalarını anlıyorum ama sabahın onunda Manhattan'ın göbeğinde etrafa kurşun yağdıracak kadar aptal değil.

Cillian bir omzunu kaldırır. "O zaman evet, iyiyiz."

Ezio zayıfça gülümser ve İrlandalıya yaklaşır. Bir elini uzatır ve Cillian elini sıkmadan önce bir anlığına ona bakar. Cillian'ın tutuşu sıkılaştığında Ezio kaskatı kesilir ve Cillian onu kendine doğru çeker.

"Hata yapmayın Bay Adamos," diye sessizce homurdanıyor. "Eğer bana yalan söylediğinizi öğrenirsem, mesela bu adamlarınız, belki de işkence altında, atladığınız bazı şeyleri itiraf ederlerse..."

Ezio titriyor. Cillian gülümser.

"O zaman seni bulacağım ve göt deliğinden ensene kadar keseceğim."

Ezio'ya yaklaşıyor. "*Ön taraftan.*"

Ezio titrer ve sonra sertçe başını sallar. "Anlıyorum, Bay Kildare."

"Harika. Şimdi, bana bu minibüsü göstermenizi *çok isterim.*"

Ezio ve Cillian gittiğinde ve ben tekrar kardeşlerimle yalnız kaldığımda, Hades alçak sesle ıslık çalıyor ve bana dönüyor.

"O kesin olarak deli. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım bunu anladım, teşekkürler Hades," diye

mırıldanıyorum kuru bir sesle. Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"*Konuş,*" diye homurdanıyorum.

Küçük kardeşim omuzlarını silkiyor ve bana dönüyor.

"Bak, bunun senin tahtın olduğunu anlıyorum. Ve evet, kağıt üzerinde bu ateşkes iyi bir şey."

"Ama?"

Omuz silkiyor.

"*Ama* bizimkiyle birlikte katıldığınız aileyi gerçekten düşündünüz mü?"

"Bu politika, Hades. Başka bir şey değil. İki ülke arasında bir anlaşma imzalamak gibi."

Kaşlarını kaldırarak sırtıyor.

"Evet, Neve bebekler doğurmaya başlayana kadar."

Kratos kıkırdıyor. İkisine de ters ters bakıyorum.

"Böyle bir şey *olmayacak*."

"Çek ve dua et oyununa bu kadar güveniyorsun demek?" İkisi kıs kıs gülerken ben iç çekiyorum.

"Yani *böyle bir şey* olmayacak. O sadece ismen benim karım olacak. Onu becermeyeceğim."

"Lanet olsun haklısın, değilsin."

Kahretsin.

Neve'in kapı aralığından gelen sesiyle üçümüz birden dönüyoruz. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana hançer gibi bakıyor. Uzun kızıl saçları az önceki dağınık at kuyruğundan kurtulmuş, omuzlarına ve gömleğinin yeşiline dökülüyor.

"Bana *elini* srdn, gt herif-"

"Bizi yalnız bırakın," diye homurdanarak kardeşlerime dönüyorum. İkisi bana bakıyor, sonra Neve'e, sonra tekrar bana.

"*Şimdi.*"

"Yürüyorum, yürüyorum," diye mırıldanan Hades, Kratos'la birlikte yavaşça Neve'in yanından geçip kapıdan çıkarken ona doğru bir sırtıma fırlatıyor.

Yalnız kaldığımızda iç ekiyorm ve kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamdaki sıraya yaslanıyorum.

"Castle ve kız kardeşin nasıl?"

"İyi olacaklar, teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, hala bana kaşlarını çatıyor. "Evet?"

"Ne dediğimi duyduğundan emin olmak istiyorum. Eğer tek bir parmağını bile sokarsan-"

Bir kahkaha attım. "Sana dokunmakla ilgilendiğimi *mi* sanıyorsun?"

Neve'in kaşları havaya kalktı.

"*Bu da* ne demek şimdi?"

"*Yani,*" diye ıkışıyorum. "Sen hayal edebileceğim ideal eşten en uzak şeysin."

Kızıl saçlı bana bakıyor.

"Tamam, *kaba,*" diye alay ediyor, başını sallıyor. "Ve sen de siktir git-"

"Fevri, inatçı, aceleci, ağzı bozuktur... Devam edeyim mi?"

"Oh, *lütfen*

yap!" "Sen bir

pasaklısın."

"*Ben-*"

"Yatak odanı gördüm, Neve."

Sözleri boēazında dēmlendi.

"Sakin inkr etmeye kalkma."

Bana bakarken Neve'in yüzü ateē gibi yanıyor.

"Zarafetten yoksunsun, zor birisin ve" -kıyafetlerine anlamlı bir bakıē fırlatıyorum- "berbat bir moda anlayıēın var."

Aēzı geniē ve skandal yaratan bir "O" ēekli alıyor.

"Tamam, o zaman, önce, gt herif, bir torba sik ye-"

Nefes nefese kaldı, ona yaklaētım.

"*Tüm bunlar söylenirken,*" diye homurdanıyorum, tam üzerine gelirken onu rpertiyorum. "Evlendiēimizde... Sen benim *karım olduēunda...*"

Elim çenesini kavrayacak ēekilde yukarı kalktıēında nefesi keskin bir ēekilde kesiliyor.

"Eēer sana bir parmaēımı, birkaç parmaēımı, hatta bütün bir elimi sürmeyi *seēersem...*" Soēuk bir ēekilde gülümsüyorum. "Ya da bir elden *baēka* ēeyler..."

Yüzü kıpkırmızı olurken gözleri daha da büyüyor.

"Seni adi herif-"

"*Evlilik hakkımı kullanmak iēin* bunlardan herhangi birini yapmayı seēersem," diye ince ince tıslıyorum. "I
olacak. Anlaēıldı mı?"

Neve kıllanıyor, gözlerimin içine bakarken nefret ve sıcaklıkla kaynıyor.

"Çek ellerini üzerimden."

Gözlerimi ona kilitliyorum. Yutkunuyor ve nabzının parmak uçlarımda altında sıcak bir şekilde mırıldanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Al dedim. Senin. Ellerini. Çek-"

Parmaklarım teninden ayrılıyor ve elim tekrar yanıma düşüyor. Ama uzaklaşmıyorum.

"Şimdilik yapacağım. Ama yakında Neve," diye mırıldanıyorum sessizce, yaklaştığımda nefesinin biraz kesilmesinin tadını çıkararak. "Sen benim karım olduğunda, eğer istersem, ellerimi istediğim zaman senin üzerinde gezdireceğim. Nereye istersem."

Yüzü sıcaktan zonkluyor, gözleri şişiyor ve boğazına takılan yumruyu yutarken boğazının nasıl hareket ettiğini kaçıramıyorum.

"Denemeni görmek isterim, göt herif," diye tıslıyor.

"Meydan okuma kabul edildi."

Döndüm ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıktım.

Bir dakika sonra asansörde tek başıma duvara yaslanıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Yalan söylemiyordum ya da pislik olmaya çalışmıyordum. O gerçekten de kendime eş olarak hayal edebileceğim en uzak şey. Bahsettiğim şeylerin hepsi onda var ve bu şeylerin hepsi beni çileden çıkarıyor.

Peki tüm bunlara rağmen ellerimi onun üzerine koyma fikri beni neden bu kadar heyecanlandırıyor? Neden kanımı sıvı ateşe ve sikimi

Lanet olası elik mi?

Sevmediğim bu kadınla itaati ve boyun eğmesi için savaşma fikri beni neden bu kadar ateşliyor?

Ve neden Neve Kildare'in tüm mücadelesi ve tavrıyla dizlerinin üzerinde bana bakıp sikim için yalvarması fikri beni hayatımda hissettiğim her şeyden daha güçlü bir arzuyla sarıyor?

Belki onu evcilleştiririm. Ya da belki beni uykumda öldürür. Her iki şekilde de, bu oluyor.

şimdi yapılacak tek şey kemerlerinizi bağlamak ve sıkı tutunmak.

NEVE

"İÇKİ?"

"Ayılar ormana sıçar mı?"

Amcam sırtıyor, iki büyük viski doldururken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Gençken böyle bir ağzın olduğunu hatırlamıyorum."

Bar arabasından dönüp masasına -eskiden babamın masasıydı- oturuyor ve bardaklardan birini bana doğru uzatıyor.

"*Sláinte.*"

"Şerefe," diye mırıldanıyorum, kadehimi dudaklarıma götürmeden önce onunkiyle tokuşturuyorum. "Ve bu muhtemelen New York'ta en son zaman geçirdiğinde on iki yaşında olduğum içindi."

Onaylarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Yani o zamandan beri tam bir gangster mi oldun?"

Sırtıyorum. "Suç işleyen bir ailede bir suç patronu tarafından büyütülüyorsun ve sonra herkes senin gibi biri çıkmayınca şok olmuş gibi davranıyor."

bir prenses ya da kongre üyesi olmak

için." "Eilish değilsen tabii."

Gözlerimi deviriyorum ve amcam sessizce

kıkırdıyor. "Şaka yapıyorum. Ve ikinizi

karşılaştırmıyorum." Düşünceli bir yudum

daha alıyorum.

"Bazen keşke ben de onun gibi olsaydım

diyorum." "Peki neden?"

Homurdanıyorum. "Bilmiyorum. Belki de *iyi biri* olduğu içindir?"

Cillian omuz silkiyor, içkisini yudumluyor. "İyi olmak bir handikap olabilir."

"Bundan emin değilim. Eilish için oldukça iyi gidiyor. İnsanlar onu. Ve ben sadece..."

"Dikenli."

Sırıtiyorum. "Teşekkürler."

O da sırtıyor ve uzun bir yudum daha almadan önce kadehini bana kaldırıyor. Ben de içiyorum ve etrafımızdaki ofise bakıyorum.

Buraya neredeyse hiç gelmezdim. Babamın evinde, babamın ofisi olduğu zamanlar. Cillian birkaç ay önce, vurulma olayından sonra yanımıza taşındığından beri burayı pek değiştirmede. Ama artık burada babamdan çok onun ofisi varmış gibi hissetmeye başladım.

Babam öldürüldüğünde yas tuttuk -Eilish ve ben, yani. Ama sonra, bir süre ve birkaç damla gözyaşından sonra, iyi olduk. Etrafımızdaki çoğu insan, *eminim*, ikimizin de bunu takip eden tüm değişikliklerle cesur bir yüz takındığımızı, bunun bir rol olduğunu düşünmüştür.

Değiliz ve değil.

Mesele şu: Eilish ve ben babamızı severdik. Soğukluğuna ve acımasızlığına rağmen eminim o da bizi seviyordu. Ama annem öldükten sonra, o sadece... Nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Bizi sevmediğinden değil. Sadece ebeveynlik yapmayı hiç sevmeyen ebeveynlerden biriydi.

Declan Kildare bizim biyolojik babamızdı. Ama hiçbir zaman gerçek *babamız* olmadı, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Aile olmaya gelince, özellikle de annem öldükten sonra, unuttun bunu. Biz daha çok akraba olan yabancılar gibiydik.

"Castle nasıl?"

Cillian homurdanıyor. "Kaburgaları zedelendiği için bir süre nefes alması kolay olmayacak ama iyileşecek. Eilish?"

Omuz silkiyorum. "O da iyi. Uyumadan önce en sevdiği filmi izledik ve abur cubur yedik. İyi olacak, sadece biraz sarsıldı."

"Peki sen değil misin?"

Kaşlarım çatıldı. *Öyle miyim?*

Garip bir şekilde, hayır, değilim. Ki bu hiç mantıklı değil. Daha önce arabadan ateş edildiğine tanık olmadım.

"Belki biraz," diye yalan söyledim.

Cillian, tabii ki, içimi görüyor. Ama bunu zorlamıyor ya da bana söylemiyor.

Bardağımın kenarından ona bakarken kaşlarımı

çatıyorum. "Tetikçilerden haber var mı?"

"Halledildi."

"Kimdi o?"

"Endişelenmen gereken kimse yok." Ağır

ağır iç çektim. "Amca..."

"Güzel. Ezio Adamos'un bazı adamları, sıra dışı ve tamamen kendi başlarına hareket ediyorlar."

"Ve sen buna inanıyor

musun?" "Artık

inanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Cillian sessizce gülümsüyor, gözlerinde zehirli bir parıltı

var. Oh. Noktaları kendim birleştirebilirim.

Çoğu insan amcamdan korkar. Ama ben korkmuyorum ve korktuğumdan da emin değilim. Yani, açıkçası onun kim ve ne olduğunu görüyorum. İçinde doymak bilmez bir karanlık olduğunu anlıyorum, tıpkı muhtemelen sosyopat spektrumunda bir yerlerde yasal olduğunu anladığım gibi, eğer böyle bir şey varsa. Ama ondan korkmuyorum.

Eğer onun düşmanıysan ölümcül derecede tehlikeli olduğunu biliyorum.

Ama o bir canavar değil. Dokuz yaşındayken *gerçek* canavarlar görmüştüm.

Cillian da öyle. Beni birinden kurtardı.

Amcam viskisini bırakıp parmağını çenesinin altına koyarak iç geçiriyor.

"Bugün için özür dilemem gerekiyor."

"Bana siyasi bir pazarlık kozu olacağımı söylememekten mi bahsediyorsun?"

"Evet."

Masanın üzerinden ona bakarken dişlerimi

sıkıyorum. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Çünkü bugün o konferans masasına oturana kadar öyle ya da böyle tam olarak karar vermemiştim. Ben insanları okuyan biriyim ve bu konuda önceden konuşmuş olsak bile, kararımı vermeden önce o odada ikinizle birlikte oturup hem onun hem de sizin yüzünüzü okumam gerekti."

"*Senin* kararın mı?"

Sesimde onun kaçırmadığı bir keskinlik var.

"Evet, Neve, tüm bu ailenin ve organizasyonun başı olarak *benim* kararım."

Göğsümde öfke kabarıyor.

"Peki benim *evlendirilmem* konusunda hiç söz hakkım yok mu?!"

Omuz silkiyor. "Oh, var. Sadece benimkinden çok daha küçük bir söz."

Ona bakıyorum. Cillian viskisini yudumluyor ve bana bakıyor. "Peki ya reddedersem?"

"Bunu yapmanızı tavsiye etmem."

"Hayır mı?" Tersledim. "Bugün Ezio Adamos'un adamlarının başına ne geldiyse bana da aynı muameleyi mi yapacaklar?"

Cillian sessizce iç geçiriyor.

"Neve, sanırım beni seni zarar görmekten korumak için dünyanın öbür ucuna gidebileceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun."

Gerçekten yapardı. Öfkem azalıyor. Kendi suçlamalarımın duyduğum utanç yanaklarımda sıcak bir şekilde yükseliyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Seni tehdit edebilirim, Neve," diye sessizce homurdanıyor. "Süslü dairenizi, kıyafetlerinizi ve tüm hayatınızı karşılayan vakıf fonunu elinden alabileceğimi hatırlatırım."

"Süslü bir apartmana ihtiyacım

yok-" "*Ve eğitiminize.*"

Gözlerimi kısarak ona bakarken dudaklarım büzülüyor.

"Tehdit *edebilir misiniz*, yoksa *tehdit mi*

ediyorsunuz?" "Tehditlerim nadiren göze

çarpmaz."

Kaşlarını derin derin çatıyor ve önündeki masanın üzerinde duran

bardağı çeviriyor. "Neve, bu oluyor. Olmak zorunda. Hikayenin

sonu."

"Ama neden?" Şak diye söyledim.

"Etrafınıza bakın!" diye homurdanıyor. "Kildare ailesi kendisi için iyi olanı yaptı

-Gerçekten de çok iyi. Ama biz tavan yaptık. Öte yandan rakiplerimizin bir tavanı *yok gibi* görünüyor. Kartel? Bratva? Neve, onlar suç örgütlerinden daha fazlası. Onlar artık çok uluslu imparatorluklar."

"Yani sen daha büyük bir ev alabilesin diye ben Ares Drakos'la

mı evleniyorum?" Gözlerini deviriyor.

"Aptal numarası yapma Neve, çünkü öyle olmadığını biliyorum. Bu açgözlülükle ilgili değil. Hayatta kalmakla ilgili. Eğer büyümezsek, yeni imparatorluklar inşa edenlerin arkalarında bıraktıkları toz ve gölgeler içinde kalacağız."

Cillian burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor.

"Drakos ailesiyle akan kanı durdurmak bugün hayatta kalmak için zorunludur. Bir geleceğimiz olmasını sağlamanın tek yolu onlarla ortaklık kurmaktır."

Aniden ayağa kalkıp viskimin geri kalanını yudumlarken ve bardağı tekrar masaya çarparken öfkem derimin altında kaynıyor.

"Sanırım kısa çöpü ben çektim, öyle mi?"

"Kesinlikle yaptın," diye tıslıyor. "Ve bunun için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ama bu oyunda aileler böyle hayatta kalıyor, Neve. Bunu sen de biliyorsun. Bak, bunu senin için istemedim. Ama gerçekten tek yol bu."

"Biraz hava almam lazım."

Ofisinin kapısına doğru ilerlemeye başlamıştım ki sesi beni durdurdu. "*Neve.*"

Cillian ayağa kalkıyor, gözlerini bana dikerken parmak eklemlerini masaya dayıyor. "Ares Drakos'la evleneceksin. Ve bu son sözüm."

ARES

"ARES."

Büyükannem beni kucaklarken asil ve pratik bir gülümseme takınıyor. "*Kai pós einai o polemistís mou?*"

Peki benim savaşçım nasıl?

"Ben iyiyim, Ya-ya."

Ona tekrar sarılıyorum; zayıf, kuşa benzeyen bedeni, geri çekilmeden önce bir dakikalığına kocaman kollarımın arasında kayboluyor. Ufacık olabilir ve güçlü bir esinti onu toza çevirecekmiş gibi görünebilir. Ama sadece bir aptal Dimitra Drakos'u hafife alır ya da küçümser.

O ince, çelimsiz kollar ve şahin yüz, kaburgalara saplanan bir bıçağın inceliğıyle birleşmiş bir makineli tüfeğın tüm ölümcüllüğünü barındırıyor. Ve kasırgaların bile korktuğı bir kadına hiçbir küçük rüzgar bir şey yapamaz.

"Gel, Ares, oturalım."

Dimitra beni İngiltere'ye taşınmadan önce yaşadığım Drakos ailesinin gösterişli evine götürüyor; bu ev Central Park South'taki kırk katlı bir binanın tepesine tünemiş çarpıcı ve şaşırtıcı bir neoklasik malikane. On iki

yatak odaları, iki kat daha fazla banyo, iki havuz ve bir tenis kortuyla tamamlanan teraslar ve Amerika'daki neredeyse tüm diğer özel koleksiyonlara rakip olan bir şarap mahzeni.

Söylemeye gerek yok, burayı satmaya karar verdiğimiz günü beklerken salyaları akan komisyoncuların sırası... uzun. Ama istedikleri kadar salyalarını akıtabilirler. Sonsuza kadar ailemizde kalacak.

Salona girdiğimizde -Dimitra'nın evdeki en sevdiği yer- salonun çoktan Calliope tarafından işgal edilmiş olduğunu görüyoruz.

Hepimiz New York'a geri döndüğümüzden beri Calliope ve Kratos burada Ya-ya ile birlikte yaşıyorlar. Ben Batı Yakası'ndaki yeni evimdeyim ve Hades de -bildiğim kadarıyla- Aşağı Doğu Yakası'nda, belki de Alphabet City'de bir yerde. Tam adresi bir muamma. Ama küçük kardeşimin hedonizm ve kaosa olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, zaten habersizce uğramak istemeyeceğimden eminim.

Odaya girdiğimizde, kız kardeşim telefonunda gezindiği şeyden başını kaldırıyor ve bana kötü kötü gülümsüyor.

Nedenini biliyorum.

Dünkü silahlı saldırıdan sorumlu olan üç kişiden biri daha genç bir adamdı -sanırım adı Tomas'tı. Romantik bir şey olduğundan şüpheliyim ama Calliope ile zaman zaman aynı kulüplerde takıldıklarını ve aynı yaşta olduklarını biliyorum.

Şimdi, eğer şanslıysa, Cillian onu çoktan öldürdü. Eğer şanslı değilse...şey, *henüz* ölmedi.

Ve kız kardeşim bunun gerçekleşmesi için izin verdiğimin tamamen farkında.

Ama kızgın ya da incinmiş olsa bile, Calliope bile dünyamızın nasıl işlediğini anlıyor. Kurallar vardır. Emir komuta zinciri vardır. Bu bir

demokrasi, lanet olası mutlak bir monarşi.

Ve ne yazık ki dün sadece Kral'ı değil, aynı zamanda yargıç ve jüriyi de oynamak bana düştü. Sadece cellat rolünü Cillian'a bıraktım.

Olayın bu şekilde sonuçlanmasından dolayı kendimi biraz kötü hissediyorum. Ama Tomas ve diğer iki adam çizgiyi aştılar. Bu yüzden bedelini ödediler. Orman kanunu bu.

"Nasılsın?"

Calliope iç çekiyor, omuz silkiyor, yüzündeki kısa süreli öfke parıltısı kayboluyor. Yine, bu işlerin nasıl yürüdüğünü anladığını biliyorum. Ve öfkesine rağmen, yaptığım şeyi yapmaktan başka şansım olmadığını bildiğini de biliyorum. Yine de. Onunla daha sonra, Dimitra'dan uzakta konuşacağım.

"Ben iyiyim. Dünden beri biraz ürktüm ama iyiyim."

Dimitra dişlerinin arasından rahatsız edici bir gıdak sesi çıkarır.

"Torunlarım daha eve yeni döndü ve şimdiden *şiddet* konusunda endişelenmem gerekiyor."

"Halledildi Ya-ya," diye sessizce homurdandım. "Bir daha olmayacak."

Kız kardeşime bakmadan önce başını sallayarak iç geçiriyor.

"Callie, aşkım, bize odayı verir misin lütfen?" Kız

kardeşim başıyla onaylıyor, telefonunu kaldırıp ayağa

kalkıyor. "*Nai, Ya-ya.*"

Bana dönmeden önce büyükannemize hızlıca sarılıp yanağına bir ö p ü c ü k konduruyor.

"Bir akşam yemeği için çok geciktik," diye mırıldandım. "Bunu bir an önce halledelim, lütfen. Ben istiyorum-"

"Sorun değil, Ares," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. "*Ben* iyiyim. Gerçekten iyiyim. Anlıyorum, tamam mı?" Kaşları atılır. "Artık kral sensin, değil mi?"

Gğsm okşarken bana yarım bir glmsemi veriyor ve yanımdan geçip odadan çıkıyor.

"Ezio'nun adamları yüzünden kızgın, değil mi?"

Dimitra'ya dönüp başımı sallıyorum. "yle. Özellikle biri hakkında."

Büyükannem devasa şöminenin yanındaki kanepelerden birine otururken kaşlarını çatıyor. Ben de aramızdaki küçük masanın karşısındakine oturuyorum.

"Onu seviyor muydu?"

Başımı salladım. "Hayır... Sanmıyorum." "O zaman onu arzuladın?"

Burnum kırışıyor. "Ayrıca hayır. Sanırım sadece arkadaşlardı." Dimitra'nın yüzü rahatladı.

"Güzel. Söylentilerin geri dönmesini istemeyiz-" "O lanet domuz mu?"

Dimitra'nın yüzü benim konuşmamla sertleşiyor. Bu konuda eski kafalıdır. Ama bana sadece çarpık bir glmsemi vererek geçiştiriyor.

Bahsettiği kişi -ve benim her *zaman* "o lanet domuz" diye hitap edeceğim kişi- Luca Carveli, batı yakasındaki Carveli suç ailesinin başı. Sıfırdan daha az onuru olan iğrenç bir adam.

Ne yazık ki o da kız kardeşimle nişanlı.

Bu anlaşma yıllar önce babamız tarafından aileler arasındaki bir anlaşmazlığı çözmek ve her iki tarafı da çok ama çok zengin eden bir iş anlaşmasını sağlamlaştırmak için yapılmıştı. Elimde olsa her şeyi yerle bir ederdim. Onları bir arada düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Çünkü Luca vahşi ve zalim bir adamdır, Calliope'den otuz yaş büyük olmasından bahsetmiyorum bile. Tüm bu anlaşmanın tek kurtarıcı yanı, Calliope'nin yirmi bir yaşına gelene kadar onun olamayacak olması. Ama o da çabuk yaklaşıyor.

"Olan oldu, Ares. Bu işler böyle yürür. Belli ki bunu biliyorsun. Ama kız kardeşin hakkında başka bir zaman konuşabiliriz," diyor Dimitra yavaşça başını sallayarak. "Bugün senin hakkında konuşmak istiyorum."

"İşte buradayım."

"Omzunuzda bir çip ve kızgın dişlerinizin ardına hapsedilmiş kelimelerle, evet, bunu görebiliyorum."

İçimi çektim. "Ya-ya, ailemiz için yapmam gerekeni yapıyorum. Lütfen bundan zevk almamı beklemeyin."

Kıkırdıyor. "Ares, gerçek aşk dışında nedenlerle evlenen ilk Drakos sen değilsin. Ve lütfen bana ondan en azından biraz olsun etkilenmediğini söyleme. O çok güzel bir kız."

Zihnimde Neve'in yüzüyle ilgili binlerce düşünce dönüp dursa da kayıtsızca homurdanıyorum.

Keskin yeşil gözlerinden ve ateşli kıvılcı saçlarından.

Üstünü değiştirdiğinde mükemmel göğüslerini ve ağız sulandıran kıkını, onun benim dairemi gözetlediği kadar benim de onun dairesini rahatlıkla görebildiğimi fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Seninle de çok güzel bebekler yapacak."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hayallerimden sıyrılıp
suratımı ekşitiyorum. "Olmaz."

Homurdanıyor, başını sallarken bana bir el sallıyor.

"*Anoistes*."

"Bu saçmalık *değil*, Ya-ya. Bu anlaşmanın bir parçası değil. Evleneceğiz.
Drakos'a Kildare'de katılacağız ve kanın sokaklara dökülmesini
engelleyeceğiz. Ama ben olmayacağım-"

"Peki neden?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü o berbat biri."

Dimitra kıkırdıyor, çelimsiz küçük omuzları geriye doğru kıvrılmış akbaba
kanatları gibi yükselip alçalıyor.

"Lütfen. Tam olarak nasıl *korkunç*?"

"Tam listeyi mi istersiniz, yoksa sadece madde madde asansör
konuşmasını mı?" "*Theé mou*, dramatik!"

Çenem sıkıştı.

"Dik başlı. İnatçı. O-"

"Güçlü erkeklerin güçlü kadınlardan korkmasına gerek yok, Ares."

"*Óchi*, Ya-ya. Ondan *korkmuyorum* ve beni kızdıran şey gücü değil. Hayır,
inatçılığı. Ayrıca, uçarı biri. Çabuk sinirleniyor." Bunları parmaklarımla
işaretlemeye başladım. "Ağzı bozuk. Kaba. Tembel. Sofistike değil. Ve tüm
bu kusurlarını bitmek tükenmek bilmeyen bir alaycılıkla örtmeye çalışıyor."

"Eh, onunla evleniyorsun," diye omuz silkiyor Dimitra.

"Evet," diye homurdandım, "öyleyim."

"O zaman onu olması gerektiği hale getirin." "Peki bu tam olarak nedir?"

"Tanrılara layık bir kraliçe, Ares." Büyükannem sessizce omuz silkiyor. "Herkesin aşk için mi evlendiğini sanıyorsun? Bizimki gibi ailelerde insanlar yüzyıllardır güç ve koruma için evlenirler. Unutma, biz Spartalıların torunlarıyız."

Bu onun en sevdiği efsane, ısrarla bağlı kaldığı bir efsane: kardeşlerimin ve benim 300 filmindeki CGI karın kaslarına sahip gömleksiz adamlarla doğrudan akraba olduğumuz.

"Bir kraliçe ya da eş için vaktim yok," diye homurdandım. "Bir imparatorluğu yönetmeye çalışıyorum."

Çatal bıçak takımlarını, porselenleri ya da perdeleri koordine etmek değil. Anladığım kadarıyla Neve Kildare öyle bir kadın değil, ama yine de.

Saçmalık.

Dimitra haksız değil. Neve şaşırtıcı derecede güzel bir kız. Ve çok farklı koşullarda, o o olmasaydı ya da ben ben olmasaydım, evet, onu yatağında görmekten çok mutlu olurdu. Dizlerinin üstünde. Kucağında. Kahrolası pencerelere karşı, kalın sikimin her santimiyle onu istediğim şekilde ve istediğim *yerde sikkem* için bana yalvarıyor.

Ama Tanrı aşkına, bunların hiçbirisi onunla *evlenmeyi* içermiyor.

"Tatsız bulduğunuz şey o mu yoksa evlilik kavramı mı?" "Evliliğe karşı değilim."

"Peki ya kişisel olarak sizinle ilgili olan?"

Omuz silkiyorum. "Evlenmeye karşı değilim, hayır."

"Peki tam olarak kiminle evlenirdiniz? Eğer bu durumda olmasaydık ve özgür seçim hakkın olsaydı?"

"Bu çok kolay. İyi bir Yunan-"

Aniden alay etti.

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Beni 'iyi bir Yunan kızı' ile kandırmaya çalışma, torunum. Çıktığın kızları gördüm. *Nadiren* Yunanlı oluyorlar ve inan bana, hiçbiri hiçbir şekilde iyi değil."

Kaşlarımı çattım. Dimitra bana sırtıyor. Bir duraklama oluyor. "Bu iyi bir eşleşme, Ares."

"Aile için."

"Aile için, evet. Ama senin için de."

"Şimdi kim kime yalakalık yapıyor?"

"*Próseche ti glóssa sou!*" dişlerini gıcırdatarak ve yüzünde skandal dolu bir ifadeyle nefes nefese kalır.

Diline dikkat et.

Ama ben sırtıttığımda gözlerini deviriyor ve bana gülümsüyor. Aramızdaki masaya uzanıyor ve ellerimi küçük, pörsümüş ellerinin arasına alıyor.

"*Agáli-agáli gínetai i agourída méli.*"

Yavaş yavaş bala dönüşür. "Bu

üzüm ve şarapla ilgili."

Omuz silkiyor. "Bu bir Yunan atasözü, her şey hakkında olabilir. Üzüm, şarap..." Gümüş bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "*Evlilik...*"

Kaşlarım çatılıyor, çenem dikleşiyor. Dimitra elimi okşadı.

"Eğer mükemmel değilse ya da olması gereken kişi değilse, o zaman onu şekillendirin. Gerekirse ikinizi de şekillendirin."

"Ne yapmam gerekiyor-"

"Sen bir kralsın, Ares," diye mırıldanıyor, bana soğukkanlılıkla bakarak. "Ailen için ne yapman gerekiyorsa yapacaksın. Bu bir maske takmak ve oynaman gereken rolü oynamak anlamına gelse bile."

Sonra omuz silkerek sert bakışını atıyor ve bu sefer daha nazık bir şekilde elimi tekrar okşarken bana gülümsüyor.

"Gel, Kratos'u ve kız kardeşini bulalım. Bu akşam dışarıda yemek yemek istiyorum."

Ve ikimiz de birbirimizi öldürmeden karşımdaki sivri dilli, meydan okuyan küçük cadıyla nasıl evleneceğimi bulmak istiyorum.

Ve bunu *hızlıca çözmek* istiyorum.

NEVE

Vay anasını, burası tam bir saray.

Anladığım kadarıyla, Drakos ailesinin New York'taki evi olarak adlandırdığı geniş, gösterişli, neoklasik malikaneye çıkmanın *iki* yolu var. Ya doğrudan evin içine çıkan özel asansöre binebilirsiniz. Ya da *diğer* asansöre, yani malikanenin üzerinde bulunduğu ana binanın çatısının altındaki katta duran asansöre binebilirsiniz.

Buradan, zarif bir cam ve taş merdiven, ziyaretçinin bahçelerin karşısındaki çardak tipi bir yapıdan konağın kendisine adım atmasına izin vererek mülkün arazisine doğru dolanır.

Evet, bahçeler var. *Araziler* var.

Ve evet, Cillian, Castle, Eilish ve benim, Ares ve benim yaklaşan kutsal olmayan evliliğimizi onurlandırmak için "kutlama yemeği" için Drakos'ların evine vardığımızda hangi girişe yönlendirildiğimizi tahmin edebilirsiniz.

Central Park South'dayız, diğer bir deyişle milyarderlerin sırasındayız ve Drakos ailesinin İngiliz kırsalında gül bahçeleri, klasik heykeller, tenis kortu ve *iki* havuzla tamamlanmış bir malikane gibi görünen bir yeri var, hepsi de Central Park'a bakan bir binanın tepesinde oturuyor.

Çok vahşi.

Söylemeye gerek yok, soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da o çardaktan dışarı adım attığımızda çenem hala yere çarpıyor. Etraf parıldayan beyaz ip ışıkları ve asılı ampullerle kaplı. Bir Numaralı Havuz'un uzak tarafında bir yaylı çalgılar dördlüsü sessizce çalışıyor ve beyaz yemek ceketli garsonlar her yerde ordövr tepsileri ve kristal şampanya flütleri taşıyor.

Zenginlikle büyüdüm ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kildare konağından para damlıyor. Ama yine de, yani, *lanet olsun*.

"Biraz abartılı, değil mi?"

Tanidik sesi duyunca gülümsedim. Döndüğümde sırtıyorum ve iri yarı yaşlı adamın beni kucaklamasına izin veriyorum.

"Owen!" Babamızın eski arkadaşı beni bırakıp onu da kucakladığında Eilish ısıldıyor.

"Owen", Kildare imparatorluğunun bir yan kuruluşu olan Foley ailesinin reisi Owen Foley'dir. O ve ailemiz iyi arkadaşlardı ve onu beli şimdikininkin yarısı kadar olduğundan ve saçları - geriye ne kaldıysa - gümüşü gri yerine kumlu sarı olduğundan beri tanıyoruz.

O eski kafalı. Yani şu anda bir prens gibi yaşıyor olabilir ama gerçek bir gangster gibi diz kapaklarını kırarak ve kafataslarını parçalayarak yükseldi. Eilish ve bana karşı bir oyuncak ayı kadar tatlı, hatta sık sık bizden yeğenleri olarak bahsediyor. Ama kötü tarafında olmak isteyeceğim biri *değil*.

Owen, Cillian'ın elini sıkıca sıkmadan önce Castle'ın omzuna dostça bir el vurmak için döner.

"Başardın, seni çılgın orospu çocuğu. Tebrikler."

Cillian dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp gümüş Zippo'sunu ustaca bir hareketle yaktıktan sonra çenesini bana doğru sallayarak bir omuzunu kaldırıyor.

"Asıl övgüyü Neve hak ediyor. Ben değil."

Owen başını sallarken dişleriyle bir gıdak sesi çıkarır.

"Aileye büyük bir hizmette bulunuyorsun, Neve. Acımasız görünebileceğini biliyorum ama Kildare imparatorluğu bir hanedanlığa dönüştüğünde-"

"Hey, Owen?" Zayıfça gülümsüyorum. "Hanedan kelimesini ağzımıza almadan önce akşam yemeğini bitirsek senin için sorun olur mu?"

Sırıttıyor. "Tabii ki, tabii ki." Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor ve başımın tepesini öpüyor. "Seninle gurur duyduğu için yaşlı bir adamı affediyor musun?"

Cillian etrafına bakarken kaşlarını çatıyor. "O garsonlardan birinin bana şampanya dışında bir şey getirmesi için kime rüşvet vermem gerekiyor?"

Göz alıcı çatı bahçesini taramak için döndüğümde sırtttıyorum. "Eminim yapabiliriz-" Bakışlarım bir başkası tarafından yakalanıp sıkıca tutturulduğunda donup kalıyorum.

Delici koyu renk gözleri ve öldürücü keskinlikte çenesi olan biri. Koyu renk, karışık saçlı ve bronz tenli biri.

Şu anda koyu renk takım elbisesinin içinde çok iyi görünen biri.

Bahçede hepimizin toplandığı yere doğru ilerlerken Ares'in bakışları benimkilerden bir milimetre bile uzaklaşmıyor. Gözlerini bana dikerken gülümsemesinde bir soğukluk var. Ben de ona ters ters bakıyorum, dudaklarımda küçük bir alay.

Ancak aramıza girdiğinde yüzündeki sert ve karanlık ifade birdenbire samimi ve sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor.

İlginç.

Ares kral olmak için doğmamış olabilir ama bu rolü çok iyi benimsedi. Bu konuda çok iyi; gerektiğinde uyum sağlıyor, gerektiğinde yatıştırıyor.

Ayrıca gerektiğinde korkutucu ve göz korkutucu olabiliyor.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim ve ailemin evine hoş geldiniz."

"Burası senin *evin* mi?" Castle yarı yarıya nefesinin altında mırıldanıyor.

"Ben de Modern Sanat Müzesi'nde olduğumuzu sanıyordum."

Cillian'ın sırtışını ısırarak geri almasını izlerken donup kalıyorum. Ares, Castle'a soğukkanlılıkla bakıyor ama büyüleyici gülümsemesi devam ediyor.

"İrlandalılar gibi Yunanlılar da bu ülkeye geldikten sonra alabildiklerini almak zorunda kaldılar. Bu"...dönüyor ve arkasındaki geniş malikâneye el sallıyor... "büyük büyükbabam Nico sayesinde oldu. Yunanistan, Türkiye ve İtalya arasında gizli yük taşıyan yarım düzine balıkçı teknesini içeren orta derecede başarılı bir kaçakçılık işi vardı. Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, müttefik güçlere silah ve yardım sağlamakta çıkarı olan ülkeler vardı, ancak henüz resmi olarak savaşta olmadıkları için bunu yapıyor görünemezlerdi."

"Akıllı adam, büyük büyükbaban."

Ares, Cillian'a başını sallar.

"Gerçekten de. Zeki, çılgın ve hizmetlerini bir bedel karşılığında Birleşik Devletler hükümetine sunacak kadar cesur. Savaş bittikten sonra New York'a geldi ve şu anda üzerinde durduğumuz binayı satın aldı. Ödemesinin yarısını savaş tahvili olarak almıştı, bu da Büyük Buhran vurduğunda iyi olduğu anlamına geliyordu. Borsaya üç kuruşa girmiş ve tekrar yükselişe geçtiğinde de..."

Kolay bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

"Bu evin İngiliz kırsalında inşa edilmiş gibi görünmesinin bir nedeni var diyelim."

Yanımda, Eilish'in kaşları havaya

kalktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil. Her şeyi tuğla tuğla buraya getirtti ve yeniden monte ettirdi."

Ares boğazını temizler. "Ama evim hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Castle'a dönmeden önce önce Cillian'ın, sonra da Owen'ın elini sıkar.

"Umarım kendini daha iyi

hissediyorsundur." "İyiyim,"

diye homurdandı Castle.

"Ve siz, Bayan Kildare." Ares dönüyor, kız kardeşime ısıltılı bir şekilde gülümserken yüzü göz alıcı bir çekicilikle dolu. "Geçen gün olanlar için içtenlikle özür dilemem gerekiyor."

"Oh...bu..." diye kekeliyor. Ve kızarır. Lanet olası *kızardı*.

Ağzım büzülüyor.

Onun saçmalıklarına kanma,

Eilish. "Ben iyiyim, teşekkür

ederim."

"Güzel. Ve eğer söylemem gerekirse, muhteşem görünüyorsun."

Bu akşamki resmi yemekte giyeceği ve onu Disney prenseslerine daha da çok benzeten deniz mavisi Maticevski elbisesine bakarken kızarıyor. İtiraf etmeliyim ki, bu renk saçlarıyla çok uyumlu.

Ares'in sahte, sakarin gülümsemesi yüzünde asılı kalırken sonunda dönüp delici gözlerini bana diyor. Bakışlarını irkilmeden karşılıyorum.

"Ve tabii ki, kesinlikle *ıslıl ıslıl* görünen sevgili gelin adayım bu gece."

Üzerimdeki yarım beden küçük gelen siyah payetli Dolce and Gabbana'nın içinde rahatsız bir şekilde kayıyorum. Kaşlarım çatıldı.

"Teşekkürler. Bu Eilish'in."

"Kız kardeşinize saygısızlık etmek istemem ama bu sizin için yapılmış gibi görünüyor."

Ve sonra aniden, hala tatlı tatlı gülümseyerek, hala o gözlerin beni kesmesine izin vererek, Ares kişisel alanıma doğru ilerliyor.

Ve sonra piç devam ediyor.

Eli kalçamın üzerinde kayıyor ve aniden ne olduğunu anladığımda vücudumdaki her sinir kıvılcımlanıyor.

Lanet olsun, cidden beni öpmek üzere mi?!

Evet, öyle. Ama son anda başımı çeviriyorum, yumuşak dudaklarını ve çenesinin yanağıma değdiğini hissedince ürperiyorum.

Geri çekilip grubun geri kalanına gülümsediğinde hâlâ titriyor ve karıncalanıyorum.

"İçeri girelim mi? Cillian, bahse girerim gerçek bir içkiye ihtiyacın vardır."

Gölgelerde bekleyen çalışanlardan birine işaret ediyor, o da hemen oraya koşuyor.

"Lütfen onur konuklarımıza içeride eşlik edin ve onlara iyi bakıldığından emin olun."

Adam gülümseyerek başını sallıyor ve onunla gitmemizi işaret ediyor. Ama ben geride durup Owen, Castle, Cillian ve kız kardeşimin onu bahçede takip edişini izliyorum.

Ares'in onlarla gitmemesi beni şaşırtmadı.

"Ne yaptığını fark etmediğimi sanma," diye mırıldanarak ona ters ters bakıyorum.

"Peki ben tam olarak ne yapıyorum?"

"Biraz abartıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak bana neşesiz bir şekilde gülümsüyor.

"Buna samimi olmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin." "Harika. Gidip düzgün bir içki bulacağım-"

"Perde taktığını fark ettim."

Onun bakışları altında kızarıyorum.

"Evet, mahallede röntgencilik yapan biri olduğunu duydum."

"Komik, ben de aynı şeyi duydum."

Şampanyamda boğulmamaya çalışıyorum.

"Yine de rahatsız olmanı eğlenceli

buluyorum." Kaşlarım çatıldı. "Peki neden?"

Elini kalçamın üzerinden kaydırıp tekrar bana yaklaştığında dudaklarımdan gayri ihtiyari bir nefes çıkıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni sert, güçlü bedenine karşı sabitliyor. Ağzı alçalıyor ve nefesini kulağımda hissettiğimde titriyorum.

"Çünkü karım olduğunda aramızda hiçbir perde olmayacak."

Yüce İsa.

Kötü ve yanlış bir şey kalbimin derinliklerinde zonkluyor, kalçalarımın arasında biriken sıcaklığa dönüşüyor.

Tam da bu sırada Ares aniden çekiliyor. Şok ve öfke karışımı bir duyguyla ona bakıyorum.

"Affedersiniz?"

"Evlendiğimizde, bir perdenin arkasına saklanmayacaksın."

"Ahh, hayır, perdeler kesinlikle yukarıda kalacak."

Omuz silkiyor. "Pekâlâ. Ama bunun bir önemi yok." "Neden olmasın?"

"Çünkü orada yaşamayacaksın. *Benimle* yaşayacaksın."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Uh...hayır yapmayacağım?"

"Evet, öyle olacak. Ve amcana gidip sızlanmadan önce, inan bana, o da benimle aynı fikirde olacak."

"Neden seninle yaşayayım ki?"

"Bu bir şok gibi gelebilir, ancak evli çiftler için oldukça yaygın bir uygulamadır."

Ona ters ters baktım. "Ama biz bir *çift* değiliz. Biz bir barış anlaşmasıyız."

"Evet, sadece sizin ve benim ailem tarafından değil, tüm kol ve yan ailelerimiz tarafından tanınması gereken bir barış anlaşması. İşimiz tarafından

ortakları. Düşmanlarımız ve rakiplerimiz tarafından bile." Ares kaynayan kara gözlerini bana dikeyor.

"*Bunu satmak* zorundayız, Neve. Yoksa işe yaramaz. Yani evet, benimle yaşayacaksın. Şimdi." Boğazını temizleyip geri çekiliyor. "Ben gidip diğer konuklarla sohbet edeceğim. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

Ve sonra gitti, uzaklaştı, döndü ve bahçedeki küçük misafir kalabalığının içine doğru adım attı.

Büyük eve adım attığım on dakika içinde tükendim. Birbiri ardına insanlar - hem Drakos hem de Kildare'ye bağlı ailelerin reisleri, akrabalar, iş ortakları - "yaklaşan düğünüm" için beni tebrik etmek üzere yanıma geliyorlar.

Ve bu on dakika içinde, buradaki her bir kişinin ya Ares'le evliliğimin ne kadar açık bir şekilde sahnelendiğini fark edemeyecek kadar aptal ya da *gerçekten* iyi bir oyuncu olduğuna *gerçekten* hayret ettim.

"Al."

Arkamdan gelen yeni sesle irkilerek yerimden sıçıyorum. Ama bana uzatılan bir başka el ya da yanağıma kondurulan bir öpücük yerine, bronzlaşmış zeytin tenini çok güzel tamamlayan, beyazımsı askılı muhteşem bir elbise giyen, koyu renk saçlı ve parlak mavi gözlü çarpıcı bir kızla yüz yüze geliyorum.

Calliope Drakos, Ares'in küçük kız kardeşi.

"Bunu kullanabileceğini düşündüm." Elindeki iki kristal bardaktan birini kaldırdı, içi kehribar rengi sıvı ve tek bir yuvarlak topla doluydu.

buz ve bana ikram ediyor. "Viski senin zehrin, değil mi?"

"Sanırım bu geceki zehirim *alkol*. Ama evet, öyle." Elinden alırken merakla gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ben Calliope."

"Hey. Ben-"

"Evet, yani kim olduğunu

biliyorum." Utangaç bir şekilde

sırıttım. "Özür dilerim. Aynen."

"Sıkıntıdan patladın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, daha çok tamamen bunalmış gibiyim."

Calliope başını sallıyor, kadehini benimkine tokuştururken kaşlarını kaldırıyor. "Şerefe. Sahte evlilikler *eğlenceli değil mi?*" diye alaycı bir şekilde söyleniyor. "Etrafınızdaki herkesin gerçekten iyi bir oyuncu mu yoksa düşündüğünüzden çok daha aptal mı olduğunu anlayamıyorsunuz, değil mi?"

"Aman Tanrım, *kesinlikle!*" Ağzımdan kaçırdım. "Yani, hadi ama. Buradaki herkes kardeşinle benim klişe bir Hollywood buluşması yaşadığımızı düşünecek değil ya, değil mi?"

İçkisinden bir yudum alarak gülüyor.

"Bazıları muhtemelen yapabilir. Diğerleri sadece oyunu nasıl oynayacaklarını bilirler. Ya da, eğer sen benim ya-ya-"

Parti misafirleriyle dolu oturma odalarından birinde, antrenin karşısında oturan eski görünümlü, ufak tefek, yaşlı bir kadına dönüp gülümsüyor ve el sallıyor. Kadın Calliope'ye gülümsedikten sonra bakışlarını bana çeviriyor ve küçük bir selam vermeden önce biraz oyalanıyor.

"Bu benim büyükannem Dimitra. *Eski* usul Yunan mafyası gibidir. Ona göre, bir kan davasını çözmek için tanımadığınız biriyle evlenmek Hollywood'a özgü bir tanışma *şeklidir*. Aslında büyükbabamla bu şekilde bir araya geldiklerinden oldukça eminim."

"Film için sabırsızlanıyorum."

Kıs kıs gülüyor. "Sadece Glen Close Ya-ya'yı oynarsa." Gülüyorum. "Ben izlerdim."

Garip bir sessizlik çökerken gülümsüyoruz, ikimiz de içkilerimizi yavaşça yudumluyoruz.

"Bak, anlıyorum. Ares muhtemelen senin hayal ettiğin kişi değil." "Evet, *pek sayılmaz*."

Bunu söylediğim anda irkiliyorum ve ona özür dileyen bir bakış atıyorum. "Siktir, çok özür dilerim, tamamen yanlış söyledim."

Ama Calliope bunu geçirir.

"Sorun değil. Bak, anlıyorum. Kardeşim bir *pislik* olabilir. Ama korkunç biri değil. İnan bana, dışarıda *çok* daha kötü mafya evlilikleri var."

"Öyle mi? Kimin gibi?" Acı acı mırıldanıyorum. "Benimki gibi."

Gözlerim tekrar onunkilere kayarken kaşlarımı çatarak irkiliyorum. "Kahretsin, yine sıçtım batırdım. Çok özür dilerim. Ben-" "Ech, dert etme."

"Ben... ayağımı ağızıma sokmakla ünlü biriyim," diye mırıldanıyorum.
"Özür dilerim."

Sadece sessizce gülüyor. "Hayır, gerçekten, sorun değil. Yani, hayır, *iyi* değil. O bir trol ve benden otuz yaş büyük."

Yüzüm düştü. "*Siktir*."

"Bir de bana sor. Suç ailesi kızlarının göz kamaştırıcı hayatı." "Ne zaman...?"

"Bir yıl daha değil. Artık bir yıldan az. Ama merak etmeyin, ben halledeceğim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Dur tahmin edeyim. Onunla barıştınız."

"*Sikeyim* hayır. Sahte bir pasaport alacağım ve o sürüngele evlenmeden önce görünmeyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum, ciddi olup olmadığından emin değilim. Sırtarak bana göz kırptığında ben de sırtıyorum. İçkimden bir yudum alıp kalabalığı taramak için döndüğümde bakışlarım aniden durdu.

Ares üzerine.

Daha spesifik olarak, Ares'in *sırtarak* kırmızı elbiseli, son *derece dekolte*li ve kravatıyla oynamakta olan güzel bir kızla konuşması.

Gerçekten acımaya başlayana kadar çenemin sıkıldığını fark etmiyorum bile. Soğuk bir su sıçraması gibi, beni sarsıyor ve odağımı ikisinden uzaklaştırıyor. İçkimden hızla büyük bir yudum alıyorum.

Bu *da* neydi böyle? Kıskançlık

mı? Kendime bir surat yaptım.

Kendine gel kızım.

Ares'i *sevmiyorum* bile. Ve evliliğimiz bir şaka. Onun her kimse onunla flört etmesini kıskanmıyorum.

Ama geriye dönüp baktığımda, yine aynı şey oluyor: içimde kıvranan o yeşil canavar, gözlerim ikisine sabitlenmişken göğsümden çıkmak için pençeliyor.

"Bu ineğin burada ne işi var?"

Başlıyorum, dikkatimi tekrar Calliope'ye verirken göz

kırpıyorum. "Hmm?"

Beni geçip kırmızı elbiseli cadaloza bakıyor.

"Lucia Bolinaro. Dürüst olmak gerekirse, bundan bir şey anlamayın. Yıllardır kardeşimin ağacına havlıyor. Ama yine de..." Ares'e ters ters bakıyor. "Kendi nişan partinde pek de iyi görünmüyorsun, göt herif."

Ares, sanki dikkatimizi çekmiş gibi, bize doğru dönüyor. Kız kardeşini görünce sırtıyor. Yanında duranın ben olduğumu fark edince de sırtmaya devam ediyor. Ama bu sefer küçük bir sırtma da var.

Ve ben ne olduğunu anlayamadan, kızla *birlikte* bize doğru geliyor.

"Ahh, işte buradasın," diyor bana yumuşak bir sesle. "*Canım*, bu Lucia. Lucia, bu Neve."

Kırmızılı kız bana şımarıkça gülümsüyor.

"Ben de öyle duydum. Aman Tanrım, iyi temizlenmiyorsun."

Gözlerimi kırıştırdım, şok içinde ona bakıyordum. Yani, ben özel okula gittim. Ve parayla büyüdüm. İsteddiği kadar sert konuşabilirim. Ama beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki bir an için ne diyeceğimi şaşırdım.

Ancak Calliope öyle değil.

"Öyle değil mi?" diye alaycı bir tavırla Lucia'ya bakar. "Yazık ki bilmiyorsun."

Ares'in kaşları derin bir şekilde çatılırken bana dönmeden önce kız kardeşine soğuk bir bakış fırlatıyor.

"Lucia'nın babası Ricardo Bolinaro."

Bolinaro Karteli'nin başı olduğu söylenmiyor.

"Ohh," Calliope yavaşça başını sallıyor. "*Bu* burnunun altındaki kokaini açıklıyor."

Lucia'nın eli burun deliklerine gider. Aslında üzerlerinde kokain yok. En azından şu anda. Bunu fark ettiğinde Calliope'ye alaycı bir bakış fırlatır.

"Peki elli yaşındaki nişanlın Calliope *nasıl*?"

"Oh, *harika*," diye karşılık veriyor sahte bir vadi kızı sesiyle. "Aslında, muhtemelen onu tanıyorsun."

Lucia kaşlarını çatır. "Neden-"

"Eminim senin babalık sorunlarını taktığın diğer yaşlı şeker babalarla arkadaşır."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. *Her şeyimi*. Calliope benim lanet kitaplarımda resmen iyi.

Bu arada Lucia bana dönmeden önce Calliope'ye ters ters bakıyor.

"Tebrikler," diye mırıldanıyor ve arkasına hiçbir anlam yüklemekten dönüp partiye doğru yürümeye başlıyor.

"Byyyee! Özledim seni! Öptüm!" Calliope onun arkasından atılır.

Bakışlarını kız kardeşine çevirirken Ares'in yüzü soğuk ve serttir.

"Ne oluyor lan Callie?"

"Ne? O bir amcık. Ve kendi nişan partinde başka kızlarla flört etmek cidden kötü bir görünüm."

Gözlerini deviriyor. "Flört etmiyordum. Ve o önemli bir iş bağlantısı. Büyü artık."

Calliope ona ters ters bakar. "*Gerçek* nişanlın çok havalı ama o değildi. Hıyarlık etme."

"Size hizmet etmeye devam ederlerse barmenleri bedensel zarar vermekle tehdit etmek zorunda bırakmayın beni."

"Hey!" Kardeşi elindeki bardağı alırken Calliope ağzından kaçırıyor. "Sen yirmi yaşındasın, yirmi bir değil."

"Aman Tanrım, nasıl oluyor da bir suç ailesinin gerçek lideri olup kurallar konusunda bu kadar ahmak olabiliyorsun?"

İç çekiyor, bana dönüyor.

"Sizinle tanışmak *harikaydı*. Kardeşim böyle bir battaniye olduğu için üzgünüm." Sırıtiyorum. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Calliope-"

"Callie. Bana sadece Callie diyebilirsin."

Ve böylece dönüp partinin içinde eriyerek Ares ve beni yalnız bıraktı. "*Vay* canına, Lucia harika görünüyor."

Sikeyim.

Ağzımdan çıktığı anda söylediğimden nefret ediyorum. Çünkü bu beni-

"Kıskanç mı?"

Dişlerimi sıkıyor, yüzüme yayılan sıcaklığın geçmesini istiyorum. Ares'in bana sırtıttığını görmek için dönüyorum, şeytani gözleri parlıyor.

"Hayır mı?"

İğrenç." Sırıttıyor.

"Lucia gerçekten de sadece bir iş bağlantısı. Ama sırf birimiz bu şehirde biraz eğleniyor diye..."

Ben kırmızı görüyorum. Ya da yeşil. Ya da, bilmiyorum, kahverengi ya da başka bir şey. Her neyse, dudaklarımı büzerek ona bakarken yüzüm kızarıyor.

"Hey, ben *eğleniyorum*."

"Yatak odanızın penceresinden gördüğüm kadarıyla öyle değilsiniz."

Ona ters ters baktım. "Sürüngen."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Gözlerimi deviriyorum. "Kıskanmadım. Ama bunu satmamız gerektiğini söyleyen sendin. Yeni kocam dışarıda gördüğü her güzel kıza aletini sokarsa çok kötü görünecek."

"Tamamen katılıyorum."

Bekle, ne?

Ona dönüyorum, bakışları içimi keserken titriyorum. Eli aniden kalçamın üzerinde şehvetli bir şekilde kayarak etimi eritiyor.

"İşte bu yüzden aletimi sadece *bir* güzel kıza sokacağım."

Eli aniden geriye *doğru* kayıyor ve elbisenin içinden kayıtsızca ve küstahça kıkıımı avuçlarken gözlerimin şişmesine neden oluyor.

Yutkunuyorum.

"Sen bilirsin."

"Dilememe gerek yok. Ben biliyorum." "Hayal kurmaya devam et, pislik."

"Bu arada elimi kıçından çekmediğini fark ettim." Elimini geri itip bileğini tutarken kıpkırmızı kesiliyorum.

"Uh-uh-uh, artık çok geç." "Geç mi? Neden?"

"Çünkü zaten son bir buçuk dakikadır kıçını avuçluyorum ve insanlar bunu fark etti. Şimdi izliyorlar, çünkü bunun sevimli olduğunu düşünüyorlar. Eğer elimi itersen, kötü görünür."

"Beş saniye içinde topuğumu sikine saplarsam da *kötü* görünecek. Çek şu lanet elini kıçımdan."

"Uygun olduğunda bunu yapacağım."

Ona dik dik bakıyorum. "Biri *senden istediğinde* elini çekmen *uygun olur*."

Sırtışı genişliyor.

"Küçük barış anlaşması bebekleri yapmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Derin bir şekilde kızardım, hâlâ kıçımda olan elinin sıcaklığı ve gücü altında titriyordum.

"Şimdi, bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun..." sırtışı genişliyor. "İşin içinde *mekanik var*."

Onun mantıksız ve son derece çekici yüzüne bakarken yanaklarım ateş gibi yanıyor.

"Bebek falan *olmayacak* ve aramızda kesinlikle *mekanik bir şey* olmayacak."

"Bence bir bahse girmeliyiz." "Neve?"

Kız kardeşimin sesiyle sıçradım. Ares'in elini hızla kıkımdan çekerken aynı anda etrafımda dönüyorum.

"Oh, hey!" Beceriksizce geveledim.

Yüzüm hala zonkluyor. Elinin beni kavradığı kıkım da öyle.

"Castle'ı gördün mü?"

"Hayır, neden?"

Dudağını çiğniyor ve odayı taramak için dönüyor.

"Eilish? Ne var ne yok?"

"Ben-" gözleri Ares'e ve tekrar bana kaydı. "Şu

Ezio denen adam az önce içeri girdi."

Kahretsin.

"Ve Castle'ın bir şey başlatacağından... bilirsin işte. Bir şeyler başlatmasından."

Evet, aynı.

"Kahretsin. Tamam, sen o tarafa git, ben de o tarafa gideceğim."

Eilish başını sallıyor ve partinin içinde kayboluyor. Diğer tarafa gitmek için döndüğümde Ares kolumu sıkıca kavrayarak beni durduruyor.

"Ben de seninle geleceğim. Yardım edebilirim."

"Biliyor musun?" Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ben bu tarafa gideyim, sen de Lucia'nın elbisesinin kayıp ön kopçasını bulmasına yardım et. Ya da lanet olası bir *sütyen*."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kalabalığın içine dalarken kolumu çekiyorum. Ben kıskanç *değilim*.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

ARES

"N E L E R OLUYOR?"

Kratos'un endişeli yüzünü
buruşturuyorum. "Ezio burada."

"*Kahretsin.*"

"Evet, bu şeyin sigortasını attırmadan önce onu buradan çıkarmam gerek."

Kratos başını sallar. "Tamamdır."

"Hades'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Küçük kardeşim bana anlamlı bir bakış atıyor ve ben de gözlerimi
deviriyorum.

Harika. Bir kız. Sanki Hades aletini bir yan ailenin kızına sokmadan
yeterince yangın çıkmıyormuş gibi. Ya da daha kötüsü, *Kildare'in yan*
ailelerinden birinin.

"*Onu bul*, sikini pantolonuna geri sokmasını sağla ve sonra Ezio'yu bul.
Lütfen."

Kratos dönüp partiye doğru ilerlemeden önce "Seni yakaladım," diye
gürledi.

"Çok eğlenceli olacak, değil mi?" Lucia'nın sesini duyunca kaşlarımı çatarak dönüyorum.

"Affedersiniz?"

Gözlerini

deviriyor. "*Karın.*"

Bununla nereye varmak istediğini anlayabiliyorum. Çünkü daha önce birlikte olduğum başka kadınlarla da oldu. Yaşadığım her ilişki en iyi ihtimalle sıradan olarak tanımlansa da. Ve bu *çok* cömertçe.

Lucia ve ben oldukça eskiye dayanıyoruz. *Birlikte* değil tabii ki, ancak aramızda bir şeylerin olması durumunda bunu fazlasıyla sorun etmeyeceğini acı verici bir şekilde açıkça belirtti.

Spoiler uyarısı: yapmayacaklar. Asla.

Neden yapmayacaklarına dair bir sürü neden sıralayabilirim; babası ve ailemizin birlikte yaptığı harika işler ve bizim bir araya gelme ve sonra yürümeme ihtimalimizin bunu tehlikeye atabileceği gibi. Ya da Ricardo Bolinaro'nun tek kızı için başka evlilik planları olduğunu çok iyi bildiğim gerçeği.

Ama en önemlisi, Lucia ile aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı ve *olmayacak* çünkü ben onun içini görebiliyorum. Benimle ilgili abartılı flört ya da baştan çıkarma girişimleri, ilgilendiği için değil.

Çünkü yaptığı işte çok iyi.

Tüm niyet ve amaçlar için Lucia, Bolinaro Karteli'nin sesi ve iktidar koltuğudur, en azından babasının devam eden yasal sorunlar nedeniyle ziyaret etmekte zorlandığı Amerika Birleşik Devletleri'nde. Ve tüm bunları, uluslararası sosyete kalabalığıyla parti yapan bir vakıf fonu veledi olarak göz önünde saklanarak yapıyor.

Sonuç olarak, Lucia beni bir hedef olarak görüyor. Ve dekoltesini göstermenin ve evleneceğim kadını aşağılamamanın savunmamı kırmanın bir yolu olduğunu düşünüyor. Özellikle de onun ailesiyle benim ailem arasında yapmaya çalıştığımız ticaret anlaşmasının şartları söz konusu olduğunda.

"Ares?"

Kaşlarımı atıyorum, hayallerimden sıyrılıyorum ve çatık kaşlarımla ona bakıyorum.

"Karım hakkında ne dedin?"

Lucia gözlerini devirir. "Eğlenceli olacağını söyledim-"

"Biliyor musun, ikimize de burada ve hemen şimdi bir iyilik yapacağım Lucia," diyerek onu şaşırtıyorum.

"Ares, ben-"

"Neve Kildare'ın üstüne sıçmana izin vermeyeceğim. Bu çok açık mı?"

Kaşlarını atıyor.

"Neden?"

Ona bakıyorum. "nk bu iğrenç ve gereksiz."

"Hayır, demek istediğim neden gemeyeceğin ya da başkasının geçmesine izin vermeyeceğin çizgi o?"

Kaşlarım atılıyor, düşüncelerim ani bir trafik sıkışıklığına dönüşüyor.

Uhh...

"nk o benim *karım* olacak, işte bu yüzden."

"Ares, *lutfen*. Ben burada yüzüğü öpecek ya da ayaklarına kapanacak dalkavuklardan biri değilim. İkimiz de neden evlendiğini biliyoruz-"

"Neden olduğu seni hiç ilgilendirmez," diye homurdanıyordum. "Şimdi, anlaşıldı mı?"

Dudakları büzüldü. Gerçekten de hayatı boyunca ilk kez bir erkek ona hayır demiş olabilir.

"Sana bir soru sordum Lucia. Öyle mi? Bu.

Anlaşıldı mı?" Yüzü kararıyor, gözleri daralıyor.

"*Dikkatli ol Ares,*" diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Babamın kim olduğunu unutmayalım, ailenizle yapmayı seçtiğı işlerin hacminden bahsetmiyorum bile."

"Bunun, kızının Makyavelist saçmalıklarına katlanıp katlanmamama bağlı *olmadığından* eminim."

Lucia ona tokat atmışım gibi bakıyor.

"Pislik."

"Evet, bir numara al ve sıraya gir."

Küçümsedi ve evin içine doğru yürüdü.

Gözlerimi deviriyorum, sonra birden a s ı l meseleyi hatırlıyorum: Ezio, lanet olası bir aptal gibi bu lanet partiye geliyor.

Kuru çirayla dolu bir partide yanan bir kibrit.

Neve ve ben henüz evlenmedik. Ve biz evlenene kadar, amcamı ve babasını öldüren olaylardan sonra Drakos ve Kildare arasındaki bu küçük ateşkes pamuk ipliğine bağlı.

İntikamcı bir hortlak gibi partinin içinde fırtınalar estiriyor, sağa sola Ezio'yu arıyorum.

Her şeyi mahvetmeden önce onu bulmalıyım.

Sikeyim.

İşte orada. Ezio'yu bahçelerin uzak tarafında, Central Park South'a doğru kırk kat aşağı inen binanın kenarına yakın bir yerde görüyorum.

Yalnız, Neve ile.

SIKTIR.

Ezio aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan önce onlara ulaşmaya çalışarak, neredeyse garsonlardan birini havuza düşürerek bahçede hızla ilerliyorum.

Ya da Neve'in, bu konuda.

Onlardan sadece bir metre uzaktayım, bir çitin diğer tarafındayım, aniden Neve'in sesiyle duruyorum.

"*Anlaşıldı* mı dedim, Bay Adamos?"

"Bak, Neve-"

"Ben Bayan Kildare. Unuttuysanız diye söylüyorum, yakında Bayan Drakos olacak."

Çitteki küçük bir aralıktan bakarken kaşlarım kalkıyor. Neve ve Ezio kenarda tek başlarına duruyorlar. Ezio'nun yüzü kızarmış, gözleri vahşi. Belli ki içki içmiş ve kesinlikle Neve'le kavga etmeye çalışıyormuş gibi görünüyor.

Ama o dimdik ayakta duruyor, yüzünde sert ve soğuk bir ifadeyle kendini tutuyor. Hay sikeyim.

Ezio kaşlarını çatar. "*Bak*. Babanın da öldürüldüğünü biliyorum. Ama onlar *iyiydi*.
erkekler-"

"Rahibe Teresa, Lady Gaga ya da lanet olası
İsa. Senin için kim olduğumu anlaman gerek."

Ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme

beliriyor. Şey... bu ilginç.

Ezio ağzını açmaya başlar. Ama Neve onu giydirmeye devam ederken hemen susturur.

"Şimdi bana nezaketle hitap edeceksiniz ya da hiç hitap etmeyeceksiniz. *Ben* kralınızın yeni kraliçesiyim, unuttunuz mu? Ve eğer bir daha kız kardeşime göz ucuyla bile *bakarsan*, seni çatıdan attırırım."

Kadın aniden ona yaklaşıp elini uzatarak yakasını avucunun içine alınca Ezio'nun gözleri büyüyor.

"Kendim bile

yapabilirim." Tamam.

Etkilendim.

Ve sert. Ne oluyor lan?

Ezio'nun yüzü buruşuyor ve birdenbire adam gerçekten ağlamaya başlıyor.

"*Çok özür dilerim*, Bayan Kildare," diye yutkunuyor. "Size söz veriyorum, geçen günden sorumlu olan adamların icabına bakıldı. Oğlum adamlarım tarafından çok sevilirdi. Lütfen öfkelerini bağışlayın. Ve *lütfen*..." boğuluyor. "Beni affedin. Kederim..."

"Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm, Bay Adamos."

Ve aniden Neve ona *sarılıyor*, bir an için sessizce hıçkırırken sırtını rahatlatıcı bir şekilde okşuyor ve sonra geri çekiliyor. Gözlerini silerek çarpık bir şekilde gülümsüyor.

"Tanrım, Bayan Kildare, benim bir soytarı olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Ona gülümseyerek başını sallar. "Hayır, Bay Adamos, öyle düşünmüyorum. Bence keder acı verir ve onunla ne yapacağımızı bildiğimiz nadirdir."

Ona gülümsüyor.

"Ares seni bulduğu için şanslıydı," diyor sessizce.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü siz, Bayan Kildare, gerçek bir kraliçesiniz."

Müstakbel eşimin boktan bir durumu som altına çevirmesini şaşkınlıkla izliyorum. Ve ilk defa iki şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, Neve hesaba katılması gereken bir güç. O cesur. Sert. Ve cesur.

Ve ikincisi, tüm bunlar *ciddi* bir tahrik

edici. Çok fena sikildim.

NEVE

Nişan partisi bir şeydi. Ama bir hafta sonra gerçekler ortaya çıktı:
Düğünümüzden bir gece önce Ares'in dairesine taşındım.

Evet.

Bir zamanlar "hayalimdeki daire" olan yerin neredeyse bomboşluğunda durmuş, nakliyecilerin geri kalan eşyalarımı yavaşça paketlemesini izliyorum. Ve pencereden yukarı baktığımda, durum daha da kötüleşiyor. Çünkü caddenin karşısında, *aynı nakliyecilerin eşyalarımı* Ares'in çatı katına taşıdıklarını görebiliyorum.

Sanki sadece beni kendi dünyasına çekmekle ve beni gelini yapmakla yetinmiyor. Bütün eşyalarımı da almak zorunda. Kitaplarımı, kıyafetlerimi, hatıralarımı. Hepsi benimle ve dairemle birlikte karanlık Ares girdabına çekiliyor.

Sanırım en çok acıyan daire.

Aile evinden çıkıp kendi evime taşınmak benim için büyük bir adımdı. Ve burada yaşamayı çok *sevdim*. Ama bir saat önce satılmış, komisyoncu beni arayıp haber verdi.

Bu acıtıyor.

Caddenin karşısında oturmak zorunda kalsam bile kısa bir süre için burayı tutmayı düşündüm. Ancak her gün pencereden dışarı bakıp hayallerimin burada bomboş durduğunu görme fikri, düşünmek için bile çok üzücü geldi.

Belki şimdi başka birinin rüya dairesi olur. Savaş Tanrısı'nın kendisiyle evlenmeye zorlandıklarında altlarından çekilip alınmayacak biri.

Son taşınma kutuları da kapıdan çıkarıldı. Ve sonra, boşlukta yalnız kaldım.

Omzumda bir el hissettiğimde sıçradım. Ama bu sadece Eilish'ti. Bana sempatik bir bakış atıyor ve ardından sinsice gülümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Evden taşınmanın ve burayı almanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bundan vazgeçtiğin için üzgün olduğunu da biliyorum."

Boş daireyi incelemek için döndüğümde yüzüm düşüyor.

"*Evet*, bu-"

"Ben de satın aldım."

Ona bakıyorum. "Özür dilerim, *ne dedin?*"

Bana sırtıyor. "Satın aldım. Dürüst olmak gerekirse Neve, daha iyi bir menajere ihtiyacın var. Bu, mahalledeki diğer emsallerin *çok* altında listelendi-"

Ona şiddetle sarılırken gözyaşlarımı

tutamıyorum. "*Teşekkür ederim*. Bak,

sana geri ödeyeceğim-"

"Hayır, yapmayacaksın. Bu benim..." diye omuz silkiyor. "Sana düğün hediye. Bak, Ares'le *yaşamak* zorunda olduğunu biliyorum. Ama belki burayı ofis olarak falan kullanabilirsin?"

"Sen gelmiş geçmiş en iyi ablasın, bunu biliyor muydun?" "Evet, tabii."

Arkamızdaki açık kapının çalınmasıyla ikimiz de dönüyoruz. Calliope orada duruyor, gözleri boş alanda geziniyor.

"*Vay canına. Burası muhteşem. Buradaki ışığa bayılıyorum.*" "Evet, ben de."

Burnunu kırıstırıyor. "Orayı bırakıp Ares'in evine taşınmak zorunda kaldığın için üzgünüm. En azından o çok düzenli biri. Ayrıca temiz çarşaf ve havlu *takıntısı* var. Yani, bu da var."

Sırıtiyorum. "Aslında, muhteşem kız kardeşim burayı da elimde tutmamı sağladı."

Calliope kaşlarını kaldırarak Eilish'e sırtıyor. "Dostum, senin gibi bir kız kardeşe nasıl sahip olabilirim?" Kaşlarını çatıyor. "Ya da tüm erkek kardeşlere karşı koyacak bir kız kardeş?" Yanımıza doğru yürürken ışıldıyor. "Hey, üzgünüm, nişan partisinde tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Calliope."

"Eilish, hey."

Calliope bana döndü. "Ee, bu gece ne yapıyorsunuz?"

Omuz silktim. "Evde rahatlayacaktık, belki biraz film izleyip Çin yemeği sipariş edecektik."

Ares'in kız kardeşi yüzünü

buruşturur. "Evet, bu da

iyi..."

Gülüyorum. "Bilemiyorum. Yarın gerçek bir düğünmüş gibi dışarı çıkıp kutlama yapmak istemiyorum. Yani, alınma ama-"

"Oh, alınmadım." Calliope bana dönmeden önce dudağını çiğniyor. "Çin yemeği ve film olayında kararlı mısın?"

"Pek sayılmaz."

Eilish omuz silkiyor. "Neve ne yapmak isterse ben varım."

Calliope boğazını temizler. "O zaman bir karşı öneride bulunabilir miyim?" "Elbette."

Eilish ve bana sırtarak

"Dans etmeyi sever misiniz?" diye sordu.

DÖRT SAAT SONRA, gerçekten *sarhoşum*.

Ama aynı zamanda hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Calliope bizi Brooklyn'de The Deep adında bir yere getirdi. Çok eğlenceli 80'lerin dans müzikleri çalıyor, harika kokteylleri var ve kapıda Calliope'un kimliğini kontrol etme konusunda çok *gevşek bir* politikası var.

Üçümüz çok *eğleniyoruz*.

"Şerefe!!"

Bir çığlık attım, her birimiz bir shot ahududu votkasını, üzerinde vanilyalı rom bulunan bir bardak prosecco'nun içine attık. Shot bardağı dibe vuruyor ve tüm bardağı hızla dudaklarımıza götürdüğümüz büyümlü görünümlü fokurdayan pembe bir karışıma dönüştürüyor. Bardakları rekor bir sürede mideye indiriyor, boş bardakları bardağa çarparken kığımızla gülüyoruz.

Bunları her yere dökmeden içme konusunda iyiye gidiyoruz. Yani, dördüncü turumuz olduğunu düşünürsek, kesinlikle *olmalıyız*.

"Bir tane daha yapalım!"

İçki içen ama çok hafif olan Eilish bana "lütfen hayır" der gibi bakıyor. Demek istediğim, eğleniyor, ama aynı zamanda son turun muhtemelen gece için limiti olduğu da açık.

Ama ben? Bu gece, sanki bir görevdeymişim gibi içiyorum. Yarın hiç tanımadığım bir adamla evleneceğim gerçeğini düşünmemek için her şeyi yaparım.

"Tamam, tamam, sadece iki tane." Barmene işaret etmeden önce kız kardeşime yarım yamalak, hoşgörülü bir sırıtış attım.

İri bir el bileğimi sıkarak elimi aşağıya doğru çekiyor. "Sanırım bu kadar yeter, evlat."

Castle'a ters ters bakıyorum.

"Baksana, biri partiye kakasını da davet etmiş!"

Bana bir bakış attı.

"Hadi, Neve. Bak, anlıyorum. Gevşemek, biraz eğlenmek istiyorsun. O yüzden *eğlenmek*. Ama bok suratlı olmak bunun tam tersi."

Gözlerimi deviriyorum.

"Seni kim davet etti ki zaten?"

Bunca zamandır buradaydı, üç saattir aynı zencefilli birayı içtiği barın uzak ucundan bana onaylamayan bakışlar fırlatıyordu.

"İşim beni davet etti. Hani şu sarhoş kıçının başını belaya sokmamasını sağlamakla görevlendirildiğim iş."

Calliope homurdanıyor ve bana bakmadan önce Castle'a bir bakış fırlatıyor. "Ondan hoşlanıyorum."

"Harika, onu alabilirsin. Bu benim sana bekarlığa veda partisi hediyem." "Ooo, bende kalabilir mi?"

"Evet!"

Castle aynı anda "*Hayır*," diye mırıldanıyor. Bana geri dönüyor. "Git dans et ve eğlen, evlat. Keyfine bak. Ama bar kapalı."

"Sen bir pisliksin."

"Tamam."

Eilish ve Callie beni çekmeden önce son bir kez ona ters ters bakıyorum.

"Hadi ama Neve, sen bu şarkıya bayılırsın," diye sırtıyor kız kardeşim bana - belli ki kafası çok güzel ama hâlâ Callie ve benim kadar sarhoş değil.

Haksız değil. Madonna'nın "*Into the Groove*" şarkısına *bayılıyorum*.

"İyi, hadi gidip dans edelim," diye geveleyerek Eilish'in beni çekmesine izin veriyorum. Castle barın en ucundaki zencefilli birasına geri dönmeden önce bana sert bir bakış atıyor.

"Sadece bir su alacağım!" Callie müzik eşliğinde bağırıyor. "Seninle orada buluşuruz!"

Eilish ve ben dans pistindeki kalabalığın içinde eriyip *gidiyoruz* ve ben kendimi bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum ve alkol ve serotonin kan dolaşıma karışırken sadece dans ediyorum. Kulübün sıcaklığını hissediyorum.

saçlarım alnıma yapışıyor, sırtımdan aşağı süzülen teri hissediyorum.

Sonsuza dek Ares'e zincirlenmeden önce son bir özgürlük gecesi.

Ve o zamana kadar, Eilish ve ben *kıçlarımızı* dans *ettireceğiz*. Bunu yaparken de çok eğleniyoruz. Callie'nin bize katıldığını fark ettiğimde neşeleniyorum ve ona sarhoş bir şekilde sarılmak için dönüyorum.

"Psst. Sana bir şey getirdim."

Aramıza baktığımda, iki bardak vanilyalı rom şamandıralı prosecco ve iki shot pembe ahududulu votkayı büyük bir ustalıkla tuttuğunu fark ediyorum. Gözlerimi onunkilere diktiğimde, bir kulaktan diğerine sırtıyordu.

"Yengen olmayı gerçekten çok seveceğim, değil mi?" "*Evet!*"

Eilish'e bakıyorum, o da sadece gülüyor ve başını sallıyor.

"Hey, bu senin bekârlığa veda partin."

"*Heeellll evet öyle!*"

Geri dönüyorum, bira bardağımı Callie'ninkiyle tokuşturuyorum

ve shot'ı bırakıyorum. "*Şeref!*"

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama sarhoş olduğumu biliyorum. Çok ama *çok sarhoşum*, özellikle de Callie dikkatli Castle'ın yanından gizlice iki tur daha içki içmeyi başardıktan sonra.

Dans pistinde berbat bir haldeyim ama çok eğleniyorum - manyak gibi dans ediyorum, terden sıırıslıklam olmuşum, saçım başım dağılmış. Nereden bulunduğumu bilmiyorum ama elimde bir bardak viski var. Büyük bir yudum alırken çılgınca sıırıtıyorum ve müziğin gürültüsü arasında tavana doğru çığlık atmak için başımı geriye atıyorum.

...aniden kapanıyor.

Çirkin ışıklar yanıyor ve diğer müşterilerin yuhalamaları salonu doldururken beni kör ediyor. Callie'ye döndüğümde onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu görüyorum. Kapanış saati gelmiş olamaz. Dengesizce dönüp Eilish'i buluyorum, sonra yüzünün buruştuğunu, bakışlarının beni geçip gittiğini izliyorum.

"*Kahretsin,*

Neve..." "Ne-

HEY!"

Güçlü eller kollarımı kavrayıp beni kalabalığın arasından geri çekerken çığlık atıp çırpınıyorum.

"HEY!! YARDIM EDİN! Biri yardım etsin!"

Korku sarhoş beynimde patlıyor.

"KALE! Kale!"

Kafamı çevirip onu neredeyse yanımda, kaşları çatık, kollarını göğsünde kavuşturmuş, *hiçbir şey yapmadan* dururken gördüğümde tereddüt ediyorum.

"Sen ne sikimsin-"

"Sana sakın ol demiştim evlat," diye mırıldanıyor.

Birdenbire kulübün kapısına doğru üç basamak yukarı kaldırıldığımda ve sonra kapıdan gecenin serinliğine doğru çekildiğimde biraz daha çırpınıyorum. Birden

Elleri beni bıraktı ve beni kulüpten kararsızca dışarı sürükleyen iki devasa adamın üzerinde döndüm.

"Sen kim *olduğunu* sanıyorsun-"

"Neve."

Anında kaskatı kesiliyorum. Alkolün bulanıklaştırdığı ve duyularımı körelttiği halde, arkamdan gürleyen sesinin gücünü hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum, temiz hava aniden kendimi kulüpte olduğumdan *çok* daha sarhoş hissetmeme neden oluyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, dünya biraz dönerken kaşlarımı çatıyorum, sonra sadece ufak bir tökezlemeyle ona doğru dönmeyi başarıyorum.

Koyu renk bir takım elbise giymiş olan Ares, siyah bir cipin açık kapısının yanından bana bakıyor.

"Parti bitti. Bin şu lanet arabaya."

Dudaklarım büzüldü.

"Hayır."

Ares'in çenesi gıcırıyor, boynundaki kaslar tehlikeli bir şekilde dalgalanıyor.

"Eğlendiniz. *Bekarlığa veda* partin. Ama biz evleniyoruz. *Yarın*. İşin bitti. Atla."

Midem çalkalanıyor, kendimi sabitlemeye çalışırken yüzüm

kızarıyor. "Birbirimizi anladığımızı sanmıyorum."

Burnunun kenarını sıkarak inliyor. "Bunu seninle sokağın kenarında yapmayacağım. Bin. İçeri. Bin. Siktiğimin. *Arabaya*."

"Gördün mü, benimle evlenmeyi düşünüyorsun -ki bu arada, merak eden varsa diye söylüyorum, buna kesinlikle karşıyım-"

"Değilim, aslında-"

"Bana *sahip olduğun* anlamına gelir."

Gözlerini deviriyor. "Bu değil-"

"Hayır, bence öyle. Gördün mü, memeleri dışarı fırlamış, *evet* diyecek bir Cartel hatunu istiyorsun, *Ares! Ne istersen, Ares!*"

"Neve, git-"

İşte o zaman hala viski bardağımı tuttuğumu fark ettim. Ve herkes -Eilish, Castle, Callie, muhafızlar, Ares'in kendisi- bardağın içindekiler Ares'in yüzüne sıçradığında çok hızlı bir şekilde sessizleşir ve hareketsizleşir.

"Ama mesele şu ki , " diye mırıldanıyorum, dünyanın etrafımda döndüğünü hissederek. "Sen aslında kendi...kendi..."

Sikeyim.

Ben daha hareket edemeden oluyor. Neredeyse aç karnına tükettiğim kim bilir kaç prosecco ve ahududulu votka kokteyli bana merhaba demek için geri geliyor...

...Ares'in

ayakkabılarının

üzerinde. İşte o zaman

bayıldım.

ARES

Onu yatağında böyle görmek çok garip.

Olmamalı, özellikle de artık burada yaşadığına ve yarın bu saatlerde karım olacağına göre. Ama yine de, kafamı yatak odama uzatıp onu yorganın altında, derin uykuda bulduğumda içimde beklenmedik bir şeyler kıpırıyor. Ya da dürüst olalım, kendinden geçmiş.

Eilish yatağın kenarına tünediği yerden başını kaldırıyor, yüzünde mahcup ve belki de biraz korkmuş bir ifade var.

"Özür dilerim-"

"Üzgün olmana gerek yok," diye mırıldandım sessizce. "Sen onun bakıcısı değilsin. Neve bir yetişkin."

Rahatsızca başını sallıyor. "Bu geceyle ilgili bir şey yapmış olabilirim..."

O yaptı. Ama yangını körükleyen ve devam etmesini sağlayan kişinin o olmadığını çok iyi biliyorum.

O kişiyle birazdan ilgileneceğim.

"Konuşmak için pek fırsatımız olmadı, değil mi?"

Eilish alaycı bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor.

"Ben... Sanırım hayır." "Benden korkmana gerek yok, biliyorsun."

Gözlerini bana doğru kaldırıyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Senden korkmuyorum."

Bu bir meydan okuma değil. Kabadayılık değil. Aslında garip bir şekilde dürüst. "Yine de kız kardeşime olacaklardan korkuyorum." "Ona zarar vermeyeceğim, Eilish."

"Biliyorum." Bana gülümsüyor. "Tehlikelisin ama *o* kadar da tehlikeli değilsin."

"Peki bu ne tür bir tehlike?"

"Kadınların dikkat etmesi gereken türden. Ama sen öyle değilsin, biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Dönüp yatağında mışıl mışıl uyuyan Neve'e bakıyor. Yorganı kız kardeşinin omzunun üzerinden biraz daha yukarı çekiyor.

"Ben daha çok seninle birlikte olduğunda kim olduğunu kaybedeceğinden endişeleniyorum." Kaşlarını çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neve güçlüdür. Yani, *gerçekten* çok güçlü. Biz küçükken-" Eilish durdu, kaşlarını çatı, başka tarafa baktı. "Her neyse, o sadece güçlü. Ve sanırım ailelerimiz arasındaki kan davasını düzeltmek için birdenbire bu eş rolünü oynamak zorunda kalması onu şaşırttı. Seninle evlenmek kendi seçeceği bir şey değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Kızaran gelinimin küçük kız kardeşinin *hiçbir şeyden* çekinmediğini öğrenmek güzel.

Eilish hızla bana bakıyor.

"Özür dilerim, yanlış

söyledim."

Sadece gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sorun değil. Benim derim bundan daha kalındır."

"Hayır, yani evliliğin onun kendisi için seçeceği bir şey olduğunu *hiç* sanmıyorum. Asla. Herhangi biriyle."

Aynısından.

Yani, bunu daha önce de düşünmüştüm. Dışarıda benim için biri olup olmadığını merak ettim - hayatımı gerçekten birlikte geçirmek isteyeceğim biri. Ama o geçici kişiyi hayal etmeye en çok yaklaştığım an, aslında kadın formundaki bendim.

Bu da muhtemelen altta yatan bir narsisizme işaret ediyor ki, henüz bu *konuya* girmeye hazır değilim, çok teşekkür ederim.

Ama ben öyle hayal etmiştim. Sakin ve akli başında biri. Bir şeye balıklama atlamadan önce riskleri ve ödülleri göz önünde bulunduran biri. Güçlü ve hedef odaklı biri. Sofistike biri.

Neve Kildare gibi birini hiç hayal etmemiştim. Ama şimdi, işte buradayız.

"Bak, Ares, bu gece *o* değildi, bilesin diye

söylüyorum." "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Yani, onun büyük bir partici ya da sarhoş falan olduğunu düşünmenizi istemiyorum."

Yorgunca gülümsüyorum. "Eilish, stres atma kavramını anlıyorum." Tanrı

biliyor ya, ben de bunu yapmam gerekenden daha sık yapıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Onu kanepeye ya da başka bir yere taşımamı ister misin?"

"Ne?"

"Yani..." diye kızarıyor. "Özür dilerim, uyanık olup bunun farkına bile varmadan seninle aynı yatakta uyumasına izin vermek garip hissettiriyor..."

"Umarım ne kadar iyi bir kız kardeşi olduğunu

biliyordur." Eilish gülümserken yüzü kızarıyor.

"Ama buna gerek kalmayacak. Bu gece burada kalmayacağım. Büyükanнем düğünden önceki gece Drakos ailesinin evinde kalmamı istiyor." Omuz silkiyorum. "Müstakbel gelinimle *olmaz*. Bu konuda eski kafalıdır."

Eilish başını sallar. "O zaman burada onunla kalmamın bir sakıncası var mı? Biz... zaten bu geceki planımız da buydu, daha önce..."

"Aslında bunu tercih

ederdim." Bana

gülümsüyor.

"Neve'in muhtemelen senin de kendin için seçtiğin kişi olmadığını biliyorum. Ama o aslında oldukça harika biri."

"Açık fikirli olmaya çalışacağım."

Eilish'i uyuyan kız kardeşiyle baş başa bırakıp odamın kapısını kapattıktan sonra yüzümde bir kaş çatmayla oturma odasına dönüyorum. Calliope koltuğa gömüldüğü yerden başını kaldırıp soda içiyor, önündeki sehpa da bir şişe aspirin açık duruyor.

"Bak, Ares-"

"O senin kız kardeşinin en iyi arkadaşı değil Callie!" O daha tek kelime edemedi ben patladım. "O senin-"

"*Neyim?*" diye karşılık verdi kız kardeşim. "*Kraliçem* mi?" Gözlerini deviriyor. "Hayır, Ares. O benim yengem olacak."

"Lütfen bana bu evliliğin altında yatan ince noktaları size açıklamam gerektiğini söylemeyin."

"Oh, siktir git. *Gerçek* olmadığını biliyorum, sık kafalı. Ama aynı zamanda gerçek. Yarın *gerçekten* Neve ile evleniyorsun, Ares. Bu da onu benim gerçek baldızım yapıyor. Ve ikinizin de bunu planlamadığını biliyorum, hatta seçme şansınız olsaydı binlerce seçenek arasından birbirinizi seçerdiniz. Ama en iyisini yapmaya ve ortak bir zemin bulmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Ondan *hoşlandığım* için özür dilemeyeceğim."

"O zaman onunla evlenebilirsin," diye homurdandım.

"Memnuniyetle!" diye tersliyor. "Bu beni lanet olası Luca Carveli ile evlenmekten kurtarır mı?"

İçimdeki öfke dalgası çekilmeye başladığında kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturuyorum. Callie ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra yavaşça nefes verip başka tarafa bakıyorum.

"Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Bu gece kontrolden çıktı ve bunu bildiğinizi biliyorum. Şehirde ailemizin ve Kildares'lerin birleşmesinden pek de hoşnut olmayan pek *çok* insan var."

"Yanımızda onların seksi korumaları vardı."

Gözlerimi deviriyorum.

"A, sakın bana bunu söyleme. B, o tek bir adam. Ordu komandosu ya da her neyse umurumda değil. O hala lanet olası bir adam. Ve C, üçünüzün de bok suratlı olması durumu daha da kötüleştiriyor."

Callie bana sırtıyor.

"Sarhoş olma kısmı mı, yoksa Neve'in kulüpte ateşli bir adamla oynaşıyor olabileceği kısmı mı?"

Bunu söylediği anda içimde patlayan kıskançlık dalgasından *nefret* ediyorum. Yüzümü tamamen nötr tutmak için her şeyimi harcıyorum.

"Bunların hepsi numara Callie," diye homurdanıyorum, ondan çok kendime bir hatırlatma olarak.

"Değmezdi, ne olursa olsun. Taşlama, yani."

"Umurumda değil."

"Uh-huh.

Elbette."

Gözlerimi

deviriyorum.

"Oldukça eğlenceli biri, biliyorsun."

"Not edildi. *Hadi*, gidiyoruz."

Kaşlarını çattı.

"Aslında, sanırım bu gece burada kalacağım." "Ne?"

"Evet, Neve beni davet etti, daha

önce." "Zil zurna sarhoşken."

"Har-har. Lütfen bir kez olsun bir kız kardeşe sahip olmanın tadını çıkarmama izin verir misin?" Ona alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Kalıyor musun?"

"Ben kalıyorum."

"İçki dolabını kilitleyeyim mi?"

Callie iki eliyle beni tersledi.

"Git biraz uyu, sik kafalı," diye homurdanarak kanepeye geri yığıldı.

"Unutma, yarın evleniyorsun."

Sanki unutmam *mümkünmüş* gibi.

NEVE

TATLI MERHAMETLİ BOK. Her şey acıtıyor.

İnliyorum, kafatasımı kesen acı bıçaklarıyla irkiliyorum. Gözlerimi kırptırıyorum ve hala karanlığı gördüğümde panik beni yakalamaya başlıyor. Sarsılarak ayağa kalkıyorum. Bu sadece başıma saplanan acının ve midemde kaynayan bulantının yeni bir çöküşüne neden oluyor.

Tanrım, bana ne oldu böyle?

Ama sonra, orada karanlıkta otururken, her şey korkunç bir şekilde geri geliyor. Kulüp. İçkiler, dünya tarihindeki *tüm* içkiler. Danslar. Ve sonra...

Oh, kahretsin.

İçkiyi Ares'in suratına fırlattığımı ve ardından ayakkabılarının üzerine kustuğumu hatırlarken midem bulanıyor. İnliyorum, sağa sola bakarken panikliyorum, ancak şimdi bir yatakta olduğumu fark ediyorum.

Onun yatağı.

Başımı çevirdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve birden yanımda sıcak bir bedenin yattığını fark ediyorum.

Aman Tanrım.

Ne yaptığımı anlayamadan onu itiyor ve kusmamaya çalışırken bile yataktan fırlıyorum.

"Uzak *dur lan!*" Yataktan kayarken acı içinde inliyorum ve hemen bacağımı komodine vuruyorum.

"Neve!"

Kız kardeşimin sesine doğru bakışlarımı kırbaçlıyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve yavaşça, gözlerim karanlığa alışmaya başladığında, yatakta benimle yatanın Ares olmadığını fark ediyorum. Eilish.

"Bekle."

Hıştırtılarını duyuyorum. Sonra aniden, devasa yatağın kendi tarafındaki bir düğmeye bastığında sıcak ışık büyük yatak odasını dolduruyor. İrkiliyorum, gözlerimi kaçırıyorum ve gözlerim yeniden alışırken inliyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum, yavaşça yönümü buluyorum.

Evet, Ares'in yatak odasımdayım. Duvarlara baktığımda neden burada bir bok göremediğimi anlıyorum. Kocaman pencere duvarının tamamında raylı karartma perdeleri var.

Bıçaklanma hissi tekrar başımı yararken inliyorum. Henüz tamamen ayık değilim. Ama daha önce olduğumdan çok çok daha ayığım. Zekice başımı kaldırıp kız kardeşime mahcup bir bakış attım.

"Hey."

Bana sempatik bir bakış attı. "Hey sen. Nasıl hissediyorsun?" "Bok gibi."

Ŗu anki halimle beni kiskandırarak bir rahatlıkla yataktan atlarken yüzünü buruşturuyor.

"Bekle."

Ebeveyn banyosuna dalıyor, orada hıştırtılarını duyuyorum. Bir dakika sonra elinde bir bardak su ve bir şişe aspirinle çıkıyor.

"Tanrım, ver ver ver," diye inliyorum şükrederek, avucuma üç hap atıp bardağı bana uzatırken. Onları yutuyorum, ardından bir bardak suyun geri kalanını içiyorum.

"Biraz daha iyi mi?"

Yatağı uzanırken başımı sallayarak irkildim.

"Birazdan geleceğim. Teşekkür ederim."

Eilish yanıma kıvrılıyor, yüz yüze, çocukken battaniye kalesinin altında yaptığımız gibi.

"O burada mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ama Callie öyle. Oturma odasındaki kanepede."

"Saat kaç?"

"Aslında o kadar geç değıl. Çok erken çıktık. Saat daha sabahın ikisi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Yani... bu gece benden

biraz uzaklaştı." Sırıttıyor. "Evet, biraz. Ama sen

eğlendin."

"Öyle mi yaptım?"

Kıkırdıyor. "Oh güven bana, yaptın."

Saçmalık. "Tamamen utanç verici bir şey yapmadım, değil mi?" Yüzünü buruşturuyor.

"Yani Ares'in ayakkabılarının üzerine kusmak dışında."

Eilish omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Castle'a bağırman dışında."

Sabah ondan özür dilemeyi bir kenara not ederek inliyorum.

"Harika." "Bence anlayacaktır, Neve. İçini dökmen gerekiyordu."

Gözlerimi kapatıyorum, yanağımın yastığa gömülmesine izin verirken başımı sallıyorum.

"Keşke bunu senin için yapabilseydim, biliyor musun?" diye

mırıldanıyor Eilish sessizce. "Hayır, istemezsin, inan bana," diye iç

geçiriyorum. "Ama bunu söylediğin için seni seviyorum."

"Şey..." diye sırtıyor muzipçe. "Yani, en azından yakışıklı mı?"

"Evet, en azından o var."

"Yarın için gergin misin?"

"Hayır."

Evet. Ve gerçek bir düğün bile olmadığı için bundan nefret

ediyorum. Eilish dudağını ısıırıyor. "Ben..."

"Ne?"

"Görebilir miyim?"

Sırtıyorum. O *kadar* Eilish ki, bu felaket geceden sonra bile, yarının sadece bir rol olduğunu bile bile elbiseyi görmek istiyor.

"Evet," diye gülümsedim. "Elbette."

Bir rahibin özdenetimiyle, istediğini bildiğim gibi yataktan atlamak yerine rahatça kayıyor. Ares'in yatak odasına bitişik devasa soyunma odasına ve dolaba giriyor ve kocaman beyaz bir giysi çantasıyla geri çıkıyor.

İkimiz üç gün önce aldık. Sadece dokuz dakika sürdü, çünkü bu denediğim ikinci elbiseydi. İlkini seçmememin tek nedeni Eilish'in bu ikinciye denemem için bana yalvarması ve benim de kabul etmemdi.

O zamandan beri bakmadım.

Neve çantayı banyo kapısının arkasına asar. Fermuarını yavaşça ve saygıyla açarak komodinden gelen ışığın içindeki beyaz elbiseyi aydınlatmasına izin veriyor.

Tamam, lanet olsun. Kabul

ediyorum. Bu *muhteşem* bir

elbise.

"Yarın çok güzel görüneceksin."

"Yarın *akşamdan kalma gibi* görüneceğim."

Giysi çantasının fermuarını tekrar çekerken bana sırtıyor. "Hadi biraz uyuyalım o zaman."

Dušta hızlıca durulanmak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya uğruyorum. Sonra kız kardeşimle birlikte yatağa girip gözlerimi kapatıyorum, nefes alış verişinin ağırlaşmasını ve yanımda tekrar uykuya dalmasını dinliyorum.

Yine de uyku bana gelmiyor. En azından bir süre. Bunun yerine, tavana bakıp yarını düşünerek uzanıyorum.

Hayatım

hakkında.

Ares

hakkında.

Beni bir tür ödöl karısı ya da kukla gibi kontrol etmeyecek. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsa, bunu kabul ettiği güne pişman olmak üzere.

Tanrım, kendimi ölmüş gibi hissediyorum.

Yüzümdeki gülümsemeyi ailem ve hatta *onun* ailesi için de korudum. Ares'in büyükannesi Dimitra ile poz verdim, bana güzel şeyler gibi gelen bir sürü şey sıraladı, ama kim bilir, çünkü hepsi benim için *kelimenin tam anlamıyla* Yunancaydı.

Castle'a psikopatça davrandığım için içten bir özür bile mırıldanmayı başardım. Neyse ki bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyip saçımı dağıttı. Piç kurusu.

Düğünün yapılacağı Drakos malikanesine gitmek, saç ve makyajla uğraşmak gibi tüm sabah gong gösterisi boyunca kendimi toparladım.

Ama şimdi yalnız olduğum için - misafir odalarından birinde sadece ben ve elbise - enerjimin tükendiğini hissedebiliyorum.

Bornozumun içinde otururken, pencerenin yanında asılı duran beyaz giysi çantasına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Onun ötesinde, bahçedeki milyarlarca beyaz güller süslenmiş, kuşkusuz muhteşem beyaz düğün çardağını görebiliyorum.

Kahretsin, bu gerçekten oluyor.

Kapı çalınıyor.

"Öyle mi?"

Kapı açıldı ve beni sarstı. Ama içimin sıkışmasına ve kalbimin düğümlenmesine neden olan şey kapıdan içeri adım atan adam.

Ters ters bakıyorum.

"Düğünden önce beni görmemen gerekiyordu."

"Düğünden önce seni *gelinlikle* görmemem gerekiyor."

Gözleri üzerimdeki kısa ipek bornozun üzerinde gezinirken
ürperiyorum.

Boğazını temizliyor ve içeri girdiğinden beri ilk kez smokin giydiğini fark ediyorum.

Hay sikeyim. Smokin içinde çok iyi görünüyor.

"Dün gece sert davrandıysam özür dilerim. Dışarı çıktığın için değil-"

"Evet, çok mu kontrolcüydün?"

Bana alaycı bir bakış attı.

"İkimizin de ailesinin dışarıda pek çok düşmanı var ve hiçbir güçlerimizi birleştirmemizden memnun değil. Hıyarlık etmek istemedim, gerçekten endişelendim. Bu beni biraz gerdi. Özür dilerim."

Merakla ve içtenlikle dilediği özrü başımla onaylıyorum.

"Teşekkür ederim. Yüzüne viski döktüğüm için özür dilerim.

Ve..." Başını sallıyor. "Ve?"

Boğazımı temizliyorum. "Ayakkabılarınıza kustuğum için de özür dilerim." "Teşekkür ederim. Ama hayır, değilsin."

"Hayır, değilim."

Sessizce kıkırdıyor.

"Peki, bunu yapmaya hazır mısın?"

"Pek sayılmaz."

"Lastik çizme giymeli miyim?" Ona

parmağımı uzatırken ince ince

gülümsüyorum. "Çok komik."

"Bunu ciddiye al, Neve."

"Bunu ciddi olarak düşüneneğim."

Bana ters ters bakıyor. "Yine, bu konunun görünüşü."

"Aman Tanrım, sana daha fazla katılamazdım," diye haykırıyorum. "*Çok* haklısın, Ares. Ve bence vermemiz gereken görüntü iffetli ve sağlıklı olmalı. O yüzden bence senin evdeki ofisini benim için ikinci bir yatak odasına dönüştürmeliyiz."

İnce ince gülümsüyor.

"Biliyorsunuz, Antik Yunan'da erkekler eşlerini genellikle savaş ganimeti olarak alırlardı - onları fetheder ve ilk kez akrabalarının öldürüldüğü savaş alanında becerirlerdi."

"Ve eski Kelt kültüründe kadınlar, izinleri olmadan kendilerine el sürmeye çalışan erkekleri *iğdiş ederlerdi*." Ona kazanan bir gülümseme gösterdim. "Sadece düşünmek için yiyecek."

Ares'in çenesi gıcırıyor.

"*Benimle* evlendiğinde, *benim* olacaksın. Ve inan bana, sana sahip olduğumda..." O yaklaştıkça ürperiyorum, o odunsu temiz kokusu içimdeki küçük ısı ceplerini ateşliyor. "Seni zorlamama gerek yok, *karıcığım*."

Yutkunuyorum, cevap vermek için kendime güvenmiyorum.

"Pekala." Ares doğrulur ve kapıya doğru döner. "Yakında görüşürüz."

Gerisi mırıldanılan yeminlerden oluşan bulanık bir pus. Ortodoks bir rahip hem İngilizce hem de Yunanca bir şeyler mırıldanıyor ve sonra kaderimi mühürleyecek ve beni sonsuza dek önümde duran karanlık, düşünceli, *muhteşem* ama acımasız adama bağlayacak kelimeler dökülüyor.

"Gelini öpebilirsin."

Ares başını benimkine doğru indirmeye başladığında ağzım geriliyor, dudaklarım büzülüyor. Gözlerindeki çelik parıltısını görüyorum ve aniden yüzümü sıkıca kavradığında ürperiyorum. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, bir yandan da o ölümcül bakışlarını gözlerime saplıyor.

Ve bu bana bir *şey yapıyor*.

İrkildim. Zar zor ve sadece bir anlığına. Ama bu yeterli oluyor ve savunmam yarım saniyeliğine düşüyor.

İhtiyacı olan tek şey bu.

Anında ağzı benimkine yapışıyor ve hayatımın en şiddetli, en acımasız ve *en* cezalandırıcı öpücüğünü sunuyor. Bu kibar bir "gelini öpebilirsin" öpücüğü değil. Bu "lanet olsun" tarzı bir öpücüktü.

Zihnim kararıyor ve yemin ederim yıldızları

görüyorum. Sonra her şey bitiyor.

Biz karı kocayız. Sonsuza

kadar.

NEVE

KÜÇÜK BİR DÜĞÜN, sadece otuz kişi katılıyor - benim ailem, Drakos ailesi, Owen ve birkaç adamı, Ezio ve birkaç adamı ve her iki ailenin birkaç "iş ortağı".

Ama davetli listesi *bir* kişi bile olsa benim için yine de çok büyük bir düğün olurdu. Törenden sonraki resepsiyon ise pastanın üzerindeki krema.

Orada durup Ares'le evlenmek, gerçekten yemin etmek ve her şey yeterince kötüydü. Ama Drakos malikanesinin balo salonundaki resepsiyonda herkesin önünde geçit töreni yapmak tamamen yeni bir cehennem çemberi.

Çoğunlukla, her şey çok samimiyetsiz olduğu için. Owen gibi insanlar beni tebrik etmek için parlak gülümseyen yüzlerle yanıma geliyorlar - sanki bu gerçekten *gerçekmiş gibi*. Sanki bu düğünde herkesin çılgın koolaid içtiği bir bölüm varmış ve ben bir bardak bile almamışım gibi hissediyorum.

Şimdi buradayım, sahnede canlı olarak doğaçlama yapıyorum. Ve bu çok *yorucu*.

En azından bazı konuklar eğleniyor. Etkinlik için tutulan canlı caz grubunun önünde dans pistinde eğlenen Callie ve Eilish'i görünce sırtıtıyorum. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaki Kratos da onlara katılıyor ve bazı dans hareketlerini beceriksizce yaparken sırtıtıyor.

Ölüm tanrısı Hades bile eğleniyor gibi görünüyor. Ya da en azından şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla.

Bu sırada ben, kızaran gelin, küçük kalabalığın arasında dolanırken plastik gülümsememin yüzümden düşmesini engellemeye çalışıyorum.

İyi tarafından bakarsak, akşamdan kalmalığım hemen hemen geçti, yine de ne zaman bir garson gelip bana bir flüt şampanya ikram etse burnumu kırıstırıyor ve başımı hayır anlamında sallıyorum.

"İşte buradasın!"

İçimi çekiyorum, Owen'a bir kez daha dönerken yüzümdeki gülümsemeyi daha da sıkılaştırıyorum. Elindeki büyük viski bardağını kaldırarak geniş, kırmızı yüzlü bir gülümsemeyle sırtıyor.

En azından birileri Drakos ailesini ev ev gezdirecek kadar akşamdan kalma değil.

"Annen ve baban seninle çok gurur duyardı, biliyorsun."

"Teşekkürler, Owen."

"Ve biliyor musun? Saçların bu şekildeyken Sheila'nın beyazlar içindeki *halini andırıyorsun*. Tanrım, seni böyle görmeyi çok isterdi."

Sessizce gülümsüyorum. Sheila benim anne tarafından büyükannemdi ve Cillian'ın babası Brendan'la ateşli bir ilişki yaşamıştı, babam da bu şekilde dünyaya geldi. Sheila aslında hiç evlenmedi ama Owen her zaman onun için biraz meşale taşıdı, özellikle de içtiği zamanlarda.

"Owen, biliyorum ki bugün burada olsaydı, o bardağı elinden alır ve sana dans teklif ederdi."

Geniş geniş sırtıyor. "Özellikle de büyükbaban Brendan ortalıkta yokken. Alınmak yok."

Kıkırdıyorum. "Alınmadım."

"Babanız, ruhu şad olsun, büyük bir adam ve büyük bir dosttu. Ama *onun* Baba?" Owen kaşlarını çatıyor. "Gerçek bir pislik."

Omuz silkip bana sarıldığında gülüyorum. "Affet beni, sarhoşum."

"Güzel. Git benim için bir tane al."

Bakışları belirgin bir şekilde karnıma inerken kaşları havaya kalkıyor. "Hayatta *olmaz*," der gibi bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Dün gece çok fazla içtim."

"Akşamdan kalmaların kadınlar gibi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Bu şakayı ondan daha önce de duymuştum. Ama hala beni **g ü l d ü r ü y o r**.

"Birini atlatmanın en iyi yolu yeni bir tanesinin altına girmektir." "Bu benim tanıdığım Yeats'e benzemiyor."

Cillian'ın sesine sırtıyorum ve dönüp Owen'a sert bir bakış fırlattığını görüyorum. Owen hırıltılı bir kahkaha atıyor ve onu omzundan alkışlıyor.

"Her gerçek İrlandalı gibi, kadehlerimin içindeyken lanet bir şairim."

"Açıkça. Yine de bana bir iyilik yap ve fincanlarına bir dakikalığına başka bir yere git. Yeğenimle konuşmam gerekiyor."

Owen tekrar kıkırdıyor ve bara **d o ğ r u u z a k l a ş m a d a n** önce bana son bir kez sarılıyor.

"Dün gece şehri gerçekten kırmızıya boyadığını duydum." İnledim. "Hatalar yapıldı diyelim."

"Ares'in ayakkabılarını da boyadığını

duydum." Yüzümü buruşturdum.

Cillian sadece sırtıyor.

"Tebrik etmek gerektiğini biliyorum ama bunu sana söyleyecek bir sonraki kişiyi bıçaklayacağına bahse girerim."

"Hiçbir fikrin yok."

Cillian başını sallıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Onun kötü bir adam olduğunu düşünseydim bunu asla kabul etmezdim, biliyorsun değil mi?" diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum, kalabalığı taramak için döndüğümde birden gözlerim Ares'e takılıyor. Balo salonunun karşısında, grubun geri kalanı enstrümantal bir parçayı bitirirken solistle sohbet ediyor.

Şarkıcı Ares'e sırtarak başını sallıyor ve sahneye dönüp mikrofona doğru ilerliyor.

"Sıradaki damattan özel hanımefendisine bir istek. Bayan Drakos, bu sizin için."

Etrafımdaki herkes alkışlıyor, tezahürat yapıyor, bana gülümsüyor ve yaltaklanıyor. Dilimi ısırıyorum, Ares'in grup aracılığıyla bana atacağı iğneleyici saçmalıkları bekliyorum.

Ta ki aniden Nina Simone'un "Sinnerman" şarkısına başlayana

kadar. Ki bu benim en sevdiğim şarkılardan biridir.

Orada suskun bir şekilde duruyorum, kaşlarım çatık ve akşamdan kalmalığımın son izleri de unutulmuş bir şekilde sadece dinliyorum, şarkının içinde kayboluyorum. Nehre koşmakla ilgili kısma geldiğinde yavaşça dönüyorum, gözlerim aniden Ares'i bulduğunda bocalıyorum.

Bana doğru bakıyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Sadece bir omzunu kaldırıyor, arkasını dönmeden önce ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Bu tamamen *şans mıydı*? Yoksa hakkında hiçbir şey bilmediğim, benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bu adam bir şekilde en sevdiğim şarkıyı mı biliyor?

Ve eğer en sevdiğim şarkıyı biliyorsa, grubun bu şarkıyı çalması bir zeytin dalı mı, yoksa sadece kafamı karıştırmak için bir giriş mi? Düşünmek istediğim kadar onun için yabancı olmadığımı bilmemi sağlayan bir mesaj mı?

"Birileri ev ödevini yapmış."

Amcama bakıyorum. Çenesinin yapısına ve yeşil gözlerinin odanın diğer ucundan Ares'i inceliyor gibi görünmesine bakılırsa, sanırım şu anda "Sinnerman" in daha derin bir anlamı olup olmadığını merak eden tek kişi ben değilim.

"Az önce onun iyi bir adam olduğunu söylemiştin," diye mırıldanıyorum, grup şarkıyı yırtarcasına söylerken.

"Yaptım. Ama şunu da ekleyeyim." Dönüyor, içkisini yanımızdaki masaya bırakıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Eğer seni incitirse ya da sana herhangi bir şekilde yanlış yaparsa, dışarıda başka kızlarla yatıp senin için bir skandal yaratırsa ya da senin hakkında birileriyle kötü konuşursa. Sana karşı *kaba* bile davranırsa..." Zehirli yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Anlaşma olsun ya da olmasın onun boğazını keseceğim. Bunu bilmeni istiyorum."

Amcamın yanına çöküp ona sıkıca sarılırken

gülümsüyorum. "Bunu biliyorum."

Homurdanıyor, beni sertçe kucaklıyor. Beklediğimden daha fazla. Çünkü Cillian fazla şefkat gösteren biri *değildir*. Ve o kesinlikle

Sarılan biri değil.

Geri çekildiğinde başını salladı. "Bunu Ares'e de söylemekten çekinme."

Sırıtiyorum. "Mesajı ileteceğimden emin olabilirsiniz."

Cillian kaşlarını kaldırarak içkisini masadan geri aldı ve dönüp kalabalığın arasına karıştı.

Nefes veriyorum, grubu izlemek için döndüğümde kendime rağmen sıırıtiyorum. Bu şarkıda kesinlikle *harikalar yaratıyorlar*. Ben de Eilish ve Callie'nin dans pistindeki çılgınlıklarını izlerken çok eğleniyorum.

"Neve Kildare?"

Lanet olsun.

Şimdi beni tebrik ederek sabrımı sınamak isteyen kişinin kim olduğunu görmek için döndüğümde omuzlarım çöküyor ve sahte gülümseme yüzüme geri dönüyor.

Kim olduğunu gördüğümde şaşırdım.

Gri takım elbiseli soğukkanlı adamı tanımıyorum. Aslında onu daha önce gördüğümden bile emin değilim, hele bugün düğünde hiç görmedim.

"Merhaba, özür dilerim," elimi uzatırken boğazımı temizliyorum.

"Tanıştığımızdan emin değilim

."

"*An Seiceadóir* merhaba diyor."

Bu ismi duyduğum anda, son on beş yıldır gördüğüm tüm kâbuslar bir anda aklıma gelirken buz gibi bir suyun altına dalmış gibi oluyorum.

Yıllar önce o kulübede kilitli kaldığımda attığım her dehşet çığlığı.

Her boğuk hıçkırık.

Dışarıda botlarının altında bir dalın kırıldığını her duyduğumda ölmek üzere olduğumu düşünüyordum.

An Seiceadóir.

Cellat. Benim

canavarım.

Uyuşuyorum ve adamın elini kaldırışını izlerken etrafımdaki dünya yavaşlıyor. Yüzüme doğrulttuğu elindeki silahın parıltısını görüyorum.

Sonra birden her şey yeniden hızlanıyor ve yanımdan geçen bir şeyin farkına varıyorum.

Bir şey değil. *Bir şey.*

Ares'in adama çarpışını izlerken boğazımda bir çığlık düğümleniyor. Elini havaya kaldırıyor ve silah tavana doğru çılgınca ateşlenirken tüm oda kaosa sürükleniyor.

Tek bir akıcı hareketle, yüzü tamamen boş ve odaklanmış olan Ares dönüyor ve kaslı bir kolla adamı arkadan boynundan yakalıyor. Diğer eliyle geriye uzanır, parmakları arkasındaki masada duran bir biftek bıçağının etrafında kıvrılır.

Bıçak parladı. Az önce kafama silah dayamış olan boğulma tehlikesi geçiren adam gözleri irileşirken hırıldıyor. Ve aniden, boğazının tamamı önümde açılıyor ve bir kan tsunamisi takım elbisesinin önünden aşağı akıyor.

Sadece bakıyorum, nefes alamıyorum, Ares cesedi yerdeki kan birikintisine bırakıp bıçağı yanına bırakırken gözümü bile *kırpamıyorum*.

Yavaşça gözlerini benimkilere dikeyor.

Artık boş değiller. Bu sefer, bir duygu kasırgasıyla doldular. Öfke. Güç.

İntikam.

Ve sahiplenme.

ARES

"En iyi adamlarımızı şehre yığdım," diye homurdanıyor Hades. "Bu konuyu büyötmek istemiyoruz, çünkü herhangi bir taklitçiyi cesaretlendirmek ya da baltasını taşā vurmak isteyen başka birilerinin ortaya çıkmasını istemiyoruz. Kapıları tekmelemeye ve sorular sormaya başladıklarında tedbirli olmalarını istedim."

Hades öfkeli görünüyor. Bu ilginç, çünkü hayatı boyunca Neve'le arka arkaya beş kelimedenden fazla konuşmadı ve onunla -ve evliliğimizle- iffetli bir pasifist olmak kadar ilgileniyor.

Öfkesini, birinin güvenliğimizi aşp evimize silah sokmayı başarmış olmasına bağlamak çok kolay olurdu. Ama bundan daha fazlası var. Neve'e baktığında, bir keresinde bir gala etkinliğinde adamın biri Callie'nin kıcını ellemeye çalıştığında yüzünde gördüğüm türden bir öfke titreşimi var.

Birisi *kız* kardeşiyle *uğraşmaya kalktığı için çok kızmış bir erkek kardeşin* bakışı. Ve bu ilginç bir gelişme.

Ama o kızgınsa, ben de çok *kızgınım*.

Evet, biri adamlarımızı atlattığı için kızgınım. Ailemin evine bir silah sokulduğu ve şiddet olaylarında kullanıldığı için öfkeliyim.

Ama bundan daha fazlası, birisi Neve'i vurmaya çalıştı. Bu da içimde *hiç* beklemediğim bir canavarı ortaya çıkardı.

Kratos'a dönüyorum. "O bok parçasının güvenliğimizden nasıl geçtiğini bilmek istiyorum. Ve dün bilmek istiyorum."

Kardeşlerim sertçe başlarını sallıyor ve siparişlerine dalmak için uzaklaşıyorlar.

Castle bana bakıyor. "Bizimkiler de aynısını yapacaktır. Queens'te güvendiğim bazı adamlarım var, onlara danışabilirim. Bu şehirde böyle bir şey emredilirse, onların bundan haberi olacaktır."

Başımı salladım. O da başıyla onaylıyor ve gitmek için dönüp bana bakmadan önce duruyor. "Ve teşekkür ederim, Ares."

O gidince odayı taramak için dönüyorum ve gözlerim Neve'e takılıyor. Tüm resepsiyon kilitlenmiş durumda ve odanın karşısındaki bir masada Cillian, kız kardeşi ve Callie ile birlikte oturuyor. Yanına gitmeye hazırlanırken bir el koluma konuyor.

"Bir saniyen var mı?"

Arkamdaki genç sarışın İngiliz kadına dönüyorum.

"Tabii ki."

İlginçtir ki Elsa Guin'le ilk kez, rahmetli ağabeyim Atlas'ın bir zamanlar çalmaya çalışırken öldüğü kız olan Rose'la talep ettiği yasal bir görüşmede masanın *karşısında* otururken tanıştım. Elsa orada Rose'un babasının avukatı olarak bulunuyordu.

O zamanlar İngiltere'deki en iyi avukattı. Atlas'la işler sarpa sardığında, elimden geldiğince hızlı bir şekilde onun peşine düştüm. Teknik olarak, New York'a taşındığından beri, şehrin önde gelen hukuk firmalarından Crown and Black'in ortağı. Ama aynı zamanda ailemin fiili kişisel avukatı.

Ve Şu anda hasar kontrolü için burada. "Ne durumdayız?"

"Grup durumu biliyor, kelime oyunu yapmak istemedim. Eminim sizinki gibi bir aile için ilk kez bir partide almıyorlar ve böyle bir Şey yaşıyorlar. Sessiz olacaklar. Ama onlara bu gece için başlangıçta kararlaştırılan ücretin altı katını ödeyeceksiniz."

"Sorun değil."

Gülümsemesi bunun bir öneri olmadığını söylüyor.

"Drakos ya da Kildare ailesi olmayan diğer konuklarla konuştum ve hepsine gizlilik sözleşmesi imzalattım." Telefonuna şiddetle dokunuyor. "Yine de potansiyel zayıf nokta olabilecek misafirlerin listesini sana e-posta ile gönderiyorum."

"Kimse konuşmayacak."

Omuz silkiyor. "Aşırı hazırlıklı olmanın, biri geminin gövdesinde bir delik açtıktan sonra cankurtaran sandallarını aramaktan daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Yeterince adil."

"şimdi, cesede gelince..."

Dönüyor ve bakışları Neve'e saldıran ölü adamı örten kanlı masa örtüsüne takılınca rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. Elsa'nın yüzü hafifçe soluyor ve boğazına takılan bir yumruyu yutmaya çalışırken boğaz kaslarının inip kalkmasını izliyorum.

Elsa hırslı biri. Ve sanırım biraz da heyecan arayan biri. Ama ona hizmetleri için ödediğim müstehcen miktardaki parayla bile, onun kadar temiz ve inanılmaz derecede azimli hiç kimse kolay kolay bir suç için çalışmaz

Aile. Dünyamızın derinliklerine iyice daldı. Yine de, tüm bunların onun için biraz fazla olduğunu söyleyebilirim.

"Halledilecektir."

Yüzünü buruşturdu. "Ve ben bunu hiç duymadım." "Neyi duymadın?"

Başını sallayarak sırtıyor. "Doğru. Pekala. Benden bu kadar o zaman." "Teşekkür ederim, Bayan Guin," diye mırıldandım.

"Benim için bir zevk. Ve söylememe gerek yok ama bugün burada değildim."

"Ve düğüne katılamadığınız için hepimiz derin bir üzüntü duyuyoruz."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yakında görüşürüz Bay Drakos. Ve tebrikler."

Sahte düğününüz için tebrikler.

Elsa dosyalarını topluyor ve asansöre yöneliyor. Sonra dönüp gözlerimi Neve'e dikiyorum.

Neve, bugün ölebilirdi.

Neve, onu daha önce hiç görmediğim kadar kırılgan ve sarsılmış görünüyor. Ya da öyle görünebileceğini bile bilmiyordum.

Ne olduğunu anlamadan, yerde ona doğru ilerliyorum. Cillian bana bakıyor. Başını salladı, ayağa kalktı ve sözsüz bir şekilde elini omzuma koydu. Sert bakışlarında "yeğenimi kurtardığın için teşekkür ederim" ifadesini okuyabiliyorum.

Gözlerimi Neve'e çeviriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

Bir kavga bekliyorum. Ya da bir çeşit "siktir git". Ama o sadece bana baktı ve başını salladı.

"Tamam."

Dönüp kız kardeşine sarılıyor, sonra da benimkine. Ve sonra kalktı, hatta dönüp asansörlere doğru ilerlerken teklif ettiğim kolumu tuttu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve," diye homurdanıyorum, ceketimi omuzlarımdan sıyrıp onun omuzlarına atıyorum. "Eve gidiyoruz."

Çatı katına geri döndüğümüzde ve kapı arkamızdan kapandığında, sonunda rahatlıyor. Omuzları düşüyor, ceketim omuzlarından kayıyor ve yüzüne tekrar renk geldiğini görebiliyorum.

Güzel, güzel. Ama şimdi cevap istiyorum.

Tabii ki güvenlik ihlali konusunda endişeliyim. Ve Neve'in yüzüne bir silah dayandığı ve az önce onun önünde bir adamın boğazını kestiğim gerçeği - ki bunun kanıtları hala gömleğime ve gelinliğine sıçramış durumda.

Ancak tüm Kildare klanı, odadaki en büyük fil konusunda *sessiz kaldı*; *bu da* o piçin kim olduğu ve en başta neden orada olduğuydu. Neden doğruca Neve'in yanına gitti? Ve ben fırlayıp onun vuruşunu tavana çarptırmadan hemen önce ona ne söyledi de bu kadar şaşırdı?

"Kimdi o?"

Sırtı bana dönük ve bu sorunun onu tekrar nasıl sertleştirdiğini görebiliyorum; elbisenin sırtına doğru indiği açıktaki kremi derinin altındaki kasların nasıl gerildiğini ve dalgalandığını.

"Bilmiyorum."

"İlginç. Seni tanıyor gibiydi."

"Ben *onu tanı mıyorum ki!*" diye tersledi ve bana doğru döndü.

Yüzü solgun. Gözlerinde manik bir bakış var, sanki yüzeyin hemen altında kaynayan korkunun vücut bulmuş hali gibi. Ve bu sadece az önce olanlardan kaynaklanan bir korku değil. Bundan daha derin, daha temel.

Şu anda çok korkmuş durumda. Neyden?

"Neve, benden hemen önce sana ne dedi-"

"*Bilmiyorum.*"

"Yani bir metre önündeydi. Ne dediğini duymadın-"

"Hatırlamıyorum! *Tamam* mı?!"

Ağzım kapanıyor ve çenem geriliyor.

"Tamam."

"Hâlâ sorgulanıyor muyum yoksa kanlı gelinliğimi değiştirmeye gidebilir miyim?"

Yavaşça nefes veriyorum.

"Devam et." "*Çok teşekkür*

ederim."

Dönüyor ve koridordan yatak odasına doğru yürüyor. Bir an duruyorum ve kendime çok ihtiyacım olan bir içki hazırlamayı düşünüyorum. Ama sonra aşağı bakıyorum ve gömleğimi görünce yüzümü buruşturuyorum.

Evet, ben de değişmeliyim.

Kan lekeli gömleğin düğmelerini açıp çıkarıyorum ve onun peşinden koridorda ilerliyorum. Odama girdiğimde, içeri girdiğimi duyunca biraz sıçradı. nlğnn arkasındaki kopaya odaklanmıştı ama ben içeri girince kafasını çevirdi.

"Sakıncası var mı?"

"Buranın *benim* de odam olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Peki, bir saniye yalnız kalabilir miyim?" enem gıcırıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır! Biraz *mahremiyete* ihtiyacım var!" İ ektim.

Güzel.

Tek kelime etmeden dönüp banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kapının önüne kyorum.

O içkiyi yapmalıydım.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp belime bir havlu sarıyorum. Beyaz mermer makyaj masasında ellerimi lavaboda yıkıyorum, ellerimdeki kanın suyu yavaşça pembeye çevirmesini izlerken kafamın içindeki çarklar dönüyor.

Tanrım, ne gündü ama.

Dönüp duşu başlatmak için uzanmak üzereydim ki birden yatak odasından bir çığlık duydum.

Vücudum ani bir tepki vererek kapıyı açıyor ve odaya dalıp bizi buraya kadar takip eden her kimse onu çıplak ellerimle yok etmeye hazır oluyorum.

Ama odada başka kimse yok. Sadece Neve, kollarını arkaya doğru garip bir şekilde bükmüş, yüksek sesle küfrediyor ve hâlâ elbisesinin tokasıyla boğuşuyor.

Birdenbire *tek* düşünebildiğim, mihrapta dudaklarının tadını aldığım oldu.

Tatlı. Yumuşak. Meydan okuyan ve yine de İsa'nın kutsal annesi çok davetkar.

Sırtı bana dönük ve bu şekilde yaygara koparıırken, yatak odasına döndüğümü duymadığı açık. Ve ben bunu değiştirmiyorum. Tek kelime etmedim, sadece ona doğru ilerledim. Parmaklarım onunkilere değene kadar nefesi kesiliyor ve aniden sarsılıyor.

"I-"

"Sadece çeneni kapa ve yardım etmeme izin ver."

Kaskatı kesiliyor ve beyninin bana savurmak için en sevdiği küfürlerin ya da hakaretlerin listesini gözden geçirdiğini duyabiliyorum. Ama yavaşça elbiseyi bırakıyor, ellerini yanlarına indiriyor. Sıkışmış kopçayı parmaklarımla kavıyorum, sertçe büküyorum ve aşağı çekiyorum.

Elbisenin arkası açıldıkça bollaşıyor. "Teşekkür ederim."

Parmaklarım tokanın altına gizlenmiş fermuara kayıyor, onu kavıyor ve yavaşça aşağı çekmeye başlayınca titriyor.

"Ares, yapabilirim..."

Ben sessizliğimi korurken o susuyor, gözlerim sırtına yapışmış, kremsetinin daha fazla kısmı gözlerimin önüne seriliyor. Aletim belimdeki havlunun altında çelik gibi kalınlaşmaya başladığında çenem gıcırđıyor.

Fermuar sırtının küçük kısmında duruyor ve onun titremesini izliyorum. Parmaklarım elbisesinin arka kısmının iki yarısının altından kayıyor ve omuzlarından kayarken onları birbirinden ayırıyor. Sessizce nefesini tutuyor ve elleri kumaşın göğüslerinden düşmesini engellemek için yukarı kalkıyor.

Elbisenin iki yarısına küçük bir çekiştirme yapıyorum. Çekiştirmiyorum ama niyetimi belli ediyorum.

Neve ellerini bırakır.

Elbise düşüyor.

Ve artık geri dönüşü yok.

Elbise ayaklarının dibinde toplanıyor ve onu sadece dantelli beyaz bir tanga külotun içinde, sırtı bana dönük, sessizce soluk soluğa bırakıyor. *Gelin* külotu. Ellerim yavaşça kalçalarının üzerinde kayıyor, vücudunun dokunuşum altında titremesinin tadını çıkarıyorum. Teni o kadar yumuşak ve sıcak ki. Onu yavaşça döndürdüğümde neredeyse sessizce inlemesi.

Yüz yüze geldiğimizde ona doğru ilerliyorum, meme uçlarının sert noktaları çıplak göğsüme sürtünürken vücutlarımız birbirine bastırıyor. Gözlerini kocaman açıp benimkilere bakıyor; o yeşil gözbebekleri hem meydan okuma hem de şehvetle dönüyor. Hem kin hem de ihtiyaçla. Sanki beni öpecek mi yoksa bıçaklayacak mı karar vermeye çalışıyor.

Onun yerine ben karar veririm.

Tek bir hareketle çenesini kavırıyorum, ağzını kendime doğru kaldırıyorum ve dudaklarımı hayatımın en sahiplenici, en tüketen öpücüğüyle onun ki ne yapıştırıyorum.

Artık *kesinlikle* geri dönüş yok.

NEVE

Sunaktaki ilk öpücük vahşi ve acımasızdı, sanki Ares bir şey anlatmak istiyordu. Beni sahipleniyordu. Cezalandırıcı ve kararlıydı ve evet, kalbimi hoplattı ve nabzımı hızlandırdı.

Ama kanımı ateşe veren ve dünya etrafımda patlarken ayak parmaklarımın yere sürtünmesine neden olan bu ikinci öpücük. Çünkü bu seferki bir noktayı kanıtlamakla ilgili değil. Saf, sahiplenici, tüketen, yakıcı bir *ihtiyaç*.

Ağızlarımız birbirine çarpıyor ve dili dudaklarımın arasından geçip benimkiyle dans ettiğinde inliyorum. Vücudum onunkine karşı erirken titriyorum, teninin kükreyen sıcaklığı ve kaslarının dalgalanan gücü beni bir su birikintisine dönüştürürken öpücüğün içinde inliyorum.

Elleri yüzümü kavıyor ve kalçamı sahiplenerek kavıyor, leğen kemiğimi onunkine sabitliyor ve havlusunun altındaki çıkıntının zonklamasını hissettiğimde beni ürpertiyor. Ellerim göğsünü pençelerken dili ağzımın tadına bakıyor ve keşfediyor, sanki umutsuzca onun bedenine şu anda olduğumdan daha da yakın olmaya ihtiyacım varmış gibi.

Ve Yüce *İsa*, vücudu. Onu uzaktan görmüştüm, perdeleri olmayan tehlikeli bir düşman komşum olduğu zamanlarda. Ama yakından, delicesine muhteşem.

Sıradan insanlar böyle yaratılmamıştır. *Tanrılar* böyle yaratılmıştır.

Avuçlarım kaya gibi sert göğsüne bastırırken titriyorum, ağzına doğru inliyorum. Hırlıyor, beni kavrayışı sıklaşıyor, parmak uçlarım karın kaslarının oluklarından kalçalarının yontulmuş hatlarına doğru iz sürerken dili daha da talepkâr. Nabzım çılgınca atıyor ve parmaklarım belindeki havluyu hevesle çekiştirirken saf şehvet içimde patlıyor.

Birdenbire bizi döndürüp beni yatağa doğru iterken nefes nefese kalıyorum. Peşimden sürünerek gelirken inliyorum, soğuk hançerler gibi vahşi, karanlık gözleri çıplak bir şekilde tenimde geziniyor, jilet gibi keskin çenesi şehvet ve ihtiyaçla gıcırıyor ve omuzları üzerimde hareket ederken dalgalanıyor.

Havlu düşüyor ve gözlerimin aramıza düşmesini engellemeye çalışmamın imkânı yok.

Hemen kafamdan fırlayıveriyorlar. Vay canına. *Sikeyim*.

Onu yetmiş fit uzaktan çıplak gördüm. Ama hiç de öyle değildi.

Sabah kahvesini yudumlarken onu dikizlediğimde çok *sertti*. Şimdi öyle.

Aman Tanrım, şimdi sertleşti. Ve Ares acayip *büyük*. "Bu içime nasıl sığacak ki?" dedirtecek kadar büyük. Kalın, şiş, muhteşem, kalçamda titreşirken beni ürpertiyor.

"Caddenin karşısından bakılmadığında biraz daha büyük, değil

mi?" "Ah, *evet...*"

Kahretsin.

Gözlerimi onunkilere dikip yüzündeki ukala sırtışı fark ettiğimde şiddetle kızarıyorum. Çabucak kendimi ona kaşlarımı çatmaya zorluyorum.

Ares Drakos'a sikinin üzerine salyalarımı akıttığımı görme zevkini yaşatmayacağım - mecazi anlamda tabii ki.

"Özür dilerim, egonu okşamamı ve aletin ne kadar *büyük ve sert olduğunu* söylememi mi istiyorsun?"

Kalçalarını sallıyor, şişmiş sikinin utanç verici bir şekilde ıslanmaya başlayan külotumun içinden sıcak bir şekilde amıma sürtünmesine izin veriyor. Ve yeryüzündeki hiçbir güç dudaklarımdan dökülen acınası iniltiyi durduramaz.

"Pardon, neydi o? Tam olarak anlayamadım."

Ona keskin ve ısırıcı bir şeyler fırlatmak için ağzımı açıyorum. Ama sonra herif yine yapıyor, kocaman sikini artık tamamen kaygan olan külotuma sürtüyor ve dantelli malzemenin klitorisime elektriksel olarak sürtünmesini sağlıyor.

Bu da tabii ki beni inletiyor. *Tekrar.*

"Şimdi, benim büyük, sert aletim hakkında tam olarak ne diyordun?" diye kalınca homurdanıyor ve ağzını boynuma indiriyor.

"*Sikmiyordum!*"

Lanet olası herif beni sertçe *ısırdı*. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti.

...*Ve gerçekten*

hoşuma gitti. Hem de

çok.

Zevk içimde uğulduyor ve o tekrar yaparken uyluklarımdan arasında ısı havuzları oluşuyor, dişlerini hassas derinin üzerinde gezdiriyor ve bir tane daha sürüklüyor

göğsümden derin bir inilti.

Ares daha da alçalıyor, köprücük kemiğimi ısıyor ve beni inletiyor. Sonra daha da alçalıyor, kirli sakalının kabarıklığıyla dudaklarının tenimdeki pürüzsüzlüğü arasındaki vahşi kontrast tüylerimi diken diken ediyor.

Sol göğsümün üzerinden aşağı doğru iniyor ve dudakları aniden ağrıyan meme ucuma dolandığında nefesim kesiliyor, titriyorum ve inliyorum.

O da hemen dişleriyle ısıyor. "*Siktir-*

"

"Planımız bu."

Ürperiyorum, kapüşonlu bakışlarımı göğsümden bana baktığı yere indirirken nefesim kesiliyor.

Ağzını tekrar meme ucuma indirirken gözlerini benimkilerle kilitli tutuyor. Dili yavaşça ve duygusal bir şekilde esmer pembe ucun etrafında dönüyor, aniden dişleriyle tekrar ısırmadan önce yüzümün zevkle çökmesine neden oluyor.

Tıslıyorum, hem zevkle hem de beni böyle bir su birikintisine dönüştürdüğünü bilmenin tatminini ona verdiğim için kızgınlıkla inliyorum. Dili bir meme ucumdan diğerine kayarken çenemi daha da sıkarak onun altında dönüyorum.

"O ağzını istediğin kadar kapat prenses," diye hırlıyor tenime karşı. "Gözlerini sıkıca kapat, başka tarafa bak, zihnini başka bir şeyle meşgul etmek için elinden geleni yap. Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama bedenin seni ele veriyor."

"Siktir git, öyle-oh..."

Elleri aşağı kayarak kıcımı sahiplenici bir şekilde kavırıyor ve tam meme ucumu tekrar dillerken sertçe vuruyor.

"Lütfen devam et," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Sanırım vücudunuz daha fazlası için yalvarırken ağzınızın yalan söylemesini daha da çok seviyorum."

"Seni *kibirli* orospu çocuğu-"

Vücudum sarsılıyor, başparmağı külotumun içinden yarığıma doğru ilerlerken saf bir coşkuyla yatakta yaylanıyorum. Bunu tekrar yapıyor ve dudaklarımdan dökülen acı dolu inlemeleri durdurmak mümkün olmuyor.

Ağzı vücudumda aşağı doğru kaymaya başlıyor, dili, dudakları ve dişleri tenimde izler bırakıyor, karnım dokunuşunun altında titriyor - parmaklarının külotumun bel bandına kıvrıldığını hissettiğimde gözlerim şişene kadar daha da aşağı.

Ellerim titreyerek saçlarını tutarken kaskatı kesiliyorum.

"Sen belli bir tür kıza alışkınsın-"

"Tam olarak nasıl bir kıza alışık olduğumu düşünüyorsun?" diye kalçamın derisine doğru hırlıyor, gözleri bedenimden yukarı kayarak benimkilere kilitleniyor.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"*Büyük* Ares Drakos'a yakın olma şansını elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya h a z ı r , itaatkâr."

Kaşları kalkık, dudaklarında kibirli bir sırıtma.

"İşin bitti mi?"

"Yaklaşamadım bile. Daha yeni başlıyorum. Sanırım hava kafalı? Boş kafalı mı? Kendileri için gerçek fikirleri yok çünkü bu ayak bağı olur?"

Ares iç çeker, kaşlarını çatar.

"Hazırlanmış, göz alıcı, günün her saatinde süslenmiş, *ağdalı*-"

Söylediğim anda yüzüm yanıyor.

Geriye dönüp baktığımda, düğün gecem için *ne* beklediğimden emin değilim. Ama kulağa çılgınca gelse de, sevişmeyi gerektirmediğini söylemek yeterli.

Bu aniden pişman olduğum bir hata, şimdi mükemmel vücudu, bilenmiş kasları ve gülünç derecede muhteşem horozu olan Bay Seks Tanrısı'nın kendisiyle birlikteyim, *eminim ki* yatağına düşen kızların pürüzsüz bacakları ve ağdalı amlarıyla *mükemmel* görünmesine *alışkındır*.

Ki bu ben değilim.

Yani, evet, bu sabah bacaklarımı tıraş ettim. Mağara kadını gibi de değilim. Ama şu anda bikini giyecek durumda değilim diyelim.

Ares bakışlarını benimkilere doğru kaldırırken kaşlarını çatıyor.

"Ben... Yani..." Gözlerini yavaşça yüzünün hemen önündeki külotuma indirirken yüzüm ateşler içinde yanıyor.

"I-"

Hiç uyarmadan ağzını kalçama götürüp *ısırtıyor*.

"*Siktir...*" İnliyorum, sarsılıyorum ve zevkten nefesim kesiliyor. Ve ben onu durduramadan, çünkü hala dişlerinin kalçamdaki tehlikeli seksi hissinden titriyorum, parmakları külotuma giriyor ve uyluğumun ortasına kadar çekiyor.

O yumuşak kızıl saçlarımı okşarken ben şiddetle kızarıyorum. Dudaklarını yalıyor ve yavaşça gözlerini tekrar benimkilere dikeyor.

"Gerçekten küçük bir ateşten korktuğumu mu sanıyorsun?"

Düşük bir hırıltıyla, ağzı bacaklarımın arasına düşüyor. Ve dili kaygan kıvrımlarımın arasına girdiğinde, tüm dünyam etrafımda eriyor.

"*Oh fuuuuck...*"

Ares dilini yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdirirken inliyor ve beni ağzının altında macun haline getiriyor. Dilini daha yukarı kaydırıyor ve dudakları zonklayan klitorisimin etrafına dolanıp ona karşı mırıldandığında, vücudum yataktan kalkarken haykırıyorum.

Ağrıyan tomurcuğumu acımasızca dillerken zevkten titriyorum, sanki klitorisime hükmediyor, boyun eğmemi istiyor. Dilinin ucunu etrafında döndürüyor, kalçalarım hevesle ağzına doğru kalkarken nefes nefese kalana ve çarşafı pençeleyene kadar alay ediyor.

Ares külotumu sonuna kadar çekip çıkarıyor ve dizlerimi geriye itip ayırarak beni aç bakışlarına müstehcen bir şekilde açıyor. Ağzı tekrar kalçalarımın arasına giriyor ve dili içime girdiğinde çığlık atıyorum.

Avuç içiyle kıcıma vuruyor -bir, iki, üç kez- ta ki ben *titreyip* sarsılana ve boşalmaya *o kadar yaklaşına* kadar, sanki bir milyon parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Tam da *durduğu* zaman.

O anımdan çekilirken ben boğuluyorum, gözlerim şişiyor ve kaşlarım protesto için çatılıyor.

"Ne... ama..."

Bana küstahça sırtarak vücudumda yukarı doğru kayarken yüzüm ateşler içinde yanıyor. "Evet?"

"*Göt herif,*" diye inledim. "I..."

Ağzımı kapatıyorum, dizlerimi açarken bir elini kalın, etli sikinin etrafına sardığını görmek için aşağı bakarken titriyorum.

"Ne diyordun?"

Yutkunuyorum ve bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "*Evet?*" diye homurdanıyor, yüzünde hâlâ o sırıtış var.

"*Ben-oh lanet olsun...*" Sikinin iri, şiş, ipeksi başının dudaklarımın arasından kayarak açıklığımla alay ettiğini hissettiğimde inliyorum.

"Ne diyordun?"

Ona ters ters bakarken inliyorum. "Çok *yaklaşmıştım,*" diye mırıldandım. "Güzel."

"Sen ne halt ediyorsun-"

Oh. Aman Tanrım. TANRIM.

Her seferinde içime kayıyor. Tek tek. Kalın. İnce, tek bir pürüzsüz, güçlü itme.

Gözlerim geri yuvarlanıyor. Vücudum sıkıştı.

Ve aniden, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sert *bir şekilde boşalıyorum.*

Dünyadan ayrılmak gibi. Sanki vücudumdaki her hücre aynı anda parçalanıyor ve kor gibi tutuşuyor. Beden dışı bir deneyim. Ego ölümü. Yeni bir boyuta girmek.

Çiçekli metaforları unutun, *şimdiye kadar* yaşadığım en büyük, en patlayıcı orgazmı yaşıyorum. Ve bu sadece onun içime girmesiyle oluyor.

Birdenbire ağız benimkine çarpıyor ve ne olduğunu anlamadan ben de onu çaresizce öpüyorum. Kollarım boynunu sarmaya başlıyor ama o bileklerimi kavrayıp yatağa geri itiyor ve üzerimde gezinirken onları orada sabitliyor.

İnliyorum, orgazmımın artçı şokları içimde mini bir patlama gibi titreşirken onun tutuşuna karşı zorlanıyorum.

"Bacaklarını kalçalarımın etrafına sar," diye emrediyor.

Ona meydan okumak istiyorum, çünkü aramızdaki şey bu gibi görünüyor: o bana bir şey yapmamı söylüyor, ben de ona yaratıcı ve kaba bir şekilde hayır diyorum.

Ama şimdi, sanki içimdeki bir düğmeyi çevirmiş gibi. İçimin derinliklerine ulaştı ve meydan okumayı kapattı.

Ve tek istediğim bana az önce hissettirdiği gibi hissettirmeye devam etmesi.

Bacaklarım kaslı, yivli kalçalarına dolanırken ürperiyorum, ayak bileklerim sırtına kilitleniyor.

"*Aferin*

kızıma." Hay

sikeyim.

Siki içimde derinlere doğru esnedikçe titreyerek inliyorum. Kalçaları geri çekilmeye başlıyor. Bakışlarımı bağlandığımız yere indirirken inliyorum, kaygan, parlayan horozunun her santimi, sadece şişmiş kafa içeride kalana kadar istekli amımdan gevşerken huşu içinde bakıyorum.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve orada gördüğüm yoğunluk karşısında ürperiyorum - bakışlarımı yakalıyor, beni büyülüyor. Tüm benliğimi.

Ve sonra *sertçe* içime girdi.

Haykırıyorum, gözlerim geri dönerken kalçalarım onun kalçalarını sıkıyor. Bunu tekrar tekrar yaparken, kalçaları piston gibi dönmeye başlayana, ben onun altında parçalanırken kocaman, muhteşem sikini içime sokup çıkarana kadar katıksız bir zevkle inliyorum.

Ares *yüksek sesle* inliyor ve Tanrım bu çok ateşli. Tekrar yapıyor, ağzı boynumun kıvrımına inerken zevkle tıslıyor.

"O güzel amcığın sikimi sağarken çok iyi hissediyor."

Gözlerim tekrar geri dönüyor, beni yatağın içine sokarken nabzım kulaklarımda çekiç gibi atıyor. Daha hızlı hareket etmeye başlıyoruz, ikimizin de kalçaları diğerininkine karşı yuvarlanıyor ve sallanıyor, daha sert ve daha şiddetli. Çılgınca inliyorum, kol kaslarım onun tutuşuna karşı geriliyor, umutsuzca şu anda ona dokunmaya ihtiyaç duyuyorum.

Ama onları yatağa sıkıca tutturuyor ve teslimiyetimi zorlayan kavrayışındaki amansız güç ve kuvvet bir uyuşturucu gibi, frontal korteksime daha önce hiç hissetmediğim bir saf dopamin vuruşu.

Ares'in kalçaları daha hızlı hareket ediyor, kendi bedenim onu daha derine almak için kayarken beni daha da sert beceriyor. Vücutlarımız birbirine sürtünüyor, tenimiz ısı ve terle kayganlaşıyor. Benim inlemelerim odayı dolduruyor, biz *sevişmeye* başladıkça onun vahşi, ilkel homurtuları kulaklarımı dolduruyor.

Sevişmek değil. Birlikte uyumak değil. Seks bile

değil. Bu *sikişmek*. Hayvanlar gibi. Tanrılar gibi.

Ve lanet olsun, çok iyi.

"İşte böyle. O açgözlü küçük amcığınla sikimi sağmaya devam et prenses," diye kulağımı tırmalıyor. "Küçük amcığınla koca sikimi sık. *Daha sert. Daha sıkı*. Amcığının döllerim için yalvarmasını istiyorum."

Patlayacağım. Ya da kalp krizi geçireceğim. Ya da her ikisini de. Ve unutulmaya doğru hızla ilerlerken, görüşüm bulanıklaşıp beyazlaşmaya başlayana kadar tüm vücudum kıvrılmaya ve sıkışmaya başlıyor.

"Beni içine öyle bir boşaltacaksın ki prenses." Bir an için, bir anlık bir netlik yaşıyorum.

"Bekle!" Tam uçurumun kenarında sallanırken ağzımdan kaçırdım. "Ben doğum yapmıyorum-" "Güzel."

Güzelmiş. Lanet olsun. *Tanrım.*

Kulağıma inleyen sert sesindeki hayvani, mağara adamı sahipleniciliği. Hap kullanmadığım için duyduğum endişeye verdiği o basit cevap. -"İyi".

Bu, içimde kaynayan benzin havuzuna düşen kibrit. Ve tutuştuğunda, tüm dünyam *patlar*.

Tek gördüğüm beyaz. Hissettiğim tek şey vücudumdaki her siniri paramparça eden saf coşku. Vücudum kavisler çiziyor ve kalçalarım yataktan yukarı doğru sallanıyor, orgazm içimde patlarken kollarım hala hızlı bir şekilde sabitlenmiş durumda.

Ares inliyor, kalın sikini içime sokup bırakırken boynumu sertçe ısıtıyor. Zonkladığını ve şiddetle pompaladığını hissedebiliyorum, görüşüm bulanıklaşırken ve hava vücudumu terk ederken galonlarca sıcak sperminin içime döküldüğünü hissediyorum.

Dudaklarının boynumda olduğunu, dişlerinin az önce beni işaretlediği yeri nazikçe öptüğünü belli belirsiz fark ediyorum. Şu anda hareket edemesem de ellerinin bileklerimi bıraktığının farkındayım. Dudakları açıklıkla benimkini bulmadan önce ağzının çene çizgimle alay ettiğinin farkındayım.

Ne. Ne. Sikeyim. Neydi. Bu.

Bu sikişmek değildi. Bu dini bir deneyimdi. Sonsuzluğa bakmak, yüce bir güçle yüz yüze gelmekti.

Bu, olabileceğini uzaktan bile bilmediğim bir seksti.

Sikini içimden yavaşça çıkardığını hissettiğimde ürperiyorum. Lanet olsun, yarın çok ağrım olacak.

Buna değer.

Ares yavaşça ayağa kalkıyor, omzunu ve boynunu döndürüyor. Ve tabii ki, hareket etmekten aciz olduğum için, tek yaptığım onun yırtık fiziğine - açgözlülükle- bakmak. Gözlerim düşüyor ve kurt gibi onun hâlâ çok sert olan, ucunda tek bir damla beyaz dölle parlayan sikine baktığımı fark ettiğimde kızarıyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen seni tekrar becermekten başka çarem kalmaz."

Yanaklarım yanıyor, gözlerim onunkilere kayarken dudağım dişlerime takılıyor. Ama başımı sallayarak inliyorum.

"Evet, kalp krizi geçirmemi mi *istiyorsun*? Çünkü bu şekilde kalp krizi geçireceğim."

Sırıttıyor. "İyi kalp krizi mi, kötü kalp krizi mi?"

"*İyi kalp krizi* diye bir şey var mı?"

"Sen söyle."

Sırıttıyorum, dudağımı çiğniyorum. "Evet, var."

Çünkü bu her ne haltsa? Evet, iyiydi. *Çok*, çok iyiydi.

Ares bana o hafif kibirli, kendini beğenmiş gülümsemesiyle karşılık veriyor. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu garip bir şekilde bende büyüyor. Büyüleyici olmaya başladı.

Vay canına.

Yavaşça yatağın kenarına oturup külotuma uzanırken boğazımı temizliyorum.

Ares onları tekmeleyerek uzaklaştırır.

"Affedersiniz?"

Bana sırtıyor.

"Onlara ihtiyacın olmayacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim yerime bu kararı verdiğin için çok teşekkür ederim." "Sorun değil. Şimdi, hangi tarafta uyumak istersin?"

Gerginim.

Bu konuya ne zaman gireceğimizi merak ediyordum. Çünkü bu yatak paylaşma olayı benim çizgim. Daha doğrusu, benim çizgimi *aşıyor*.

Yeminleri gerçekten anlamadan söyleyeceğim. Onun yüzüğünü takacağım, onun karısı olacağım ve az önce yaptığımız şeyi yapacağım, hem de isteyerek, çünkü *lanet olsun*.

Ama aynı yatağı paylaşmak çok samimi geliyor. Çok gerçek. Sahte bir anlaşma için çizginin çok üzerinde.

"Sanırım... Aslında ben kanepede uyuyacağım."

Ares'in kaşları çatıldı.

"Affedersiniz?"

"Ben-"

"Seni *duydum* amına koyayım," diye homurdanıyor.

"*Nedenini* bilmek istiyorum." Omuz silkiyorum,

bakışlarını karşılıyorum.

"Çünkü."

Gözlerinde ateş parlıyor.

"Çünkü lanet olası *ne*, Neve."

"Çünkü sadece istiyorum,

tamam mı?"

"Hayır, aslında," diye karşılık verdi. "Tamam değil. Sen benim lanet

olası karımsın." "Oh, *hadi ama*."

Bana ters ters bakıyor.

"Bir anlaşmamız var, Neve."

"Evet, öyle. Herkesin içinde senin karın

olacağım-" "Görünüşe göre özel hayatta da."

Ona ters ters bakarken bile az önce hissettiğim zevkin kalıntıları içimde titreşiyor.

"Bu... temel insan

ihtiyaçlarıydı." "*M-hmm*," diye

mırıldanıyor kuru bir sesle.

Bu hiçbir yere gitmiyor.

Ayağa kalkıyorum, dönüp kocaman yataktan bir yastık alıyorum, sonra da yorganı üzerinden çekmeye başlıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" "Sana

kanepede uyumanı söylemiştim."

"Sen de öylesin." *"İzle*

beni."

Aniden bileğimi kavırıyor ama kendimi onun elinden kurtararak ona doğru dönüyorum.

"Bu aramızdaki *gerçek* değil, Ares!"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor. "Ettiğin yeminler aksini söylüyor. Hala döllerimin damladığı şişmiş amcığın da öyle."

Çenem düşüyor, yüzüm kıpkırmızı olurken gözlerim kocaman oluyor. Bir şeyler söylemeye başladım. Ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor, onun yerine ağzımı kapatıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek odadan çıkıyorum.

"Bunu doğru anladığımdan emin olayım. Herkesin içinde, sen benim karımsın. Ve özel hayatında, sadece benim fahişemsin?"

Bir anda dönüyorum ve kendimi durduramadan avucum sert bir şekilde yanağına değiyor.

Kahretsin. Bu bir hataydı.

Ares'in çenesi sıkılıyor ve gözleri ölümcül bir ateşle yanıyor. Beni yakalamaya çalışırken dudakları kıvrılıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Senin *fahişen* olarak, bu benim sözleşmeyi yerine getirmem ve sonrasında *ayrılmam*. İyi geceler, *göt herif*," diye tükürüp dönüyorum. Ama duraksıyorum, ona dönüyorum ve öldürücü bir bakış fırlatıyorum.

"Ve mutlu lanet düğün günleri."

Yastığımı ve yorganımı alarak yatak odasından hışımla çıkıyorum.

Ares kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor.

Öfkelenerek oturma odasına giriyorum ve yorganla yastığı kanepeye itip üzerlerine sarılıyorum.

Düğün günün kutlu olsun, gerçekten.

Yine de öfkeli olsam da, şimdi yalnız olduğum için, zihnim onun ne kadar aşağılık biri olduğuna odaklanmıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, aniden kapandığım için belki de ne kadar aşağılık biri olduğumu.

Tüm bunlardan önce olanlara odaklanıyor. Koridorun sonundaki o adamın vücuduma daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir zevk hissettirdiği kısıma. Hayatımın en iyi seksini yaptığım kısıma. Orgazm kelimesinin tanımını yeniden değerlendir.

Dudağımı çiğniyorum, yorganın kıvrımlarına daha da gömülürken içim kaynıyor. Kalçalarım sıkılıyor ve tenim birbirine sürtünürken kayganlık onları kaplıyor. Ares'in oturma odasının karanlığında, hain elim vücudumdan aşağı, bacaklarımın arasına süzülüyor. Başımı çeviriyorum, klitorisimi ovmaya başlarken inlemelerimi yastığa bastırıyorum.

Ares'in bana daha önce verdiği tam ve mutlak lanetten dolayı hala ağrım var. Ama başka bir serbest bırakma ihtiyacı her şeyi tüketiyor. Parmaklarım klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, ben kıvranırken daha hızlı ve daha sert sürtünüyor, her korkunç ayrıntıyı yeniden canlandırıyor ve daha önce kulağıma homurdandığı her pis şeyi hatırlıyorum. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Yastığa doğru haykırıyorum, elime karşı boşalırken bedenim kanepede dönüyor ve titriyor. Ares'le hissettiklerimin *yakınından bile* geçmiyor.

Ama kaşıntıyı gideriyor.

Sayılır.

Artçı sarsıntılar hafiflediğinde yorganın altına yığılıyorum, tavana bakarken derin derin nefes alıp veriyorum.

Yavaş yavaş, serbest bırakılmamın verdiği zevk azaldıkça, koridorun sonundaki adamın ateşli düşünceleri de azalıyor. Bunun yerine, düşüncelerim daha karanlık, daha çarpık, daha korkunç bir hal alıyor ve bir başkasına odaklanmaya başlıyorlar.

Canavarın üzerinde.

Bugün yüzüme silah doğrultulduğu anı yeniden yaşarken irkiliyorum, titriyorum. Adamın ağzından çıkan kelimeleri tekrar duyduğumda.

An Seiceadóir merhaba

diyor. An Seiceadóir.

Cellat.

On beş yıldır kabuslarıma giren adam. Beni dünyamdan koparan ve ormandaki o kulübenin karanlık, rutubetli karanlığına iten adam.

Tanrı seni görüyor ve seviyor, küçüğüm. Kurbanınız kötülerin ruhlarını cehenneme taşıyacak ve tüm meleklerin kanatlarına ışık verecek...

Bir boğulma hissiyle irkiliyorum ve kanepede dik duruyorum. Yutkunuyorum, nefes nefese kalıyorum, gözlerim devasa çatı katında gezinirken tüylerim diken diken oluyor.

Saçmalama. Burada güvendesin. Seni buraya getiremez.

Daha önce, Cillian adamın bana ne dediğini sordu. Ben de saçmaladım ve sadece "Seni öldüreceğim" dedim. O zamandan beri neden yalan söylediğimi anlamaya çalışıyorum.

Şimdi, sanırım biliyorum.

Eğer bugün silahlı adam söylediği şeyi söylememiş gibi davranabilirsem, o zaman o değildir. Bir şekilde çukurdan bana ulaşan benim canavarım değil.

onu içine attı. Bu sadece başka bir kabus, korkunç ama gerçek dışı, tıpkı benim her zaman gördüğüm kabuslar gibi.

Ama eğer o adam bunu gerçekten söylediye... eğer *gerçekten* gözlerimin içine bakıp bana "celladın selamı var" dediyse, o zaman Ares Drakos ile sahte bir mafya evliliğinden *çok* daha büyük sorunlarım var demektir.

Yutkunuyorum, gözlerim oturma odasından Ares'in odasına giden koridora kayarken içime kapanıyorum.

Birden keşke orada, onun yatağında, onunla kalsaydım dedim.

Uyku çabuk gelmiyor ve nihayet beni ele geçirdiğinde gece yarısını çoktan geçmiş oluyor. Geldiğinde de karanlıkla birlikte geliyor. Ve korkuyla.

Ve canavarın anıları.

ARES

DÜĞÜNDEN BİR GÜN SONRA, Yukarı Doğu Yakası'nda, Central Park'ın hemen dışında, altı katlı, görkemli bir taş ev olan Kildare'ların evinde büyük bir kahvaltı ve strateji tartışması düzenlenir.

Nico Drakos, Amerikan Rüyası'nın bir parçasını ele geçirme fırsatına atlayan tek kişi değil.

Cillian'ın büyük büyükbabası Lachlan Kildare, madeni parasını eski usulle, her seferinde kanla ıslanmış bir santim toprağı oyarak ve ara sıra birkaç kafatası kırarak yapıyordu.

Lachlan, İrlandalılar, İngilizler, İskoçlar, İtalyanlar ve hatta bazı Yunanlılar gibi şehrin tamamının savaşan kabileler tarafından yönetildiğı zamanlarda Aşağı Manhattan'daki Beş Nokta'dan tırnaklarıyla kazıyarak çıkan uzun bir İrlandalı soyundan geliyordu. Ama o da Nico Drakos gibi zeki bir orospu çocuğuydu.

Lachlan'ın ekibi bir bloğu devraldığında ya da yeni bir dükkan veya fabrika için koruma işine başladığında, parayı kumarda kaybetmez ya da kadınlara ve içkiye harcamazdı. En azından hepsini değil. Çoğunu borsaya yatıracak kadar akıllıydı ve Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde metal emtiadan tam bir *vurgun yaptı*.

Ancak ekonomi Kara Salı'da çöküp Büyük Buhran'ı başlattığında, Lachlan her şeyini kaybetti.

Böylece bir adamın yapabileceği tek mantıklı şeyi yaptı. ABD Hazine binasını soydu.

En azından söylenti bu. Ama her şeyini kaybettikten sonra, dünya çapında bir ekonomik felaket sırasında, şehrin en lüks semtinde bir binanın tamamını *nakit* parayla satın alacak kadar paraya sahip olmasını açıklamanın tek yolu bu.

Asıl hikaye ne olursa olsun, Kildare malikanesi çok güzel. Yani evet, büyüdüğüm yer tam anlamıyla New York'a tuğla tuğla taşınmış bir İngiliz malikanesi. Ama burası eski para çılgınlıkları atıyor. Koyu renk ahşap, her yerde bronz ve mermer, zarif eski usul işçilik. Yıldızlı Çağ mükemmelliği ve açıkçası biraz kışkandım.

Neve ve ben şoförlü siyah bir SUV ile geliyoruz - dün olanlardan sonra kurşun geçirmez - arkamızdaki arabada silahlı bir koruma var.

Sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Aslında, dün gecedan beri bana neredeyse hiçbir şey söylemedi. Ve bu sessizlikte, cipin arka koltuğunda oturup karı koca olarak geçirdiğimiz ilk gecenin tüm iğrenç ayrıntılarını tekrar tekrar düşünüyorum.

Lanet olsun, ne geceydi ama. Daha önce hiç böyle sikişmemiştim. Yani, genelde daha sert oynarım. Ama Neve'in meydan okumasında ya da her şeyi yüzüme vurmasında ya da belki de benden hiç etkilenmemiş gibi görünmesinde içimdeki hayvanı ortaya çıkaran bir şey var.

Onu becermek... *çiğ* ve vahşiydi. Ve daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyordu. Neve ile birlikte olmak iki radyoaktif elementi birleştirip patlamasını izlemek gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, artık *bağımlısı* oldum.

Sanki her bir santimi, sahip olduğum her bir düğmeye basmak için özel olarak inşa edilmiş gibi - bilmediklerim bile.

Yumuşak, kıvrak vücudu, *tüm* doğru yerlerden kıvrılmıştı. Krem rengi teni, çillerle bezeli. Dişlerimi geçirebileceğim ve kesinlikle geçirmeyi planladığım bir kış. Ellerim ve dudaklarım için mükemmel göğüsler. Evcilleştirilmek ya da benimkiyle susturulmak için yalvaran bir ağız. Ya da kötü bir kız gibi *sikilmek için*.

Ve amı...*Tanrım*.

Bir vajina bu kadar mükemmel olamazdı, sanki sikimi sıkıca kavramak için özel olarak üretilmiş gibiydi. Her itiş, sıkı tutunmak, pes etmemek ve çok erken boşalmamak için bir savaştı çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Kısacası, tam bir sessizlik içinde Kildare malikanesine vardığımızda, yine kaya gibi sertleşmişim.

İçeride, Neve kız kardeşini bulmakla ilgili bir şeyler söyleyerek evin içinde dolaşarak hemen ayrılıyor. Dakikalar sonra, Cillian ve ben stratejiyi ve dünkü saldırıdan sonra nasıl ilerleyeceğimizi tartışmaya başlarken, Hades geldi, hemen ardından Kratos ve Calliope geldi.

Callie, Neve ve Eilish'i bulmak için yukarı çıkmadan önce bana başıyla kısa bir selam veriyor. Hades boğazını temizliyor, bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirirken yüzü çizgili, kızgın ve yorgun. Bütün gece birkaç araba dolusu Drakos adamıyla ayaktaydı ve dünkü saldırı hakkında bilgisi olabileceğini düşündüğü her zavallıyı sessizce ziyaret ediyordu.

"Cidden, kimsede bir şey yok mu?" diye

homurdanıyor. Cillian boğazını temizler. "İşler

yolunda gidiyor."

"Bir şeyler *hareket halinde mi?*" diye tersliyor kardeşim. "Bütün gece dışarıdaydım, kapıları tekmeledim ve kafaları kırdım, ve sen bir *şeyleri harekete mi geçirdin?! Bu* ne demek şimdi?"

Ona ters ters

bakıyorum.

"*Sakin ol,*"

diye tısladım.

Cillian gülümsüyor ve gözlerindeki zehirli zümrüt parıltısı beni bir kez daha etkiliyor - her zaman insanlara değil de onlara bakıyormuş gibi görünen o tuhaf, psikopat, *dengesiz bakış*.

Yalan söylemeyeceğim. Cillian'dan *korkmuyor* olabilirim. Ama yine de tüylerimi diken diken ediyor.

"Bunun anlamı," diye homurdanıyor Cillian sessizce. "İşlerin yolunda *gittiği anlamına geliyor*. Daha fazlasını açıklamayı seçersem, açıklarım. Ya yapmazsam?" Dudaklarının köşeleri tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "O zaman o lanet çeneni kapatacaksın ve bir daha benimle bu şekilde konuşmayacaksın, yoksa dilini kesip sabah yumurtalarım ile birlikte kızartırım. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Hades, ben ona zehir saçarken bile bu saçmalığı sürdürmek istiyor gibi görünüyor. Neyse ki, yanında duran Kratos'un kaval kemiğine attığı ince bir tekme onu sarsarak kendine getiriyor.

"Ben... pek uyuyamadım," diye mırıldanıyor Hades.

Cillian boğazını temizliyor. Görünüşe göre, bu bir özür olarak yeterli olacak.

"Kahvaltı üst kattaki kış bahçesinde hazır. Yatma saatini biraz geçirenler için *kahve* bile var," diye ekliyor Hades'e ince bir gülümsemeyle.

Neyse ki kardeşim yemi görmezden geliyor.

Hepimiz Cillian'ı üst kata kadar takip ediyoruz, ben de tuvaleti kullanmak için soyunuyorum. İşim bittikten sonra ellerimi kurulayarak çıkarken birden duvara çarpıyorum.

Daha doğrusu, bir duvar bana doğru koşuyor. Sarışın, lanet olası bir duvar.

Castle yakamdan tutup beni duvara çarparken dişlerimi sıkıp hırlıyorum.

"İki saniye önce ellerini üzerimden çekmek isteyeceksin," diye tıslıyorum.

"yle mi?" diye sertçe çıkışıyor, bana ters ters bakıyor. "İnsanların sana el kaldırmasından hoşlanmıyor musun?"

Kaşlarımı attım.

"Senin derdin ne lan?"

"Neyim *var* benim?!" Hırlayarak yaklaşıyor. "Benim sorunum Neve'e elini sürmen."

şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Evleneli daha yirmi dört saat olmadı ve sen şimdiden onu tokatlamaya mı başladın?" Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. "Sonra da bunun için seni ldürmeyeeğimi düşünerek buraya gelme cüretini mi gösteriyorsun?"

Tamam, *cidden* kafam karıştı.

"Birincisi," diye çıkıştım, "o lanet ellerini üzerimden ekmen *gerekiyor*. İkincisi, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Kaşlarımı atıyorum. Hay sikeyim. Sıradaki parlak fikri bu mu? Aşırı korumacı korumasına ona vurduğum yalanını söyleyip gelip dizlerimi kırmasını sağlamak mı?

"Neve sana bir şey mi söyledi?"

"Zorunda değildi," diye tükürdü Castle. "Onun üzerinde bıraktığın izleri gördüm, orospu çocuğu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Bıraktığım izler-"

Donup kalıyorum ve aniden sırtıtmamak için tüm gücümü

harcıyorum. "Boynu," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Boynunda izler gördün."

Castle'ın yüzü kızarır. "Aynen öyle. Ve eğer bunun lanet olduğunu düşünüyorsan *komik*-"

"Belki de evli ve rızası olan iki yetişkinin kapalı kapılar ardında yaptıklarına burnunuzu sokmayı bıraksanız daha iyi olur."

Göz kırpıyor. Ve sonra aniden, kafasının üzerindeki ampul yanıyor. Elleri aniden gömleğimden çekilirken burnunu kırıstırarak yüzünü buruşturuyor.

"Huh."

"Evet, *ha*," diye mırıldanıyorum, yakamı

düzelteyim. Castle bana ters ters bakıyor.

Ben de ince bir gülümsemeyle karşılık

veriyorum. "Sorun ne Castle? Kışkandın mı?"

Bundan şüpheliyim. Ama bu merak ettiğim bir şey ve bilmek zorundayım. Sahte ya da değil, Neve artık benim *karım*. Ve onu bunca yıldır koruyan iri yarı, oldukça yakışıklı orospu çocuğunun bunu sadece işi olduğu için mi yoksa Neve'in külotuna girmek istediği için mi yaptığını bilmek istiyorum.

Yüzü belirgin bir hoşnutsuzlukla buruştuğunda cevabımı anında aldım.

"Tanrım, *hayır*, seni lanet sapık. Sadece endişelendim çünkü o benim küçük kız kardeşim sayılır."

Konuyu zorluyorum.

"Emin misin? Küçük bir aşk olmadığına emin misin, Castle? Sadece senin gittiğin yerlere gidebildiğim için birazcık bile kıskanmıyor musun-"

Beklediğimden daha şiddetli bir şekilde tersledi. Elleri boynuma dolanıp beni duvara çarparken homurdanıyorum.

"Temelde *kız kardeşim* olan bir kadından bahsediyorsun," diye hırlıyor. "O yüzden kapa çenen i ve biraz saygı göster, seni sapkın küçük pislik-"

"Kale mi?"

Kaskatı kesiliyor, ikimiz de kafamızı çevirdiğimizde Eilish'in orada durduğunu ve ikimiz de delirmişiz gibi bize baktığını görüyoruz.

"Ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir şey."

Castle'ın elleri boynumdan çekiliyor. Benden uzaklaşırken boğazını temizliyor.

"Hiçbir şey, Eils. Sadece dostça bir anlaşmazlık." "*Dostça* mı?" Sesinden alaycılık akıyor. Omuz silkiyorum.

"Evet, tamamen dostça," diye mırıldandı Castle.

"Tamam, amcam ikinizi de arıyor. Gelin de kahvaltı edin."

Dönüp köşede tekrar kaybolmadan önce Castle'a tuhaf bir bakış atıyor.

"Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?" diye

homurdanıyor bana. "Demek *küçük kız* kardeşin için ereksiyon oluyorsun-"

Bu sefer onun için hazırım ve bana fırlattığı vahşi haymaker'ı savuşturuyorum - zorlukla, bunu ona vereceğim. Ona dönüyorum, ceketimi silkip ellerimi kaldırırken dudaklarım hırıltıya dönüşüyor.

"Dans etmek ister misin, orospu çocuğu?" Homurdanıyorum.

"Oh, inan bana, o kendini beğenmiş dişlerini yere sermek için *yıllardır* can atıyorum-"

"Ne oluyor *lan*?!"

Kahretsin. Bu kez Neve'in sesini duyunca ikimiz de döndük. Yumruklarını kalçalarına dayamış, ikimize de dik dik bakıyor.

"Maço penis ölçme yarışması bitti mi? Çünkü bu harika olurdu."

Castle kaşlarını çatı, bana ters ters baktı.

"Sen söyle güzel çocuk," diye homurdanıyor. "Burada işimiz bitti mi? Sadakatimin nerede olduğunu ya da *çocukluklarından* beri hayatım pahasına koruduğum iki genç bayana karşı *niyetimin* ne olduğunu anlamaya çalışarak oyun oynamayı bıraktın mı, seni lanet olası ucube?"

Göz kırpıyorum. Ve birden, tüm bunların ne kadar ileri gittiğini fark ettim. Ve hepsi Castle'ın Neve'i arzulaması gibi çılgın bir fıkirden kaynaklanıyordu.

Bu da açık ve net *bir şekilde bir şey değil*.

Peki neden beni bu kadar kızdırdı?

Neve söz konusu olduğunda açıkça bir müttefik ve iyi bir müttefik olan Castle'a neden alfa mağara adamı gibi davrandım ki?

Dudaklarımdan hava üfleyerek kaşlarımı çatıyorum.

"Evet," diye mırıldandım, elimi uzatarak. "İşimiz bitti."

Castle bana bakıyor. Omuz silkiyorum. "Özür dilerim. Ben sadece..." Gözlerim önce Neve'e, sonra tekrar ona kaydı.

Kurnazca başını sallıyor, elimi sıkıyor ve sonra beni sırtımdan alkışlamak için yanına getiriyor. Bir saniye oyalanıyor, ağzı kulağıma yakın, Neve'in duymaması için bize dik dik baktığı yerin uzak tarafında.

"Biz aynı taraftayız, dostum. İkimiz de onun güvende olmasını

istiyoruz, tamam mı?" Başımı salladım. "Evet."

"Güzel."

Sırtıma bir tokat daha atıyor, sonra geri çekiliyor ve ellerini birbirine vururken Neve'e gülümsüyor.

"Pekâlâ, şu meşhur kahvaltı nerede? Açlıktan ölüyorum."

Neve ve beni yalnız bırakıp gitti. Bana sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten *ne*?"

"*Castle*'ı kıskanıyor musun?"

"Kıskanmıyorum," diye homurdanıyorum. Parmağım aramıza giriyor.

"Gerçek değil, unuttun mu? Aynı yatağı bile paylaşmıyoruz."

Neve gözlerini deviriyor. Ve başka bir şey söylemeden çekip gider.

Tamam, cidden.

Evlilik hayatını *sikeyim*.

KAHVALTIDAN ve ana Kildare konutunda, Drakos malikanesinde ve benim çatı katımda güvenliğin artırılmasıyla ilgili uzun bir konuşmadan ve düğünde her ne olduysa onunla ilgili olası ipuçlarıyla ilgili daha da *fazla konuşmadan* sonra hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz. Neve ve Eilish kız kardeşimle birlikte kütüphaneye gidiyorlar.

Kratos'un Brooklyn'de yüz yüze konuşmak istediği bazı insanlar var, o yüzden gidiyor. Castle, Cillian'la birlikte birkaç telefon görüşmesi yapmak için çalışma odasına giriyor ve beni kahvaltı masasında Hades'in yanında kahve içerken yalnız bırakıyor.

"Ee," diye kurt gibi sırtıyor ağabeyim bana. "Düğün gecesi nasıldı?"

"Siktir git."

Kıkırdıyor. "Beni yanlış anlama, eğlenceliler ama ertesi sabah bir aile kahvaltısı olacaksa boynunu ısırmayı bırakabilirsin. Profesyonel ipucu: Dimitra bu boku görseydi, kışına bir ayakkabı alırdı."

Gözlerimi deviriyorum. "O benim lanet olası karım, Hades. Bir, kapa çeneni. İki, biraz saygı göster."

"Sadece zavallı kışını Ya-ya'dan kurtarmaya çalışıyorum." Omuz silkiyor ve kahvesini yudumladıktan sonra dönüp kütüphaneye bakıyor. Neve ve Callie, Callie'nin telefonundaki düğün fotoğraflarına bakmaktadırlar. Eilish bir göz atmak için koltuğun koluna doğru eğiliyor ve Hades'in onu süzdüğünü bilse belki de istemeyeceği kadar eteğinin yukarı kalkmasına neden oluyor.

"Şey, *merhaba*."

Kardeşıme ters ters bakıyorum, çenesinden tutup yüzünü bana doğru çekiyorum. "Hey! Çek ellerini, sik kafalı."

"Gözlerini Eilish'ten uzak tutarsan ellerimi *senden* çekerim."

Kaşlarını çattı. "Peki neden?"

"Çünkü o artık senin lanet olası ailen, seni soysuz." "Pek sayılmaz."

"*Hades*..."

Kıkırdıyor, başını sallıyor ve dizimi okşuyor. "Sakin ol. Zaten benim tipim değil."

"Ben de 'nabız atan' senin tipin sanıyordum." Hades kalbini sıkıyor ve dramatik bir şekilde yüzünü buruşturur.

"Hayır, ama dürüst olmak gerekirse, karının kız kardeşinin peşinde değilim. Sakin ol. O zaten çok masum. Temiz ve tatlı olması beni rahatsız ediyor, bunu biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, kahvemin kalanını bitirirken ayağa kalkıyorum. "Ya sen, kardeşim?" Hades homurdanıyor. "Neve senin *tipin mi*?"

Cevap vermiyorum, sadece dönüp Cillian'ı ofisinde bulmaya gitmeden önce ona sert bir bakış atıyorum.

Hayır, değil.

Ama o hala benim.

Ve *daha fazlasını* arzuluyorum.

NEVE

GEÇEN HAFTA boyunca, bir rutinin içine düştüm. Ya da en azından gecelerim-sabahlarım bir rutine girdi; kocam kraldan bile büyük olması *gereken bir* yatakta uyurken kanepede tek başıma uyumayı içeren bir rutin. Yani, 15 feet genişliğinde olması gereken özel yapım bir iş. Ares oraya rahatlıkla on kişi daha sığdırabilir.

Bu da kafamda zehir gibi dolaşan bir düşünce. Çünkü aslında Ares'in yatağında onunla birlikte on *kişi daha* hayal etmiyorum. Ucube bir seks partisindeki diğer on *kadını düşünüyorum*.

Ve Tanrım, bunun beni bu kadar bıçak gibi kesmesinden ve yaralamasından nefret ediyorum.

Ama kanepede geçirdiğim geceler dışında, temelde ya onun çatı katına ya da bana eşlik edildiği sürece Kildare'deki taş binaya hapsolmuş durumdayım.

Dersler askıya alındı. Ya da en azından şahsen katılmak askıya alındı. Cillian'ın emirleri, düğündeki saldırı göz önüne alındığında.

Protesto ettim, çünkü çoğunlukla bu konuda kıyameti koparmam *gerektiğini* hissediyorum. Yine de sonuçta kampüse gitme fikri kendimi açıkta hissetmeme neden oluyor. Ve ne zaman farklı sınıflara yürüyerek gidip gelmeyi düşünsem, tek yapabildiğim

gözümde canlandırdığım şey, gölgelerin arasından fırlayıp beni tekrar öldürmeye çalışan silahlı adam.

Artık resmi olarak uzaktan eğitim alan bir öğrenciyim. Aslında NYU'da böyle bir şey yok, araştırdım ve yine de buradayım. Her ne kadar profesörlerimle ve yönetimle konuşurken "samimi olmaktan başka bir şey yapmadığımı" söylese de, bunun amcamla bir ilgisi olduğu neredeyse kesin.

Sonunda, notlarımı etkilemediği ve hala uzaktan devam etmeme izin verildiği sürece, tüm gerçeği bilmeme gerek olmadığına karar verdim.

Tabii ki bu durum, düşmanımın zaten bozuk olan ruh halimi daha da karartmak için özel bir çaba göstermesine engel olmuyor.

Telefonumda Kentsel Politika profesörüm Profesör Martell'in numarasını gördüğümde irkildim.

"Merhaba, Profesör Mar-"

"Nasıl salladığınızı bilmiyorum ve eminim bilmek de istemiyorum."

"Profesör Martell, çok özür dilerim. Küçük bir aile meselesi oldu-"

Soğuk bir kahkaha attı.

"Oh, *eminim* vardır. Şimdi, bu Yunanlı bir suç ailesinin reisiyle yaptığınız son evlilikle ilgili olabilir mi? Yoksa suçlu amcanızla mı ilgili? Belki de soyulması gereken bir banka vardır?"

Söylemeye gerek yok, ona düşmanım dememin bir nedeni var. Kentsel Politika zaten inanılmaz derecede zor ve incelikli bir ders. Ama Profesör Candace Martell'in bana karşı bir tür kan davası olduğu için ensemde soluması daha da kötü, Tanrı bilir neden.

"Her neyse, aradım çünkü uzakta olmanızın derslerinizin daha sıkı incelenmesi anlamına geleceğini bildiğinizden emin olmak istedim."

Çünkü tabii ki olacak.

"Farkındayım. Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim Profesör."

"Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur, Neve."

Telefonu kapattı.

Evet, ben de.

Ares'le yaşadığım altıncı ya da yedinci sabah, kanepede dimdik oturup, tam bir *curcunaya* uyandığımda.

Şiddetli, korkunç ve lanet olası *yüksek sesli* müzik çatı katında gümbürderken kalbim tam hayatta kalma modundaymış gibi çarpıyor. Hayır, onu geç. Müzik bile değil. *Gürültü*. Sesi şeytana benzeyen birinin çığlık attığı bir sonik kaos duvarı gibi.

Zero Dark Thirty filminde yakalanan teröristlere patlattıkları zırvalar gibi ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ya da u y a n d ı k t a n sadece yedi saniye sonra sinir krizi geçirmek üzereymişim gibi.

Ne. Ne. *Sikeyim*.

Kaşlarımı çatarak yorganı üzerime sarıyorum ve Ares'in yatak odasına ve evindeki ofisine giden koridorda hışımla ilerliyorum. Ofisin kapısı kapalıydı, ben de kapıyı öfkeyle yumrukluyorum, hem de defalarca, bu çılgınlığın içinde beni duyup duymadığından bile emin değilim.

Ama aniden kapı açılıyor ve üstsüz bir Ares'le yüz yüze gelince gözlerimi kırıştırıyorum.

Pazuları her zamankinden daha fazla şişmiş ve göğsünde bir ter tabakası var. Yanından geçerken, ofisin uzak tarafında, masasının yanında duran egzersiz sehpasını ve dambılları görebiliyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, yüzüme sıcaklık yayılıyor.

O ilk gecenin, düğün gecemizin üzerinden bir hafta geçti. Gelinliğimin soyulmasına yardım ettiği ve ardından çekingenliklerimin ve çekincelerimin hemen hemen her birini soymaya devam ettiği zaman.

Beni ölesiye siktiğinde, o kadar sert boşalmamı sağladı ki, o kadar sıkı kenetlendiğim için kalıcı karın kaslarımın gerildiğinden eminim.

Bu tekrarlanmadı. Aslında, bırakın *bunu* yapmayı, birbirimize hiç dokunmadık bile. Ve ikimiz de birbirimizi azarlamıyoruz.

İkimizden de bir gelişme *olmadı*.

Pek konuşmuyoruz bile. Sanki bir gece patlayıcı bir seks yaşadık ve sonra ikimiz de bunun sahte bir evlilik olduğunu hatırladık ve duvarlar örmeye karar verdik. Çok, çok yüksek duvarlar.

Ki bu benim için

sorun değil. Yani,

neredeyse iyi.

Çünkü o tek gece beni sarsan bir düzeyde patlayıcı olmuş olsa da, *hala* morarmış ve ağrılı olduğundan bahsetmiyorum bile, "sistemimizden çıkarmış" gibi *değil*. Ya da en azından *benim* sistemimden çıkmadı.

Aslında, daha da kötüleştirdiğine eminim.

O gece Ares'le yatmak eroini denemek gibiydi. Pençelerini batırmasına memnuniyetle izin verdiği bağımlılık yapan bir şeytandan heyecan almak gibiydi.

sana. Kelimenin tam anlamıyla hayalini kurduğunuz bir bağımlılık. Ben de öyle yapıyorum. Canlı bir şekilde.

Her gece.

Acı verici, utanç verici detaylarla.

Çünkü bütün gece Ares'in yatağına girip beni tekrar o şekilde almasını hayal ederek dönüp dursam da, bu konuyu açan ya da herhangi bir şeyi başlatan ben olmayacağım.

Bu aptalca bir cinsiyet rolü meselesi de değil.

Gurur meselesi.

Burada Hayır Lanet olsun. yol Ben veren o
Gülümse, Kibirli adam Beni tekrar becermesini
istememin, daha da kötüsü *yalvarmamın verdiği* haz.

Olmaz. Olmayacak.

Ares'e gelince, ya aynı "önce sormama" oyununu oynuyor ya da tekrarlanmasını *istemiyor*.

Kendimi övmek gibi olmasın ama ben ikinci seçeneğe saçmalık diyorum.
Bu da ikimizin de Soğuk Savaş oyununu oynadığımız anlamına geliyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

Kısa bir süre duruyorum, hâlâ içim kaynıyor, gözlerimi yivli, kaslı, günahkâr vücudundan aşağı kaymak yerine onunkinde kalmaya zorluyorum.

"Evet?"

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne dinliyorsun lan sen?"

"Buna death metal deniyor prenses."

"*Berbat bir şey!*"

"Boktan bir müzik zevkiniz olduğunu itiraf ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ona ters ters baktım. "Pardon? Harika bir zevkim var, *lütfe*n şunu kapatır mısınız?"

"Ne?"

"*Dedim ya!*" Çığlık atıyorum. "*Lütfe*n şunu kapatır mısın?!" "Ahh..." bana ince ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Hayır."

Ona bakıyorum. "*Lütfe*n?"

Ares bir omzunu kaldırıp kaşlarını çattı. "*Yapabilirim.*"

"Ama?"

"Ama bu size pahalıya patlayacak."

Gözlerim ölümcül bir şekilde ona dikildi.

"*Gerçekten* mi?" "Gerçekten ve gerçekten."

Şarkıcı -ya da trol, goblin ya da mikrofona Almanca, Elfçe, Klingonca ya da her ne boksa bağırان her kimse- kulakları sağır eden parçaya yeniden başladığında irkiliyorum.

"*Tamam!*" Şak diye söyledim. "Ne kadar? Sadece söyle." Ares'in gülümsemesi sadist ve ateşli bir hal

alıyor.

Nabzımın aniden hızlanmasından nefret ediyorum. Dün gece yatarken giydiğim ince tişörtün altında meme uçlarımın sertleşmesinden.

"Memnuniyetle. Bedeli, dizlerinin üzerinde, tam burada ve şimdi, sikim gırtlığında olacak."

Keşke ilk tepkimin onu tokatlamak olduğunu söyleyebilseydim. Ya da ona domuz ya da pislik demek. Ya da ona kızgın bir demirle kendini becermesini söylemek.

Ama Ares Drakos'la bir *kez* yatmak beni on iki yaşındaki bir çocuğun libidosuna sahip bir çük bağımlısına dönüştürdüğü için ilk tepkim bu olmadı. Hem de hiç.

Fiyatını söylediğinde yaptığım ilk şey, aralarında sıcaklık birikirken kalçalarımı birbirine kenetlemek oluyor. İkinci yaptığım şey ise tam burada dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zor tutmak.

Sanırım psikiyatrik yardıma ihtiyacım var.

Yutkunuyorum, kendimi toparlıyorum ve nefesimi ve nabzımı elimden geldiğince sabit tutmaya zorluyorum. Sonra ona sıkıca gülümsüyorum, yüzümü kaplayan şehvet dalgasını zapt etmeye çalışıyorum.

Ares de gülümser.

"Gözlerinde gördüğüm evet mi sevgili karıcığım?"

"Hrm? Hayır. O aslında senin gördüğün bir 'git kendini becer, pislik' idi. Çaylak hatası, kendini hırpalama."

Dudaklarının köşeleri hırıltıya dönüşüyor ve ben ürperiyorum.

"Bu akşam ailemin evinde yemek yiyeceğiz. Benimkiler, seninkiler, birkaç iş ortağı."

"Neden?"

Ares omuz silkiyor.

"Çünkü düşmanlarımıza ve müttefiklerimize karşı güçlü ve birleşik bir cephe sergilememiz gerekiyor. Hepsi gösterinin bir parçası. Saat altıda ayrılmaya hazır olacaksınız."

"Pas."

Kaşlarını çatıyor.

"Affedersiniz?"

"Geç dedim. Yani, hayır teşekkürler."

"Bu bir rica değildi, karıcığım. Senin için yatağa serdiğim şeyleri giymen de şart değildi."

Koridorda yatak odasının açık kapısına bakmak için döndüğümde kaşlarım çatılıyor. Tekrar ona bakıyorum.

"Merak etmiyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum. Siktir, tabii ki öyleyim. Ares sırtıtarak yanımdan geçiyor ve yatak odasına doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum, sırf o lanet death metalden biraz daha uzaklaşmak için. Yatak odasının içinde dönüyor ve kaslı kolunu kaldırarak ince, kısa, ışıltılı ve göz alıcı küçük siyah bir elbiseyi kaldırıyor.

O kadar ben değilim ki, komik.

"Evet, hayır. Onu giymeyeceğim."

"Kesinlikle giyiyorsun."

"Özür dilerim, benim profesyonel bir *eskort* olduğum izlenimine mi kapıldınız?" Tersledim. "Çünkü böyle bir elbiseyi ancak o giyer."

"O zaman tanıdığınız eskortların çok iyi bir zevki var. Bu gece bunu giyiyorsun."

Yavaşça nefes alıyorum, gözlerimi kaldırmadan önce kelimelerimi ölçüyorum, ona gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Belli bir kız tipine alışkın olabileceğinden bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Ares gözlerini devirir.

"Bunu giyecek bir tip mi?" Bastırıyorum. "Peki ben nasıl o kız *değilim*?"

Ares bir an için sessiz kalıyor, sadece bana bakıyor. Birden abartılı bir esneme hareketi yaptı.

"*Pislik.*"

Boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Bir an için dalmışım." "*Tam* bir pisliksin."

"Ve bunu giyerek saat altıda hazır *olacaksın*. Birlikte gideceğiz. Bitti. Tartışmanın. Tartışmanın."

Ben daha ağzımı açamadan yatak odasından banyoya doğru adım atmaya başladı bile. Egzersiz şortu ve külotu aniden yere düşüyor, gözlerim mükemmel kışına yapıştığında yüzüm skandal bir kırmızı tonuna dönüyor.

Sonra boğazını temizliyor, gözlerimi onunkilere dikeyyor ve omzunun üzerinden bana eğlenerek bakıyor.

Yüzüm sıcaktan zonkluyor.

"Eğer daha yakından bakmak isterseniz, duşta bana katılabilirsiniz."

Yutkunuyorum, ham arzu anında sistemimi sular altında bırakırken hafifçe titriyorum.

"Yani..." diye sırtıyor. "Eğer *gerçekten* ihtiyacın varsa."

Kendini beğenmiş sırtışı, "o "nun "duş" anlamına gelmediğini çok iyi anlamamı sağlıyor. Hayır, önce benim kırılmamı bekliyor. Sadece sikine yakın olmak için bile olsa, onunla duş alabilir miyim diye yalvarmamı istiyor.

"Başımın üstünde yerin var," diyor tekrar, bana göz kırparak. "*Lütfen* dediğin sürece."

Anne. Şerefsiz.

Kendini beğenmiş gülümsemesini ona geri fırlatıyorum ve arkamda duş başlarken yatak odasından hışımla çıkmadan önce onu tersliyorum. Doğruca ofisine girip müziği kapatıyorum, kutsanmış sessizlik aniden üzerime çökerken fiziksel olarak rahat bir nefes alıyorum.

Tanrıya şükür. Bir dakika daha dinlemek zorunda kalsaydım akıl sağlığımı yitirmek üzereydim.

Oturma odasında, bir fincan kahve ile kanepeye kıvrılıp çantamdan dizüstü bilgisayarımı ve kitaplarımı çıkarıyorum. Sahte mafya evlisi olsam da olmasam da, şu lanet olası yüksek lisans diplomasını alabilmek için hâlâ bitirmem gereken okul ödevlerim var.

Huysuzum, hala yarı uykuluyum ve çılgınca az seks yapıyorum. Ama en azından sessiz.

-

Ares'in ofisinden gelen öfke dolu metal müzik aniden çatı katına yayılınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kahve kucığıma ve çalışma notlarımın üzerine dökülüyor ve ayağa fırlarken yüksek sesle küfrediyorum.

"Pardon, bir şey mi dediniz?"

Bakışlarımı yukarı kaldırıp, koridorun kenarındaki duvara rahatça yaslanan Ares'e öfkeyle bakıyorum. En azından bu sefer giyinik.

"Seni *pislik*."

Kaşlarını çatıyor, kulaklarına vuruyor ve başını sallıyor.

"Özür dilerim, yüksek sesle konuşabilir misiniz? Müzikten sizi duyamıyorum." Ona hançer gibi baktım.

"Gidip bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor. Elbise hâlâ yatağın üzerinde. Saat altıda hazır olacaksın."

Çatı katında rahatça dolaşmasını, kapıyı açmasını ve tek kelime etmeden gitmesini izlerken dişlerim gıcırdıyor. Ön kapı kapanır kapanmaz, lanet müziği kapatmak için ofisine geri dönüyorum.

Sadece kapıyı kapalı ve kilitli bulmak için.

Orospu çocuğu.

NEVE

Asansörden inip lüks eve girdiğimde beni karşılayan Drakos'un ev personeline içtenlikle gülümsüyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Drakos-"

"Bayan Kildare."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatar.

"Kızlık soyadımı koruyorum," diye açıklıyorum.

Sertçe başını sallar. "Çok iyi, hanımefendi. İçkiler ikinci kattaki kütüphanede servis ediliyor."

"Kulağa *harika geliyor*."

Bu çok mu coşkulu oldu? Sokağın aşağısındaki kokteyl salonunda biraz hızlı içtiğim iki kadeh şarap yüzünden zaten kafam güzel.

"Size zaman ayırabilir miyim?"

Adam gülümser ve saatine bakar. "Yediyi

çeyrek geçiyor, bayan."

"*Çok güzel*. Teşekkür ederim."

"Size eşlik edeyim mi-"

"Oh, hayır, teşekkür ederim. İdare edebilirim."

Adımlarımda bir sıçrama ve keyfimi yerine getiren hoş bir şarap vızıltısıyla koridordan aşağıya, ikinci kata çıkan zarif mermer merdivenlerden birine atlıyorum. Duvarda asılı altın yaldızlı aynalardan birinde duraksıyorum, dönüyorum ve kendime sırtıyorum.

Askılı, sırtı açık, yere *kadar* uzanan elbise, Ares'in içinde zıplamamı istediği Pretty Woman saçmalığından çok daha fazla benim tarzım. Bu elbise beyaz ve mavi desenli, bana klasik mavi porselen desenini hatırlatıyor ve buna bayıldım.

Ares ağırlığını koymaya ve beni uysal, itaatkâr küçük karısı yapmaya karar verdiğinde böyle olur. Altıda "hazır ve onu bekliyor" *değilim*. Benim için seçtiği küçük kıyafeti giymiyorum.

Benim şartlarım.

Kokteyl için kütüphaneye gitmeden önce bir kez daha keyifle dönüyorum. Ama daha merdivenden yeni adım atmıştım ki bir el bileğimi kavlıyor ve beni döndürerek duvara yapıştırıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim kocamın fırtınalı, delici gözleriyle kilitlenirken kalbim küt küt atıyor.

"Bu oynamayı seçtiğiniz ilginç bir oyun."

Titriyorum. Damarlarımda sıvı cesaret akıyor olsa da ve barda oturduğum son bir saat boyunca kendime onun saçmalıklarına katlanmayacağımı söyleyerek moral konuşması yapmış olsam da... burada, duvara yapışmış, tanıdığım en tehlikeli derecede çekici ve *ölümcül* adam üzerimde belirirken, yine de biraz bocalıyorum.

Sonra kendimi tutuyorum, nefes alıyorum ve rahatça omuz silkiyorum.

"Oyun oynamıyorum." "Saçmalık.

Seni bekledim-"

"Ben sadece *senin* oyununu oynamamayı seçiyorum." Ares'in gözleri kısılır.

"Sana açıkça söyledim-"

"Bana sahip olmadığın hâlâ aklına gelmedi, değil mi?"

Gözleri parlıyor ve kolumu sıkıca kavıyor, sıcaklık ve şehvet içimde haince ve tehlikeli bir şekilde kaynarken beni ürpertiyor.

"Hiç de bile. Sen benim *karımsın*."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben *senin oda arkadaşınım*, Ares. Aynı yatağı bile paylaşmıyoruz."

"Gecelerini aktif olarak kanepede geçirmeye karar vermiş bir kadına sempati duymak biraz zor, Neve."

"Vay canına, Ares, bir kadının elleri ve dizleri üzerinde yatağına sürünmek için kendini parçalamamasının *senin için yabancı bir kavram olduğunu* biliyorum. Gözlerini yeni deneyimlere açtığım için mutluyum. Bir şey değil."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Ahh, işte yine o kıskançlık." "I-"

Omzunun arkasından bir hareket gördüğümde duraksıyorum. Koridorun sonunda, bir elinde kokteyl, diğer elinde kulağına götürdüğü cep telefonu ile bir kadın kütüphaneden çıkıyor. Bir şeye genişçe gülümsüyor, bize doğru dönüp bakmadan önce başını sallıyor.

Bir saniye önce "kıskanç" değildim. Ama kadının kim olduğunu anladığımda, öfkem -ve kendime var olmadığına yemin ettiğim kıskançlığım- kabarıyor.

Lucia *lanet* Bolinaro. Al

bakalım.

Tekrar.

Kütüphaneye geri dönmeden önce bana hızlı ve sahte bir gülümseme atıyor. Ares'e dönüp gülümserken nabzım küt küt atıyor. "Ah *lütfe*n. Fahişelerini kıskanmamı *diliyorsun*."

Homurdanıyo

r.

"*Fahişelerim*

mi?"

"Senin *özel arkadaşlar*," I küçümseme. "Kadınlar.
Kız arkadaşlar. Sikiş arkadaşları.

Paramourlar. Hepsine ne dersiniz deyin."

Kaşları çatılır, ağzının kenarlarında hafif bir kıvrılma kalır.

"Otuz bir yaşındayım, Neve," diye homurdanıyor. "Umarım kendimi evliliğe sakladığım izlenimine kapılmamışsındır."

"İnan bana, kendini bu kadar kontrol edebileceğini hiç düşünmemiştim," diye çıkışıyorum. "Ama *imaj meselemizin* senin için ne kadar önemli olduğu düşünüldüğünde, onları yeni karınla yemeğe davet etmenin tam olarak uygun olduğundan emin değilim."

Onun için tıklamadan önce şaşkınlıkla kaşlarını

çatıyor. "Lucia'dan mı bahsediyorsun?"

"Ben-" "O bir arkadaş."

hakkında konuşmuyorum.

"Harika."

"Bir *arkadaş* gibi, Neve," diye mırıldandı. "Bu bir örtmece değil. Babası Ricardo Bolinaro. Aramızda *iş* bağlantısı var. Sana kendimi açıklamak zorunda olduğumdan değil."

"Yapamazsın. Çünkü umurumda değil."

Gözlerini bana dikmeden önce gözlerini deviriyor.

"Ya sen?" diye sessizce homurdanıyor. "Bilmem gereken eski erkek arkadaş iskeletleri var mı?"

"Oh, *çok fazla*."

Bir düğmeye basmak gibi. Anında yüzünün bir öfke maskesine dönüştüğünü, gözlerinin öfkeli ve tehlikeli olduğunu görüyorum.

Titriyorum, eski sevgililerimden bahsederken böyle bakmasının ne kadar ateşli olduğunu görünce heyecandan yutkunuyorum.

Bu arada, bunlardan sadece *bir tane* var.

"Yirmi dört yaşıdayım, *Ares*," diye karşılık verdim ona, bir saniye önceki ses tonunu taklit ederek. "Umarım kendimi kurtardığım izlenimine kapılmamışsındır."

Çenesi sıkılaşıyor ve kolumdaki sahiplenici tutuşu da neredeyse acı verici bir seviyeye geliyor.

Ama *lanet olsun*, sadece başka birinden bahsedildiğinde bile bu öfke ve kıskançlık maskesine dönüştüğünü görmek çok ateşli.

"Ah, zavallı egon düğünümüzde kızarmış bir gelin olmadığım için mi zedelendi-"

Birdenbire beni neredeyse ayaklarımdan çekip köşeden sürükleyerek önündeki kapıdan misafir banyosuna doğru iterken nefesim kesiliyor. Ares peşimden hışımla içeri girip kapıyı kilitlerken nabzım fırlıyor, içim titriyor ve sıkılıyor.

"Sen ne sikim olduğunu sanıyorsun?"

Beni zorla döndürüp banyonun hemen içindeki fayanslı duvara monte edilmiş boy aynasına sabitlediğinde sözlerim bir iniltiye dönüşüyor. Ağırılığı bana baskı yapıyor, beni eziyor ve dudaklarını kulağımın yanında hissettiğimde hevesle nefes almamı sağlıyor.

"Sende bolca kızarma gördüm," diye homurdanıyor.

Dışleri kulak mememi tırmaladığında bastırılmış, titreyen bir inilti çıkarıyorum. "*Özellikle de seni becerirken.*"

Elbisemi belime kadar çekerken kaşlarım çatılıyor, yanağımı aynaya bastırıyorum ve nefesim aynayı buğulandırıyor. Avucuyla kıcıma şaplak atıyor, önümdeki cama pençe atarken inlememe neden oluyor.

"Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye tehlikeli bir şekilde kulağıma tıslıyor Ares.

Külotumu dizlerime kadar indirip kalçasını bacaklarımdan arasına sokarak onları birbirinden ayırmaya zorladığında nefesim kesiliyor ve gözlerimi dikiyorum. Fermuarını duyuyorum ve aynaya karşı soluk soluğa titriyorum, iri ellerinden biri arkadan boğazıma dolandığında ürperiyorum.

"Biz *oda arkadaşı* değiliz. Sen benim *karımsın*."

Şişman, şişmiş horoz kafası kedi dudaklarımdan arasına batıyor ve ben akıl sağlığımın kenarında sallanırken orada duraklıyor.

"Ve aksini iddia etmekten *bıktım* usandım."

Kalçamı kavıyor, boğazımı sıkıyor ve kocaman sikinin *her santimini* tek bir güçlü hamleyle içime sokuyor.

Kutsal. LANET OLSUN.

Bir an için irkiliyorum, ama ilk istila hissini takip eden zevk ezici. Homurdanıyor, kabaca tekrar içime dalıyor - bu sefer o kadar güçlü ki beni ayaklarımın üzerine kaldırıyor. Haykırıyorum, arzu dalgaları görüşümü bulandırırken aynaya karşı inliyorum. Ares kulağıma hırlıyor, beni sıkıca kavıyor ve acımasızca beceriyor. Acımasızca. Agresifçe.

Lezzetli.

Ve muhteşem siki defalarca içime girerken, karın kasları kıcıımı tokatlarken ve parmakları boğazımı sıkıca sararken, kendimi bunun vahşiliğinde kaybediyorum.

Bunu bir uyuşturucu gibi arzuluyordum. Bir sonraki vuruşu bekleyen bir keş gibi. *Bütün hafta boyunca.*

"Söyle bana," diye kulağıma tırmalıyor, beni sikerken homurdanıyor, ben zevkle inerken taşakları klitorisimi tokatlıyor. "Geçen hafta boyunca o kanepede kaç kez kendine dokunduğunu, seni kısıtıp sikmemi istediğini çok *iyi* bildiğim gibi seni sikmemi düşündüğünü söyle."

Tekrar inliyorum, içime girerken nefes nefese kalıyorum, beni defalarca aynaya karşı beceriyor.

"Ben-ben yapmadım-"

"*Yalancı.* Kaç kere, Neve?" Kendini gömerken homurdanıyor, eli kalçamı bırakıp kıcıma sertçe şaplak atıyor. "Bu güzel küçük amcığı kaç kez boşalttığını söyle bana, keşke-

"On!" Aletini içime sokarken zevkten hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Ares inliyor.

"Yedi gün içinde kendine *on kez mi* dokundun?"

İnledim.

"*Ne kadar pis bir kız.*"

Dişleri boynumu ısırıyor, zevk arttıkça nefesim kesiliyor. "*Göster bana.*"

Buna karşı koyma zahmetine bile girmiyorum. Skandal ya da şok olmuş gibi davranmaya çalışmıyorum. Yapamam. Hemen ellerimden birini hevesle ve açgözlülükle bacaklarımın arasına bırakıyorum, o beni sikerken kaygan klitorisimi ovmaya başladığımda inliyorum.

"*İşte benim iyi kızım,*" diye kulağımı tırmalıyor. "Benim için geldiğini hissetmeme izin ver. Bu sıcak küçük amcığın, bütün hafta boyunca ağrıyacağını bildiğim gibi, sikimin her tarafına geldiğini hissetmeme izin ver."

Bağırıyorum, inliyorum ve o içime girdikçe daha yüksek sesle inliyorum. Ailelerimizin koridorun sonunda olduğunu ve duyabileceklerini biliyorum. Çok gürültü yaptığımı biliyorum.

Ama yapamıyorum. Duramıyorum.

Dizlerimde bir sıkışma ve çekilme hissediyorum, ardından kumaşın yırtılma sesi geliyor. Birden ağzıma dantel bastırılıyor ve dünyam *alev alıyor*.

Bu benim külotum.

Beni banyo duvarına yaslayıp sikerken inlemelerimi ve çığlıklarımı bastırmak için külotumu yırtıp *ağzıma* soktu.

Kendimi kontrol edemiyorum. Tüm soğukkanlılığımı. Bacaklarım pes etmeye başlayana kadar kalın siki bir matkap gibi tekrar tekrar içime girerken, vücudunun beni aynaya sabitlemesinin verdiği elektrik hissi dışında her şeyi hissediyorum.

Ağzı kulak mememi okşarken eli boğazımda sıkılaşıyor. "*Kendine bak,*" diye emrediyor.

Gözlerim aynaya kayarken inliyorum. Tamamen itaatkâr manzarayı gördüğümde nabzım yükseliyor ve göbeğim sıkıca kenetleniyor: Ares beni arkamdan kabaca beceriyor, yüzüm zevkten kızarıyor ve parmakları boğazımda, salyalarım çenemden aşağı damlarken külotum ağzıma tıkmış, tüm bunlar olurken klitorisimi öfkeyle ovuyorum, serbest kalmak için çaresizim.

"Ve şimdi kendini benim için boşalırken izleyeceksin. Yap hadi. Açgözlü bir kız gibi sikimin üzerine boşalırken kendini izle."

Patlıyorum. Yani tüm dünyam *patlıyor*. Ağzımdaki tıkacın içinde çığlık atıyorum ve aynaya öyle bir pençe atıyorum ki paramparça olacağından eminim. Aynaya doğru eğildim, ayak parmaklarım bükülürken onun siki içimde kabzasına kadar gömülüyken ayak toplarımın üzerinde yükseldim.

Serbest bırakılma, bir saniyeliğine öbür dünyaya geçiş gibi hissettiriyor. Bir kasırganın girdabında savrulan milyonlarca çırpınan, dağılan parçaya ayrılmak gibi.

Ares içime gömülürken aynaya karşı zevkten boğulup hıçkırarak başka bir dünyaya uçuyorum. Aletin zonkladığını ve nabzının attığını hissettiğimde inliyorum, ben ona geri batarken döllerini içimin derinliklerine boşaltıyor.

Zaman durur. Dünya dönmeyi bırakır.

Vay anasını. KAHRETSİN.

Dudaklarının boynuma ve kulağıma değdiğini hissettiğimde hâlâ titriyorum. Mahvolmuş külotum dudaklarımdan çekiliyor ve boğuk bir inilti çıkarıyorum. Sonra aniden başımı çeviriyor ve dudakları dudaklarımı ezerek beni derinden öpüyor.

Yavaşça kollarında dönüyorum. Ellerim yüzünü kavrarken, kalçalarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde kayıyor ve beni kendisine çekiyor. Öpüşmemiz derinleşiyor, birbirimizin ağzının içinde nefes nefese kalıyoruz.

Ve sonra, bitti.

Yavaşça geri çekiliyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda sıvı bir ateşle parlıyor. Aletini pantolonunun içine sokarken ve elbisemi düzeltirken kızarıyorum.

"Bunları tekrar takacağından emin değilim."

Yırtık, ıslak külotumu parmağında döndürdüğünü görmek için aşağı bakıyorum. Yüzüm ateşler içinde yanıyor ve dudaklarım büzüşüyor, külotumu onun elinden çekip aldıktan sonra çantama tıktırıyorum.

Yutkunarak gözlerinin içine bakıyorum ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Ares ceketini düzeltirken boğazını temizliyor ve parmaklarıyla saçlarını y ü z ü n d e n geriye doğru süpürüyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor, yüzünde beni yeniden heyecanlandıran küçük bir sırıtışla bana bakıyor. "Hadi yemeğe gidelim."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama tamamen başka bir şeydi.

Beklenmedik bir şey. Yükselen ve yüksek bir şey. Belki de ulaşmamamız gereken bir yüksekliğe, İkarus'un güneşe çok yakın uçması gibi.

Çünkü kesinlikle yanıyormuşum gibi hissediyorum.

NEVE

Koridorda herkesin yemek öncesi içkilerini yudumladığı kütüphaneye doğru ilerlerken sersemlemiş bir halde Ares'in YANINDA YÜRÜYÖRÖM. Nabzım hâlâ kulaklarımda gümür gümür atıyor. Bacaklarım spagetti gibi hissediyor ve ayak bileklerim topuklu ayakkabılarımdın içinde sallanıyor.

Devrilmeye başladığımda ırkiliyorum, ayak bileğim neredeyse bükölüyor. Birden, eli orada, benimkine dolanıyor, diğer eli beni sabitlemek için belimde.

"İyi misin?"

"İyi," diye omuz silkiyorum. "Sen?"

Ares kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Bütün hafta boyunca yaşadığımız Soğuk Savaş gibi, ikimiz de diğerine bir başka Olimposlu, tanrısal seks turu öneren ilk kişi olmak istemiyoruz.

Kendi kendime sırtıtıyorum.

Sanırım bunu ben kazandım, çünkü az önce beni banyoya sürükleyip beynimi siken oydu.

Ama şimdi basınç valfi serbest bırakıldığına ve o buharı ve cinsel enerjiyi attığımızı göre, sanki başka bir çıkmazın ilk karesine geri dönmüş gibiyiz. Ancak bu sefer ikimiz de bariz olanı söyleyen kişi olmak istemiyoruz: az önce orada her ne olduysa *çılğınca* iyiydi.

Saçma bir şekilde iyi. Normal seks için mahvolmuş

kadar iyi. Ares omuz silkiyor. "Ben iyiyim."

"Harika."

Güzel mi? Ugh.

Tam o sırada, Drakos ailesinin devasa kütüphanesinin ve kokteyl salonunun kapısına varmadan hemen önce, duvarda asılı duran büyük, yaldızlı bir aynanın önünden geçiyoruz. Dönüyorum ve yansımamı yakaladığımda yüzüm düşüyor - görünüşe göre hala orgazm sonrası yüksekliğimin sancılarındayken banyoda gerçekten ve gerçekten almayı ihmal etmişim.

Berbat durumdayım. Hayır, çiz onu. *Berbat* durumdayım. Aslında, "banyoda aptalca sikilmiş" poster çocuğu gibi görünüyorum. Tabii ki öyleyim.

Büyük yikes.

Elimi Ares'inkinden çekerek kısa kesiyorum.

"Akşam yemeğine ikimizin ailesiyle birlikte bu şekilde girmeme izin mi verecektin?!"

Omuz silkerek sırtıyor.

"Dick."

"Yine mi? Bu kadar çabuk mu? Madem ısrar ediyorsun, ama eğer geç kalırsak Ya-ya gerçekten çok kızacak-"

"Aman Tanrım, büyü artık," diye mırıldanıyorum, sırtışıımı bastırıyorum ve ona ters ters bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Saçımı düzeltmek için aynanın önünde duruyorum ve çantamdan bir ruj çıkarıyorum.

"Önce sen gir. Ben hemen

geliyorum." "Elbette."

Eğildi ve yanağımdan öptü. İkimiz

de donup kaldık.

Hızlıca göz kırpmıyorum. Kaşları çatılıyor, boğazını temizlemeden önce çenesi tıkırdıyor.

"Evet, orada görüşürüz."

O kütüphaneye dönene kadar, aramızdaki kapı kapanana kadar nefes

alamıyorum. Cidden, neler oluyor böyle?

Çabucak, kendimi bir kulüp fahişesi gibi *göstermemeye çalışıyorum*.

Kütüphanenin kapısına döndüğümde duraksıyorum.

Henüz aile sohbetlerine hazır değilim.

Bunun yerine dönüp topuklarımla geniş Drakos malikânesinin muhteşem bir şekilde dekore edilmiş farklı bir koridorunda ilerliyorum. Kafamı bir oturma odasına sokuyorum. Ve orada, pencerenin yanındaki odanın karşısında, tamamen dolu bir bar arabası görüyorum.

Çok güzel.

Gidip kendime küçük bir bardak sek viski koyuyorum. Alkolik olduğumdan ve içkiye "ihtiyacım" olduğundan değil. Ama, yani... şu anda...

Bir içkiye ihtiyacım var.

Viski dilimin üzerinden geçip boğazımdan aşağı inerken güzelce yanıyor. Titriyorum, dönerken yavaşça nefes veriyorum.... ve odada yalnız olmadığımı fark ettiğimde neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Dimitra Drakos az önce girdiğim kapının hemen yanında bir sandalyede oturuyor. O kadar küçük, kuşa benzer bir şey ki onu hiç görmedim bile.

"Oh! Selam!" Ağzımdan kaçtı.

Drakos anası bana gülümsüyor ve elindeki şarap kadehiyle kadeh kaldırıyor.

Sırıtiyorum. "Görünüşe göre ikimiz de kokteyl partisi yerine daha sakın bir içki içmek istemişiz."

O da gülümseyerek başını sallıyor. Ve birden aklıma, düğünde bile hiç sohbet edememiş olmamızın nedeninin *İngilizce bilmemesi* olduğu geliyor.

Ona merakla gülümsüyorum.

"Ee, gecen nasıl geçiyor?"

Yaşlı kadın sırtıyor ve başını sallıyor.

"Óchi tóso kaló óso esý. Allá aftó symvaínei giatí den me gámisan móno sto bánio ton episkeptón!"

Uh...

Kıkırdıyor, bana sırtıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Pekâlâ, İngilizceden hayır çıktı.

"Sen... İngilizce bilmiyorsun, değil mi?" Girişimde

bulundum. Dimitra genişçe gülümsüyor, yüzü

aydınlanıyor. "İngilizce! Evet, İngilizce! New York!

Tamam!"

Sonra başıyla yanındaki duvara dayalı sandalyeyi işaret ediyor ve boştaki eliyle sandalyeyi davetkâr bir şekilde okşuyor. Ben de sırtarak başımı salladım ve sandalyemin yanına oturdum.

Kayınvalidem.

"Demek yeni torununuz ben oldum." Ona kaşlarımı çatarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Şanslısın," diye alaycı bir şekilde ekliyorum. "Eminim torunun için nasıl bir baş ağrısı olacağım hakkında hiçbir fikrin yoktu."

Gülümsüyor, hâlâ başını sallıyor.

"Muhtemelen ona aşık olacağımı ve hepinize bir sürü bebek vereceğimi düşündüğünüz için gülümsüyorsunuz. Ama böyle bir şey olmayacak. Üzgünüm."

İkisi de değil.

Dimitra gülümsemeye devam ediyor.

"Az önce misafir banyonuzda torununuzla hayatımın en akıl almaz seksini yaptım," diye geveliyorum. "Yani, *vay be* tipi seks. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gülümsüyor, tekrar başını sallıyor.

Kıkırdıyorum, kadehimi onunkine tokuştururken sırtıyıyorum. "Şeref, Dimitra."

Aniden, iri bir adam kafasını odaya sokar: Kratos, yerleşik Drakos devi. Dimitra ve beni birlikte otururken görünce kaşları çatıldı ama sonra gülümsedi.

"Akşam yemeği için hazır mısın, Ya-ya? *Étoimoi gia deípno?*"

Dimitra iç çeker, ayağa kalkar ve son şarabını da bir dikişte içer.

Sanırım o ve ben çok iyi anlaşabiliriz. Torunu kendi egosu kadar büyük bir huysuz olsa bile...*evet*.

Kratos'un kolunu okşuyor ve tek başına dışarı çıkıyor. Kayınbiraderim dönüp bana gülümsüyor.

"Ya-ya ile güzel bir konuşma

yaptınız mı?" "Oh, *harika*."

İkimiz de kütüphaneye girdiğimizde sırtıyor; kocaman bir masa güzelce hazırlanmış ve herkes masanın etrafına oturmuş bile. Eilish bana "nerelerdeydin" der gibi bakıyor ve ben de masadaki tek boş koltuğa -tabii ki Ares'in hemen yanına- otururken yüzüme yükselen kızarıklıkla savaşıyorum.

Garsonlar yemek tabaklarını getirir ve şarap doldurur. Birden bir kaşık sesi şarap kadehine çarpıyor. Kafamı kaldırdığımda Dimitra'nın masanın başında durduğunu görünce kaşlarımı kaldırıyorum.

"Herkes sessiz olsun," diye homurdanıyor Hades. "Ya-ya bir konuşma

yapmak istiyor." Diğer yanımda oturan Callie kıkırdayarak bana

yaklaşıyor. "Oh adamım, Ya-ya büyük konuşmalarını *seviyor*."

Dimitra boğazını temizlerken ona dönmeden önce "Çevirmen gerekecek," diye mırıldandım.

"Her iki aileden de herkese bu gece burada oldukları için teşekkür

etmek istiyorum." Mükemmel bir İngilizce.

Sikeyim. Ben. Yana doğru.

"Ve şunu söylemek istiyorum, aileye, geleceğe ve..." Ben küçülürken dönüp gözlerini bana diyor ve kutsal olan her şeye eriyip bir su birikintisine dönüşmem ve yerdeki çatlaklardan sızmam için dua ediyor.

"Aşık olmaya."

Bana göz kırpmıyor.

"Ve tabii ki bir sürü bebek."

Benimle taşak geçiyor.

"Neve gibi iyi bir kızı sevgili Ares'in eşi olarak evimize ve ailemize kabul ettiğimiz için çok mutluyuz."

Evet. Kesinlikle benimle taşak

geçiyor. Ares eğildi, ağzı

kulağımın yanında.

"Az önce ağzına kendi külotun tıklımış halde banyo duvarına karşı becerildiğini bilse senin hala iyi bir kız olduğunu düşünür müydü sence?"

Dudakları kulak mememi okşuyor.

"Söyle bana," diye homurdanıyor. *"Hala döllerimi içinde hissedebiliyor musun? Yoksa çoktan aşığı mı damlıyor-"*

Yumruğumu taşaklarına doğru indirirken masanın geri kalanına gülümsemeye devam ediyorum. Ama o beni soğukkanlılıkla durduruyor, başını sallarken elimi kavırıyor.

"Kirli oynaman biraz fazla hoşuma gitmeye başladı, *canım*."

Hepimiz yemeğe başladık, birdenbire bir cep telefonundan gelen çınlama sesi sohbetin mırıltısını bastırdı.

Ares kaşlarını çatarak Hades'e bakarken küçük kardeşi yüzünü buruşturur ve ceketinin cebinden utangaç bir tavırla bir telefon çıkarır.

"Masada telefon yasak, aptal," diye dalga geçiyor Callie. "Ya-ya'nın kuralları."

"Evet, biliyorum, b i l i y o r u m , " diye mırıldanıyor Hades, büyükannesine mahcup bir bakış fırlatarak. "Üzgünüm Ya-ya, sessizde olmadığımı unutmuşum-"

Gözleri telefonuna takılır. Ve yavaşça, tüm yüzü hareketsizleşir.

"Hades," diye mırıldanır Ares. "Koy şu lanet telefonu-"

"Haberleri açmamız gerek."

Hades ayağa fırlayıp Cillian'a bakarken tüm masadakilerin kafası karışmış görünüyor.

Ares kaşlarını çatır. "*Hades*. Ortasındayız-" "*Şimdi*,

Ares," diye tıslar Hades, yüzünde soğuk bir ifade vardır.

Odanın bir ucundan diğer ucuna fırlıyor, kitaplıklardan birini kenara kaydıran ve arkasındaki düz ekranı ortaya çıkaran bir kumandanın düğmesine basıyor. Hades haberleri açarken hepimiz ayağa kalkıp oraya doğru giderken geri kalanımız birbirimize endişeyle bakıyoruz.

Büyük bir haber ağı logosu ekranı dolduruyor ve tanıdık bir sunucu boğazını temizleyip kameraya başını sallamadan önce altında dramatik tema müziği çalıyor.

"Programa tekrar hoş geldiniz. Eğer yeni dinliyorsanız, Colorado, Freemont County'deki ADX Florence süper-maksimum hapishanesine canlı bağlantı yapmak üzereyiz..."

İçimde bir şeyler geriliyor ve buz gibi oluyor.

"Hapsedilmesinden bu yana ilk kez sizi Amerika'nın en tehlikeli adamıyla yüz yüze getirmek üzereyiz."

Aman
Tanrım.

Hayır.

Arkamda bir varlık hissediyorum. Sertleşerek gözlerimi yana çeviriyorum ve omzumun üzerinden bir bakış atarak sert yüzlü Cillian'ın ekrana saf nefretle baktığını görüyorum.

"İzlemesen daha iyi olabilir..." diye mırıldanıyor bana.

Ekran başka bir muhabire geçer. Bu muhabir metal bir odada, beton zemine sabitlenmiş çelik bir sandalyede oturmaktadır. Hannibal Lecter'la ilk kez karşılaşan Clarice Starling gibi gergin görünüyor.

Muhabir boğazını temizler.

"İyi akşamlar. Amerika Birleşik Devletleri Adalet Bakanlığı'ndan Amerika'nın en tehlikeli adamıyla yüz yüze özel bir röportaj yapmak için özel izin aldık..."

Gözlerim kapanıyor. Düşecekmişim gibi hissediyorum. Birden Eilish yanımda beliriyor, eli elimi kavırıyor ve rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

"Seamus O'Connor."

Muhabirin arkasındaki kapı açılıyor. Görüşüm tünelleşiyor, etrafımdaki her şeyi bloke ediyor, ta ki tek gördüğüm kelepçeli, gümüş sakallı, uzun, gümüş saçlı ve gözlerinde saf kötülük parıldayan bir adamın önündeki iki gardiyan kamera lensinin namlusuna bakmak için aniden ayağa kalkana kadar.

Ve tam ruhuma.

On beş yıldır ilk kez, bir televizyon aracılığıyla da olsa, canavarla yüz yüze geliyorum.

Canavarım *benim*.

Hades ıslık alarak başını sallarken, ekrandaki iri yapılı yaşlı adam kelepçelerini ayarlıyor ve benzer şekilde muhabirinkinden güvenli bir mesafede yere sabitlenmiş olan sandalyesine kelepeleniyor.

"*şeytan.*"

Dimitra'nın sesi soğuk ve hırçın, gözleri ekrana dikilmiş.

"Hoş geldiniz Bay O'Conor," diye başlıyor muhabir televizyondaki röportajına. "İrlanda mafyası için kiralık katillik yaptınız, doğru mu?"

Canavarım genişçe gülümsüyor, saf kötülük olmasaydı yakışıklı bile olabilecek bir çeneye yerleştirilmiş beyaz dişleri parlıyor.

"Hayır. Ben bir *sanatıydım.*"

Muhabir endişeyle kameraya bakıyor ve tekrar boğazını temizliyor.

"Doğru. Tabii ki. şey... Bugün sizinle konuşmak istememizin nedenlerinden biri de, kamuoyunda asla serbest bırakılmamanız yönünde çağrılar yapılmasına rağmen, önümüzdeki ay şartlı tahliyenizin gerçekleşecek olması."

Sanki ciğerlerim sklmş gibi hissediyorum. Boğuluyorum, aniden nefes alamaz hale geliyorum ve sendeliyorum, sadece Eilish ve Cillian tarafından gerçekten yere düşmekten kurtarılıyorum.

Ne. Ne. LANET OLSUN.

Başımı çeviriyorum, amcamın gözleriyle karşılaştığımda yüzüm solgun ve dehşet içinde. "*Biliyor muydun?*"

"Hayır." Başını acımasızca sallıyor, gözleri soğuk. "Hayır, *yapmadım.*" Bana sert ama rahatlatıcı bir bakış atmadan önce telefonunu çıkartıyor. "Birkaç arama yapacağım. Sen iyi misin?"

Başımı salladım, yutkundum. "Olacağım." Kız kardeşimin elini sıkıca tutarak televizyona döndüğümde, Ares'in merakla bana baktığını görüyorum. Kaşlarını çatıyor ama bakışlarımı ondan çekip ekrandaki canavara çeviriyorum.

"Şimdi, Bay O'Conor, eğer serbest bırakılırsanız, ne yapacaksınız? Yeni bir başlangıç mı? Yeni bir hayat mı yaşayacaksınız? Eminim hapiste geçirdiğiniz on beş yıl size düşünmek için bolca zaman vermiştir-"

Canavar gülmeye başlar. Önce sessizce, sonra daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle, ta ki göbeğini titreten bir kahkaha atıp gümüş yeleli başını geriye savurana kadar. Arkasındaki sert gardiyanlar bile dehşete düşmüş görünüyor.

Öyle olmalılar.

Canavar yavaşça gülmeyi keser. Kıkırdıyor, gözündeki bir damla yaşı sildikten sonra bakışları yeniden doğrudan kameraya kayıyor.

"Eğer serbest bırakılacak olsaydım," diye gürlüyor kalın İrlanda aksanıyla. "Yapacağım ilk şey beni buraya tıkan hamamböceklerinin peşine düşmek olurdu."

Görüşmeci kaşlarını çatıyor.

"Ah, Bay O'Conor, sanırım demek istediğim-"

"Her birinin boğazını keserdim. boğazını

keserdim. "Bay O'Conor, lütfen-"

"-Kildare orada."

Kütüphane sessizliğe gömüldü. Ve tüm Drakos ailesinin gözlerinin yavaşça dönerek Eilish ve bana baktığını hissedebiliyorum. Castle bana yaklaşıyor, yüzü asık.

Televizyonda Seamus'un dudakları kameraya doğru şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ve ben *seninle* başlardım," diye homurdanıyor, sanki haber kanalının kamera lensinden beni görebiliyormuş gibi *bana doğru* gülümsüyor.

"Evet, sen," diye mırıldanıyor. "Nasıl büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum, *Neve*." Boğuluyorum, kalbim boğazıma tırmanıyor.

"*Bu da ne böyle?*" diye hırlıyor Ares, bakışlarını bana çeviriyor, bana saplanan gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir ifade var. Ben de ona bakıyorum, dilsiz ve çaresiz.

"Evet... Eğer bu salaklar beni bırakacak kadar cömert olurlarsa," diye kıkırdıyor Seamus sessizce, "*Senin için* geliyorum, *Neve*." Gülümsemesi daha da genişliyor, dişleri daha da sıkılıyor ve çenesi sıkıca kenetleniyor.

Ve sonra olur. O kadar hızlı ki hücredeki ve televizyonu izleyen herkes gerçekten sıçırıyor.

Seamus kükrüyor, kelepçelere karşı tüm gücünü kullanıyor. Kelepçeler tutuyor ama bağlı oldukları sandalye tutmuyor. Sandalyenin kolları kopup hala bileklerine bağlıyken metal vınıyor ve çatırdıyor. Ve aniden, canlı yayın saf bir katliama dönüşüyor.

Bileğine kelepçelenmiş metal sandalye kolunun parçalarından birini silah olarak kullanarak dönüyor ve muhabirin dehşete düşmüş yüzüne çarpıyor. Tekrar dönerek, yumruğunu ikinci gardiyanın yüzüne indirmeden önce, gardiyanlardan birinin boynuna doğru savuruyor ve duvara kan sıçramasına neden oluyor.

Sirenler çalıyor. Seamus iri yarı ve şeytani bir şekilde sırtarak dönerken arka planda kırmızı ışıklar yanıp söner. Kamerayı tripodundan kapar ve görüntüsü ekranı doldurana kadar çılgınca sırtan yüzüne doğru kaldırır.

"*Senin için geliyorum, Neve*," diye kıkırdıyor, gözleri tam kalbime dikilmiş. "Ve seni *kanlar içinde bırakacağım*."

Kamerayı yüzünden uzaklaştırırken çekim genişler ve çılgınca sarsılır. Sonra arkasındaki kapı kırılarak içeri giriyor ve bir çevik kuvvet polisi ordusu Seamus'u yere seriyor, ardından kamera aniden kesiliyor.

Kütüphane

sessizleşiyor.

Görüşüm

bulanıklaşıyor.

Ve sonra bayılıyorum.

ARES

Ondan sonra yemek *biter*. Hades, Drakos ya da Kildare ailesinden olmayan herkesi dışarı çıkarma görevini üstlendi. Neve katatonik hale geldikten sonra onu salondaki bir kanepeye yatırdığım yerde onunla kalıyorum.

O psikopat pislik canlı yayında onu öldürmekle tehdit ettiğinde.

İçimde nefret ve şiddeti düğümleyen bir şey var. Ve yine de, içimdeki tüm öfke intikamcı bir kurtuluş ararken, daha fazlası var, hırıltılı öfke ve kısır öfke içinde olmayan bir parçam var.

Bir parçam, kanepede uyuyan Neve'den gözlerimi ayıramıyor.

O öfke hâlâ orada. Seamus O'Connor'ın kim olduğunu biliyorum. Bizim dünyamızda onu en azından *duymamış* birini bulmakta zorlanırsınız. Yani, Tanrım, çocukken "Cellat" hakkında hikayeler anlatırdık, ona gerçek hayattaki bir öcü gibi davranır, birbirimizi korkutup uyutmamaya çalışırdık.

Ama lanet olası bir televizyon röportajında Neve'e kükreyerek onun *kanını* akıtacağını söyleyerek ne halt ediyor? Bu beni aşan bir soru. Ama cevapları alacağım ve *şimdi* alacağım.

Kapı açılıp kapanıyor. Calliope'un bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Eilish ve benim Neve'e yakın durduğumuz kanepeye yaklaşıırken kaşları çatılıyor.

"O nasıl?"

"Hâlâ baygın ama iyileşecek. Ya-ya nasıl?"

Kız kardeşim başını sallıyor. "O iyi. Korkmuş. Ama odasında, balkonda bir bardak uzo içiyor. Yalnız kalmak istediğini söyledi."

Diğer koltuğa ve kardeşlerime bakıyorum, onlar da ablamın anlattıklarını başlarıyla onaylıyorlar.

Neve'in göz kapakları titriyor, kaşları çatılıyor ve yavaşça bilincinin **y e r i n e** gelmesini izliyorum.

"Hey, sen." Neve'in yanından ayrılmayan Eilish de kız kardeşinin yüzüne bakarken genişçe sırıtıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Neve yavaşça doğrulup gözlerini kırpıştırarak daha da uyanık hale gelirken inliyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. Gözleri yana kayıyor ve kanepenin ucunda oturduğumu, bakışlarımı ona diktiğimi görünce geriliyor. Kaşları çatıldı. "Ne?" diye mırıldanıyor umursamazca.

Ben bir şey söyleyemedim salonun kapısı açılıyor ve Cillian içeri giriyor, ardından Castle geliyor.

Ayağa kalkarken çenem

gıcırıyor. "Bu da neydi

böyle?"

İrlandalı'nın doğaüstü yeşil gözleri önce bana, sonra Hades'e, Kratos'a, Callie'ye ve Eilish'e kayıyor.

"*Arayan* Seamus O'Conor'dı."

"*Hadi canım,*" diye tersliyor Hades. "Ama Neve'i çağırarak ne halt ediyordu? -"

"Evet," diye araya girip Cillian'a dönüyorum. "Ben de Cellat'ın az önce televizyonda *karımı* öldürmekle tehdit ederek ne halt ettiğini öğrenmeyi çok isterdim."

Cillian'ın bakışları beni geçip yeğenine yöneliyor. Kaşlarımı çatıyorum, Neve'in ona sessizce başını salladığını ve onun da sessizce başını salladığını görmek için dönüyorum.

"*Eee?*" Homurdanıyorum.

Cillian pencereye doğru yürüyüp bir aralık açmadan önce bir dakika sessiz kalır. Duvara yaslanır, göğüs cebindeki gümüş kutudan bir sigara çıkarır ve dudaklarının arasına yerleştirir.

Callie kaşlarını çatı. "Sigara içemezsin-"

Cillian parıldayan gümüş Zippo'sunun fiskeyle sigarasını yakıyor. Kız kardeşim ona ters ters bakıyor, sonra da ağzı açık bana bakıyor. Ben sadece başımı sallıyorum.

Savaşlarınızı seçin. Ve şu anda cevaplar ilk önceliğim. Yanımda,

Hades homurdanıyor.

"Her neyse. O yaşlı herif zaten bir hayalet hikayesi. Ve ülkedeki en sert hapishanede. O yüzden siktir et onu. Kendini ne zannediyorsa bize saldırmaya çalışsın-"

"Seamus O'Conor hafife alınacak biri değil," diye homurdanıyor Cillian sessizce, kardeşimi susturarak.

Bakışlarım pencerenin yanında durduğu yere kayıyor. Sigarasını sessizce çekiyor, kiraz rengi yüzünü ve delici gözlerini aydınlatıyor.

"İrlandalı Şeytan. İnfazcı. Sorunlar sırasında IRA'da bir müfreze yüzbaşısı olarak ortaya çıktı. İrlanda'ya döndüğünde otuz yedi doğrulanmış cinayet işlemişti, ayrıca bunun en az iki katının doğrulanmamış olduğuna bahse girerim. Bu, -tırnak içinde söylüyorum- *sahada zalimce ve barbarca davrandığı* için onursuzca terhis edilmeden önceydi."

Yaşlı İrlandalı, ölümcül yeşil bakışlarını yavaşça odadaki tüm yüzlerde gezdirirken ortalık sessiz.

"IR lanet olası *A'nın* senin çok aşırı olduğunu düşünmesi için ne tür korkunç şeyler yapman gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Hades ağzını açmaya başladı, ama susturmak için ona soğuk bir bakış fırlattım.

"Bundan sonra, *özel hizmetlerinin* talep gördüğü Amerika'ya gitti. Boston, New York ve Chicago'da en iyi kiralık katil oldu ve sonraki yirmi yıl boyunca öldürdüğü kişi sayısı yüzlerle ifade ediliyordu."

Hades sessizce ıslık çalar.

"Oh, daha yeni başlıyorum," diye homurdanıyor Cillian sessizce. "Bildiğiniz gibi Declan-Neve ve Eilish'in *babası-benim* üvey kardeşimdi, babam Brendan ve onun...uygunsuzlukları aracılığıyla."

Hades homurdanır. "Yani, baban etrafta çok fazla sikişti. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Cillian ince ince gülümsüyor. "Belki de ruh çağırma tahtasını çıkarıp *annene bununla ne ilgisi olduğunu* sormalıyız."

Sikeyim.

Cillian'ın gözlerindeki pırıltıdan anladığım kadarıyla bunu söylemesi beni ve kardeşlerimi aşağılamaktan ziyade bizi kızdırmak içindi
-Çünkü Cillian böyle bir hıyar.

Sakinliğimi koruyorum. Calliope ona ters ters bakıyor ama o da sakinliğini koruyor.

Ancak Hades ve Kratos tuzağa dűşer. İki kardeşim bana ters ters bakıyor ama dediğimi yapıp duruyorlar. Bakışlarımı Cillian'a çeviriyorum. "Beş saniyeliğine birbirimizi yemlemeyi bırakabilir miyiz, böylece bize neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Yeter," diye bağırıyorum sertçe. İki kardeşim bana ters ters bakıyor ama dediğimi yapıp duruyorlar. Bakışlarımı Cillian'a çeviriyorum. "Beş saniyeliğine birbirimizi yemlemeyi bırakabilir miyiz, böylece bize neler olduğunu anlatabilir misin?"

Cillian'ın dudaklarında kötü niyetli bir sırıtış beliriyor. Ama o başını sallar.

"Elbette," diye devam ediyor. "Declan'ın annesi, babamın metresi, Sheila'ydı..." sigarasından yavaşça bir nefes çekiyor ve sonra kaşları derinleşirken nefes veriyor. "O'Conor."

Farkına vardım.

"Şaka yapıyorsun."

Cillian başını sallar. "Hayır, değilim. Sheila O'Conor, o psikopat Seamus O'Conor'ın *kız kardeşi*. Tam bir aptal olmadığını ve ailemizle ve Declan'ın bir Kildare olarak meşruiyetiyle ilgili araştırmayı herhangi birimiz bu ateşkese *varmadan* önce yaptığını varsayacağım."

Yaptım.

Cillian'ın babası Brendan Kildare'ın, Cillian doğmadan önce, evliliğinin dışında bir oğlu-Declan vardı. Cillian dünyaya geldiğinde, Kildare tahtını devralmak için sıradaki kişi *o oldu*. Ancak İrlanda mafyasının bir nevi yönetim organı olan İrlanda Klanlar Konseyi, Sheila ve Brendan'ın hiç evlenmemiş olmalarına rağmen üvey kardeş Declan'ı bir O'Conor olarak değil bir *Kildare* olarak meşrulaştırmayı kabul etti. Garip ama onların gözünde Brendan -ve daha sonra Cillian- İngiltere ve Avrupa'daki imparatorluğu yönetirken New York'ta dümende bir "Kildare" varlığını sürdürdü.

"Üvey kardeşinin New York'ta işleri yürütmek için Konsey tarafından bir Kildare olarak nasıl meşrulaştırıldığını kastediyorsun."

Cillian başını sallar. "Aynen öyle. Declan, Neve ve Eilish'in babası..." kaşları çatıldı. "Aynı zamanda Seamus O'Connor'un *yeğeni*."

Sikeyim.

Kildare ailesiyle ilgili araştırmalarım sırasında, Neve'le evlenme planı ilerlemeden önce bunu nasıl olduysa gözden kaçırmışım. Sheila'nın soyadının O'Connor olduğunu gördüm. Ama demek istediğim, İrlandalılarda milyonlarca O'Connor, Mc-Thises ve Mc-Thats var. Ve Sheila'nın kardeşinin şeytanın ta kendisi olduğu da tam olarak ilan edilmemişti.

Sheila'nın kardeşi... ve Neve'in *büyük amcası*.

Yavaşça gözlerimi onun hâlâ kanepede sessiz ve hareketsiz oturduğu yere kaydırıyorum. Yüzünde sadece bayıldığı için olmayan bir solgunluk var. Ve gözlerinde soğuk, zorlukla kontrol altına alınmış bir korku var.

Onu suçlamıyorum. Az önce ulusal televizyona onu öldürmek istediğini söyleyen o lanet psikopat onun *kanı*.

"Bu aile bağı," diye homurdanıyor Cillian, "Seamus'un... *yöntemler* olduğu sürece tolere *edildi*."

Kız kardeşim huzursuzca yutkunuyor. "Hangi yöntemlerdi bunlar?" "Callie..." Sessizce homurdanıyorum.

Bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Ne? Bilmek istiyorum."

Cillian omuz silkiyor. "Seamus'un akli dengesi yerinde olmayan, dengesiz bir *psikopat* olmasının yanı sıra-"

"Eminim ikinizin pek çok ortak noktası vardır, o halde," diye mırıldanıyor Hades, kendi esprisine sırıtarak.

Cillian kardeşime kanımı donduran uzun, ince, soğuk bir bakışla bakıyor ve ben bu bakışın muhatabı bile değilim. Gözleri yavaşça Neve'e kayıyor. Kaşlarımı çatıyorum, ikisi arasında gizli bir bakış alışverişini izliyorum. Cillian duraksıyor. Neve sessizce başını sallayınca boğazını temizliyor.

Ama gözlerim karımın üzerinde. Ve şu anda yüksek sesle söylemediği her şeyde.

"Seamus aynı zamanda dini bir fanatik," diye devam ediyor Cillian. "IRA'nın ondan elini eteğini çekmesinin ve Klanlar Konseyi'nin nihayet ABD'de onun yöntemlerine haddini bildirmesinin nedenlerinden biri de bu. Seamus sadece bir hedefin peşinden gitmezdi. Onların ailelerinin de peşine düşerdi. Karılarının, çocuklarının-"

Eilish'in eli kanepenin üzerinden kayarak kız kardeşinin elini sıkıca tutuyor.

"Kendi 'masumların kanını akıtma' yöntemini -ki bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum- öldürmekle görevlendirildiği insanların kötü eylemleri için Tanrı'ya tazminat ödemek olarak görüyordu."

Callie titriyor, yüzü solgunlaşıyor. Kratos başını sallarken çenesini sıkıyor ve tam olarak anlayamadığım bir şekilde tiksintiyle homurdanıyor.

Ama çabucak Callie'ye bakmayı bıraktım. Ve Kratos'a. Ve Cillian'a.

Neve'e bakıyorum ve şu anda neden bu kadar solgun görüldüğünü çok merak ediyorum.

Boş. Soğuk. Sanki bir hayalet tırnaklarını omurgasında gezdiriyor.

"Ne yazık ki Konsey harekete geçtiğinde artık çok geç kalınmıştı. Şeytanı serbest bırakmışlardı ve tek bir parmak şıklatmasıyla onu cehenneme geri gönderemezlerdi. Seamus haydutlaştı, kendi imparatorluğunu kurmaya çalıştı. İşte o zaman Konsey gerçekten ayak diredi. O diz çökmeyince."

Cillian sigarasından yavaşça bir nefes daha çekerek pencereden dışarı bakıyor.

"Declan, FBI ile bir anlaşma yaparak onları Seamus'a götürdü, böylece New York'taki Kildare işlerini görmezden gelmeleri karşılığında onu hapse atabileceklerdi."

Oda sessizleşir.

Lanet olsun. İşte bu hiç bilmediğim bir haber.

Hades'in gözleri kısıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"İspyonculuğa göz yummam," diye homurdanıyor Cillian. "Hem de *hiç*. Ama bu farklıydı. Bu kötülüğü Pandora'nın kutusuna geri koymaktı. Ve Declan anlaşmayı kendi başına yapmadı. Seamus'u alaşağı etmek için son bir önlem olarak gören Konsey tarafından onaylandı."

Omuz silkiyor.

"Her neyse, işte böyle-"

"Hepsi bu kadar değil."

Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve Dimitra'nın kapının girişinde durduğunu ve Cillian'ın bakışlarıyla karşılaştığında suratının asıldığını görüyoruz.

"Hikayenin sonu bu *değil*, Bay Kildare."

Neve titriyor. Gözleri yeşil bir ateşle parıldarken Cillian'ın çenesi çalışıyor.

"Hayır, değil," diye tıslıyor sessizce. "Seamus olanlardan haberdar oldu. Onu tuttukları ilk hapishaneden kaçmayı başardı. Sonra ikincisinden ve..."

Neve'in yüzü saf dehşete dönüşüyor, gözleri donuk ve uzak, sanki yine bayılmak üzereymiş gibi. Kaşlarımı çatıyorum, ona yaklaşıyorum ve elimi uzatıyorum.

omzuna. Şiddetle irkildi, nefesi kesildi ve bakışlarını bana çevirdi.

"Seni korkutmak istememiştim," diye mırıldanıyorum sessizce, elimi omzundan çekerek.

"Her neyse, yine yakalandı," diyor Cillian kırpılmış bir tonda, tarih dersine devam ederek. "Ve *bu* sefer onu ADX Florence'a attılar ve anahtarı da çöpe attılar. Oradayken kırk mahkûmu ve yedi gardiyanı mezara koydu."

Cillian sigarasından son bir nefes çekip pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran saksıdaki bitkiye saplarken iğne atsanız yere düşmezdi. Gözleri dumanın sisi arasından odanın diğer ucuna dikiliyor.

"Seamus O'Connor şeytan değil. O, Şeytan'ın kaçıp saklanacak kadar akıllı olduğu kişidir."

Kratos alçak sesle ıslık çalar, başını sallarken yüzü

asıktır. "Düğün gecesi gelen adam..."

Sonunda ağzını açtığında odadaki tüm gözler Neve'e dönüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ona dokunmak için içimde garip bir istek olsa da -elimi koluna falan koymak için bile olsa- direniyorum.

"Silahı kaldırdığında '*An Seiceadóir*'in selamı var' dedi."

Cillian ona bir bakış atıyor ama o görmezden geliyor.

"*An Seiceadóir* Galce'de Cellat anlamına *gelir*."

Gözlerim Cillian'a kaydı. Ve tam orada, yüzünün her yerinde.

O biliyordu.

Onunla göz göze gelene kadar odanın diğer ucuna doğru ilerlerken kıpkırmızı görüyorum.

"*Biliyordun,*" diye tısladım tehlikeli bir şekilde. "O pisliğin boğazını kesmeden önce ne dediğini duydun."

"Belki," diyor Cillian sessizce, sesindeki o ince, ölümcül tonla. "Ve?" "Ve sen *bir şey söylemeyi düşünmedin mi?!*"

"Yaptım," diye karşılık veriyor. "Sonra yapmamaya karar verdim." "Neden?"

"Çünkü bu Drakos'un işi değildi. Kildare işiydi."

"Bütün mesele buydu," diye hırladım. "İşimizi birleştirmektir."

"Seni *ilgilendirmeyen* şeylerle ilgiliydi," diye tısladı Cillian. "Verdiğin tepki için minnettar olsam da, düğününüzde olanlar bir daha asla tekrarlanmayacak. Bu Seamus'un *tek kozuydu* ve bahse girerim yıllardır bunu oynamak için bekliyordu."

Kaşlarım çatılırken kanım ısınıyor.

"Neden Neve?"

Cillian göz göze geliyoruz ama bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyor. "Cevap ver bana, seni adi herif."

"*Ses tonuna dikkat et, Savaş Tanrısı,*" diye mırıldanıyor ince ince. "Ya dışarı çıkarsa?" Calliope fısıldıyor, yüzü soluyor.

"Yapmayacak." Hades başını sallar. "Burası lanet olası ADX Florence. Oraya Rockies'in Alcatraz'ı demelerinin bir sebebi var. Kaçamazsın. Kimse kaçmadı ve asla da kaçamayacak. Bu imkânsız."

Castle ve Cillian kardeşlerimle lanet hapishanenin güvenlik önlemleri ve bunların nasıl tehlikeye atılabileceği hakkında tartışmaya başladılar.

Seamus ve onun düğün resepsiyonunda olduğu gibi gücünü duvarların dışına yansıtabilme yeteneği.

Onları zar zor duyuyorum. İçimde patlamak üzere olan bir bomba gibi zonklayan öfke ve hiddetten önümü bile zar zor görebiliyorum.

Yavaş yavaş fark ediyorum ki öfkem sadece Seamus bağlantısını bana daha önce söylemediği için Cillian'a ya da düğündeki katilin söylediklerine yönelik değil. Bana *bilgi verilmediği için* ya da Kildare ailesiyle olan bu bağlantı on kat daha ölümcül hale geldiği için kızgın değilim.

Öfkeliyim çünkü Neve'e zarar gelme fikri... Kafa karışıklığı içimi burkuyor.

Dayanılmaz.

Bu da Neve Kildare ile sahte evliliğin hiç tahmin etmediğim bir yan etkisi.

"Ares."

Cillian, Castle, Eilish ve kız kardeşim Neve'in etrafındaki arabaları çevirmiş, Dimitra uzaktan bakıyor, yüzü hala endişeyle kaplı, Hades ve Kratos beni kenara çekerken.

Hades nefesinin altından, "Bu, kabul ettiğimizden daha fazlası," diye tıslıyor ve odanın öbür ucundan Cillian'ın arkasına bakıyor. "Hem de *çok* daha fazlası."

"Katılıyorum." Kratos'un çenesi gıcırdıyor. "Seamus O'Conor lanet olası bir canavar. Çocukken uydurduğumuz o lanet hikâyeler gerçeklerden o kadar da uzak değil. Hatta daha da evcilleşmişler. O orospu çocuğunun insanlara ne yaptığını biliyor musun?"

Hades kaşlarını çatar. "Evet, *öldür onları* Kratos. Hem de çok sayıda."

Diğer kardeşimiz başını sallıyor. "Onları *nasıl* öldürdüğünü kastediyorum." Yüzü kararıyor. "Öldürdüğü kişilerin ailelerini ipe dizer ve onları gerçekten çarmıha gererdi."

Gözlerim odanın diğer ucuna dalmadan önce burnum tiksintiyle kırışıyor. Neve'e.

"Siktir et," diye mırıldanır Hades. "Ares, bu *gerçekten* pazarlık ettiğimiz şey değil. Eğer o lanet ucubenin İrlandalılar tarafından ödenmesini istediği bir borcu varsa, bu sadece onunla onlar arasında kalmalı. Şimdi bizim de sırtımızda bir hedef olacak."

Ona soğuk bir bakış fırlatmak için dönüyorum.

"Peki bu konuda tam olarak ne yapmalıyız, Hades?"

Çenesi sıkılır.

"Sadece söylüyorum, eğer *Neve*'in peşindeyse... bilirsin-"

Onu yakasından tutup arkasındaki duvara çarparken boğuluyor.

"*Benim KARIM kim?*" diye hırlıyorum vahşice. "Bunu unuttuysan diye söylüyorum."

Hades bana ters ters bakıyor, gömleğini düzeltmeden önce ellerimi savuşturuyor. "*Sakin ol,*" diye mırıldandı. "Sadece söylüyordum."

"Lütfen kendinize bir iyilik yapın ve bunu bir daha asla *söylemeyin.*"

Bakışları Neve'e kaymadan önce bana meraklı bir kaş kaldırıyor. Sonra tekrar bana.

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyor, özür dilemek için ellerini kaldırıyor ve bana bakıyor. "Bir şey demek istemedim, tamam mı?"

Başımı sallayarak yavaşça nefes alıyorum.

"Neve'i evime geri götüreceğim. Buradaki güvenlik artırıldı, değil mi?"

Kratos başını sallar. "Evet, iyiyiz."

Dimitra'yı yanağından öpmek için yanına gitmeden önce iki arkadaşıma da sıkıca sarılıyorum.

"Hiçbir şey olmayacak, Ya-ya."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor. Karanlık ve endişeli.

"O senin ve arkadaşların için hayalet hikâyelerinin konusuydu," diyor sessizce. "Ama ben o canavarın bu şehirdeki terör saltanatını *yaşadım*. Cillian haksız değil, *engonós*. Seamus O'Conor şeytan değil. Şeytanı kaçırmaya gönderen kişi o."

Çenem gerildi. "Burada güvendesin. O da Floransa'dan çıkamayacak. Bu imkânsız. Peki ya bu şartlı tahliye duruşması saçmalığı?" Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Şartlı tahliye kurulundaki herhangi birinin o orospu çocuğunu serbest bırakmayı *düşünecek* kadar delirmiş olma ihtimaline karşı bazı iyilikler isteyeceğim."

Elimi okşayarak gergin bir şekilde

gülümsüyor. "Evine git, Ares. Karına iyi

bak."

Herkes gitmeye başladığında, Neve ve ben nihayet göz göze geldik. Ben ona doğru yürürken o dudağını çiğniyor.

"Hadi gel. Eve gidelim ve-"

"Biz..." Kaşları çatılıyor. "Bir şeyler içmeye falan gidebilir miyiz?"

Sen ciddi misin be kadın?

"Benim evimde bir şeyler içebiliriz."

"Yapabileceğimizi biliyorum. Ben sadece... Şu anda doğruca eve gidersek kendimi kapana kısılmış hissedeceğim. *Dışarı çıkmam* lazım."

"Neve-"

"Bak, odaklanmaya ve kaçmaya ihtiyacın olduğunda kapını kilitler ve kulakların kanayana kadar death metal dinlersin, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Etrafımda bir bar sohbetinin uğultusuna ve elimde biraz viskiye ihtiyacım var."

Gözlerimin içine bakıyor, hâlâ dudağını çiğniyor.

"O orospu çocuğu dünyanın en güvenli duvarlarının arkasında, Ares. Benim için gelmeyecek."

"Senin için geldi." Kaşlarım çatıldı. "Ve hazır konu açılmışken _"

"Şundan kurtulabilir

miyiz?" Kaşlarımı

çattım.

Ve hazır konu açılmışken, onun hapsedilmesiyle hiçbir alakan olmadığı halde NEDEN senin için geldiğini bilmek istiyorum.

"Ares," diye iç geçirir. "Lütfen. Hemen eve gidersek aklımı kaybedeceğim. Dışarıda olmaya ve dünyayı dolaşmaya alışkınım. Bir yerlerde bir şeyler içebilir miyiz *lütfen*?"

Fikrin kafamda süzülmesine izin verirken çenem gıcırıyor.

"Peki," diye homurdandım sonunda isteksizce. "Peki. Ama güvenlik getiriyoruz."

"Mesafelerini korudukları sürece."

Başımı salladım. İkimiz de sessizleştik.

"Bu sorulardan bazılarının peşini bırakmayı tercih ettiğimi anlıyorsunuzdur. *Şimdilik*." Neve solgun, çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor. Uzanıp elimi sıkıyor. "*Teşekkür ederim*."

ARES

New York'ta İrlanda barları vardır ve New York'ta *İrlanda barları vardır*. İlki kitschy "İrlanda" saçmalıklarıyla doludur - sahte eski Guinness reklamları, her yerde yoncalar, muslukta aynı dört bira. Aziz Patrick Günü'nde bir servet kazanıyorlar.

Sonuncusu, bir parçaya benzemediğiniz ve o parça *olmadığınız* sürece adım atmasanız iyi edeceğiniz türden bir yerdir.

Neyse ki, Neve'in ısrarla gitmek istediği The Banshee, bu ilk örnek. İçeri girdiğinizde size yan gözle bakan eski kafalı IRA tipleri ya da durma noktasına gelen konuşmalar yok. Hayır, burası bir İrlanda barının Disney World versiyonu; hipsterlar, finansçı dostlar ve bu akşam Guinness ya da viski içmek isteyen sıradan New Yorklularla dolu. Duvarlarda kitschy dört yapraklı yonca ve *Erin go Bragh* bokları var ve ses sisteminde modern indie rock müzik çalıyor.

Kendimi tamamen yersiz hissediyorum. Birden fazla televizyonun olduğu, doğru takım gol attığında spor formalı adamların birbirini alkışladığı ve hipster barmenin biri shot siparişi verdiğinde çalmaya devam ettiği lanet olası bir zilin olduğu yerler tam olarak benim tarzım yerler değil. Daha sofistike bir içki deneyimini tercih ederim. Kıyafet kuralı. Loş ışık. Hafif. Zarif. Ağırbaşlı.

West Village'daki The Banshee, tüm bunların tam tersi. Eğlenceli bir şekilde, aynı zamanda *o kadar lanet bir Neve* ki, içeri girdiğimizde sırtmaktan ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Şu kabinlerden birini tut. Ben içki getireyim."

Neve kalabalığın içinde kayboluyor, kendi halinde bara doğru ilerliyor. Birkaç gürültücü Knicks taraftarını kenara itip duvar boyunca uzanan son sahipsiz koyu yeşil vinil kabini kapıyorum.

Günün olayları göz önüne alındığında, istediğimden daha büyük bir kalabalık var. Ama dışarıda park etmiş adamlarım ve sokağın arka girişini izleyen bir adamım daha var. Ve yine, o psikopat orospu çocuğu dünyanın en güvenli hapisanesinde sıkı bir şekilde kilitli.

Biz iyiyiz. Buraya gelirken Neve'in ruh hali ve genel rengi düzeldi. Daha önce olduğu gibi soğuk ve içine kapanık görünmüyor. Sanki televizyon yayınından beri üzerinde dolaşan gölgeden kurtulmuş gibi.

Düşüncelerim tekrar, bugün tüm bunlar olurken kafamın gittiği yere sürükleniyor. İlk tepkim ona bakmak oldu. İyi olduğundan emin olmak için.

Onu korumak için.

Bunu beklemezdim.

Bir yanımda, ben buyum demek istiyor. Ya da en azından tahta çıktığımdan beri böyle biri olduğumu. Ama bu bir kaçış. Bu kolay bir bahane.

Aynı zamanda çok yanlış.

Çünkü ben o adam *değilim*. Başlı dertte olan kişi ailemden biri değilse tabii. Eğer tehdit edilen Callie, Ya-ya ya da kardeşlerimden biri olsaydı? Onların zarar görmemesini sağlamak için cehenneme giderdim. Tabii ki y a p a r d ı m . Ancak ailem dışında, bu seviyede bir korumacılığa yaklaştığım tek bir örnek, özellikle de başka bir kadın olduğunu düşünemiyorum.

Neve'le, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü. Bu onu koruma ihtiyacı. Çok yaklaştığında geri çekilene kadar dünyaya hırlamak. Gölgele korkutmak ve şeytanları uzak tutmak için.

Benim neyim var böyle?

Kaşlarımı çatarak bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. Çok karmaşık. Ya da en azından şu anda o sulara dalmak için fazla ayıgım. Bunun yerine, zihnimin daha da öncesine, televizyondaki o canavardan öncesine gitmesine izin veriyorum. Neve'i misafir banyosuna sürüklediğim zamana.

Onun içinde kendimi kaybetmeye.

Bu anıyı hatırlayınca kurt gibi sırtıyorum, dönüp kalabalığı tarıyorum, bakışlarım onu arıyor. Barda onun parlak kızıl at kuyruğunu gördüğümde nabzım hızlanıyor.

Ve sonra hızla, onu gördüğümde içimde oluşan o... bir şey... dalgalanma başka bir şeye dönüşüyor. Siyah bir şeye.

Ya da belki yeşil.

Kendini beğenmiş, saçı başı dağınık ve güzel çocuk bakışlı hipster barmenin söylediği bir şeye kahkahalarla gülerek başını geriye atmasını izlerken tansiyonum yükseliyor. Neve genişçe sırtıyor ve bara doğru eğilip adama sarıldıktan sonra barmenin bıraktığı içkileri alıp bizim masaya doğru yürüdüğünde kıpkırmızı oluyorum.

"Çatı katınızda bir kadehi bin dolarlık klasik viski olduğunu biliyorum," diye alaycı bir şekilde kıs kıs gülüyor karşımdaki kabine geçerken. "Ama burada Jameson içiyoruz." Neve buzlu İrlanda viskisi bardağını masanın üzerinden bana doğru kaydırırken sırtıyor. "*Sláinte*."

Sessizce, karanlık bir şekilde, hâlâ böylesine sahiplenici bir kıskançlığın yarattığı kafa karıştırıcı ve istenmeyen hisler üzerine düşünürken, kadehimi kaldırıp yarısını içiyorum. Neve kaşlarını kaldırıyor ve yavaşça yudumlarken bana bakıyor.

"Vay canına, neler oluyor?"

Gözlerim onunkilere

kaydı. "Kimdi o?"

Kaşları çatıldı. "Kim kimdi?"

Başımı çeviriyorum ve bakışlarımı barın arkasındaki bok kafalıya doğru kaydırıyorum.

Neve bir kakhaha atıyor, bu da benim oraya gidip adamın şeklini bozma isteğimi daha da artırıyor.

"Barmen mi? Oh, o sadece Jack."

Dişlerim gıcırıyor.

"*Jack de kim?*"

Neve bana bakıyor, dudaklarında yarı şaşkın, yarı eğlenmiş bir ifade var. "*O barmen.*"

"Yani *sana*," diye homurdandım.

"*Ohh!*" Genişçe gülümsüyor. "Oh, önemli değil. Eskiden onun kişisel porno yıldızıydım. Bilirsin, gerçek pis, sınırsız şeyler. Arkadaşlarıyla paylaştığı, bukkake. Bu tür şeyler."

Çenem sıkıca gıcırdarken o bana sırtıyor. Ben irkilmediğimde ya da gülümsemediğimde, onunki hafifçe titriyor.

"Ben... şaka yapıyorum... eğer

anlaşılmadıysa?" "Kim. Kim. O."

Neve gözlerini devirir. "Aman Tanrım, cidden mi? O eski bir arkadaş, *sakin ol*. Ben hep bu mahalleye gelerek büyüdüm. Jack'i lisedeyken buraya sahte kimlikle geldiğimden beri tanırım. *Sakin ol*."

Neve'e dönüp bakarken rahat bir omuz silkme hareketi yapmak

için elimden geleni yapıyorum. Belli ki bunu yemiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, bana sırtarak. "*Gerçek* bir çift olduğumuzu düşünsene. Bana göz ucuyla bile bakan erkekleri canlarını kurtarmak için kaçmaları konusunda uyarmaya başladım."

Gerçek bir çift.

Kafamı toparlamam lazım.

İçkimin kalanını yudumladım ve ayağa kalktım. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Dikkatli ol," diye sırtıyor. "İçeride havlucu çocuk ya da ayakkabı boyacısı yok. Hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?"

Ona bir bakış atıyorum, kıkırdayınca sırtışıımı bastırıyorum.

Banyoya girdiğimde burnum tiksintiyle kırışıyor. Duvarları grafiti kaplamış. Lanet olası sidik gibi kokuyor. Ve tek bir floresan bar lambası, çatlak bir ayna ve kirli bir lavabonun üzerinde titriyor.

Tanrım. İşte bu yüzden *klas* barlarda içiyorum.

Kapı açıldığında pisuardaydım ve arkamdan iki adamın içeri daldığını duydum.

"Kardeşim, vay anasını," diye kıs kıs gülüyor biri diğerine. "Böyle bir yerde barın arkasında çalışırken dizlerine kadar kuku içinde olmalısın."

Kaskatı kesildim, gözlerim lazer gibi önümdeki aşınmış fayans duvara odaklandı.

Şimdi meşhur *Jack* olduğunu tahmin ettiğim ikinci adam, arkamdaki tuvalete işediğini duyduğumda gülüyor.

"Yani bu zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor, değil mi?"

İlk adam hırıltılı bir kahkaha atıyor. "Dostum, gecenin bu saatinde buraya daha sık gelmeliyim."

"Evet kardeşim, yetenek bazen bu kadar geç saatlerde gerçek dışı oluyor."

"Dostum!" diye bağıırıyor bir numaralı adam. "Dışarıda Neve Kildare'i görüyor musun?" Jack ıslık çalar. "Elbette gördüm. O da harika görünüyor."

Dişlerimi sıkıyorum. Sonra kendime, başka bir erkeğin benim sahte, görücü usulü evlendiğim karımı çekici bulmasının suç olmadığını hatırlatıyorum.

Eğer konuşmaya devam ederse, ben de bir tane yapabilirim. "Yanıındaki cimri herif kim?"

Jack homurdanır. "Bilmiyorum dostum. Bir çeşit mafya işi olabilir. Ailesini tanıyorsun."

"Evet, doğru." İkinci adam kıs kıs güler. "Her kimse, umarım ikinci bir siki vardır."

İkisi de yüksek sesle

gülüyor. "*İki yarak çıplak*

KILDARE!"

Görüşüm kırmızıya dönmeye başladığında ikisi de neredeyse aynı anda haykırıyor. Yavaşça fermuarımı çekip ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerliyorum. Çatlak aynada Jack'in kabinden çıktığını ve ikinci adamın az önce boşalttığım pisuvara işediğini görebiliyorum.

"Adamım!" Jack gülüyor. "Sen ve Leery'nin o gece onunla o boku yaptığınıza inanamıyorum."

İkinci adam işemesini bitirirken kıkırdıyor. "Dostum, kız çok sarhoştı. Bütün futbol takımını getirip bir tren çalıştırmalıydık."

Ben uzanıp banyo kapısını sert bir klik sesiyle sürgüyle kapattığımda ikisi de sessizleşiyor.

"Dostum, sen ne-"

Kollarımı sıvamaya başladım.

İsimsiz ikinci adam boğazını temizler. "Hey, dostum, sana yardım edebilir miyiz? Ne-"

Onlarla yüzleşmek için döndüğümde ikisi de kaskatı kesiliyor, "Neve'le birlikte olan o dangalak" olduğumun farkına varıyorlar.

"Bak,

kardeşim-"

"Tekrar

söyle."

Jack yutkunur. O ve diğer adam gergin bir şekilde birbirlerine bakarlar.

"Ne-Ne?"

"Az önce söylediğin şeyi bir daha söyle," diye sessizce homurdandım.

"Neve Kildare hakkında." İnanılmaz bir şekilde daha da solgunlaşıyorlar.

"Bak dostum," dedi ikinci adam endişeyle bana bakarak. "Uzun zaman oldu ag
-."

Ona doğru ilerliyorum. İrkiliyor, duvara çarpana kadar tökezleyerek
geri çekiliyor. "Sadece birkaç fotoğraftı, dostum! Zararı yok, hayır-"

Yumruğum karnına çarpıyor, acı içinde haykırırken iki büklüm oluyor.
Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında, yüzüne öyle sert vuruyorum ki,
burnunun yumruğumun altında paramparça olduğunu hissediyorum. Acı
içinde çığlık atıyor, yüzünden kanlar akıyor.

Ona tekrar

vurdum. Ve

tekrar.

Ve tekrar.

İçimdeki zonklayan, hırlayan, acımasız öfke tanrısı onu gerçekten
öldürmeyecek kadar geri çekilene kadar ona vuruyorum. Ancak o zaman
duruyorum. Omuzlarım kabarıyor, dişlerimi göstererek banyonun
zemininde kendi sidiği ve kanıyla dolu bir havuzun içinde hüngür hüngür
ağlayan bok parçasına tükürüyorum.

Banyonun uzak köşesine sıkışmış, yüzünde dehşet dolu bir ifade olan Jack'e
dönüyorum.

"*Neden bahsediyordu?*"

"Bak dostum," diye ağzından kaçırdı Jack. "Burada uzun zamandır
çalışıyorum. Sorun istemiyorum-"

"O zaman *başla. Konuşmaya.*"

"Bir parti vardı!" diye mırıldanıyor, titreyerek. "Beş yıl önce falan. Orada
bile değildim, ben sadece..."

"Konuş."

"Neve'in liseye birlikte gittiği bir grup insan hâlâ buraya geliyor. Yani okuldayken hepsi burada sahte kimliklerle parti yapardı, yani burası hâlâ onların mekânı. Ve bilirsiniz, hikayeler duyuyorum..."

"*Söyle bana,*" dedim soğuk bir şekilde.

Bana temkinli bir şekilde bakarken irkiliyor,

titriyor. "Siz gerçekten evli misiniz?"

"Sana bir daha sormayacağım."

"Biri fotoğraf çekmiş!" diye bağılıyor ben ona doğru

adım atarken. İçimi vahşi bir öfke kapladı.

Resimler.

"*Ne. Lanet olsun. Resimler.*"

Bir şey görüyorum - patlamak ve bütün bir şehir bloğunu yok etmek üzere olan, fokurdayan, titreyen bir napalm bombası.

"Sadece... o ve başka bir adam!" Jack burnundan soluyor, köşeye daha da siniyor. "Tek bildiğim bu! Onları hiç görmedim! Sadece duydum..."

"*NE.*"

Jack yutkunur, yüzü kül rengindedir.

"Görünüşe göre onun ve onların resimleri varmış."

Bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Elleri titriyor.

"Onun onlarla *çekilmiş* fotoğrafları gibi."

Tek bir hareketle dönüyorum, geri gidiyorum ve yerdeki bok parçasının kaburgalarına olabildiğince sert bir tekme atıyorum. Tekrar geri döndüğümde Jack irkildi. Bunu *çok iyi* yapıyorum.

ona zarar *vermek* istiyorum. Şu anda tüm dünyanın canını yakmak istiyorum.

Ama kendimi tutuyorum. İkisini banyoda titreyerek ve sızlanarak bıraktım ve hışımınla dışarı çıkıp bara geri döndüm.

Ben cehennemden çıkmış bir iblis gibi yaklaşırken Neve boş bardağından başını kaldırıp bakıyor. Gülümsemesi düştü ve kaşları çatıldı.

"Ne-"

"Gidiyoruz amına koyayım."

"Ne? Ares, buraya daha yeni geldik-"

"Evet. Ve şimdi *gidiyoruz*," diye hırslıyorum hırsıyla, bileğini tutup onu peşimden sürüklüyorum.

Dışarı çıkana kadar kolunu kavrayışından kurtarmayı başarıyor ve benden uzaklaşıyor. Ona döndüğümde elini kaldırıp başını sallıyor.

"Tamam, ne oluyor *lan*? Beş dakikalığına tuvalete gidiyorsun ve birini öldürmeye hazırmış gibi çıkıyorsun." Bakışları kanlı parmak eklemlerime düşüyor. Gözleri genişliyor. "Sana ne oldu böyle-"

"Geçmişin benim değil, Neve," diye tıslıyorum sessizce. "Ama bunu bar tuvaletlerinde duymak istemiyorum. Eve gidiyoruz. *Şimdi*."

Kaşları çatılır. "Ne

geçmişti?" "Hadi

gidelim."

"Hayır!" Ayaklarını dikip bana ters ters bakıyor. "Çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok! *Geçmişim mi*?! Ares, sen dışarıdayken muhtemelen

Londra'nın yarısında *bir tane* erkek arkadaşım oldu, tamam mı?! İnanılmaz derecede cansız, G sınıfı, vanilya-

"Karımın birileri tarafından takibe alındığını duymak istemiyorum-"

Yüzü bembeyaz oluyor. Sonra morarır.

"*Çok teşekkür ederim,*" diye tıslıyor sessizce.

"Öyle mi?" Tersledim. "*Ne için?*"

"Bana hayatımın en kötü anlarından birini hatırlattığın için, seni *pislik!* Zil zurna sarhoşken saldırıya uğradığım zamanı yeniden anlatmaya *bayılıyorum.* *Çok* teşekkürler, Ares."

Sikeyim.

Kaldırımda hışımınla uzaklaşmaya başladı. Ona yetişip kolunu tuttuğumda, elimden kurtulurken bana dönüyor.

"Neve-"

"Neve *hiçbir şey! Tamam*

mı?!" "Lanet olsun. Söyle

bana."

Titriyor, gözleri yaşıyor.

"Onlar ra-"

"*Hayır.*"

Başını kararlı bir şekilde sallıyor, dudağını acımasızca çiğniyor. Gözleri benimkilere dikiliyor, içlerinde tam olarak çözemediğim bir bakış var.

"On dokuz yaşımdayken, liseye birlikte gittiğim bir grup insanla bir partideydim. O kadar çok içmemiştim bile. Belki de içkiyi fazla kaçırmışımdır.

bir şey, uyuşturulmuş, bilmiyorum. Tek bildiğim, ertesi gün... *fotoğraflar* vardı."

Kırmızı bir sis görüş alanıma giriyor. Neve kendini kucaklıyor, uzaklara bakıyor.

"Lise den tanıdığım bu iki pislik, Mike Jennings ve Greg Leery, ben baygınken fotoğraflarımı çektiler."

"Ne tür resimler?" diye homurdanıyorum.

Neve'in gözleri kapanıyor ve kalın kalın

yutkunuyor. "Eteğimin üstünde. Gömleğimi

yukarı çekerek."

Geri kalan sis bir ölüm bulutuna dönüşüyor. Dişlerim gıcırdarken ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

Neve başka tarafa bakıyor.

"Ve birkaçı da..." diye başını sallıyor, dudağı bir çizgi halinde inceliyor.

"Aletleri dışarıda, yüzümün yanında sallıyorlar falan."

Tek bir hareketle arkamı döndüm ve yumruğumu arkamdaki dur levhasına öyle bir vurdum ki levhayı ikiye böldü. Ona döndüğümde yüzü hareketsizdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Serpinti ne oldu?"

Başını sallıyor. "Hiç yoktu."

Onları öldüreceğim.

"Yani, evet, sayılır, biraz. Greg'in babası ve benim babam birlikte iş yapıyorlardı. Yani, bilirsiniz..."

Mide bulandırıcı bir inançsızlıkla

ona bakıyorum. "Yani *hiçbir şey*

olmadı mı?!"

Ağzı küçüldü.

"Greg'in babası büyük bir çek yazdı."

"Sana saldıran iki bok kafalıyı kastediyorum."

Neve tekrar başka tarafa bakar. "Bak, Ares, bu çok geçmişte kaldı. Ve *Tanrı'ya* şükür resimler dijital değildi. Şu tek kullanımlık şeylerden kullanmışlar-"

"Burada kal."

"Ares, bekle-"

Ama ben çoktan Banshee'ye geri döndüm. Ve anında, az önce banyoda ezdiğim bok parçasını görüyorum, şimdi yüzünde kanlı bir buz torbasıyla bir bira içen bir bar taburesine çökmüş oturuyor.

Kalabalığı kenara itmeme bile gerek kalmıyor. Sanki elimde bir balta ya da beyzbol sopasıyla içeri girmişim gibi. Ona doğru ilerlerken tüm kalabalık benim için ayrılıyor. Küçük pislik taburesinde dönüyor, kaçmaya çalışırken gözleri dehşet içinde büyüyor.

Çok geç.

Onu yakasından tutup tabureden çektiğimde ve fiziksel olarak bara doğru sürüklediğimde sıkışmış bir domuz gibi ciyaklıyor. Dışarıda, onu Neve'in ayaklarının dibine ittiğimde çoktan hayatı için yalvarıyordu.

Yüzü bembeyaz oldu.

"Mike?" Bakışları benimkine kaydı. "Bu da ne-"

"Neve!" Mike hüngür hüngür ağlıyordu. "Lütfen! Söyle ona! Ona bunun sadece bir şaka olduğunu söyle, tamam mı? Yani biz daha *çocuktuk!* Çocuklar aptalca şakalar yapar, değil mi?!"

"Bu da onlardan biri mi?" Sessizce tıslıyorum.

Gözleri yerde hıçkırarak ağlayan adama kaydı. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini bekliyorum. Ya da yalan söylemesini. Ya da adama küfredip gitmemiz gerektiğini söylemek gibi çok "Neve'vari" bir şey yapmasını ve sonra da bu konuyu kapatmasını.

Ama bunun yerine çenesi sıkılıyor ve yavaşça, partide Ezio'yu giydirirken onun karanlık kraliçeye dönüşmesini izlediğimde gördüğüm bakışın aynısının yüzüne yayıldığını görüyorum.

"Evet," diye tıslıyor. "Bu Mike Jennings. Sarhoşken benden faydalanan, hatta belki de beni uyuşturan *pisliklerden* biri. Sonra da sikinin fotoğrafını yüzümün yanında çekti."

Gözlerini benimkilere dikti, gözlerinde saf bir kötülük

vardı. "Onu öldürme."

Üç kelime, söylenmeyen diğerleriyle birlikte "ama ne yaparsan yap."

"Elimden geleni yapacağım."

Günümde çok acı çektim. Hastaneye adam gönderdim ve çok daha fazlasını da mezara gönderdim. Başka bir deyişle, dayaktan payıma düşeni aldım.

Yine de bu rekorlar kitabına girecek bir olay.

Kaldırımında salya sümük ağlayan o bok çuvalına *defalarca* vurdum. Öfkemin her zerresiyle, yıllar önce ona yaptıklarından dolayı duyduğum öfkenin her damlasıyla ona vurdum. Sokaktan geçenler durmam için bağırırsa bile ona vuruyorum. Beni durdurmaya çalışan iki adamı omuz silkerek geri itiyorum ve dudaklarımda kana susamış bir hırıltıyla dönüp Mike'ı kanlı, yumuşatılmış bir et parçasına dönüştürmeye devam ediyorum.

Aniden yanağıma dokunan yumuşak el olmasaydı, muhtemelen onu lanet bir ceset olana kadar ezmeye devam ederdim. İrkildim,

gözlerimdeki vahşilikle dönüyorum.

Ama onun Neve olduğunu fark
ettim.

"Ares," diyor sessizce. "Gitmek
zorundayız." "Benim işim bitmedi-"

"Polis geliyor."

Sokağın karşısındaki telaşlı bir kadına başını sallıyor, telefona dışarıda
durduğumuz adresi çağırıyor.

"*Gitmemiz* gerek. Şimdi."

Bilinci yerinde olmayan Mike'ın yakasındaki elimi bırakıyorum. Dönüp
yüzünü avuçlarken gözlerim hâlâ Neve'inkilere kilitlenmişti.

Sahiplenerek. Kıskançlıkla. İnsafsızca.

O an ne kadar uzun süre öylece donup kaldı - ikimiz de Banshee'nin
önündeki kaldırımda birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

O zaman gidiyoruz.

Ama köşeyi koşarak dönüp bizi bekleyen arabaya bindiğimizde bir şeyler
farklıydı. Şehrin içinden geçip çatı katıma dönerken bir şeyler değişti.

Ya da en azından *ben* farklıyım.

Çünkü hala kendine tüm bu olanlarda bir *numara* olduğunu söyleyen
versiyonumu o kaldırımdaki kan birikintilerinin içinde bıraktım.

Elim arka koltukta kayıyor. Parmaklarım onunkilere dolanıyor, sıkıyor.

Ve geceye doğru giderken onları geri sıkıyor.

NEVE

BELLİ BİR NOKTADA, araba Onuncu Cadde'de ilerlerken, eli arka koltuktan benimkine doğru kayıyor. Parmaklarımız birbirine geçiyor ve elimi tutup rahatlatıcı bir şekilde sıkıldığını hissettiğimde ürperiyorum.

Eve dönerken sessiziz.

Az önce tanık olduğum şey karşısında sersemlemiş ve biraz da dehşete düşmüş durumdayım. Ares'in zaten kanlar içindeki Mike'ı Banshee'den sürükleyerek çıkarışını ve kaldırımında onu öldüresiye dövmeye başlamasını tekrar hatırladığımda, içgüdülerimin beni hangi yöne çektiğini bilemiyorum.

Bir yandan -korkunç bir şekilde- tahrik oluyorum. Az önce tanık olduğum vahşilik beni *heyecanlandırdı* ve tahrik etti. Yanımdaki adamın tamamen dizginlenemez öfkesi. Zarif, özel dikim takımlar giyen adam. Düzgün bir kafa ve yılmaz bir konsantrasyonla bir imparatorluğu yöneten adam.

Ama aynı zamanda az önce bir hayvana dönüşmesini izlediğim, hırlayan dişleri ve gözlerindeki kana susamışlıkla tamamlanmış bir adam. Her şeyin *benim* için, benim "onurum" için olduğu gerçeği bir şekilde bunu daha da ateşli kılıyor. Biliyorum, biliyorum... bir kadının onuru için savaşmak gülünç derecede çağdışı ve biraz cinsiyetçi bir kavram.

Ama yine de izlemesi çok sıcaktı.

Öte yandan, bunun tam tersi de var. Az önce o kaldırımda gördüğüm vahşeti düşündüğümde, içgüdülerimin beni çektiği diğer yol *korkuya* doğru.

Ve bu, ölümcül vahşetin cazibesi kadar gerçektir.

İki lanet arasında bir yerde sıkışıp kaldım. Bir yanım az önce gözümün önünde neredeyse çıplak elleriyle birini öldüren adamı çok arzuluyor. Diğer yarım ise evli olduğum adamdan çok korkuyor olabilir. İçindeki karanlığı ve vahşiliği ancak bu gece tam olarak kavrayabildim.

"Neve."

İrkildim, irkildim.

"Ne?"

"Eve geldik."

İçeride, Ares koridordan yatak odasına doğru yürürken ben oturma odasında oyalanıyorum. Ellerime bakıyorum ve titriyorum, nefesim kesiliyor.

Üzerlerinde kan var. Mike'ın kanı, şimdi de arabada Ares'in elini tuttuğum için tenime bulaşmış durumda. Mutfak lavabosuna doğru koşarken midemde korkunç bir yuvarlanma hissi duyuyorum. Titriyorum, midemde soğuk bir düğüm var, midemi sakinleştirmek için hızla bir bardak su doldurup içiyorum.

Kahretsin.

Camda da kan var.

Ürpererek lavaboda yıkamaya başlıyorum, kurutma rafına koymadan önce kandan arındırıyorum. Ellerime baktığımda su hala akıyordu.

Hemen, sıcak su ve sabun yüzünden çiğ kalana ve her bir kan molekülünün gittiğinden emin olana kadar sertçe, tekrar tekrar ovmaya başlıyorum. Ancak o zaman suyu kapatıyorum ve mermer tezgahın kenarını kavriyorum.

Dışarı, lanet olası yer.

Az önce ellerimdeki gerçek kanı yıkamış olabilirim. Ama bu onları temiz yapmaz. Yol boyunca bu düşünceyi kafamın en ücra köşelerine ittim. Ama düşünmemeyi seçmiş olsam da bu düşünce aklımdan çıkmıyor.

"O", Ares'e Mike'ı gözümün önünde kanlı bir hamur haline getirmeden hemen önce söylediğim şey.

Yalan söyleyip başka bir Mike olduğunu söyleyebilirdim. Neredeyse *söylüyordum*. O gece Greg'le bana yaptıklarından dolayı o piçten nefret ediyorum. Bana gerçekten tecavüz etmemiş olabilirler. Ama yine de bana tecavüz ettiler.

Ares "bu da onlardan biri mi" diye sorduğunda ne ima edildiğini çok iyi biliyordum. Mike'ın cezasını onaylamamı istiyordu. Dövülmesine ortak olmamı.

Çekip gidebilirdim. Mike olduğunu inkar edebilirdim.

Ama yapmadım. Aslında, bunu *onayladım*.

"Onu öldürmeyin."

İkimiz de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorduk. *Onu öldürme ama canını yak*. Hatta kötü bir şekilde incit. Ve daha da kötüsü, onu öldürme demek istemedim çünkü o

hak etmiyor" ya da "ünkü onun için bunu istemiyorum". Çünkü bu, potansiyel sonuçlar veya yasal yansımalar açısından çok uzak bir köprü gibi görünüyordu.

Ellerime bakarken titriyorum. Yine temiz... ama aynı zamanda temiz değil.

Titrek bir nefes alırken gözlerim kapanıyor.

Ellerim kirli. *Ve ben bununla iyiyim.*

Hala karanlık olan çatı katında, New York ve Hudson Nehri'nin önümde uzandığı pencerelere doğru yürürken yutkunuyorum. Sonra Ares'in ayak seslerinin arkamdan geldiğini duyuyorum. Sadece birkaç adım ötemde olduğunu anlayana kadar yaklaştığını hissedebiliyor ve duyabiliyorum.

"O da neydi?" Arkamı dönmeden sessizce fısıldıyorum.

"Neydi-"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Bu," diye homurdanıyor. "*Benim* olanı savunuyordum." Kaskatı kesildim, dönmeye başlarken titriyordum.

"Ben senin-"

Gözlerim irileşiyor, sözlerim yarım kalıyor ve sonra tamamen başarısızlığa uğruyor.

Ares çıplak, yivli, yontulmuş vücudu parlıyor ve duştan damlıyor. Aleti yontulmuş, kaslı kalçalarının arasında kalın, ağır ve güçlü bir şekilde sallanıyor.

"I-"

Aramızdaki mesafeyi kapattığında inliyorum, beni sırtımdaki cama sertçe yapıştırıp çenemi sahiplenici bir şekilde kavradığında nefesim kesiliyor.

"Ve *benim* olanı her zaman savunacağım -ve savunduğum için asla özür dilemeyeceğim-."

Sıcak bir ürperti kıvrılıyor ve içime işliyor. Meydan okurcasına gözlerinin içine bakarken nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Ve tekrar söylüyorum, ben
senin-" "Ne sikim *değilsin*."

Ağzı benimkine o kadar sert iniyor ki acıtıyor. O kadar sert ki dudakları beni zedeliyor, nefesimi kesiyor ve sadece içindeki sıcaklık yüzünden neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden oluyor.

Ona doğru inliyorum, titriyorum ve kendimi dudaklarında kaybederken ona yapışıyorum. Dili ağzıma saldırıyor, içeri girerken sahip olduğum olası savunmaları yok ediyor. Onu öperken inliyorum, elbisemin askılarını omuzlarımdan çektiğini hissettiğimde dilim onunkiyle dans ediyor.

Nefesim kesiliyor, elim kalın saçlarına kayıyor ve ağzı sıcak bir şekilde çenemden boynuma doğru inerken sıkıca kavırıyor. Ben zevk ve acı karışımı bir çığlık atarken o hırlayarak beni sertçe ısırıyor. Ben hevesle inerken, az önce ısırıldığı hassas yeri yalayarak tenime doğru iniyor.

Elbiseyi çekip indiriyor, göğüs uçlarım çıplak göğsünün üzerinde elektrikle sürüklenene kadar göğüslerimin üzerinden sıyrılıyor. Elbise kalçalarımdan kayarak ayaklarımın dibindeki su birikintisine düşüyor.

Hâlâ külot giymiyorum. Saatler önce beni banyoda bir hayvan gibi becerirken külotumu yırtıp çıkardığı ve ağzımı tıkadığı zamandan beri.

Sıcaklık ve pervasız arzu içimde sıvı ateş gibi dalgalanıyor. İki yanım birbiriyle savaş halinde; bir yanım bu adamın içinde zar zor barındırdığı vahşetten dehşete düşmüş, diğer yanım ise tamamen ve bütünüyle elektriklenmiş ve onun tarafından tahrik edilmiş.

Dişleri tenimi tırmıklarken, güçlü elleri beni belimden tutup cama yaslarken ve kalçalarım onun oluklu kalçalarının etrafına yayılırken, bir taraf seçmek zorunda olmadığımı fark ediyorum.

İkisine de sahip olabilirim. Onunla, *her zaman*

ikisi de olacak. Güç ve şehvet.

Korku ve heyecan.

Günah ve kurtuluş.

Kalın, şiş kafasının dudaklarımın arasından kaydığını hissettiğimde boğuluyorum, yumuşak ve hevesli bir şekilde mırıldanıyorum.

"Benim yüzümden mi yoksa senin önünde yaptığım şey yüzünden mi sıırılsıklamsın?"

Gözleri çatı katının karanlığından benimkilere saplanırken ürperiyorum, kendi nefesimde boğuluyorum. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Bunca zamandır kafamın içindeydi, her şeyi duyuyordu.

"Ben... Ben senin ne-" *"Evet*

biliyorsun," diye homurdanıyor.

Alay ederken haykırıyorum, her tarafım titreyene kadar sikini dudaklarımda aşağı yukarı sürüklüyor.

"O güzel amcığın *benim* için sıırılsıklam mı, çünkü seninle alay etmeyi bırakıp bu kalın siki her santimiyle seni anlamsızca becermemi mi istiyorsun?"

Ürperiyorum, gözlerim geri dönerken inliyorum.

"Yoksa beni izlerken, içimdeki vahşeti gizleyen maskeyi düşürmemi izlerken, hayatında hiç olmadığı kadar sert sikilmek istediğin için mi benim için bu kadar ıslak ve dağınıksın?"

Başını içime sokarken ağzım sızlanarak, yalvararak, çaresizce istekli bir iniltiyle açılıyor.

"Ya *da*," diye boynumu törpülüyor. "Ya da belki de-"

"*İkisi de!*" Kelimeyi utanarak ağzımdan kaçırıyorum, boynuma doğru inlediğini hissettiğimde ürperiyor ve titriyorum. Kulağımı ısırdığını hissedene kadar dişleri tenimde geziniyor.

"*Kötü kız.*" *Oh*

lanet olsun.

Kalçalarını tek bir hamleyle taşaklarına kadar içime sokuyor, muhteşem sikişinin her santimini içime gömüyor. Haykırıyorum, kalçalarım kalçalarının etrafında kenetleniyor ve gözlerim geri dönüyor. Başım cama yaslanıyor, tırnaklarım sırtını tırmalıyor ve Ares sonuna kadar çekip tekrar içime giriyor.

Bileklerimi kavrayıp beni vücudu ve sikiyle cama bastırırken inliyorum. Bileklerimi başımın üzerinde sabitliyor ve dudakları dudaklarıma yapıştığında inliyorum. Kalçaları yuvarlanıyor, içime girip çıkıyor, ellerimi hareketsiz tutarken beni cama doğru beceriyor.

"Bu sana yeterince *gerçek* geliyor mu?" diye karanlık bir şekilde kulağıma hırlıyor.

Beni daha da sert ve acımasızca sikmeye başladığında titriyorum, nefesim kesiliyor. Ve tam olarak neyi kastettiğini biliyorum.

"*Gerçek bir çift olduğumuzu düşünsene.*"

"Ares-"

"Beni dinlemeni istiyorum."

Bana sürtünüyor, beni inletiyor ve inletiyor.

"Bu siyasi bir uyum olarak başlamış olabilir. Ama sakın hata yapma," diye gürlüyor. "*Sen benimsin.*"

Gbeğim sıkılaşıyor. Vücudum ona karşı erimeye başlıyor, gözlerim zevkle geri dönerken nabzım kükrüyor.

"Sen *benimsin*, Neve," diye vahşice homurdanıyor ve tüm dünyam saf bir coşkuya dönüşene kadar içime giriyor.

"Ve gördüğün her erkeği sana bakmaması için uyarabilirsin. Dinleseler iyi olur. Çünkü dinlemezlerse?"

Bileklerimi sıkan bir eli aşağı inip kalçama saplandığında haykırıyorum. Diğeri vücudumdan aşağı kayıyor, parmakları boğazıma dolanmadan önce meme ularımdan birini sıkıştırıp büküyor. Gözlerim irileşiyor, zirveye ulaşmaya başladığımda vücudum anında zevkle dalgalanıyor.

"*Eğer yapmazlarsa,*" diye hırlıyor, "göğüslerine bir delik açacağım ve kan kaybından ölürken seni onların önünde becereceğim, böylece bu dünyadaki son düşünceleri *senin ne kadar BENİM olduğunu* bilmek olacak."

Ve aniden, bu gece Ares'in vahşiliği ve gaddarlığından tahrik olmanın "yanlış" olduğu ya da beni berbat ettiği fikrinden vazgeçtim. Yani, belki *de* yanlış ve beni berbat *ediyor*.

Ama bana bir ton tuğla gibi çarpan şey, basitçe *umursamadığımdır*.

Onu kucaklıyorum. Yanlışa teslim oluyorum. Vahşiliğe. İğrenliğe. Ve savaş tanrısının kendisi tarafından hayatımın bir santimine kadar becerilmenin saf hedonizmine teslim oluyorum.

Parmakları boğazımı her şeyi *daha fazla yapacak kadar sıkarken*, kalçalarım kalçalarının etrafında sıkıca kenetleniyor. Kulağıma gelen her hırıltı beni sıvı ateşe çeviriyor. Dudaklarının tenime değdiği her fırça saf günah gibi hissettiriyor. Ve muhteşem aletin her hamlesi ruhumu sikiyormuş gibi hissettiriyor.

"*Benim için gel*," diye kulağıma tırmalıyor. "Sırf küllerinin içinde sen olasın diye lanet olası dünyayı yakacağımı bilerek gel bana."

Görüşüm kararıyor. Dalga beni yukarı çekmeye ve üzerime çökmeye başladığında gözlerim geri yuvarlanıyor.

"*Senin için öldüreceğimi* bilerek benim için gel. Ama en önemlisi, Neve," diye hırlıyor ve sikini o kadar derine sokuyor ki uçurumun kenarına yığılıyorum.

"Benim için gel, çünkü sen *benimsin*."

Kulaklarımda duyduğum feryadın ben olduğumu anlamam bir saniye sürüyor, tüm vücudum onun için patlarken haykırıyorum. Ayak bileklerim kalçalarına kilitleniyor. Parmakları sıktıkça nefesim kesiliyor. Vücudum onunkine sürtünürken tenim elektriklenmiş ve sonra alev almış gibi hissediyor.

Orgazm çekirdeğimin derinliklerinde patlıyor ve ben can havliyle ona tutunurken beni içten dışa doğru yakıyor. Ares inliyor, boynumu sertçe ısırtıyor ve ağzı tekrar benimkine çarpmadan önce beni yörüngeye gönderiyor.

Aleti içimde kalın bir şekilde nabız gibi atıyor ve döllerinin derinlere aktığını hissettiğimde inliyorum.

Elinin boğazımdan ayrıldığının belli belirsiz farkındayım. Bacaklarım hala ona sarılıyken yatak odasına kadar taşındığımı, sikişimin hala içime gömülü olduğunu. Sonunda içimden çıktığını ve beni yatakta yüzüstü çevirip üstüme kayarken döllerinin kalçalarımıdan aşağı damladığını.

Hâlâ sert olan sikini arkamdan içime sokup beni tekrar içine almasının verdiği o lezzetli ve günahkâr sıcak hissi. Ve güneş tepeye çıkana kadar tekrar tekrar boşalmanın.

Ama hala işi bitmedi.

Hala bitirmedim.

Daha yeni başlıyoruz.

ARES

Resepsiyonist masanın üzerinden bana kibarca ama temkinli bir şekilde gülümsüyor.

"Özür dilerim efendim. Meclis Üyesi Leery *son derece* meşgul. Korkarım randevu almanız ve *geç* gelmeniz gerekecek efendim!"

Siktir et. Bunu güzel bir şekilde yapmak için geçici bir çaba gösterdim. Ama k i b a r olmayan yol *çok* daha eğlenceli.

"Efendim!"

Resepsiyon görevlisinin itirazlarını duymazdan geliyorum, yanından geçip ofisinin kapısını açıyorum. Meclis Üyesi masasından hızla başını kaldırıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Efendim! Bunu yapamazsınız-" resepsiyon görevlisi yanımdan geçip patronuna baktı. "Özür dilerim, Meclis Üyesi Leery, o sadece-"

"İhtiyacı olduğunda seni arayacak."

Kapıyı yüzüne sıkıca kapattım ve kilitledim. Leery'nin ben gelmeden önce bunu yapmak için geleceği görememesi ne yazık.

Yavaşça dönüp Meclis Üyesi Leery'ye keskin, yırtıcı bir gülümseme gönderiyorum. *Greg Leery* olarak da bilinir.

Neve ile aynı okula giden Greg Leery. Mike lanet Jennings'le birlikte onu sarhoş eden ya da uyuşturan ya da her neyse, ve sonra bilinçsiz vücudunun yırtıcı fotoğraflarını çekmek için bir Polaroid kamera kullanan aynı Greg Leery. Eteğinin üstünde. Gömleği yukarı çekilmiş.

Sikinin yüzünün yanında sallanmasını, tam bir soysuz gibi.

Bugün aynı Greg Leery, Manhattan bölgesi Aşağı Doğu Yakası, SoHo, South Street Seaport, TriBeCa ve Washington Meydanı'nı kapsayan *Meclis Üyesi* Leery'dir. Hiç de fena değil.

Şu anda bana üç kafam varmış gibi bakıyor. Ta ki yavaş yavaş farkına varana ve yüzündeki o aptal şaşkın ifade, noktaları birleştirdiğinde bir tuğla gibi düşene kadar. Rengi solmaya başladı.

"*Dur bakalım.*"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Yutkunuyor, yüzü kül rengine dönüyor. "*Sana bir soru sordum.*"

Greg ağzını açıyor ve hemen tekrar kapatıyor. Küçük dostu Mike'ın iki gece önce acil servise yaptığı ziyareti duyduğu çok açık. Ve sanırım Azrail'le - yani *benimle*- yüz yüze gelmek onu altına sıçmaktan bir nanosaniye kadar uzaklaştırdı.

"Bakın, ben bela aramıyorum-" "Çok yazık."

Masasının üzerinde durup ona bakana kadar ofisi geçerken ince bir gülümseme takınıyorum.

"Çünkü onu daha yeni buldun."

Dehşet içinde yüzüme bakmakla o kadar meşguldü ki yumruğun geldiğini göremedi. Yumruğum yüzüne çarparak onu sandalyesinden yana doğru savuruyor ve dehşet içinde inlerken yere düşürüyor. Tam ayağa kalkmaya çabalarken masanın onun tarafına doğru fırlıyorum. Suratına bir yumruk daha indirip kıcını tekrar yere yapıştırdım.

İşim bitmedi. Daha yeni başlıyorum.

Leery'ye üçüncü kez vuruyorum ve bir sonraki hamlemi yapmadan önce onun yerde kıvranan bir solucan olduğundan emin oluyorum.

O da pantolonumun fermuarını açıp sikimi çıkarmak.

Greg'in yüzü bembeyaz kesildi, bana bakarken gözleri dehşetle irileşti.

"Woah! *WOAH*, adamım! Sakin ol! Ben eşcinsel falan değilim-"

Elimin tersiyle çenesine vuruyorum. "Kapa şu *lanet çeneni*."

Aletimi yüzüne doğru sallarken ona ters ters bakıyorum.

"İyi hissettirmiyor, değil mi? İstemediğin halde sana zorla yakınlık gösterilmesi. Ya da isteyip istemediğinizi *söyleyemediğinizde*."

Leery yutkunuyor, hasta olacakmış gibi görünüyor.

"Bak, ben çocuktum dostum. İçiyorduk-"

"Başka bir acınası mazeretle gelersen yemin ederim seni pencereden atarım."

Ağzı kapanıyor.

"Resimler," diye

homurdanıyorum.

Greg bir şey söylemeyince gözlerimi devirip fermuarımı çekiyorum.

"Şimdi konuşmaya başlamak için iyi bir zaman, bok

kafa." Başını şiddetle sallıyor.

"Gitmişler!" diye bağıyor. "Onları yıllar önce yaktım! Yemin ederim!"

Ona inanmak istiyorum. Ona inanmayı *çok istiyorum*. Çünkü bu işi çok daha kolaylaştırırdı. Ama doğruyu söylemesinin imkanı yok.

Greg hakkında ödevimi yaptım. İktidarı ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır, politik düşünen pisliklerden oluşan uzun bir soydan geliyor. New Jersey'de dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlarından hapis yatmış bir büyük amcası var. Bir başka kuzeni de eyalet senatörü olarak rüşvet almaktan Florida'da hapiste.

Greg'in kendisini her ne kadar geri zekalı ve sık kafalı olarak görmek istesem de aslında aptal *değil*. Harvard'da bir lisans derecesi satın alınabilir. Bu ve babasının Harvard'da okumuş olması, Greg bir çekiç çuvalı kadar aptal olsaydı bile kabul edilmesini sağlardı. Ama öyle değildi ve Harvard'da başarılı oldu. Georgetown'da hukuk diplomasını aldığı da sınıf birincisiydi.

Sonuç olarak: Greg zeki ve siyasetten çok iyi anlıyor ve Kildare ailesinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarma potansiyeli *çok* fazla. Böyle bir şeyin peşini bırakmayacak kadar sinsi bir güç hırsına sahip.

"Eğer bir daha sormak zorunda kalırsam Greg, taşaklarını

keserim." Gözleri şişti. "Yemin ederim-"

Onu yakasından tutup sürüklediğimde ve masasının üzerine ittiğimde çığlık atıyor. Pantolonunu ve boxerını indirdim ve Meclis Üyesi Gregory Leery

Sustalıyı çıkarıp kenarını buruşmuş taşaklarının alt tarafına dayadığımda neredeyse kalp krizi geçirecekti.

"Oh Tanrım! Oh Tanrım! Oh Tanrım, *lütfe*-"

"*Greg*. Şimdi anlatmaya başlamak için iyi bir zaman-"

"Kasa!" Hıçkırma hıçkırma ağlıyor. "Kasa! Şu **k u l ü b e n i n** dibinde, pencerenin yanında!"

Yavaşça iç çektim. "Hayal kırıklığına uğradım *Greg*."

"*Lütfe*!" diye haykırıyor. "Lütfe! *Çok özür dilerim*! I-"

"Git ve aç. Şimdi."

Pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş bir halde koştururken neredeyse takılıp düşecekti. Kulübenin alt kısmını açarak bir kasa ortaya çıkardı ve açmak için hızlıca şifreyi tuşladı. Bir saniye sonra yine tökezleyip pantolonunun üzerinden düşerek elime bir zarf tutuşturuyor.

Yavaşça gözlerimi onunkilere

dikiyorum. "*Sadece* bunlar mı

var?"

Şiddetle başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülen bir adam

kabuğu. "*Yemin ederim* dostum!"

"Eğer yalan söylüyorsan, o zavallı aletine getireceğim bir sonraki bıçak elektrikli testere olacak. Anladın mı?"

Greg neredeyse kendi boynunu kıracaktı, o kadar hızlı kafa sallıyor ki.

"*Greg*, sana bir iş veriyorum. Bugün hiç olmadı. İki gece önce küçük dostun Mike'la olanlar da hiç yaşanmadı. Ve ne pahasına olursa olsun bu şekilde kalması için *seni görevlendiriyorum*. Anladın mı?"

Daha da hızlı başını sallıyor. "Tabii ki!" Kaşları çatılır. "Ama yani, Mike..."

"Artık ikinizi de sessiz tutmak *sizin göreviniz*. Bunu nasıl yaptığınız umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

"Elbette, Bay Drakos."

Gitmek için dönüyorum,

sonra duraklıyorum. "Oh,

ve Greg?"

"Öyle mi?"

Geri dönüyorum ve zaten morarmış olan parmak eklemlerimle burnunu kırıyorum. Boğuluyor, ağlıyor ve fışkıran yüzünü tutarken geriye doğru tökezliyor.

"Eğer bir daha karımla konuşursan, hakkında konuşursan, ona bakarsan, yanına yaklaşırsan ya da aklından bile geçirirsen, geri dönerim ve taşaklarını bir kavanoza koyup giderim."

Kapıdan çıkmadan önce bir yanıt beklemem.

Ben içeri girdiğimde NEVE kanepede okuduğu kitaptan başını kaldırıyor. Elindeki ciltsiz kitaba şaşkınca başımı sallıyorum, o da bana göstermek için kaldırıyor.

"*Fucked Sideways*. Dokuz kere falan okudum ama Bastian Pierce'ı *seviyorum*."

Kendi kendime gülümseyerek başımı sallıyorum. "Öğrencilerinden birini becerdiğini biliyorsun, değil mi?"

Neve gözlerini devirir. "Öğrencilerinden biriyle *evlendi*."

"Tamam mı?"

Dilini bana doğru uzattı. "Bence romantik." Gözleri elime düşüyor ve yüzü geriliyor.

"Ares..." Neve'in yüzü benimkine doğru kalktı. "Üzerinde kan var-" "Benimle gel."

Çatı katında yürüyüp geniş verandaya açılan cam kapıyı kaydırarak açtığımda kaşlarını çatıyor ama beni takip ediyor. Dışarıda ateş çukurunun kapağını açıyorum, gazı açıyorum ve sonra yanan bir kibrit atıyorum. O yanımda dururken alevler ısınıyor ve titriyor.

"Biz neyiz..."

Ceketimden zarfı çıkarıp ona gösteriyorum. Neve kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Sonuncusu."

"Sonuncusu-"

Yüzü bembeyaz kesiliyor ve gözlerini tekrar benimkilere çevirirken derin derin yutkunuyor.

"Greg?" diye sessizce nefes

alıyor. Başımı sallıyorum.

"Sanırım onları koz olarak saklıyordu."

Başımı sallıyor ve titreyerek kendine sarılıyor.

"Sen...?"

"Hayır."

Hayır, onlara bakmadım.

Sessizce başını sallıyor.

"Teşekkürler. Sen... Yani, ben...?"

Zarfi ona uzattım. Zarfi açıp içinden bir Polaroid çıkarmasını izliyorum. Ben uzanıp çenesini tutmadan önce yüzünü tiksinti, nefret ve utanç kaplıyor.

"Ne zaman hazır olursan," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, yutkunarak elindeki fotoğraflara bir kez daha bakıyor ve onları zarfa geri koyuyor. Gözlerini önümüzde gürül gürül yanan ateşe çeviriyor ve tek bir hareketle onları alevlerin içine bırakıyor.

Eli benimkini buluyor, parmaklarımız iç içe geçiyor. Birlikte durup zarfın alev almasını ve ardından Polaroid kimyasallarının titreyen neon renklerinin erimiş cürufa dönüşmesini izliyoruz.

Neve yavaşça dönüp bana sokuluyor, kollarını etrafıma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor göğsüme, ben de ona sarılıyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Yine de gideceğim."

Çünkü tabii ki öyle. Bir şey *olmadan* kendi haline bırakamaz. hızlı bir geri dönüş yapmak ya da başka bir şekilde son sözü söylemek. Yavaş yavaş onun bu yönünü ne kadar sevdiğimi fark ediyorum.

NEVE

"İYİ MİSİN?"

"*Siktir!*" Kapıdan içeri girer girmez Eilish'in sesiyle irkildim.

Bana utangaç bir bakış attı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Mesajlarımı gördün mü?"

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?" Gözleri dikkatle telefonumu tutan elime kayıyor.

Yüzüme sıcaklık yayılıyor.

"Üzgünüm, aklımda çok şey vardı. Yol boyunca bu şeye bakmadım bile."

Çünkü buraya gelmeden hemen önce Ares'le yaptığım hayvani seks yüzünden hâlâ titriyor ve mümkün olan en iyi şekilde ağrıyordum. Bir an, dişlerimi fırçalamak için havluya sarınmış bir şekilde duştan çıkıyordum. Bir sonraki an, içeri daldı, havluyu yırttı, beni makyaj masasının üzerine eğdi ve bana "kötü bir kız gibi sikilmemi izlememi" söyledi.

Evet.

Bunu düşünmek bile beni ısılatıyor. Bu yüzden buraya gelirken tüm yol boyunca arka koltuğun camından dışarı baktım ve telefonumu tamamen görmezden geldim.

Kız kardeşime zayıfça gülümsedim. "Ne oldu?"

Dudakları bükülür. "Mike Jennings'in hastaneye gittiğini duydum." Yutkunuyorum, yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. "Öyle mi?"

"Evet, biri onu fena benzetmiş." "Huh. Peki, siktir et onu."

"Oh, anlaştık. Ama ben sadece..." Kaşlarını kaldırıyor. "Bilirsin işte. Merak ediyorum." "Merak mı?"

"Bu... Bilirsin, *sen miydin*?"

Eilish'e merakla gülümsüyorum. "Mike Jennings'i The Banshee'nin dışında yakalayıp kanlı bir hamur haline getirene kadar dövdüm mü? Hayır, Eilish. Kusura bakma. Ben gizlice Batman değilim."

"Banshee'de olduğunu hiç söylemedim."

Kahretsin.

Geri adım atmaya bile çalışmadım. Denemem için çok yakındık ve Eilish'in ne olduğu hakkında zaten bir fikri olduğu çok açıktı.

"I-"

"İyi," diye mırıldanıyor sessizce. "Ares'in onu hastaneye yatırmasına sevindim. Beş yıl önce olmalıydı. Ama sen iyi misin?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum ve başımı

sallıyorum. "Aslında, evet. Bu..." "Kapanış mı?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Sırıttıyor. "Hey, Castle beni Columbia kampüsüne gezmeye götürüyor. Gelmek ister misin?"

Eilish de şu anda NYU'da lisans eğitimini tamamlıyor. Ancak yüksek lisans için son derece rekabetçi Columbia School of Business'tan ön kabul aldı. Çünkü o çok zeki biri.

"Hayır, sen devam et."

"Emin misin? Sevdiğin o harika Pho mekânı hemen köşeyi dönünce."

Castle'a dönüyorum. "Eminim. Siz ikinize iyi eğlenceler. Cillian zaten benimle konuşmak istiyordu."

Castle başını sallar ve sonra kaşlarını kaldırır.

"Düşündüğüm şey için kocanıza bir teşekkür şarabı ve peynir sepeti göndermeli miyim?"

Dudaklarımın arasında bir fermuar hareketi yapıyorum.

Acımasızca gülümsüyor. "*Yakaladım seni*. Sikeyim o küçük bok lekelerini."

"Duyduğuma göre Meclis Üyesi Leery geçen gün iyi bir ayar çekmiş."

"Gerçekten mi? Öyle mi?"

Cillian sırtıyor. "Kendi ofisinde bile. Hayret bir şey."

"Vay canına. Belki de
ayağı takılmıştır?" Amcam
sırıttıyor.

"God of War, sanırım?"

İtiraf etmeyen bir omuz kaldırıyorum.

"*Güzel*," diye homurdanıyor. "Bu babanın beş yıl önce yapması gereken bir şeydi."

Kaşlarım çatıldı. "Bekle. Sen... bunu biliyor
muydun?" "Biliyordum."

Başka tarafa bakarken yüzüm yanıyor.

"Utanacak ya da mahcup olacak bir şey yok, Neve," diye mırıldandı. "O küçük pislikler hak ettiklerini *buldular-aslında*, benim naçizane fikrime göre, hak etmeleri gerekenin sadece *üçte* birini buldular. Ama bu iyi bir başlangıç."

Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor ve sonra bana
bakıyor. "Sakıncası var mı?"

Zippo'sunu bir fiskeyle yakmadan önce başımı sallıyorum.

"Baban ve ben... bazı konularda *anlaşmazlığa düştük*."

"Biliyorum."

Cillian bana sessizce
gülümsüyor. Yakından
tanıdığımı biliyor.

"Leery ve Jennings'e olanlar... Bu konuda birbirimize zıt kutuplardaydık.
Ama bu aile işi kapsamına giriyordu, iş değil.

bu yüzden o zamanki gibi olmasına izin verdim. Ama geriye dönüp baktığımda o zaman daha fazlasını yapmadığım için hep pişmanlık duydum. Bunu bilmenizi isterim."

Başımı sallayarak ona gülümsedim. "Bir şey yapmak sana düşmezdi. Sen de benim için *çok şey* yaptın," diye ekliyorum küçük bir ürpertiyle.

Cillian başını sallıyor, belli ki neden b a h s e t t i ğ i m i biliyor. Sigarasını yavaşça çekerken düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Bilmiyor, değil mi? Ares'i k a s t e d i y o r u m . O'Conor'la olan tüm geçmişi."

Başımı sallıyorum.

"Hayır," diye mırıldandım. "Neden, yapmalı mı?"

Cillian başını sallar. "Kastettiğim bu değildi. Bu strateji ya da işle ilgili değil. Ona söyleyip söylememek *senin* elinde."

"Olup bitenler göz önüne alındığında yardımcı olabilir. Bilirsiniz, biraz bağlam?"

Kaşları çatılır. "Seamus'u ve tehditlerini ciddiye almak için başka pek çok *neden* var. Sadece merak ettiğim için sordum, seni bir şey yapmaya zorlamak için değil Neve." Kaşlarını biraz daha çatıyor. "Zaten senden çok fazla şey istedim."

Başımı sallayarak gülümsüyorum.

"Beni aya sürgün etmediniz ya da hapse atmadınız, biliyorsunuz."

"Hayır, ama yeğenimi hayatının büyük bir bölümünde ailesinin düşmanı olarak gördüğü bir adamla, kendi rızası olmadan ve bu konuda söz hakkı bile vermeden evlendirdim."

"Bunu telafi etmek için cömert ve aşırı pahalı bir Noel hediyesi bekliyorum."

Sessizce kıkırdıyor. "Savaş tanrısı nasıl bu arada?"

Zihnim anında nefesimin banyo aynasını buğulandırmasına, Ares'in elleri kıcımlı kavrayıp saçlarıma dolanırken parmaklarımla mermeri tırmalamasına geri dönüyor. Onun kalın, muhteşem siki beni akıl sağlığımın sınırında sikerken, ben onun adını haykırarak boşalana kadar vücudunun benimkine sürtünmesi.

"İyi," diye mırıldanıyorum. "O iyi."

Kaşlarını kaldırıyor ama zorlamıyor.

Muhtemelen iyi bir şey.

Ofisin kapısı sessizce çalınıyor ve Owen Foley kapıyı açıp kafasını içeri uzatıyor. Cillian başını sallayıp onu yanına çağırırken bana gülümsüyor. Owen yanıma oturuyor ve elimi okşamak için uzanıyor. Cillian boğazını temizliyor.

"Tabiri caizse odadaki kana susamış fili tartışmak istedim. Owen'ın da katılması gerektiğini düşündüm."

Yanımdaki yaşlı adama gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Bak, işin özü, canım," diye omuz silkiyor Owen. "Colorado'daki o pislik *hiçbir yere* gitmiyor. Geçen gün canlı yayında yaptığı psikopatlık yüzünden uykularının kaçmasını istemiyorum."

Zayıfça gülümsedim. "Oh, endişelenmiyorum."

Yürekten söylüyorum, *biraz* endişeliyim. Kendi gölgelerimin üzerine atlamaktan ya da yatmadan önce dolapları kontrol etmekten değil. Ama o her yerde var olan, kalıcı

Loş bir endişe bulutu. Tıpkı cilt kanserine yakalanma ya da araba çarpması konusunda arka planda duyduğunuz endişe gibi.

Tamam, belki daha çok ikisinin arasında bir yer.

"Güzel. Olma," diye kaşlarını çatı Owen. "Adalet Bakanlığı'nda ve Federal Polis Teşkilatı'nda birkaç... *arkadaşım* var. Seamus yirmi dört saat gözetim altında tutuluyor. Şu anda resmi olarak ülkedeki en sıkı korunan mahkûm."

Cillian başını sallar. "Yine de Ares'ten çatı katındaki güvenliği iki katına çıkarmasını isteyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Tüm *bunlara rağmen* mi?"

"Aşırı tedbirli olmanın hiçbir zararı yoktur. Bu evlilik her iki aileyi de daha güçlü kılar. Ama aynı zamanda bunu bir güç gösterisi olarak görebilecek düşmanlarımızı da kızdırır."

"Ki öyle."

Bana sırtıyor, başını sallıyor. "Öyle de olacak. Buna ek olarak, Owen'ın adamları bizim taraftaki güvenliğe yardımcı olacak ve Floransa ADX'teki bağlantıları o lanet olası manyağa ekstra keskin bir göz tutacak. Ayrıca bu müstehcen şartlı tahliye duruşmasının reddedilmesini sağlamak için kendi adamlarımı da çağırıyorum."

"SANA BİR ÖZÜR BORÇLUYUM."

Toplantımız bitti ve Owen az önce ayrıldı. Bana bir içki uzatırken merakla Cillian'a bakıyorum.

"Ne için?"

Yüzü kararıyor. "On beş yıl önce." "Hayır,"

diye başımı sallıyorum. "Hayır, sana

borçluyum-"

"Senden yaptığım şeyi yapmanı asla istememeliydim, Neve," diye mırıldandı sessizce. "Buna hakkım yoktu. Sen lanet olası bir çocuktun."

Yutkunuyorum.

"Canavarı uzaklaştırdı, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Yani benim için sorun yok."

İçkimden bir yudum alarak orta mesafeye bakıyorum. "Özür dileyecek bir şey yok. Sana çok şey borçluyum-"

"Bana teşekkür etmek zorunda

değilsin." Ama ben ediyorum.

Çünkü hayatımı Cillian'a borçluyum.

Çatı katına döndüğümde ARES balkonda kitap okuyordu. Bir an için içeriden izliyorum ve hangi kitaba daldığını fark ettiğimde sırtıyorum.

"Yakalandım."

Ben dışarı çıkarken kaşlarını çatıyor, başını çeviriyor. Çenemi sallayarak hızla saklamaya çalıştığı *Fucked Sideways'in* karton kapaklı kopyasına bakıp sırtıyorum.

"Vay, vay. Sanırım artık evde iki Bastian Pierce hayranı var."

Gözlerini deviriyor.

"Hastalıklı bir merak. Onun yerine Netflix dizisini izleyebilirim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, lütfen yapma. 'Dayalı' ifadesini korkunç bir şekilde yeniden tanımlıyor."

Kıkırdıyor. Sonra kaşları çatılır. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye omuz silkip başka tarafa bakıyorum. "Sadece evde amcamla konuşuyordum..."

"Seamus?"

Titriyorum, başımı sallıyorum.

Ares'in arkamda hareket ettiğini hissediyorum ve elleri nazikçe omuzlarıma iniyor. Gözlerim kapanıyor ve titrek bir nefes alıyorum.

"Sana bir şey söylemem
gerekıyor." Dönüp ona
bakıyorum.

"O lanet hayvanın ulusal televizyonda size neden özellikle seslendiği ile ilgili mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Öyle." "Bir içki ister
misin?"

Başımı sallıyorum ve avlunun korkuluğu boyunca uzanan banka oturmak için uzaklaşıyorum.

"Neve, bana bilmediğin bir şey söylemek zorunda
değilsin-" "Onu hapse atan benim."

Hudson'a bakıyorum ama Ares'in **a r k a m d a** sessiz ve hareketsiz kaldığını hissediyorum.

"*Hayır, Neve,*" diye mırıldanıyor sonunda sessizce. "Hayır. O psikopat *kendini*

nerede olduğunu. O lanet olası bir canavar. O tam olarak ait olduğu yerde."

Başımı sallıyorum, her şey kara bir gelgit dalgası gibi içimde kabarmaya başladığında kendime sarılıyorum. Bunu yapmak zorundayım.

Bunu yapmak *istiyorum*.

"Babam geçen gün amcamın bahsettiği FBI ile o anlaşmayı yaptığında... Kildare işine göz yummaları karşılığında onu FBI'a sattıklarında..."

Titriyorum.

"Neve-"

"Seamus öğrendi. Bunun gizli bir anlaşma olması gerekiyordu ama birisi bir şekilde bunu ona sızdırdı. Bu, onu sıkıştırdıkları ilk yerden kaçmadan hemen önceydi. Saatler sonra onu yakaladılar ve süper güvenli bir tesise attılar. Ama sonra oradan da kaçtı."

Ve bu sefer onu hemen yakalayamadılar.

Kara dalga üzerime çökmeye başlıyor. Yıllardır bastırdığım dehşet, etrafına ördüğüm duvarları çatlatmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapatıp titriyorum.

"Dokuz yaşındaydım. O zamanki dadımız Eilish ve beni evin yakınındaki bir parka götürmüştü. Yanımızda güvenlik vardı ama bu yeterli değildi."

Ares'in yüzünde soğuk, kederli ve intikamcı bir ifadeyle bana baktığını görmek için dönüyorum.

"Seamus geldiğinde Eilish salıncaktaydı, ben de kaydırakta oynuyordum. Beş muhafızı öldürdü, ikisini etkisiz hale getirdi ve..." gözlerim kararıyor. "Ve beni aldı."

"*Tanrım*," diye homurdanıyor Ares sessizce.

Gitme zamanı, küçük kuş.

"Çoğunu hatırlamıyorum... Sanırım unuttum. Ama iki günlüğüne gitmişim. Babam... kendisini her zaman mafya dünyasının 'üstünde' görürdü ve her zaman dirsek temasında olduğu 'normal' zengin insanlar tarafından saygı görmeye çalışırdı. Bu yüzden beni tüm yasal yollardan bulmaya çalışıyordu ama başarılı olamadı. Ama sonra amcam geldi. Ve Cillian, yani Cillian."

Gözlerimi Ares'e kaldırdığımda yüzüm kararıyor.

"Cillian, Seamus'la uzaktan yakından ilişkisi olan herkesin izini sürdü ve sonra nerede olduğunu bulana kadar onlara işkence etti."

Ares önümde dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri benimkileri tutarken kırışmıyor ve sertleşiyor.

"Batı Pennsylvania'daydım. Seamus'un orada eski bir sığınağı vardı, ormanda bir av kulübesi. Beni oraya getirdi."

Gözlerim yaşıyor ama öfkeyle onları siliyorum.

"Cillian'ın Seamus'un yöntemleri hakkında söylediği o çılgınca şeyler var ya? Nasıl 'masumların kanını akıttığını'?"

"Orospu çocuğu..." Ares sessizce

hırlıyor. "*O kısmı* hatırlıyorum," diye

boğuluyorum.

Kaçırılmanın kendisinden ve beni minibüsünün arkasında bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde av kulübesine götürdüğü kısımdan boşluklar var. Ama beni bağladığı kısım.

"Beni lanet olası bir *haça* bağladı," diye tükürdüm. "Ve burayı işaretlemek için kırmızı bir kalem kullandı, ve burayı..."

Güçsüzce önce bir bileğime, sonra diğerine

dokunuyorum. "Ve burada..."

Parmağımı şah damarımdan aşağı doğru

sürüklüyorum. "*Neve...*"

Ares'in elleri benimkileri tutuyor. Titriyorum ama gözlerim düşerken ona sıkıca sarılıyorum.

"Cillian beni böyle buldu. Seamus kim bilir ne almak için dışarıdaydı ve amcam kapıdan içeri daldı. Beni indirdi ve Seamus'un geri dönmesini beklemek için süvarileri çağırdı. Ama FBI'la yapılan anlaşma geri çevrilemeyecek kadar büyüktü. Ve anlaşmaları özellikle Seamus'un *hayatta olması* içindi. Bu yüzden babam bunun olmasına izin verdi. Seamus'u bir hayvan gibi öldürmek için Kildare adamlarını göndermek yerine, FBI geldi ve başladığı işi bitirmek için av kulübesine geri döndüğünde onu yakaladı."

Ares sessizce homurdanıyor, elleri ellerimde sıkılaşıırken başını sallıyor.

"Onu hapse sen atmadın, Neve," diye tıslıyor. "Sen lanet olası bir *çocuktun*..."

"Ona karşı tanıklık ettim."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Kapalı oturumdaki duruşmasında. Ellerin de çok şey vardı. Ama hepsi ikinci derecedeydi ve çoğu kulaktan dolma bilgilerdi. O *kadar çok* insan vardı ki

suçlarını biliyordu ama hepsi ondan o kadar korkuyordu ki kimse konuşmuyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, tüm cinayet suçlamalarının düşmesi ve sadece adam kaçırma suçundan hapis yatması ihtimali vardı. Bu durumda, iyi halden beş yıl ya da daha kısa bir sürede çıkabilirdi."

"Senden yaptığım şeyi yapmanı asla istememeliydim, Neve."

Gözlerim Ares'inkilere kayarken ürperiyorum.

"Cillian bana neler olup bittiğini açıkça anlattı. Ailem çok öfkelenmişti, çünkü elbette ellerinden geldiğince her şeyi benden saklamaya çalışıyorlardı. Ama o haklıydı. Cillian, yani. Tüm bu ölümleri onun üzerine yıkamazlarsa Seamus'un serbest kalacağını bana kesin bir dille söyledi. Yani..."

Bakışlarım kocaminkileri delip geçerken titrek bir nefes alarak yutkunuyorum.

"Bu yüzden yalan söyledim. Tanık kürsüsüne çıktım ve *yalan söyledim*. Onlara Seamus'un beni esir tuttuğu sırada işlediği cinayetler hakkında bana övündüğünü söyledim. Cillian bana davayla ilgili pek çok detayın provasını yapmıştı ve ben de tanık kürsüsünde hepsini tekrarladım."

Ares'in yüzü öfkeyle kararır.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor. "Sen daha *çocuktun*, Neve," diye tersledi. "Amcanın seni o duruma sokmaya *hiç hakkı* yoktu-"

"Yine yapardım," diye tıslıyorum, sesim soğuk. "Yine yapardım, yine yapardım, yine yapardım. Bana milyonlarca kez sorsanız, her seferinde aynı şeyi yaparım." Dudaklarım bir çizgi çiziyor. "Yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Bu konuda değil. Benim yalanlarım bir canavarı ait olduğu deliğe soktu."

Tek sorun, bunu biliyor olması.

"İşte *bu* yüzden özellikle benden bahsetti. Çünkü ne yaptığımı biliyor. Ben olmasaydım yürüyüp gideceğini biliyor."

Ares aniden beni içine çekip güçlü kollarıyla sarınca nefesim kesiliyor. Bir an için gerildim. Ama sonra, yavaşça, titremelerimi ve gözyaşlarımı ne kadar zor tuttuğumu fark ediyorum. Ve onun kucağına sarılana kadar bırakabileceğimi fark etmiyorum.

Onunla güvende olduğumu.

Şeytanlarımı ve karanlığımı ondan saklamak zorunda olmadığımı.

Yüzümü göğsüne bastırdığımda sıcak gözyaşları yoğun ve hızlı bir şekilde geliyor. Ares beni öylece t u t u y o r , bana sıkıca sarılırken saçlarımı okşuyor.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diye kulağıma sessizce homurdanıyor. "*Asla.*"

Ona doğru titriyorum, gözyaşlarımı geri çekiyorum.

"Bu senin ve ailenin kabul ettiğinden çok daha fazlası, Ares. Bu tamamen bir iş hamlesiydi ve şu anda en akıllıca oyun, ailenizin benimkiyle bağlarını koparması ve herhangi bir sonuç ortaya çıkmadan önce onları çabucak koparmasıdır.

."

"Sen benim *karımsın.*"

Sertleşiyorum, göğsünden uzaklaşırken titriyorum. Gözlerimi onunkilere dikiyorum, gözlerindeki yoğun ve sert bakış karşısında kaşlarım çatılıyor.

"Ne?"

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, Neve," diye mırıldanıyor, eli yüzümü avuçlamak için yükseliyor. "Çünkü sen benim *karımsın.* İş için değil. Ve sadece geçici olarak da değil."

Beni kendine çekerken

titriyorum. "Ömür boyu."

Dudakları şiddetle ve vahşice dudaklarıma çarpıp beni eritirken ve
ciğerlerimdeki havayı emerken nefesim kesiliyor.

"Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

ARES

"AKLINI MI KAÇIRDIN SEN?!"

Kapıda Dimitra'yı görmek için döndüğümde Callie bana "şimdi bunun içindesin" bakışı atıyor.

"Ya-ya-"

"Bana 'Ya-ya' deme," diye çıkışıyor ve oturma odasında kız kardeşimle satranç oynadığım yere doğru yürüyor.

Büyükanneme şaşkın bir bakış attım. O da bana ters ters bakıyor.

"Eee?"

"Ya-ya, ne söylemem gerektiğinden emin değilim çünkü ne konuştuğumuzdan emin değilim-"

"SoHo Planlama ve Geliştirme Derneği'nin yönetim kurulunda yer aldığımı biliyorsunuz, değil mi?"

Biliyorum. Tıpkı onun bir düzine başka planlama, imar, şehir geliştirme ve yardım kurulunda yer aldığını bildiğim gibi. Birincisi, dışarı çıkmak için bir bahane olarak bundan hoşlanıyor. İkincisi, daha iyi bir New York inşa etmeye yardımcı olmakla gerçekten ilgileniyor,

özellikle de göçmenler için. Ve en az üçüncüsü, bu kurullar üzerindeki etkisi Drakos ailesine *çok* para kazandırıyor.

"Evet, eminim biliyordur." Acımasızca gülümsüyor. "Peki, Drakos'a ait inşaat şirketlerinin Canal Street kulelerinin yeniden inşasını üstlenmesi için *çok* kârlı bir anlaşma yaptığım aynı yönetim kurulunda *başka* kimlerin *olduğunu* biliyor muydunuz?"

"Hayır, Ya-ya, bilmiyorum. Peki neden

söylemiyorsun-" "Meclis üyesi. Greg. Leery."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Dimitra bana daha da sert

bakıyor. "Eee?!"

Ayağa kalkarken masum görünmeye çalışıyorum.

"Peki, ne?" "Sakın bana 'kim, ben' numarası

yapmaya kalkma."

"Greg Leery de kim?" Callie arkamdan mırıldanıyor. "Hiç

kimse."

"Sevgili kardeşinizin hastaneye yatırdığı bir belediye görevlisi!" Dimitra benimle aynı anda tükürdü.

Callie yüzünü buruşturdu. "Bir belediye meclisi üyesini hastaneye mi yatırdın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Onu hastaneye ben yatırmadım. En iyi ihtimalle burnunu kırdım. Ama madem bu konuda çene çalmaya karar verdi, ben de onu hastaneye *yatıracağım*."

"Oh, orada, tamam," diye tersliyor Dimitra. "Kırık burun, eğri septum ve yarı yırtılmış bir sinüs."

En azından kendinden geçmiş kızların istilacı fotoğraflarını çekmeyi seven meclis üyesinin testislerinin hala vücuduna bağlı olduğunu söyleme dürtüsüne direniyorum.

"Ve hiç ağzını açmadı. Kelimenin tam anlamıyla. Kaza geçirdiğini duyduğumda onu görmeye gittim ve içeri girdiğimde adam neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ne sorarsam sorayım konuşmak için ağzını açmadı."

Acımasız bir gülümsemeyi ısııyorum.

"Ben aptal değilim, Ares," diye mırıldanıyor. "Bir ve bir'i toplayıp iki elde edebilirim. O yüzden tekrar soruyorum," diyor büyükannem, boncuk gibi bakışlarıyla beni sabitleyerek. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Bir duraklama oluyor. "Hiçbir şey," diye homurdandım sonunda. "Kendim için söyleyecek hiçbir şeyim yok ve buna bir özür de dahil. Üzgünüm, üzgün değilim."

"*Ares!*" diye inliyor. "Artık bu ailenin reisi sensin! Şehir yetkililerinin ofislerine girip suratlarına yumruk atarken görülemezsın!"

"Bunu düzenli bir olay haline getirmeyi planlamıyorum," diye karşılık veriyorum. "Neve ile ilgili tek seferlik kişisel bir işti-"

"*Benimle* ilgisi olup olmadığı umurumda değil! Ares, bu şekilde davranamazsın! Artık kral sensin! Ve bu aile Spartalıların soyundan geliyor!"

İ ektim. "Ya-ya-"

"Drakos *ejderha* demek, eğer ana dilinizi unuttuysanız."

"Unutmadım-"

"Biz Ejderha Evi'yiz, Ares, ve sen-"

Callie arkamdan kıs kıs gülüyor. Ben de kendime rağmen sırtıtmaya başlıyorum. Dimitra ikimize de ters ters bakıyor.

"Bu kadar eğlenceli olan tam olarak nedir, sorabilir miyim?"

Callie kıkırdıyor. "Yok bir şey, Ya-ya. Sadece bir televizyon programı var-" "Ben televizyon izlemem."

"Bu iyi bir şey ama *Ejderha Evi* dediğinizde insanlar böyle düşünecek-"

Dimitra bana dönmeden önce onu bir bakışla susturuyor.

"Sen kralsın, Ares. Ve artık bu tacı giydiğine göre, küçük kişisel meselelerin üzerine çıkmalısın."

Öfkem alevleniyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Ya-ya-

"

"Neve'in o adamla olan kavgasını duyduğuma üzüldüm. Ama o önemli bir iş ortağı-"

"*Ve o benim KARIM!*"

Kükrerim. Oda sessizleşiyor

ve hareketsizleşiyor.

"O benim *karım*," diye devam ediyorum. "Ve taç ya da değil, krallık ya da değil, onu, onun güvenliğini ve refahını her *zaman* ilk sıraya koyacağım. *Her zaman*. Ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa..." Dudaklarım inceldi. "O zaman çok kötü. Çünkü bu ailenin reisi benim, Ya-ya. Sen değil."

Bir iğne düşse duyabilirdiniz. Dimitra sert bakışlarımı tutuyor, saniyeler geçtikçe bana ters ters bakıyor.

Sonra yavaşça dudakları kıvrılıp sırtıyor.

Bekle, ne?

İşildiıyor, bana doğru ilerliyor ve aniden bana sarılıyor. Sonra geri çekiliyor, uzanıyor ve yanağımı okşuyor.

"Aferin oğlum. Ben de kendine yalan söylemeyi ne zaman bırakacağını merak ediyordum." Göz kırptıyor, dönüyor ve kapıya yöneliyor.

"Oh, ama Ares?" Geri dönüyor, kaşları çatılıyor. "Ezio Adamos ile aranızdaki meseleyi bir an önce halletmek isteyeceksiniz. Bugün Meclis Üyesi Leery ile Seaport'taki çok kullanımlı geliştirme için sözleşme imzalaması gerekiyordu. Sanırım bu konuda oldukça sıkı çalışıyor." Gülümsüyor. "İkinizle de yemekte görüşürüz."

Kapı arkasından kapanıyor.

"Duuuude..."

Döndüğümde kız kardeşimin şakağına vururken bana sırttığını görüyorum. "Az önce Ya-ya-landın, hem de *çok* sert."

Akşam yemeğinden önce Deimos ile hızlı bir video görüşmesi yapıyorum. Londra'da saat geç oluyor ama kardeşim her zaman biraz gece kuşu olmuştur.

Ayrıca Hades ve Kratos'tan sonra üçüncü en genç kardeş olmasına rağmen isteyebileceğim en etkili ikinci komutan. Ama Hades, *Hades işte*. Kratos'un da liderliğe ne ilgisi ne de sabrı var. Deimos düzeni sağlama yeteneğıyle doğru.

Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse, göletin diğer tarafında işlerin bu kadar

yolunda gitmesinin nedeninin en azından yarısının benim

Kardeşimin insanların ödünü koparmak gibi bir huyu var.

Dehşet ve terör tanrısı olan adaşına göre biraz fazla yaşadığı öne sürölmüştür. Ben de aynı fikirdeyim.

Telefon görüşmesinden sonra Dimitra'nın bu akşam açık havada yemek yemeye karar verdiğı bahçeye çıkıyorum. Neve, kız kardeşi, eniştesi, Castle, Owen Foley ve bizim taraftan birkaç kişi daha orada. Bu ortak aile yemeğı Dimitra'nın herkesi bir araya getirmek için düzenli olarak Pazar günleri yapmaya karar verdiğı bir şey. Gözlerim küçük kalabalığı tarıyor. Nabzım daha hızlı atıyor ve hevesle Neve'i ararken yüzümdeki sırıtışı gizleyemiyorum.

"Seninle *denedim*!"

Kaşlarımı çatıyorum ve çitlerden birinin diğerk tarafından Ezio'nun sesini duyunca hızla dönüyorum.

"Ama bu!? Bu çok uzak!"

"Benimle konuşurken sesinizi alçaltmanız gerekiyor, Bay Adamos."

Karımın sesindeki otoriter tınıya sırıtıyorum.

"Öyle mi, şimdi mi?!" Ezio karşılık verir.

"Biliyorsun," diyor Neve. "Aslında, çeneni tamamen kapalı tutman en iyisi olabilir."

Daha da geniş sırıtıyorum.

Ezio soğuk bir şekilde güler. "Bunu senin söylemeni komik

buluyorum." "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü anladığım kadarıyla, kocanın Leery'ye mağara adamı gibi davranmasının tek nedeni senin çeneni kapalı tutamaman.

Beş yıl önce meclis üyesi için. O *ya da* arkadaşı."

Çitin etrafından dolanırken yüzüm bir öfke maskesine dönüşüyor.

"Bay Adamos-"

Ezio, Neve'in ayaklarına tükürürken benim geldiğimi

görmüyor. "Hayır. Seninle olduğun gibi konuşacağım-"

Ezio çığlık atarken onu ayak bileklerinden tutup binanın kenarından yukarı kaldırıyorum ve Central Park South'un kırk kat yukarısında baş aşağı *sallanmasına* izin veriyorum.

"*Bana tek bir neden söyle,*" diye hırladım. "Bırakmamak için tek bir neden!"

"Ares!" Ezio çığlık atıyor, dehşet içinde bana bakarken gözleri kocaman açılmış. "Lütfen! Lütfen! *Lütfen!* Merhamet edin! Tarihimizi düşün!"

Alkol kokusunu buradan alabiliyorum. Ama sarhoş olması umurumda değil. Oğlu için hâlâ yas tutuyor ve kızgınsa da umurumda değil.

Az önce Neve'le konuşma şeklini çok önemsiyorum. "Ares!!"

diye feryat ediyor. "*Lütfen!!*"

"Ares!" Kratos beni sarsıyor, kollarımı geri çekmeye, Ezio'yu uçurumun kenarından geri çekmeye çalışıyor. Ama tüm gücüne rağmen, hayatı tam anlamıyla ellerimde olan adama ölümle bakarken bir uçurum kadar hareketsizim.

"Ares!" Kratos bana kükrüyor. "Bu lanet şeyi iyice düşün! Aşağıda trafiğin en yoğun olduğu saatteyiz! Onu üç bin tanığın önünde mi bırakacaksın?!"

Lütfen. Şu anda içimde kükreyen öfkeyle, bunu bir adamın önünde yapacağım.

milyon tanık var.

"Ares."

Görüşümde dönüp duran kırmızı miyazmanın içinden göz kırparak gerçekliğe dönüyorum ve onun yumuşak sesine dönüyorum. Gözlerim Neve'inkilerle kilitlenince berraklaşıyor.

"Bunu yapma," diyor nazikçe, bir elini sıkılı koluma koyarak. "Benim için değil. Lütfen."

Öldürücü kırmızı sis dağılıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra dönüp Ezio'ya bakıyorum. Hırlayarak onu tekrar ayağa kaldırıyorum ve ayaklarımın dibinde yere itiyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, belli ki sarhoş olduğu kadar ikinci kez hayata döndüğü için de rahatlamış.

"Teşekkür ederim!" Bacağımı tutarak ağlıyor. "Teşekkür ederim,

Ares-" "Git. İşin bitti."

Bana göz kırpıyor.

"Şu andan itibaren, yeni bir emre kadar, ki bu emrin asla gelmeyeceğine dair size söz verebilirim, Adamos ailesi tüm Drakos işlerinden men edilmiş ve yasaklanmıştır."

Ezio'nun yüzünde ne kadar renk kaldıysa tamamen akar.

Evet, ne kadar sarhoş olursa olsun, söylediklerimin ciddiyetini anlıyor. Onu ölüme mahkum etmiyorum, etmeliyim de. Ve Adamos ailesine savaş ilan etmiyorum. Ama aforoz bizim dünyamızda kimsenin hafife aldığı bir şey değildir. Şu andan itibaren, Adamos ailesi fiilen bir vasal devlettir. Drakos ailesine aidatlarını ödeyecekler, ancak herhangi bir karar alma sürecine, konseylere veya bunların hiçbirine dahil olmayacaklar.

Bu, bağlılığınız kopmadan ve aileleriniz düşman olmadan önce merdivenin en alt basamağıdır.

Siktir git ve öl, Ezio.

Karşı bile koymuyor. Yarısı, muhtemelen sokakta sallandırıldığı için hâlâ altına sığıyor olmasındandır. Yarısı da korkmuş, sarhoş ve duygusal olarak çökmüş olsa bile, şu anda asılı kaldığı ipin ne kadar ince olduğunu anladığı için.

"Eğer bir daha karımla bu şekilde konuşursan, bir dahaki sefere o kaldırımı öpmeni sağlamaktan beni alıkoyacak ne yeryüzünde ne de cennette hiçbir güç yoktur. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Ezio tamamen çöküyor, hıçkırarak ağlıyor ve başını sallayıp tekrar tekrar özür dilerken gevezelik ediyor. Kratos'a dönüyorum.

"Bu bok lekesini buradan götürün."

Başını sallayarak, sürünen ve ağlayan adamı tuttuğu gibi çekip götürüyor. "Oh, ve Kratos?"

Bana bakıyor. Gözlerimi Neve'inkilerle aynı hizaya getirmek için dönüyorum.

Yüzü kızarmış. Gözleri vahşi ve öfkeli. Ve tanrılardan gelen ateş aramızda çatırdıyor.

"Lütfen Ya-ya'ya ne yazık ki bu akşam yemeğe kalamayacağımızı söyleyin."

NEVE

Yıldırım düşmeden hemen önce bir his vardır. Atmosfer kalınlaşır ve yüklü hissedilir. Ensenizdeki tüyler diken diken olur ve neredeyse havadaki enerjinin tadını alabilirsiniz.

Ares ve ben Drakos'un malikânesinin çatısından asansöre binerken damarlarımda kükreyen ve elektriklenmiş tenimde yarışan his *bu*. Kıpırdamadan duruyoruz, katlar geçip giderken dümdüz önümüze bakıyoruz. Birbirimize dokunmuyoruz bile ama rüzgârlı bir arazide kopmak üzere olan bir fırtına gibi oradayız. Kayalık kıyıya çarpmak üzere olan bir tsunami gibi.

Bir noktada, elinin kenarı benimkine değiyor.

Küçücük bir dokunuşla neredeyse inleyecektim. Her şey *bu* kadar yüklü. Ya şu anda gerçekten elimi tutsaydı, ya da Tanrı yardımcım olsun, beni öpseydi?

Pantolonunu yırtar, kendimi onun sikine bıraktırdım ve daha lobiye varmadan boşalmış olurdum.

Ama bana dokunmuyor, başka bir şey yapmıyor. Muhtemelen daha iyi bildiği için. El fırçalamasından beş saniye sonra kapılar kayarak açılıyor ve lobiye adım atıyoruz.

Elimi tuttuğunda gerçekten de nefesimin altında inliyorum. Beni lobiden geçirip sokağa çıkardığında ve bekleyen şehir arabasının arkasına götürdüğünde. Ares uzanıp parmağını şoförle aramızdaki gizlilik perdesini kapatan düğmeye sıkıştırdığında şoför hâlâ yolcu kapısını kapatıyor.

O lanet şeyin yavaş yavaş yükselişini izlerken zaman durdu. Vücudumdaki her sinir harekete geçti. Beynimdeki her nöron dokunulmak için çığlık atıyor. Alınmak için. *Becerilmek* için.

Bölme kilitlenirken yumuşak bir şekilde tıklar. Ve aniden, her şey tam hızına geri dönüyor. Tek bir hareketle, ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, Ares bana doğru dönüyor, yüzümü tutuyor ve ağzını dudaklarıma yapıştırıyor. Dudaklarıma hırlayıp onları yutarken inliyorum, titriyorum ve sarsılıyorum. Beni koltuğa doğru itiyor ve ben hala elbisemin arkasındaki fermuarla uğraşırken yere düşüyor, elbiseyi belime kadar itiyor ve parmaklarını külotumun içine sokuyor.

"*Ares...*"

Kaygan danteli bacaklarımdan aşağı çekip, dizlerimi geriye doğru itip ayırmadan önce sinirli bir hırıltıyla fırlatıp atıyor. Dişlerinin iç uyluğumu sıyırdığını hissettiğimde titreyerek inliyorum. Etime bir ısırık atıyor ve aynı anda hem inleyip hem de inletiyor beni. Dişlerinin acısı zihnime tam olarak kaydedilirken, ağzı bacaklarımin arasına giriyor.

Dili dudaklarımda geziniyor ve zevk içimde patlarken haykırıyorum.

"*Siktir... Ares...*"

İçime doğru hırlıyor, ben zevkle inerken dili içime giriyor. Dilinin derinliği karşısında gözlerim doluyor: Sanki diliyle beni beceriyor.

Vücudum kıvrılıyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Sonra dili klitorisime doğru ilerliyor ve dudakları ağrıyan tomurcuğun etrafını sardığında inliyorum.

Beni acımasızca yutuyor, dilini zonklayan düğmemin üzerinde döndürüyor. Çılgınca inliyorum, kalçalarım onun altında sallanıyor ve dönüyor, daha fazlası için açgözlülükle ağzına doğru bastırıyorum. Homurdanarak dizlerimi daha da geriye itiyor. Ve aniden, avuç içi kıcıma sertçe çarptığında inliyorum.

Dilini amımın dudaklarında aşağı yukarı gezdirip klitorisimin etrafında döndürürken, bir yanağıma, sonra diğer yanağıma şaplak atarken dudaklarımdan inilti ve daha fazlası için çığlıklar dökülüyor. Avucunun keskin, parlak acısı, klitorisimin etrafını saran dudaklarının baş döndürücü, boğucu zevkiyle karıştığında, dokunuşunun altında çaresizce inerken ecstasy içinde boğuluyorum.

Ares iki parmağını kaygan dudaklarımda üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça içime, gidebildikleri yere kadar sokuyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim zevkle geri dönüyor.

"Bu açgözlü küçük amcığın parmaklarımı çok sıkı sıkıydığını hissedebiliyorum," diyerek kalçamı törpülüyor, tenimi tekrar ısıtıyor ve nefesimi kesiyor.

Üçüncü bir parmağın içime girdiğini hissettiğimde gözlerim büyüyor ve bedenim zevkle titriyor.

"İşte bu, sık," diye inliyor üçünü de içime kısırdırken. "Ve bu küçük amcığı koltukların üzerine damlatan benim sikim olduğunda ne kadar dolu hissedeceğini düşün."

Parmakları içime girip çıkıyor, beni limitimmiş gibi hissettirecek kadar dolduruyor. Ta ki söylediği şeyi düşünene kadar.

O haklı. Onun aleti çok çok daha büyük, ve onu batırma düşüncesi şu anda altımdaki koltuğu tırmalıyorum.

Ağız klitorisimin üzerinde geziniyor, parmaklarıyla beni sikerken dili klitorisimin etrafında dönüyor. Dalga daha sıcak ve daha büyük büyür ve benimkini şaplakladığında

Dilini klitorisimin üzerinde dolaştırırken, kırılıyorum.

Orgazm içimde patlarken kolumun kıvrımına doğru çığlık atıyorum. Kalçalarım yükseliyor ve spazm dalgaları halinde ağzına ve parmaklarına sürtünüyor, tüm vücudum bükülüyor ve sonra koltuğa çöküyor.

Beni çevirip koltuğun üzerine yatırmadan ve arkama geçmeden önce nefes alacak zamanım bile olmamıştı. Elbisemin üst kısmını aşağı çekip göğüslerimi serbest bıraktıktan sonra etek ucunu belime kadar iterken çaresizce inliyorum. Kemerinin ve fermuarının öfkeli şingirtisini duyuyorum. Sonra aniden, sikinin sıcak, kalın, şişmiş başını dudaklarımın arasında hissederken inliyorum.

Eliyle saçlarımdan bir tutam tutuyor ve dudaklarını kulağıma değdirmek için üzerime eğilirken saçlarımı kafa derime doğru büküyor.

"Şimdi, o siki istediğin gibi sik."

Gözlerim geri yuvarlanıyor, nefesim kesiliyor. Sonra kalçalarımı geriye doğru sallıyorum ve sıırıslıklam olmuş amımın onun her bir santimini yuttuğunu hissediyorum.

Çığlık dudaklarımdan yuvarlanıyor ve onu durdurmak ya da susturmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ares inliyor, eli saçlarımda tekrar sıkılaşımadan önce içime doğru sürtünüyor. Başımı yukarı çekip sırtımı kamburlaştırıyor ve dışarı kayarak tekrar içime giriyor.

İkimiz birlikte hareket etmeye başladığımızda, ben kıcımı onun güzel sikine doğru sürerken ve Ares içime sertçe, tekrar tekrar girerken zevkle tıslarken, zevk çığlıklarım ve inlemelerim şehir arabasının arka koltuğunu dolduruyor. Diğer eli yukarı doğru hareket ediyor ve parmaklarını dudaklarımda hissettiğimde, onları açgözlülükle emmek için hevesle ağzımı açıyorum.

Anında, beni siktiği parmakların aynısı olduğunu fark ediyorum. Ve onların üzerinde kendimi tatmak o kadar pis ve ateşli ki, neredeyse orada boşalıyorum.

Şişmiş siki tekrar tekrar içime girerken inliyorum, mırıldanıyorum ve parmaklarını öfkeyle emiyorum. Sikinin amıma girerken çıkardığı korkunç, ıslak sesler ve kıcıımı tokatlayan karın kaslarının çıkardığı pis sesler arka koltuğu dolduruyor.

Eli ağzımdan ayrılıyor, iki bileğimi birden kavlıyor ve yanağımı koltuğa bastırıyor. Ares kollarımı arkamdan çekerken inliyorum, bir eliyle bileklerimi sırtımın alt kısmına sabitlerken diğer eliyle saçlarımı tutmaya devam ediyor.

Pozisyonlar tamamen baskın, kontrol edici ve sahiplenici. Ve *çok iyi.*

Zevk, ağzımdan koltuk minderine doğru boğuluyor. Kendimi tamamen sahiplenilmiş hissediyorum. Ve bu mutlak kontrolsüzlük vücudumu kıvrandırıyor, dalgalandırıyor, kıvranıyor ve patlayıcı bir salıvermeye doğru titretiyor.

"Küçük tatlı amcığın koca sikimi öyle bir sağıyor ki, Neve," diye inliyor Ares. "Açgözlü küçük bir kız gibi taşaklarımdaki her damla spermi sıkmaya çalışıyorum."

Zevkimi koltuğa haykırmak için başımı çeviriyorum, bomba içimde patlamaya hazır bir şekilde sallanmaya ve gürlemeye başladığında sırtım kamburlaşıyor.

"İstedğin bu mu, açgözlü kız? Sikimin küçük amını dölle doldurmasını mı istiyorsun? *Kim olduğunu* unutmamak için galonlarca dölün kalçalarından aşağı damlamasını mı istiyorsun?"

Coşku içimde gürliyor ve yüzüm vücudumdan acımasızca çektiği zevkin ağırlığı altında çökerken görüşüm bembeyaz oluyor.

Ares içime giriyor, elleri saçlarımda dolaşıyor ve ben kaskatı kesilirken kollarımı arkamda sabitliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tam sınırdayım.

"Benim için gel, Neve. İyi bir sürtük kocasının şişko siki için nasıl gelirmiş göster bana."

Vay canına. Lanet olsun. *Tanrım.*

Uçurumun kenarına geldiğimde dünyam patlıyor. Orgazm içime işliyor, koltuğa doğru kasılırken ve çığlık atarken kaslarımı büküyor ve çarpıtıyor. Ares inliyor, siki daha da sertleşip büyürken derinlere dalıyor ve aniden benimle birlikte boşalıyor. Sıcak döllerinin kalın ipler halinde içime dökülme hissi, bir başka doruk noktası içimden geçerken beni titretiyor, ta ki aniden gevşeyip tükenene kadar.

Ve her şey kararır.

"NEVE."

"Neve."

"NEVE!"

Eliyle yüzümü kavradığında sarsılarak nefes alıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, etrafıma bakarken kaşlarım çatılıyor. Hâlâ arabanın içindeyiz. Ama artık koltuğun üzerine eğilmiyorum. Kucağında top gibi kıvrılmışım, ceketini de üzerimde.

Gözlerimi kaldırıyorum ve Ares'in endişeli yüzünün benimkilere baktığını görünce kızarıyorum.

"Merhaba," diye geveliyorum, sarhoş

gibi kıkırdayarak. Kaşları çatıldı ve

bir tanesi kalktı.

"Ödümü kopardın, Neve. Nöbet geçiriyorsun sandım."

"*Hayır*," diyorum tembelce.

Tamamen özgür hissediyorum. Tamamen bağısız. Günahkarca rahatlamış. Ve hayatımın en büyük, en patlayıcı orgazmını yaşadığımdan oldukça eminim.

Ayrıca çok sert geldiğim için geçici olarak bayıldığımdan *da* eminim.

"Nöbet değil," diye kafam iyiymiş gibi kıkırdıyorum, parmağımı dudaklarına bastırmak için uzanırken dudağımı ısırıyorum. "Ama... ben... o..." Ona orantısız bir şekilde sırtıyorum. "*Vay canına*."

Ares'in dudakları şimdiye kadar bir insanda gördüğüm en kendini beğenmiş ifadeyle kıvrılıyor. "Aklına girmesine izin verme," diye kıkırdıyorum.

"Çok geç."

Eğiliyor ve beni derinden öperken yüzünü kavrayarak yumuşakça inliyorum. Dilim onunkiyle dans ediyor, bedenim titriyor ve ona daha da yakın olmak için can atıyor. Sonra birden bir şey fark ediyorum.

Araba hareket etmiyor.

Kaşlarımı çatarak geri çekiliyor ve renkli camlardan içeri bakıyorum.

Binamızın önüne park ettik. Gözlerim onunkilere kayınca şiddetle kızardım.

"Tam olarak ne kadar zamandır buradayız?"

"Uzun sürmez." Bana sırtıyor. "Seni o kadar sert becerdim ki bayıldın."

Gözlerimi deviriyorum, derinden kızarıyorum.

"Muhtemelen içeri girmeliyiz."

"Katılıyorum," diye homurdanıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Ama bu arabadan ayrılmak için acele ettiğimden değil."

Sırıtiyorum. "Neden o zaman?"

"Çünkü seni tekrar becereceğim ve becerdiğimde, yatağımızda sırt üstü yatmanı, bacaklarını omuzlarıma atmanı istiyorum."

Oh.

Onu yavaşça öperken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Geri çekildiğimde, ikimiz de arabadan inip gülerek koşarak binaya girmeden önce hızla giyiniyoruz. Ares beni asansörün duvarına çarpıp yükselmeye başladığında beni derinden öptüğünde nefesim kesiliyor.

Eli yılan gibi elbisemin altından külotuma girdiğinde inliyorum.

"Döllerimin amından damladığını hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor kulağıma.

Beni tekrar parmaklamaya başladığında ona tutunarak inliyorum, başparmağıyla klitorisimi ovuyor.

"Hepsini içeri itmek için sikimi kullanmaktan zevk alacağım."

Onu tuttum ve hararetle öptüm. Asansör kapısı açıldı ve çatı katına çıktık. Ama sonra, asansör tekrar çaldı. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Bekle. O benim telefonum," diye

homurdanıyor. Yine bir şey çalıyor.

"Ve bu da benim."

Birbirimizden ayrılıyoruz, o pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor, ben de çantamdan benimkini çıkarıyorum. Görünüşe göre arka koltukta akıllara durgunluk veren bir seks yapmanın her şeyi unutturan bir yolu var.

Gözlerim şişti.

Kahretsin, telefonum Eilish'ten, Cillian'dan, Castle'dan gelen bildirimlerle patlıyor.

"Neve."

"Lanet olsun," diye kaşlarımı çatıyorum. "Bütün bu mesajlar da ne-" "*Neve.*"

"Ve e-postalar-"

"NEVE."

Sesindeki soğukluk beni ürkütüyor ve dikkatimi yukarı çekiyor. Yüzündeki sert ve vahşi ifadeyi gördüğümde anında tüylerim diken diken oluyor.

"Ne oluyor-"

"Seamus O'Conor az önce Floransa Hapishanesi'nden kaçtı." Ve dünya etrafımda bulanıklaşıyor.

NEVE

ÜÇ HAFTA.

Üç haftayı tamamen tecrit altında geçirdik. Tüm Kildare'ler, tabii ki, ama Drakos ailesi de. Ares ve ben çatı katında saklanıyoruz. Yiyecek ve ihtiyacımız olan diğer her şey bize getiriliyor. Lobideki, her girişin etrafındaki ve binanın rastgele katlarında devriye gezen muhafız varlığı üç katına çıkıyor.

Bu durum, diğer birimlerdeki son derece varlıklı diğer sakinlerle de sorun haline gelir ve öyle bir noktaya gelir ki, "mülkteki suç varlığı ve sürekli tehlike tehdidini" tartışmak üzere bir toplantı düzenlenir.

Sonunda Ares, bu konuda kıyameti koparan sakinlerin konutlarını *satın alarak bu sorunu çözer*.

Asıl kötü yanı -ki bu çok büyük bir olumsuzluk- herkesten bu kadar uzun süre uzak kalmanın berbat olması. Ben Eilish'i ziyaret edemiyorum, o da beni ziyaret edemiyor. Aynı şey Callie için de geçerli ve o da Eilish ve benimle çok yakınlaştı.

Ama Cellat yeniden yakalanana kadar böyle olması gerektiğini biliyorum.

İki hafta önce, bilinçli bir kararla haberleri izlemeyi ya da okumayı bıraktım. Artık çok fazla gelmeye başlamıştı: neredeyse her haber ya Seamus'un

Şiddet geçmişi ya da hapishanede geçirdiği süre, ya da canlı yayında beni tehdit etmesi. Bunlar olmasa bile, genellikle eski emniyet mensupları olan çeşitli "uzmanlar" nerede olabileceğine dair spekülasyonlar yapıyordu.

Ya da daha da kötüsü ve rahatsız edici olanı, televizyonda yaptığı tehdidi gerçekleştirmeye çalışmasının ne kadar süreceğidir.

Neyse ki basın beni neden öldürmek istediğini bilmiyor. Babamın FBI ile yaptığı anlaşmayı bilmiyorlar. Ya da dokuz yaşımdayken kaçırıldığımı. Ya da Seamus'un tabutuna son çiviye çakan tanıklığımı.

Bunların hepsi on beş yıl önce mühürlendi.

Dolayısıyla çoğu haber kaynağı Seamus'un sadece deli ve mantıksız olduğu sonucuna vardı. Ancak yine de haberlerden uzak durmak zihinsel ve duygusal durumum için önemli.

Aslında tüm bu durumun bir de iyi tarafı var: *Savaş tanrısı kocamla üç hafta boyunca tamamen kilitli kaldım.*

Aynı zamanda seks tanrısı olan, vücudumu bir keman virtüözü gibi çalan ve beni insan vücudunun fiziksel olarak yapabileceğinin farkında olduğumdan daha sert ve patlayıcı bir şekilde boşaltan kişi.

Yani, uh, evet. O kısım iyi.

Bu kısım *gerçekten* iyi.

"Bacaklarını aç."

Bu bölümün ne kadar iyi olduğunu söylemiş miydim?

Yatağımızın ortasında yatıyorum, gözlerim bağlı, çırılçıplak, kığımın altındaki yastık yüzünden kendimi daha da açıkta hissettiğim için yüzümden ateş fişkırıyor, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

Şimdi de bacaklarımı açmamı mı istiyor? *Ateşli. Gibi. Günah.*

Tereddüt ettiğimde, elinin iç uyluğuma hafifçe vurduğunu hissettiğimde aniden nefesim kesiliyor. Sert bir tokat değil ama beni titretip inletecek kadar güçlü.

Ben de onun dediğini yapıyorum.

Ares'in parmak uçlarını tenimde gezdirerek bir bacağımdan aşağı indiğini hissediyorum, ta ki iri eli ayak bileklerimden birini sarana kadar. Etrafına ipeksi bir şey doluyor ve onu sıkıca çektiğini hissettiğimde ürperiyorum.

"Ares-"

"Şşş."

O aynı bacağa doğru ilerlerken ben ateşle zonkluyorum. Ve tam parmak uçları bana dokunmasına milimetreler kala, bana dokunmasını umutsuzca istediğim yerde, onun yerine diğer bacağa geçiyorlar. Hayal kırıklığı içinde inliyorum, o diğer ayak bileğine doğru ilerlerken kalçalarım kıvranıyor. Onun etrafına daha fazla ipek dolayıp sıkıca çektiğinde, aniden sertleşiyorum.

"Bekle, sen *nesin-Ares...*"

Ağırlığının yatakta kaydığını hissettiğimde inliyorum ve parmak uçları bir göğsümü okşamak için kaburgalarımın yukarı doğru sürükleniyor. Dokunuşunu meme ucumun üzerinde dans ettiriyor, bir parmağını ağrıyan sert, soluk pembe meme ucunun etrafında döndürüyor.

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş dökülürken sırtım zevkle bükülüyor. Tam o sırada dokunuşu göğsümden ayrılıyor. Ellerini bir bileğime kadar takip ediyor ve onu kabaca başımın üstüne doğru itip etrafına üçüncü bir ip doladığında ürperiyorum.

İçimdeki sıcaklık zonkluyor. Beni bağıyor.

Bir mikrosaniye için neredeyse ılık atacaktım. Vücutum gerilirken ve zihnim geçmişimdeki kabusları tekrarlarırken bir anlık saf panik yaşıyorum.

Başka birinin beni bağlamasını, ama beni kızdırmak için değil. Ares'in yaptığı gibi bana zevk vermek için değil.

Beni kesmek için. Kanımı

akıtmak için. Beni öldürmek

için.

"Kötü."

Vücutum gerilirken kaşlarım

çatılıyor. "Ne?"

"*Kötü.*" Dokunuşu diğer bileğime doğru ilerlerken kelimeyi kulağıma doğru alçak sesle mırıldanıyor. "Bu senin güvenli kelimen. Şu anda ne düşündüğünü biliyorum Neve," diye mırıldanıyor sessizce. "Aklının nereye gittiğini biliyorum. Ama sen benim kim olduğumu *biliyorsun*. Nerede olduğunu biliyorsun. Ve biliyorsun ki bu o zaman değil ve ben de o değilim."

Yutkunuyorum ve kalbimin hızının kesilmesine izin veriyorum. Sessizce başımı sallıyorum.

"Bunu seni o yere geri göndermek için yapmıyorum, Neve. Bunu seni oradan kurtarmak için yapıyorum."

Dördüncü ipek parçası bileğime dolanıyor, sıkıca çekiyor. Ve hayatımda ikinci kez tamamen çaresiz, bağlı ve bir adamın merhametine kalmış durumdayım.

Ama tam da bunu düşündüğüm ve dehşetin geri geleceğini tahmin ettiğim anda... gelmiyor. Çünkü o haklı: bu o zaman ya da yer değil. Ve o benim çocukluğumdaki canavar değil.

Baraka gibi değil, ev gibi hissettiren bir yerdeyim. Bağlar şehvetli ipek, sert

ip değil. Tenime dokunuş bir aşığın nazik dokunuşu.

okşamak, bir canavarın bilenmiş bıçağı değil.

Bunun beni korkutması *gerektiğini* düşünsem de korkutmuyor. Hayır, şu anda damarlarımda kükreyen korku değil.

Saf, dizginlenemez bir şehvet.

Parmaklarını tenimde gezdirirken ürperiyorum, tekrar bir meme ucuna dokunduğunda inliyorum.

"Eğer bu çok fazla olursa-"

Eli karnımın üzerinde hafifçe gezinip aşağı doğru iterken "Değil," diye soluyorum. "Daha fazla."

"*Olursa*, yine de. Sadece kelimeyi söyle. *Kötü* dersen bu iş biter. Düğümler kesilir, gözbağı çıkar ve sana dokunmayı bırakırım."

"Bunu yapmanı asla istemiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce. "Neyi yapmamı?"

"Bana dokunmayı kes."

Dudaklarını aniden kulağımda hissettiğimde sarsılıyorum, inliyorum.

"*Güzel*. Çünkü ellerimi senden uzak tutmakta zorlanacağım."

Eli amımı avuçlamak için aşağı kaydığında inliyorum. Bir parmağı nemli ıslak dudaklarımdan yukarı doğru tembelce sürükleniyor, ben zevkle nefes alırken klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor.

Yatağın üzerindeki ağırlık tekrar kayıyor ve ellerinin kalçalarımda gezindiğini, ardından da nefesini hissettiğimde ateşle ürperiyorum.

"*Ares...*"

Ağız amıma karşı mırıldanıyor, dili bana karşı alıştırma yapıyor. Haykırıyorum, zevk içimi titretirken kalçalarım ağızına doğru yükseliyor. Dili klitorisimin etrafında yavaş, acı verici daireler çiziyor, ta ki bedenim utanmazca, şiddetle ağızına doğru eğilene kadar.

Alay etmeye devam ediyor, sıcak, yavaş bir dalga üzerimde dolaşıyor. Sonra dilini aşağıya doğru sürüklüyor, dilini içime sokmadan önce parmaklarıyla dudaklarımı aralıyor. Zevkle inliyorum, gözlerim gözbağının altından geriye doğru kayıyor.

"Evet..."

Homurdanıyor, dili kıvrımlarımın arasından yukarı doğru ilerlerken guruldama hissi içimde titreşiyor. Ares klitorisimi dudaklarının arasına alıyor, dilinin ucunu ağrıyan tomurcuğun etrafında döndürüyor, ta ki ben ona -yüksek sesle- beni boşaltması için yalvarana kadar.

Buna karşılık, sadece karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Oh, bundan daha çok yalvarman gerekecek, karıcığım."

Dili tekrar içime giriyor, bağlarım karşı zorlanırken ciyaklamama neden oluyor. Tekrar klitorisimi yalıyor, o anda boşalacağımdan emin olana kadar zevki daha da artırıyor. Tabii ki tam da bu sırada geri çekiliyor ve beni titreyen, inleyen, sızlanan bir karmaşa halinde bırakıyor.

"Lütfen!" İnliyorum.

Dişleri iç bacağıma ısırıyor ve ben haykırıyorum. Dili yavaşça içime girip çıkarken başparmağı klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor. Sonra aşağıya iniyor. Gözlerim gözbağının arkasında şişiyor, ağzım gevşiyor.

"Neredesin...ohmyfuckinggod..."

Dili göt deliğime değıyor ve kafamın içinde havai fişekler patlıyor. Ucu halkamın etrafında yavaşça dönüyor, vücudumdaki her sinire saf ateş ve şimşek gönderiyor. Ağzımdan insanlık dışı bir zevk çığılığı dökölüyor, bedenim kaskatı kesiliyor ve sonra en özel yerimi dillerken tamamen gevşiyor.

"Lanet olsun.. Ares..."

"Dilimi seviyorsun, değıl mi? Ne kadar da edepsiz bir kızsın."

Mutluluğun içinde erirken başımı sallayarak inliyorum. Başparmağı zonklayan klitorisimin etrafında yavaş ve kasıtlı daireler çizirken, dili de aynı deseni kıcımda izliyor. Yanaklarımı sıkıca kavırıyor, beni daha da açıyor ve diline daha derin erişim sağlıyor. Zevkle inliyorum, kalçalarım ağzına karşı olabildiğince bükölüyor.

"Aferin kızıma."

Bunu söylediğı anda neredeyse boşalıyordum. Vücuduma bu kadar kötü bir şey yaparken bana iyi bir kız demesinde inanılmaz derecede yanlış - neredeyse kafırce- bir şey var.

"Benim iyi kızım gelmek istiyor mu?" Ares homurdanıyor.

Zevkle sızlanıyorum, şiddetle başımı sallıyorum. Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, yuvarlanıyor ve diline karşı eğiliyor. Başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çiziyor ve iki parmağını amıma sokarken inliyorum.

"Lütfen!" Nefes nefese kaldım, kayboldum ve bir zevk seli içinde boğıldum.

Ares aniden geri çekiliyor, ağırlığının değıştiğini hissetmeden önce protesto için inlememe neden oluyor. Hareket ettiğini hissettiğimde ürperiyorum, sanki diz çökmüş gibi... başımın yanında mı? Başımın arkasında mı? İki yanımda...?

"O zaman uslu bir kız gibi ağzını açsan iyi edersin."

Tam o sırada sikinin kalın, şiş kafasının ıslak bir şekilde dudaklarımın arasından kaydığını hissediyorum ve yüzümün önünde diz çöktüğünü fark ediyorum. Hevesle -hayranlıkla- ağzımı açıyorum ve dudaklarımı onun sikinin etrafına sarıyorum.

Ares zevkle tıslıyor.

"Evet, aynen böyle," diye inliyor. "Ne kadar iyi bir kız. Ne *kadar* güzel, küçük bir sik emici."

O anda aklıma geldi ki, eğer bana böyle seslenen dünyadaki *herhangi bir* erkek olsaydı, onu ısıırırdım. Sertçe. Sonra güvenli kelimemi kullanır, ona bir çekiçle kendini becermesini söyler ve *giderdim*.

Ama Ares'le, yangına benzin dökmek gibi. Çünkü onunla her şey farklı. Bana iyi bir kız dediğinde, beni böyle övdüğünde, erimek istiyorum. Ya da saf coşku içinde patlamak. Ve şimdi fark ediyorum ki, işleri daha karanlık, daha kirli bir yöne ittiğinde, benim üzerimde de aynı güce sahip.

Belki daha da fazla. Az önce, bu sözlerle, bana dokunmadan dilini klitorisimin üzerinde gezdirmiş gibiydi. Farkına vardığımda derinden inledim. Dudaklarımın arasına sıkışmış sikinin kalın, şiş başını emerek ve dilimi etrafında döndürerek inliyorum. Ve daha da şişiyor ve inlediğinde, kelimelerle yaptığı övgüyle aynı hissi veriyor.

"*Tekrar söyle*," diye inliyorum sessizce, ağzımı bir an için ondan kaçırırken.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve vücuduma ürperti gönderiyor. Bana dokunduğunu hissediyorum.

-Parmaklarının klitorisimi yuvarlamak için kaygan dudaklarımdan yukarı doğru sürüklendiğini hissediyorum.

"Kukunu benim için bu kadar ıslak ve pis yapan şey bu mu?" Ares homurdanıyor. "Ne kadar güzel bir yarak emici olduğun söylenirken benim büyük

şısko sikin o muhteşem dudakları birbirinden ayırıyor mu?"

Kasılıyorum, klitorisimi yavaş daireler çizerek ovarken neredeyse boşalıyordum. Ares yine karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Ağzını aç, güzelim," diye rasps. "Aç o ağzını ve ben o güzel küçük amcığını benim için boşaltırken sen de benim sikim için ne kadar iyi bir sürtük olabileceğini göster."

Tekrar yer değiştiriyor ve ağzı amımı kapladığında çığlık atıyorum. Dudaklarının arasında emerken dili klitorisimin etrafında dönüyor, parmakları içimde kıvrılıyor. Kalçalarını indirip sikini istekli dudaklarımın arasına iterken başparmağı kıkımın etrafında daireler çiziyor.

İnliyorum, şişmiş başını ıslak ıslak emiyor ve şapırdatıyorum. Dilim tacın etrafında sürüklenip dans ediyor, ağzımda daha da büyüyüp sertleşmesinin tadını çıkarıyor. Homurdanırken prekumunun tatlılığını tadabiliyorum, amımı yutarken ağzımı sığ bir şekilde beceriyor. Dünyam bulanıklaşmaya başlıyor, vücudum artık düşünemeyecek hale gelene kadar sıvı ateşe dönüşüyor. Tek yapabildiğim mırıldanmak ve horozunun etrafında çılgınca inlemek, ağzı ve parmakları beni kenara iterken hevesle soğanlı kafayı dillemek.

Zevkin hıçkırığı bedenimi sarıyor, her sinir ucumu parçalıyor ve beni ateşe veriyor. Orgazm içimde patlarken onun etrafında boğuk bir zevk çılgılığı atıyorum. Dili ve parmakları dünyamı alt üst ederken kalçalarım kalkıyor, hevesle ve umutsuzca ağzına doğru itiyorum.

Ares tıslıyor ve sikini boğazımın derinliklerine iterken inliyorum. Kükrüyor, tam boşalmaya başlarken eli aşağıya inip saçlarımdan bir tutam alıyor. Gücünün, kontrolü altında olmanın ve şu anda üzerimdeki gücünün verdiği heyecan napalm gibi. Ve sikinin dudaklarımın arasında zonkladığını hissettiğimde, tekrar patlamaya başlıyorum. Döllerini üzerime dökülüyor

Dudaklarım onun etrafında gerilirken ve kendi orgazmım bir diğetine dönüşürken, dünyam kenarlarda bulanıklaşana kadar her son damlayı hevesle yutuyorum.

Ondan sonra, gevşiyorum. Mutluluk ve orgazm sersemliği içinde çarşafırla yığılırken doğru düzgün düşünemiyorum bile. Ares'in bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki ipek bağları çözdüğünün belli belirsiz farkındayım. Beni kollarının arasına almadan önce yastığı altımdan çekip çıkarıyor.

Sonunda gözlerimi açtığımda, onu üzerimde gezinirken görüyorum, bakışları benimkilere saplanıyor. Tek kelime etmiyoruz. Ne söyleyeceğimizi bilmediğimiz için değil, söylemek zorunda olmadığımız için. Söylenmesi gereken her şey ikimizin de yüzünde yazılı.

Bu beni çok korkutuyor.

Aynı zamanda saf bir sevinçle çığlık atmak istememe neden oluyor.

Ve sonsuza dek bu anın içinde kalmak, kollarına sarılmak ve sert bakışlarında kaybolmak istiyorum.

Eğilirken eli yanağıma değiyor. Kızarıyorum, geri çekiliyorum.

"Dişlerimi fırçalamalıyım-"

"Sence bu umurumda mı?"

Ağızlarımız birbirine çarpıyor, dili anında dudaklarımın arasına girip benimkiyle karışıyor. Umutsuzca inliyorum, o da aynısını yaparken ben de onu öpüyorum ve dilinde kendimi tadıyorum. Bu son derece samimi. Ve hiç bitmesini istemiyorum.

Etrafımızda inşa ettiğimiz bu tuhaf ve harika gerçekliğin durmasını istemiyorum.

Hiç.

ERTESİ GÜN, Ares'in kaptanlarından biri ziyaretçimiz olduğunu bildirmek için aradıktan sonra, *yıllardır* ilk kez gerçekten kıyafet giymek zorunda kalıyoruz.

Cillian.

Beş dakika sonra, siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş olan Ares, amcam için kapıyı açıyor. Yatak odasından ana salona adım atıyorum, kapüşonumun fermuarını çekerken yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum. Ama eminim ki Cillian'ın gözleri üzerime dikildiği anda anlıyor.

Artık neredeyse kalıcı olan bir sifonu saklamak mümkün değil.

İkinci bir adam Cillian'ı içeride takip ediyor. Bir an için kaşlarımı çatıyorum, onu tanımaya çalışıyorum. Sonra anladım.

"Bu," diye homurdanıyor Cillian, Ares'e dönüp yanındaki takım elbiseli, yaşlı ve yakışıklı adamı işaret ederek, "FBI'dan Shane Dorsey."

Ares kaşlarını kaldırdı. "Bu tam olarak neyle ilgili?"

"Sürpriz. Tutuklusunuz," diye alaycı bir şekilde sırtıyor Cillian.

"Çok komik."

Ajan Dorsey boğazını temizler ve Ares'e elini uzatır.

Diğer iki adam kaba bir şekilde el sıkışırken Cillian, "Shane aile dostumuz," diye açıklıyor.

Ajan Dorsey dönüp bana gülümsüyor. "Seni tekrar görmek çok güzel, Neve."

Ares'in yüzündeki gölgenin titreştiğini ve çenesinin tehlikeli bir şekilde nasıl gıcırdadığını görüyorum. Yanına gidip parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde hafifçe gevşiyor.

"Ajan Dorsey daha önce... sonra benimle ilgilenen ajandı."

Cillian acımasızca başını sallıyor. "Şahsen ben o orospu çocuğuyla bir hafta baş başa kalmayı ve fileto bıçağıyla biraz eğlenmeyi tercih ederdim. Ama Declan, Seamus'u gözaltına almasına izin vererek Shane'e hayatının kariyer fırsatını verdi. Bunun karşılığında, şu anda New York bölgesinin şefi olan Shane, Kildare'ın buradaki tüm faaliyetlerini görmezden gelen kişi."

Ares'in gözleri kısılır.

"Fırsatın varken onu öldürmeliydin."

Shane bir omzunu kaldırır, yüzünde acımasız bir ifade vardır. "Burada tartışma yok. Cillian haklı. O bok kafalıyı içeri tıkmak Büro'daki kariyerimi mahvetti. Ama geriye dönüp baktığımda, zamanda geriye gidip o psikopatın kafasına bir kurşun sıkmak için her şeyi takas ederdim."

Ares bunu onaylayarak başını sallar.

"Her neyse, ikinizin de bunu bizzat duymanızı istedim." Cillian döner ve sözü boğazını temizleyen FBI şefine verir.

"Bunu henüz kamuoyuna açıklamadık ama ikiniz de bilmelisiniz ki Büro dün sabah Seamus O'Connor'ın Meksika sınırını geçtiğini tespit etti."

Keşke haberler daha fazla olsaydı. Keşke ölmüş olsaydı ya da güneşe doğru patlayan bir roketin önüne bağlanmış olsaydı. Ama yine de duyduğum anda omuzlarımdan belli bir ağırlık kalkıyor. Sanki kaçtığını duyduğumdan beri ciğerlerim ilk kez biraz daha açılıyor.

Ares kaşlarını çatıyor.

"*Emin misin?*"

Shane acımasızca gülümser. "FBI hüsnükuruntu ya da varsayımlarla uğraşmaz Bay Drakos. Belli ki sahte evrak kullanmış. Ama onu hem kamerada hem de bir dizi görgü tanığı aracılığıyla Meksika'ya geçerken yakaladık. Doğrudan Juarez'deki Banco Santander'in ana şubesine gitti ve içeri girmeden iki bavulla ayrıldı."

Gözlerim açılıyor ve nefesim daha hızlı geliyor. Elim Ares'in elini sıkıyor.

"Tutuklandığında O'Connor'dan ele geçiremediğimiz bir dizi hesap var. Farklı isimler, farklı kurumsal kimlikler altında hesaplar. Meksika Cayman Adaları değil ama doğru banka yönetim kurullarına ya da müdürlerine ödeme yaparsanız, FBI'ı bile en azından birkaç on yıl boyunca oyalayabilirler. Bu hesaplardan biri Banco Santander'deydi ve otuz milyon ABD doları tutuyordu. Dün itibariyle bu hesap kapatıldı."

"Anlamı?" Ares ince ince homurdanıyor.

Ajan Dorsey ince bir şekilde gülümser. "Yani bu pislik *gitti* Bay Drakos. Büro, en olası senaryonun O'Connor'ın ABD ile suçluların iadesi anlaşması olmayan bir yere gidip sefil hayatının geri kalanını bir plajda sarhoş olarak geçirmesi olduğunu düşünüyor."

Vay anasını.

Omuzlarımdan giderek daha fazla ağırlık kalkıyor. Kalbim çarpmaya başlıyor.

Ares homurdanıyor: "Az önce Büro'nun çok fazla hüsnükuruntu ya da varsayım yapmadığını söylediğini sanıyordum."

Dorsey kıkırdar. "Bu hüsnükuruntu değil, Bay Drakos. Bu bizim resmi teorimiz. Bakın, adamın ABD'de hiç bağlantısı kalmadı. Hepsi ya öldü, ya ölmesini istiyor, ya da bir miktar para için onu seve seve satarlar.

o tatlı Büro dokunulmazlığı. O'Conor'ın otuz milyon nakit parası var, burada onun için hiçbir şey yok-"

Ares, "Bence ulusal televizyonda burada yarım kalmış bir iş olduğu konusunda oldukça netti," diye tıslıyor.

Shane başını sallıyor ve bana hızlıca bakmak için dönüyor.

"Bakın, kapılarınızı açık bırakın demiyorum. Ve elbette bazı kayıt dışı varlıklarımızı Neve'e göz kulak olmaları için tutacağım. Ancak benim profesyonel görüşüm, televizyondaki gösterinin tecrit edilmek için kasıtlı bir taktik olduğu yönünde. Onu kim kaçırdıysa, tecritte olduğu gerçeğini kullandı-"

"Pardon, *ne dedin?*"

Çıplak korku pençelerini kalbime batırıyor. Shane dönüp bana acımasız bir bakış attı.

"Açık haber için özür dilerim. Ama evet. Kesinlikle yardım aldı. Onu kaçırmak için Floransa'daki hücre hapsi tesisindeki bir güvenlik açığını kullandılar."

"'Onlar' *da kim?*" Ares hırlıyor.

Dorsey iç geçirir. "Otuz milyon *çok fazla* arkadaş satın alır, Bay Drakos. Bunu araştırıyoruz. Ama her kim olursa olsun, Neve'e karşı bir kan davası gütmeyecektir. Büyük ihtimalle paralı askerlerden oluşan kiralık bir ekiptir."

"Yani..." Kaşlarımı çatıyorum, kalın kalın yutkunuyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Seni rahat ettirecek kadar güvende kal derim, Neve," diye homurdanıyor Shane. "Hayatını yaşamak zorundasın. Gerçek şu ki, O'Conor iki bavul dolusu parayla ülke dışında ve geri dönmek istemesi için mantıklı bir neden yok. Ayrıca Birleşik Devletler'in en çok arananlar listesinin başında.

Ülkedeki tüm sınır ajanları ve kolluk kuvvetleri onu arıyor. Eğer bir bahisçi olsaydım, paramı o pisliğin yarın gece Vietnam'da bir plajda pasaportunda sahte bir isim ve elinde bir kokteyllle oturacağına yatırırdım."

Gözlerimi kırpttırıyorum, nabzım hızla atıyor.

Bitti artık.

Evet, Seamus ölmediyse hâlâ dışarıda bir yerlerde. Ama o kadar parayla çoktan sınırı geçtiğini, muhtemelen gezegenin öbür ucuna gittiğini bilmek ve Shane'in Seamus'un bir kaçış planının parçası olarak kendini hücreye attırmak *istediğine dair* teorisini duymak omuzlarımdaki yükü bir şekilde hafifletiyor. Bu, sonunda yatağınızın alt tarafının gösterilmesi ve her gece orada gizlendiğini hayal ettiğiniz canavarın sadece eski bir tişört olduğunu görmek gibi bir şey.

Cillian boğazını temizler. "Elbette şimdilik üzerinizde tam bir güvenlik detayı bulunduracağım. Ancak kilitleme ve diğer konularda nasıl ilerlemek istediğinize karar vermeyi ikinize bırakıyorum."

Ajan Dorsey Ares'in elini sıkıyor ve kocam ona ölümcül bakışlar atarken bana rahatlatıcı ama profesyonel bir şekilde sarılıyor. Sonra Dorsey ve amcam gittiler, Ares ve beni yalnız bıraktılar.

Ares arkamdan gelip kollarını belime doladığında ben hâlâ orada sessiz ve hissiz bir şekilde durmuş olanları anlamaya çalışıyorum. Boynumu öpmek için ağzını indirdiğinde ürperiyorum.

"Ne yapmak istiyorsan onu yaparız," diye homurdanıyor. "Eğer dünyaya geri dönmek istiyorsan, bunu yapabilirsin-"

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Kaşlarını çattı. "Tamam, bunu silahlı bir gölge eskortla yapabilirsin. Ya da sonsuza dek burada kilitli kalabiliriz."

Sırıtiyorum. "Sonsuza kadar mı?"

Omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen."

Gülümsüyorum, yüzünü ona dönmek için kollarında dönüyorum.

"Bak, beni yanlış anlama. Seninle birlikte haftalarca burada kilitli kalmak..."

"Denemek mi? Aydınlatıcı mı? Büyü bozma?"

Kıkırdıyorum. "Yorucu olsa da cennet diyecektim."

Kurt gibi sırtıyor.

"*Ama...*"

"Ama sen bir muhabbet kuşu değilsin," diye sessizce sözümü bitiriyor Ares.

"Biliyorum. Ve her ne kadar kulağa hoş gelse de, yaldızlı bir kafesteki prensesim de değilsin."

Başımı sallayarak sırtıyorum.

Ares iç çeker. "O zaman dünyaya geri dönelim. Bir gölge muhafızla."

Kaşları çatılır. "Bu konuda benimle tartışmaya kalkma bile."

Yüzüm kızarıyor, ona sırtıyorum. O da sırtıyor.

"Ee," diye homurdanıyor Ares. "Üç hafta sonra ilk kez özgürlüğün tadına bakmak için bu gece nereye gidiyoruz? Ve lütfen Banshee'yi önermeyi aklından bile geçirme."

Dudağımı çiğniyorum, bir elim tişörtünün üzerinden sert göğsünün üzerinde tembelce bir parmağımı gezdirmek için yukarı kalkıyor. Yüzüm kızarıyor.

"Ya tüm bu özgürlük olayına yarın başlarsak?" Kaşları

çatılır. "Pekala. Peki ya bu gece?"

"*Bu gece...*" Dudaklarımı kulağına yaklaştırmak için parmak uçlarımda yükselirken kızarıyorum. "Bu gece, bana daha önce yaptığını tekrar yapmaya ve yaldızlı bir kafesteki prensesin olduğumu tam olarak göstermeye ne dersin..."

Elleri hevesle aşağı kayarak kıcımlı sahiplenici bir şekilde kavrayıp vücudumu sıkıca kendine doğru çekerken titriyorum, inliyorum. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

"Gözlerini tekrar bağlamamı ister misin?" Yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

"Ve seni bağlayayım mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, ellerinden biri ensemdaki saçlarımı avuçlamak için yukarı kayarken inliyorum. Ares inliyor, ağzı boynuma inerken gözlerinde ateş parlıyor.

"Umarım külot giyiyorsundur."

Nefesim kesildi.

"*Neden-*"

"Çünkü bu gece seninle işim bitmeden önce lanet olası şehrin yarısını uyandırmamak için onları ağzına tıkman gerekecek."

ARES

Ve böylece hayat, filmlerde söylendiği gibi, normale döndü. Çoğunlukla, en azından. Hâlâ Neve nereye giderse gitsin peşinde küçük bir koruma ordusu var. Ama çatı katımızda birlikte kilitli kaldığımız üç haftadan sonra, dünyaya geri dönmeye başladı.

Bunu düşündüğümde bende uyandırdığı duygular en hafif tabiriyle çelişkili.

Bir yandan, mantıken evet: ona yönelik tehdidin fiilen ortadan kalktığını bilmek rahatlatıcı. Kendi adamlarımla biraz araştırma yaptım ve Ajan Dorsey doğruyu söylüyormuş: ABD Adalet Bakanlığı'nın elinde Seamus'un Meksika sınırını geçip Juarez'de kaybolduğuna dair kayıtlar var.

Kaçış hikayesi de doğru çıktı. Florence ADX ne kadar aşılmaz ve içinden çıkılmaz olsa da, Seamus ve kiraladığı kişi zayıf bir nokta bulmuş: ultra izolasyondaki mahkumları izleyen gardiyanların zamanlamasındaki bir kusur. O tecrit hücrelerine patlayıcı bir cihaz sokmayı ve birkaç duvarda delik açmayı nasıl başardıkları hala araştırılıyor. Ama görünmeden bir şeyler yerleştirmek için on saniyelik bir "karartma" aralığı kullanmışlar.

Yani evet, bir yandan Neve'in artık dışarı çıkabilmesiyle bir dereceye kadar güvende olmasına seviniyorum. Kız kardeşini ve Callie'yi ziyaret etmek için. Kampüsteki derslere geri dönmek için. Ve en önemlisi, hayatını biraz daha az korkuyla yaşayabilecek.

Ama öte yandan, haftalarca çatı katında sadece ikimiz dünyanın geri kalanından uzakta, onunla baş başa *kalamamak da berbat bir şey*.

Onu benimle birlikte hapsetmeye biraz fazla alışmış olabilirim, bütün gün hiçbir şey yapmadan, yürüyemez hale gelmeden önce onu kaç kez boşaltabileceğimi görmekten başka.

Yine de bu sadece benim bencilliğim. Genel olarak, tekrar dışarı çıkmasının iyi bir şey olduğunu biliyorum.

Ama bu bir an bile gardımı indirdiğim anlamına gelmiyor. FBI Seamus'un Güneydoğu Asya'da bir plajda cin tonik yudumladığından emin olsa bile.

Hades ve ben Cillian'ın ofisine girerken başımı sallıyorum. Cillian ve Owen Foley de başlarıyla onayladılar. Neve -küçük muhafız ordusuyla birlikte- sınıfta. Eilish ve Callie, Castle'ı da yanlarına alarak bir yerlere ayak işlerini yapmaya gittiler.

İşte tam da bu yüzden bu küçük buluşma için şu *anı* seçtim. Çünkü Neve açıkça yeni özgürlüğünün tadını çıkarıyor. Daha çok gülümsüyor. O canavarın gittiğini bildiği için daha rahat nefes alıyor.

Ama ben öyle olduğuna pek inanmıyorum, Cillian da öyle. Ama ikimiz de onu bu konuda endişelendirmek istemiyoruz. Bırakalım mutlu olsun.

Cillian bir sigara yakarken Hades ve ben iki İrlandalının karşısındaki kanepeye oturuyoruz.

"Yani?"

Cillian yavaşça bir nefes çekerken başını sallıyor.

"Cihazlar profesyonelce üretilmişti."

Seamus'un Floransa'da tek kişilik hücreden kaçmasını sağlayan üç bombadan bahsediyor: biri hücresinin duvarında bir delik açmış, diğer ikisi ise gen-pop içinde kaos ve katliam yaratmayı amaçlamış ve yaratmış, kaçışını örten bir hapishane isyanına neden olmuş.

"Bu Dorsey'den mi?"

Cillian başını sallar. "Hayır. FBI hâlâ birilerinin hapishanenin içinde patlayıcı düzenekler yapmayı başardığını düşünüyor. Çünkü bombalar kasıtlı olarak öyle görünecek şekilde inşa edilmişti - ne yaptığınızı biliyorsanız, tüm parçalar içeriden temin edebileceğiniz şeylerdi."

"Ama değiller miydi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Dorsey bunu biliyor mu?"

"Shane kurumum için iyi bir değer. Ancak profesyonel anlamda birbirimizin ayağına basmamamız konusunda konuşulmayan bir kural var. O bana işimi nasıl yürüteceğimi söylemiyor. Ben de ona bu cihazların ev yapımı gibi *görünmesi* için özel olarak üretildiğini görebilecek daha iyi patlayıcı uzmanları işe almasını söylemiyorum. Ama kendi adamlarım bu olayı araştırıyor, çünkü bok gibi kokuyor ve bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum. Tabiri caizse."

Hades ve ben birbirimize bakıyoruz.

Owen elindeki viskiden bir yudum alarak, "Başka bir şey daha var," diye mırıldandı. "Floransa'da kaybolan tek kişi Seamus değil."

Kaşlarım çatıldı. "Affedersiniz?"

"Yardım aldı."

"Şey, bok yok," diye homurdanıyor Hades. "Ama muhafızlar içeri girdiğinde çıkış yolunda bok yediler."

Seamus'un kaçışını gizlemek için planladığı isyan sırasında öldürülen beş gardiyan ve on mahkûmdan bahsediyor.

Owen başını sallar. "Hayır. Başka biri. Bizden bile gizli tutuluyor. Dorsey iyi bir adam ama bize söyleyemediği ya da söylemek istemediği şeyler var."

"Ülkenin en güvenli hapisanesinde birden fazla mahkûmun kayıp olduğunu ve kimsenin bundan bahsetmediğini mi söylüyorsunuz?" Homurdanıyorum.

"Evet ve hayır." Owen içkisinden bir yudum daha alır. "Başlangıçta Florence cesetler de dahil olmak üzere herkesi saymıştı. Ancak bu cesetlerden ikisi mahkûm *ya da* gardiyan değildi."

Kardeşim kaşlarını çattı. "Ha?"

Cillian başını sallar. "Bir çift hiç kimse. Düşük seviyeli uyuşturucu satıcıları. Dövüldükten sonra öldürülmüşler; Floransa'ya gelmeden önce zaten ölmüşler. O patlayıcıları kim yerleştirdiyse onları da oraya bırakmış. Cesetler, diğer iki mahkûmun Seamus'la *birlikte* kaçtığı gerçeğini örtbas etmek ve ortalık durulduktan sonra sayım yapıldığından emin olmak içindi."

Dişlerim gıcırdıyor. "Yani yanında iki adam mı var?" "Hayır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Cillian sigarasından yavaşça bir nefes daha alıyor.

"*Vardı.*" Duman çıkarıyor. "En azından elli mil kadar. İkisi de eski bir deponun arkasında, kaçtıkları yanmış hapisane çamaşırhanesi minibüsünün yanında ölü bulundu."

Hades başını sallar. "Yani onları öldürdü."

"Aynen öyle."

Kardeşim kaşlarını çattı. "Ama cesetleri minibüsle yakmadı, değil mi?"

"Hayır." Cillian kaşlarını çattı. "Onları kan kaybından öldürdü."

Derimin üzerinde soğuk bir his dolaşüyor. Aklıma bir zamanlar dokuz yaşındaki Neve'e de aynı şeyi yapmak isteyen canavar hakkında duyduğum dehşet geliyor.

"Derme çatma haçlara bağlanmışlardı," diye mırıldandı Cillian sessizce. "Ve *Kesik*: bilekler, femoral arter, jugular. Hepsi kesilmiş."

Neve'e yapmaya çalıştığı gibi.

"Dorsey bunun farkında mı?"

"Öyle olmasaydı şaşırırdım," diye homurdanıyor Cillian. "Ama yine de ilişkimiz... çok katmanlı."

"Birlikte kaçtığı iki adamı araştırdınız mı? Bağlantılarını?" Cillian

Owen'a bakıyor, o da başını sallıyor. "Biraz."

"Ve?" Homurdanıyorum.

"Şey, hala araştırıyoruz-" "*Daha*

dikkatli bak," diye hırladım.

Yaşlı İrlandalı kaşlarını çatar ve Cillian'a bakar. Ama Neve'in amcası sadece omuz silkiyor.

"Yunanı duydun," diye homurdanıyor. "Daha sıkı bak. Ne gerekiyorsa yapın. Kim olduklarını ve kiminle bağlantılı olabileceklerini öğrenin."

Owen başını sallıyor, içkisini bitiriyor ve ayağa kalkıyor. Ben de kardeşime dönüyorum. "O İç Güvenlik yardımcısının sana hâlâ iyilik borcu var mı?"

Hades ince ince gülümser. "Öyle."

"Nakde çevirin. Federallerin bu ikisi hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum." "Üzerinde."

Kardeşim Owen'ı kapıdan çıkarken takip ediyor. Cillian ve ben tekrar yalnız kaldığımızda, parmaklarını dikleştirerek kanepeye yaslanıyor.

"Neve sana söyledi, değil mi? Seamus hakkında yani." "Söyledi," diye homurdandım. "Ve teşekkür ederim."

"Kimsenin ailesi için yapması gerekeni yaptığı için teşekkür edilmesine ihtiyacı yoktur. Bu sadece yaptığınız şeydir."

Bir süre sessizce oturduk. "Gerçekten bunun altından kalkabileceğimizi düşünüyor musun?" Ona soruyorum. "Seamus'un Vietnam'a ya da başka bir yere siktir olup gittiği teorisini mi kastediyorum?"

Cillian yavaş bir nefes alır.

"Bence Owen ve Dorsey haklı. Seamus bir psikopat ama İrlandalıları için yaptıklarını hayırseverlik için yapmadı. Kana susadığı için yaptı, evet. Ama aynı zamanda hizmetleri için krallar gibi para aldı. O öldüğünde, bu para çok *hızlı bir şekilde* offshore'a ya da Dorsey'in bahsettiği diğer hesaplara geçti."

Cillian omuz silkiyor, nefes veriyor.

"Adam beş metreye beş metrelik penceresiz bir hücrede tek başına ölmeyi bekliyordu. Şimdi dışarıda, cebinde otuz milyona yakın parayla bir plajda oturuyor. Adam deli ama aptal değil."

"Peki ya kızgın?" Tıslıyorum. "Dokuz yaşında tanık kürsüsünde yalan söylemesi istenen kadına karşı intikamcı olmaya ne dersin?"

Cillian'ın gözleri sesim karşısında kısılıyor.

"Neve'in bu konuda hiç pişmanlık duymadığını biliyorum. Ama yine de-"

"*Dokuz* yaşındaydı, Cillian," diye tısladım.

"Ve o lanet olası deli neredeyse onu öldürüyordu!" diye hırlıyor. "Yaptığım şeyi sadece onu sikmek için mi yaptığımı sanıyorsun?!" diye tükürür. "Çünkü yapmadım. O seçimi yaptım çünkü o canavarın dışarı çıkma ihtimali bile olsaydı, kızımın tehlikede olacağını biliyordum."

Soğuk bir kahkaha attım. "İşte buradayız!"

Gözleri bazen sahip olduğu o rahatsız edici psikopat tavırla benimkilere saplanıyor. "Yıllar önce onu nasıl bulduğumu biliyor musun?"

"Evet, Seamus'un eski dostlarını dövdün." Cillian
ince ince gülümsüyor.

"Hidroflorik asit bir erkeğe ne yapar biliyor musun?"

Çenem gerildi.

"Biliyorum... seni yakabilir."

Sol ön koluna düşünceli bir şekilde bakarken dudakları manyakça, itici bir gülümsemeyle gergin duruyor.

"Derini eritecek. Sonra kaslarını. Sonra da kemiklerini." Bakışlarını bana çevirdi. "Bir erkek bağlandığında sana her şeyi söyleyebilir.

ve onun mastürbasyon yapan elinin köpüklü sudan başka bir şeye dönüşmemesini izlemek."

Yüzümü buruşturarak yutkunuyorum.

"Ya da size söylemesini istediğinizi düşündüğü her şeyi söyleyecektir," diye karşı çıkıyorum.

Cillian omuz silkiyor. "Evet. *Biri* olabilir. Ama on kişi olduklarında? Ve hepsi aynı hikayeyi anlatıyorsa?" Gülümsüyor. "İşte bu hikayeye dikkat etmeye başlayabilirsin."

"Cillian, Seamus'la uzaktan yakından ilişkisi olan herkesin izini sürdü ve sonra nerede olduğumu bulana kadar onlara işkence etti."

Tanrım. Ben de birkaç kafatası kırdığını ya da birkaç parmağını kestiğini düşünüyordum.

Masanın karşısında oturan ve hâlâ o soğuk, hesapçı gülümsemesini sürdüren Kildare ailesinin son derece sakın reisine bakarken çenem sıkışıyor.

"Eğer bir an için bu olayı ya da yeğenimin güvenlik endişelerini hafife aldığımı düşünüyorsanız, sizi bir *kez daha düşünmeye* davet ediyorum," diye tıslıyor. "Çünkü ailemi korumak için kullanmayacağım bir yöntem ya da geçmeyeceğim bir çizgi yoktur."

Gözlerim onunkilerle

buluştu. "Benim için

de yok."

Ama yok. İşlemekten çekinmeyeceğim bir korku ya da kendi üstüme almayacağım bir ordu yok.

Tamamen aşık olduğumu fark ettiğim kadının zarar görmemesi için yapmayacağım şey yoktur.

NEVE

"UGH, *yapamam*. Bekle, tamam, sana iletiyorum."

Üç bin mil ötede, Londra'da bulunan Ares telefonun diğer ucunda kıkırdıyor.

"Vay vay vay. Bütün bu sert konuşmalar ve sen çok korkaksın-"

"Hıyarlık etme."

Bunu söylerken sırtıyorum. Aramızdaki bu flörtöz, iğneleyici şakalaşma günüm boyunca dört gözle beklediğim bir şey. Çoğunlukla yüz yüze, tabii ki. Kahvaltıda ya da kahve içerken. Öğle yemeği için buluştuğumuzda. Geceleri yemek yerken ya da televizyonda bir şeyler izlerken.

Yatakta, beni ağzıyla, parmaklarıyla ya da sikiyle patlatmasının arasında.

Ancak şu anda ve yarına kadar konuşmalarımız sadece telefon üzerinden olacak. Ares Londra'da kardeşi Deimos'u kontrol ediyor ve Drakos'un oradaki operasyonlarının sorunsuz bir şekilde devam ettiğinden emin oluyor. Ben de davetliydim -neredeyse omzuna atılıyor ve fiziksel olarak özel jetine çekiliyordum- ama ne yazık ki burada vize sınavlarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Özellikle de korkunç Kentsel Politika sınavımla.

Sınav notum dün e-posta ile gönderildi ve mesaj şu anda gelen kutumda okunmadan duruyor. Çünkü o haklı: tüm sert konuşmalarına rağmen, onu açamayacak kadar korkuyorum. Bu yüzden Profesör Martell'den gelen e-postayı benim yerime okuması için Ares'e gönderdim.

"*Lütfen?* Sadece aç şunu. Acıma son ver." "Başarılı olduğunu biliyorsun."

"*İstemiyorum!* Bu yüzden sana yalvarıyorum, lütfen-" "Tamam, tamam. Bekle biraz." Boğazını temizliyor. "Tamam, anladım."

"Ve?!"

Ares kıkırdar. "Okumama izin ver-oh.

Tamam..." Yavaşça nefes veriyor. İrkildim.

"Eee?"

"Kötü

haber."

Midem bulanıyor.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?! Ne kadar kötü?"

"Pardon, kötü haberden kastım haklı olduğumu kabul etmek zorunda kalacak olman. Başardın. Yüzde doksan yedi."

Oturma odasındaki halının üzerine dizlerimin üzerine çöktüğümde ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Seni aşağılık herif!"

Ares kıkırdıyor, bu da beni sırttırıyor. Çünkü ben büyük bir aptalım.

Ve görünüŖe göre sahte kocama tamamen aşık olduğum için.

Oops.

"Ciddi misin?!"

"Evet, ben ciddiylim. Bana inanmıyorsanız kendiniz açın. Yüzde doksan yedi. Ayrıca sınıfın en iyi notunu aldığıın da yazıyor."

İşildiyorum, telefonumdaki e-postayı açıp ona bakıyorum. Haklıydı. Sınıftaki en yüksek notu ben almışım.

Osuruk yala, Candace.

"Vay anasını!"

Kıkırdıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Dudaklarımın kenarlarında sinsî bir gülümseme kıvrılıyor.

"Eve dönmek için Ŗu anda uçağa binecek kadar gururlu musun?"

İnliyor. "Keşke. Ama bu akşam Deimos'la birlikte İtalyanlarla görüşmem var. Ama yarın tamamen seninim."

Sırıtiyorum.

"Ve ben tamamen

seninim." "Öyle

olduğunu biliyorum."

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra kanepede oturmuş ne yapacağını düşünürken telefonum tekrar çalıyor. Bu sefer arayan Callie'ydi.

"Hey-"

"Tebrikler!"

Kaşlarım çatıldı. "Ne hakkında?"

"Kentsel Politika vizen hakkında! Sınıfın en iyisisin bebeğim!" Göz kırpıyorum. "Bekle, sen nasıl-"

"Az önce Ares'i başka bir şey için aradım ve o da ağzındaki baklayı çıkardı." Dudaklarım aptalca bir sırıtışla kıvrıldı. "Öyle mi yaptı?"

"*Ağzıma geleni* söyledim. İkiniz beni hasta ediyorsunuz." Gözlerimi devirerek kızardım.

"Peki, bu gece ne yapıyoruz?!"

"Tebrikler!!" Arka planda Eilish'in çığlılığını duyuyorum. Sırıtiyorum. "Neredesiniz çocuklar?"

"Şehir merkezinden geçiyorum. Trafik berbat," diye homurdanıyor Callie. "Ama bu geceki programınızı kesinlikle boşaltın."

"Çünkü mü?"

"Çünkü kutlama yapıyoruz, salak."

Gülüyorum. "Olur. Bu sefer Brooklyn'de bir kulüpte aşırı derecede sarhoş olmadığımız sürece sorun yok."

Callie boğazını temizlemeden önce onun ve Eilish'in birbirlerine mırıldandıklarını duyabiliyorum.

"Söz vermiyorum. Sadece bu gece temiz, tamam mı? Ve tekrar tebrikler!"

"TAMAM, BIRAZ DAHA ILERİ."

Eilish ve Callie beni asansörden çıkarıp koridora yönlendirirken yutkunuyorum ve yüzüm kızarıyor. Yüzümün kızarmasının iki nedeni var: Birincisi, beni nereye götürdükleri konusunda heyecanlı ve biraz da gerginim. Sınıfa geri dönebilmek ve son üç haftadır neredeyse istediğim yere gidebilmek harikaydı. Ancak, bazen dışarı çıktığımda hala bu dikenli, rahatsız edici his var. Sanki takip ediliyormuşum ya da izleniyormuşum gibi.

Ares'in bana taktığı ve benim bilmediğimi sandığı kuyrukları *saymazsak* tabii.

Ama bu hissin sadece benim on beş yıl önceki travmam olduğunu biliyorum. Ve geçeceğini de biliyorum.

Kızarmamın ikinci nedeni ise son derece utanç verici ve bunu Callie ve Eilish'e hayatta söylemem. Ama gerçek şu ki, Ares sağ olsun, bugünlerde gözlerimin üzerindeki bez ya da el ve ayak bileklerimdeki ipeksi ip hissi beni *heyecanlandırıyor*.

Tahrik
oldum.

Açıldı.

Siktir git, Pavlov.

"Tamam, gerçekten, neredeyiz?"

Eilish kıkırdıyor, kolumu çekiyor ve beni her neredeyse oraya doğru götürüyor. Beni çatı katından aldıktan sonra ikisi birden gözlerimi bağladılar ve en az yarım saat boyunca beni arabayla gezdirdiler. Şu anda New Jersey'de ya da Connecticut'ta olabilirdik, tüm bildiğim bu.

"Tamam, geldik."

Bir kapının açıldığını duyuyorum. Sonra, tam bir sessizlik. Göz bağının kenarlarından bile zifiri karanlığa doğru yürüdüğümüzü anlayabiliyorum.

"Tamam, cidden, nerede-"

Eilish aniden göz bağını çözdü. Işıklar kör edici bir şekilde yanıyor ve bir insan kalabalığı bana "SÜRPRİZ!" diye bağırdığında neredeyse bir adım havaya sıçırıyorum.

"*Siktir!*"

Ürperiyorum, nefes nefese kalıyorum ve kalbimi boğazımdan aşağı atmaya zorluyorum. Sonra göz kırpiyorum ve bana gülümseyen tanıdık yüzlerin oluşturduğu kalabalığa bakıp sırtıyım: Cillian, Castle, Hades ve Kratos ve Kentsel Politika sınıfımdan bir grup insan.

Sonra tekrar gözümü kırpiyorum ve gözlerim bağlı bir şekilde etrafta dolanırken çatı katından ancak elli metre uzaklaştığımı fark ediyorum.

Sokağın karşısında, eski dairemdeyim.

Birkaç sandalye ve kanepenin dışında hiçbir mobilya yok: her yer bir kulüp gibi düzenlenmiş. Tavan boyunca ip ışıklar sarkıyor. Hoparlörlerden müzik sesi geliyor. Zemin sisle kaplayan acayip bir duman makinesi bile var ve ışıklar müzikle aynı anda yanıp sönüyor - tabii ki Madonna.

Etrafıma bakıyorum ve eski mutfak tezgâhımın bir bara dönüştürüldüğünü, arkasında da The Banshee'den sırtan bir Jack'in içki doldurduğunu fark edince gülüyorum.

Cillian bana sarılmak ve yanağıma tebrik öpücüğü kondurmak için yaklaşırken gülümsüyor. Kara kara düşünen Hades ve gerçekten heyecanlı görünen Kratos da öyle. Bir grup sınıf arkadaşım en yüksek notumu kutlamak için yanıma geliyor. Castle, tabii ki saçımı mahvediyor.

"Tebrikler, evlat."

Her şey harika. Bu geceyi birlikte kutlamayı en çok istediğim kişinin burada olamaması dışında.

Çünkü o Londra'da.

Ama sonra Eilish, Callie ve sınıf arkadaşlarımdan birkaçı beni dans pistine sürüklüyor ve ne olduğunu anlamadan eğlencenin içinde kayboluyorum. Belli bir noktada geri çekiliyorum ve mutfak barına yöneliyorum. Jack bana bir kokteyl uzatırken zayıf bir gülümseme veriyor.

"Hey, sadece Mike ve Greg'le ilgili tüm o saçmalıklar için çok üzgün olduğumu söylemek istedim."

Bu tatsız anı yüzeye çıkınca kaşlarım çatılıyor. Ama silkelenip atıyorum.

"Sorun değil-"

"Gerçekten değil." Ağzı buruşuyor. "Neve, bunu sadece kiminle evli olduğun için söylemiyorum. Yani, seni yıllardır tanıyorum. Ben sadece onların bir tür kardeşlik çocuğu vakıf fonu tipi müdavimler olduğunu sanıyordum, anlıyor musun? Hiçbir fikrim yoktu-"

"Jack, sorun yok.

Gerçekten." Jack başını

sallar.

"İkisinin de canı cehenneme. Onlarla işim bitti ve The Banshee'den kara listeye alındılar, sana söz veriyorum."

Sırıtiyorum. "Bu gece içiyor

musun?" "İkna edilebilir miyim?

Belki?"

"O zaman yolumuza devam edelim. Gücenmek yok."

Kendisi için bir shot doldurup benim kokteylimle tokuştururken sırtıyor. "Şerefe. Ve teşekkürler, Neve."

Bir ya da iki saat ve birkaç içki sonra, çok eğleniyorum. Hepimiz eğleniyoruz. Ve bu sadece sınavda başarılı olduğum için yapılan bir kutlamadan daha fazlası gibi geliyor. Başımı çevirip Hades'in Castle'la nasıl sırttığını, kız kardeşimin ve Callie'nin nasıl dans ettiklerini görüyorum. Cillian bile garip bir şekilde rahat görünüyor, tek başına oturmuş viskisini yudumluyor, tamamen rahatlamış.

Bu sadece vize sonuçlarımı onurlandırmak için değil. Seamus olayından sonra kolektif bir temiz hava soluması. Bu, iki ailenin birlikte düşman olduğumuzdan daha güçlü ve daha iyi olduğu gerçeğinin bir kutlaması.

Ve etrafıma bakarken, göğsümde hissettiğim duygunun ne olduğunu fark ettiğimde mutlulukla iç geçiriyorum.

Umut.

Telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarıyorum ve mesajı açtığımda sırtıyorum.

Tebrikler, karıcığım.

Ben: neden teşekkür ederim, kocacığım

Gönder tuşuna bastığımda daha da geniş sırtıyorum. O kelimeyi yazmayı seviyorum: koca. Söylemeyi de seviyorum.

Ares: Tekrar özür dilerim, orada

olamadım. **Ben:** Olma. İşin var,

anlıyorum **Ares:** Umarım

eğleniyorsundur?

Yüklü. Bütün ekip burada. Jack'e barmenlik bile yaptırmışlar.

Cevap vermeden önce bir anlık duraksama oluyor.

Ares: Seni onun yanında
sevmiyorum. Gözlerimi
deviriyorum.

Ben: ve sahiplenici koca rutinini başlat. Jack zararsızdır, söz veriyorum.

Ares: Bu konuda anlaşılamayabiliriz

Dudağımı ısırdım. Ama sonra yine de mesajı yazmaya başlıyorum, bunun sonuçları olabileceğini bilerek.

Aslında, öyle olmasını umuyorum.

Ben: Biliyor musun, bu kıskançlık/sahiplenme olayı aslında bir tür tahrik edici. Sana daha sık takıldığım erkeklerden bahsetmeliyim.

Ares: Onların iyiliği için, belki de yapmamalısın

Çekirdeğim sıkışıyor. *Lanet* olsun, böyle olduğunda gerçekten çok ateşli oluyor.

Ares: ve kışının hatırı için arsızca
sırıtiyorum.

Ben: Peki benim kışım ne için endişelenmeli?

Ben: özellikle

Ares: Sırılısıklam olmuş amcığın pantolonumu kirletene kadar şaplak atarken külotun dizlerine kadar çekilmiş halde dizlerimin üzerine eğilmek
Sikeyim.

İslandım. Anında. Bu da tabii ki onu daha da kıskırtacağım anlamına geliyor. Çünkü içkiler, dans, adrenalin ve şimdi de onunla yazdığım müstehcen mesajlar yüzünden artık yanıyorum.

Ben: Hepsi bu mu? Ve ben burada endişeliydim

Ares: Dikkatli ol

Ben mi?

Sana yapabileceklerimin sınırını gördüğünü sanıyorsun. Daha yüzeye bile çıkmadın.

Hararetle titriyorum.

Ben: Yani, kıcıma yönelik diğer tehdit kelimeler ve büyük bir oyun konuşmak mı? Not edildi

Cevabı o kadar hızlı geliyor ki nabzım atıyor. Ve baştan sona okuduğumda, uyluklarımın arasında sıcaklık birikirken tekrar atlıyor.

Ares: Kıcıma yönelik bir başka tehdit de seni dizlerinin üzerine çöktürüp, ellerini arkadan bağlayıp, beni boğazında hissedene kadar *sikmem olacak*

Gözlerim şişiyor. Tenimin her yeri karıncalanıyor. Külotum nemleniyor. Hay *sikeyim*. Bu neden bu kadar ateşli?

Birkaç saniye sonra tekrar doğru düşünebildiğimde cevap veriyorum.

Ben: büyük konuşma

Ares: Büyük yarak. Umarım kıcın buna hazırdır.

Titriyorum, telefonun parıltısına sırtıırken nefes nefese kalıyorum.

Ben: Seni çok istiyorum

Ares: Biliyorum.

Ben: yarın sonsuza kadar uzak

görünüyor **Ares:** ne kadar hevesli,

iyi bir küçük kız **Ben:** dur

Ares: Oh, seni kendi partinde ıslatıyor muyum?

Ben: cidden sırılsıklam oldum

Ares: Göster bana

Derinden kızarıyorum, titriyorum ama henüz cevap

vermiyorum. **Ares:** O küçük amcığ1 ne kadar

ıslattığımı göster bana "Hey! Sen kimsin-ookaaaay.

VAY CANINA."

Eilish'in yüzündeki şok ifadesini gördüğümde irkiliyorum, dönüyorum ve deli gibi kızarıyorum. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Ben hiçbir şey görmedim. Yemin ederim."

Ona bakarken yüzüm güneş gibi yanıyor. Çünkü Ares'le yaptığım iğrenç konuşmanın en azından son birkaç satırını gördüğü çok açık.

Eilish de kızarıyor. "Tamam, belki bir göz attım." Sırıttıyor. "Yani... Sanırım kocanla işler oldukça ciddileşiyor?"

Garip, mahcup bir kahkaha atıyorum.

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz."

İşildiyor. "Ne olursa olsun, ondan gerçekten

hoşlanıyorum." İçimde bir sıcaklık kaynıyor.

"Ben de."

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Callie kanepede bize katılırken ağzından kaçırıyor.

"Sadece Neve kardeşinle seks yapıyor." "Yapmıyorum!"

Callie homurdanır ve yüzünü buruşturur. "Eww! İğrenç!"

"Kesinlikle öyle sin," diye kıkırdıyor Eilish Callie'ye dönmeden önce. "Ve hey, kızım, sen sordun!"

"Ve bunu yaptığım için çok üzgünüm," diye ürperiyor Callie. "Hadi, dans edelim!"

Beni dans pistine geri sürüklemeye başladılar. Ama mesajlarıma geri dönmek için bir saniyeliğine geri çekiliyorum.

Ben: Üzgünüm, dansa geri çekiliyorum.

Ares: Kalçandan aşağı

damlatmamaya çalış **Ben:** Beni

ıslatan adam diyor **Ares:** Suçlu

Aptal toplantınızda iyi eğlenceler. Artık dans edecek başka birini bulmam gerekecek.

Zorladığımı biliyorum. Ve bunun bana verdiği heyecanı seviyorum.

Ares: Eğer Jack'in yanına yaklaşırsan, yemin ederim, hemen oraya uçarım ve seni herkesin önünde en yakın yüzeyde anlamsızca becermeden önce onu lanet pencereden içeri sokarım

İçimdeki sıcaklık zonkluyor.

Söz mü?

İyi bir önlem için göz kırpan bir suratla bitiriyorum.

Sonunda paydos ettiğimizde saat sabahın birini geçmişti. Hades ve Kratos Callie, Eilish, Jack ve benim herkesi eski evimden çıkarmamıza yardım ettiğinde Cillian ve Castle çoktan gitmişti. Kız kardeşim ve Callie benimle caddenin karşısına kadar yürüdüler ve ön kapıda iyi geceler dilediler. Sonra asansör beni çatı katına çıkarırken yalnızım.

Karanlık daireye adım attığımda hâlâ içkilerin ve dansın etkisindeyim. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp gece içkisi içmek için bar arabasına doğru ilerlerken Manhattan'ın ışıkları pencerelerin duvarlarında parıldıyor.

Saçlarım yüzüme yapışıyor ve dans etmekten cildim hâlâ terden parlıyor. Viskimi yudumlarken sırtıyorum ve hiç uyumayan şehre bakıyorum. Mükemmel bir geceydi. Yine, eksik olan tek şey-

Nefes nefese kaldım, bardağı halıya düşürdüm ve arkamdan yakalandığımda çığlık attım. Çığlığım ağzıma tıklan bir şey tarafından boğulurken, geri çekildim ve yüzüstü kanepeye fırlatıldım.

Vücudumdaki her sinir çığlık atıyor. Bir şeyi fark ettiğimde hayatım için savaşmaya çalışmak üzereydim.

Ağzım dantelle dolduruldu. Bir çift iç
çamaşırım.

Ve beni kanepeye sabitleyen güçlü, erkeksi tutuşun çok iyi bildiğim bir kokusu var.

Ares eteğimi yukarı itip külotumu indirirken, beni kanepenin koluna doğru eğerken inliyorum, hareketsiz kalıyorum. Elini kabaca bacaklarımın arasına sokuyor.

"Bakalım benim için hâlâ ıslak mısın?"

Spoiler uyarısı: Öyleyim.

Hem de çok.

 ki parmağını içime sokmadan önce kaygan dudaklarımı ok arken inliyor. Fermuarını ve kemerini duyduğumda titriyorum, ağzımın içinde inliyorum. Avuç i iyle kı ıma sertçe  aplak atıyor, damlayan ıslak amımı parmaklamaya devam ederken inlememe neden oluyor - ıslak sesler kı ımdaki avuç içi acısıyla karışıyor ve ben onun için ağrıyorum.

"Benim gibi bir adama sata ırsan olacağı budur, *karıcığım*."

Parmaklarını amımdan çekerken saçlarımdan bir avuç tutuyor. Sikiinin kocaman,  i mi  ba ının giriş yerimle aynı hizaya geldiğini hissettiğimde külotun içinde inliyorum. Homurdanıyor, beni parmak u larıma kadar iten güçlü bir vuru la içime giriyor. Zevkle inliyorum, bileklerimi tutup sırtımın küçük kısmına doğru çekerken nefes nefese kalıyorum.

Ve sonra, karanlık, tehlikeli, muhteşem kocam beni tamamen sikmeye devam ediyor. Bir eli saçlarımda dolanırken, diğeri beni kanepenin koluna yaslarken bileklerimi sırtıma sabitlemeye devam ediyor. Büyük, güzel siki içime girip çıkıyor, ben coşkuyla haykırırken çatı katını iğrenç ıslak tokat sesleriyle dolduruyor.

Eli saçlarımdan ayrılıyor ve avuç içi kı ıma çarpıyor. Karın kasları belime vururken ağır ta akları klitorisime çarpıyor. Ve aniden, onun tarafından tahrik edildiğim bütün gece patlıyor. Bo almaya başladığımda dantele doğru çığlık atıyorum, orgazm içimi parçalıyor. Kendimi hissedebiliyorum

O inleyene ve her santimini içime gömene kadar kalınlığının etrafını sıkıyor ve sıkıştırıyor.

Sıcak döllerini içime akıyor, elleri beni o kadar sıkı kavıyor ki tenimde lezzetli izler bırakacağını biliyorum. Bizi orada tutuyor, ikimiz de titriyoruz ve beni kollarının arasına almadan önce nefes nefese kalıyoruz.

Dönüyorum, bacaklarımı beline dolanırken onu çılgınca öpüyorum. İnliyor, beni geri öpüyor ve kıcımı kaldırıyor. Bir kez daha içime girip beni koridordan yatak odasına taşırken siki hala sert.

"*Eve geldin,*" diye mırıldanıyorum, açlıkla ağzını tadarken inliyorum. "Her zaman senin için eve geleceğim."

İkimiz de yatak odasının kapısına doğru yarı yolda donup kalıyoruz. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdan sözsüz bir şey geçiyor - ikimizin de haftalardır etrafında dans ettiğimiz bir şey: tüm bu şeyin olması gerekenden çok daha fazlası haline geldiği gerçeği.

Çok daha fazlası.

Ve ben bununla çok ama *çok* iyiyim.

"TAMAM, ZAMAN GELDİ," Profesör Martell zil çalarken hepimize başıyla selam verdi. "Hafta sonu hepinizin Robert Caro'nun *The Power Broker* adlı kitabına başlamanızı istiyorum."

Hepimiz ayağa kalkarken sınıfta toplu bir inilti yankılanıyor.

"Daha önce başka bir ders için ya da lisansta okumuş olmanız umurunda değil. Kitabı açın, birinci sayfadan başlayın ve önümüzdeki Salı gününe kadar en az dört bölümle ilgili notlar ve tartışma noktaları istiyorum."

Kahretsin.

Bu kitaba daha önce yarım düzine kez başladım. Bir kere bile ikinci bölümü geçemedim. *Kötü bir* kitap olduğundan değil, tam tersine yetmişli yıllarda Pulitzer kazanmıştı. Konusu bile değil, eski New York şehri planlamacısı ve genel olarak hıyar bir adam olan Robert Moses. Ama o *kadar* ağır ve ağır okunan bir kitap ki. Aşılmaz bir duvarı okumaya çalışmak gibi.

Biyografinin kimin hakkında olduğu düşünüldüğünde sanırım bu uygun. Robert Moses, yirmili ve otuzlu yıllarda bu şehirde *çılgınca güç* kullanan ve New York'ta güç simsarlığı fikrini neredeyse icat eden bir şehir planlamacısı ve kamu görevlisiydi.

Aynı zamanda ırkçı, güce aç bir sik kafalıydı. Ama konudan sapıyorum.

Sınıfın geri kalanıyla birlikte ayağa kalkıyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Bu sürpriz hafta sonu okuma ödevine rağmen yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Eve gitmek, giyinmek ve ideal olarak, ortak bir aile yemeği için Kildare evinde olmamız beklenmeden önce kocamı aptalca becermek için bir saatim var.

"Neve? Gitmeden önce biraz konuşabilir miyiz?"

Profesör Martell çıkan öğrenci denizine bakarak beni düzeltirken irkilmemi ve inlememi bastırıyorum. Çantamı omzuma atarak oyalanıyorum ve son öğrenci de çıkıp amfiyi sessizliğe gömerken kürsüsüne doğru ilerliyorum.

Yalnız kaldığımızda bana soğukkanlılıkla bakıyor. Podyuma yaslanıp parmaklarını kenarına vuruyor.

"Şey," diyor boğazını temizleyerek ve gözlüğünün üst kenarından beni süzerek. "Sanırım vize notunu gördün?"

Biraz kızarıyorum, başımı sallıyorum.

"Evet. Ve teşekkür ederim, Profesör, için-"

"Bana teşekkür etme. Ben iyilik ya da hayırseverlikten not vermiyorum, Neve. Verdiğim notlar -sanılanın aksine, eminim- ceza ya da hediye değildir."

Alt dudağımın köşesini dişlerimin arasında emiyorum, neden bu tartışmayı yaptığımızdan emin değilim. Yardım edemiyorum ama bir "ama" geliyormuş gibi hissediyorum.

"Hayır, o notu hak ettiğin için aldın, Neve." Profesör Martell omuz silkiyor. "Tebrikler. Ve aferin. Seninle gurur duyuyorum."

Tokat yemiş gibi gözlerimi kırıştıyorum. Profesör Martell de şaşkın bakışımı fark ediyor, çünkü bana sırtırken tek kaşını kaldırıyor.

"Bu yıl sana neden bu kadar sert davrandığımı biliyor musun?"

Güç peşinde koşan bir sürtük olduğun için mi?

Başımı sallıyorum.

"Kaltak olduğum için değil bu arada."

Zihnimi okuma yeteneği karşısında yüzüm soluyor.

"Bu kaltak *olamayacağım anlamına gelmiyor*. Ama hadi ama," diye göz kırpmıyor. "Hepimizin bazı anları vardır, değil mi?"

Zayıfça gülümsüyorum, hala bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"Ve bu ailen yüzünden değil. Soyadın yüzünden sana yumruk atmadım."

"Ailem benim kim olduğumun büyük bir parçası Profesör."

Başını sallıyor. "Ki bu iyi bir şey. Ama aile seni tanımlamaz. Bana güvenin. Babam Pinelli suç ailesi için yarı zamanlı bir borç tahsildarı ve tam zamanlı tacizci bir pislikti. Annem onu vurup öldürdükten sonra hapisyanede öldü. Bu arada bunu hak etmişti."

Göz kırpmıyorum.

Tanrım.

"Yani, evet, yükü olan karmaşık aileler hakkında bir iki şey biliyorum, Neve."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak iç geçiriyor.

"Sana karşı *çok* sert davrandım çünkü bu yıl sınıftaki herkesten daha fazla potansiyele sahipsin. Ailenin ve kocanın ailesinin yerel yönetimde inanılmaz bir güce sahip olması seni incitecek mi?"

Tabii ki hayır. Bu sizin için politika. Ama tüm bunlar bir yana. İçinde çok fazla enerji ve tutku var ve ben sana karşı çok serttim çünkü bu tutkuyu nasıl odaklayacağına dair hiçbir fikrin yoktu. Pervasızdın ve yönsüzdün. Bu yüzden hep seni seçtim ve kışına tekme bastım."

Ona ters ters baktım. Ama sonra az önce söylediği şey kafama dank edince kaşlarımı çatıyorum. "Dikkatsiz ve yönsüz olduğumu söylemiştin."

"Öyleydin." Başını sallıyor, dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor. "Ve sonra, birkaç ay önce sende bir şeyler değişti. Sanki tüm o tutkuyu, enerjiyi ve yeteneği nasıl odaklayacağını öğrenmiş gibiydin. Gerçekten kendini buldun."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "O zaman sanırım bir teşekkür borçluyum." Homurdanıyor. "Benim için değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-"

"Seni etkileyen her neyse, Neve... itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ben değildim. Odaklanmanı sağladığım için kendime pay çıkarmayacağım çünkü bunu benim yaptığımı sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Ama biri yaptı."

İfadem nötr kalıyor. Ama içimden sırıtıyorum. Çünkü vahşi doğamı yönlendirmeme yardımcı olmak için bana sınırlar vererek bu odağı bulmamda belki de küçük bir rolden daha fazlasına sahip olan birini düşünüyorum.

Beni yükselttiği kadar yere indiren biri. Kişiliğimin ham yanlarına mükemmel uyum sağlayan biri.

Evlendiğim ve sonra aşık olduğum biri.

"Teşekkür ederim Profesör," diyorum sessizce.

Sırıttıyor. "Bundan sonra bir dönem daha var, değil mi?" Başımı salladım. Profesör Martell bana bakıyor.

"Önümüzdeki dönem kentsel politika ve toplu konut üzerine ileri düzey bir ders veriyorum." Bana sırtttıyor. "Eğer seni korkutmadıysam, bu dersi almanı çok isterim. Sana ilginç yeni bakış açıları kazandıracağını düşünüyorum."

Bir sırtttıma dudaklarımı büküyor. "Belki de yaparım."

"Güzel." Bana göz kırptı ve sonra podyumunun kenarına dokundu. "Şimdi gidin ve hafta sonunuzun tadını çıkarın. Ve unutma... *The Power Broker*'ın dört bölümü. Özellikle senin konuşma noktalarını arıyor olacağım."

Kolu benimkine dolanırken ARES kıkırdıyor.

"Gerçekten de senin umursamaz ve istikametten yoksun biri olduğunu mu söyledi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Yanıldığını mı söylüyorsun?"

"Oh, lanet olsun. Seni orada çiviledi."

O kıkırdarken ben yüzümü buruşturup şakacı bir şekilde kolunu yumrukluyorum. Sonra bileğimden tutup ikimizi de döndürerek göğsüne yapışmamı sağladığında nefes nefese kalıyorum ve kızarıyorum. Altın benekli, delici koyu gözlerine bakıyorum. Her zamanki gibi kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Ayrıca, *görünüşe göre* birinin bana bu 'pervasız enerjiyi' yönlendirmemde yardımcı olduğunu söyledi."

Sırıttıyor. "Hmm. Kim olabilir acaba?"

"Bunun kafana girmesine izin

verme." "Çok geç."

Kaldırımda onu öpmek için uzanırken kıkırdıyorum. Otuz dakika önce bu adamı çok daha ateşli bir şekilde öpüyor, düşün cam duvarına karşı beni becerirken adını inliyor ve sırtını pençeliyordum. Sifonu çektim, hala bacaklarımın arasında onun zonklamasını ve lezzetli ağrısını hissediyordum.

"Gidelim mi?"

Sırıtiyorum. "Yapacağız."

Tekrar koluna giriyorum ve Kildare'ların evine giden son çeyrek bloğu yürümeye devam ediyoruz. Telefonum çalıyor ve ona bakmak için çantamı açtığımda kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Jack beni arıyor. *Tekrar arıyor*. Bu bugün üçüncü kez oluyor. Bu çok tuhaf çünkü kim bilir ne zamandan beri birbirimizin numarasını taşıyor olsak da telefonda konuşmuyoruz. Çoğunlukla onu Banshee'de gördüğümde konuşuyoruz, o kadar.

Cevap vermeyi düşünüyorum. Ama sonra aklıma Ares'in, zavallı adamla dostça bir dans bile edersem onu pencereden atma tehdidi geliyor. Sırıttım ve sonra ürperdim. Kocamın neredeyse komik olan aşırı korumacılığı ve kıskançlığı hem eğlenceli hem de lezzetli, *günahkâr bir şekilde* çekici.

Sonunda aramayı duymazdan geldim, çantamı kapattım ve ona döndüm. "Tamam, eğer bu garipse beni durdur. Ama sınıfımda çok tatlı bir kız var ve aynı zamanda *çok* uzun. Acaba Kratos'la birlikte olabilirler mi?"

"NEVE!"

Ares aniden beni acı verici bir sertlikle kavrayıp ayaklarımı yerden keserken ılık atıyorum. Başım neredeyse ağır çekimde dönüyor ve gözlerim, kaldırımın üzerinden kaldırıma doğru hızla ilerleyen hırpalanmış bir Honda Civic'i görünce açılıyor.

Doğruca bize doğru geliyor.

Ares bir hırıltıyla ikimizi de bir apartmanın n merdivenlerinin arkasına çekti. Araba merdivenlerin diğer tarafına *sertçe* arptığında metalin bükülme ve ılık atma sesinin korkunluğuyla ılık atıyorum.

Başımı ona doğru çevirirken nabzım hızla atıyor ve kalbim kt küt atıyor.

"Bu da neydi-"

Patlama kulakları sağır ediyor. Ares beni yere doğru çekerken, vücudu üstümde ezilirken, ateş topu üstümüzdeki havayı delip geçerken yüzümdeki sıcaklığı hissedebiliyorum.

Sirenler ılık atıyor.

Sokağın karşısındaki insanlar ılık atıyor.

ılık *atıyorum*.

Patlamanın olduğu yerden BEş BİNA AşAğIDA, büyüdüğüm evin n merdivenlerinde oturuyorum. Eilish yanımda oturuyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki neredeyse canım acıyacak. Yüzümü buruşturuyorum ve dönüp onun dehşet içindeki gözlerine bakarken gülümsüyorum.

"Ben *iyiyim*, Eils."

Konuşamıyor bile. Sadece başını sallıyor, hasta görünüyor, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış, Ares ve benim üzerimize doğru gelen arabadan ka madığımız bir dünya hayal ediyor.

Sonra da bomba gibi patladı.

      o bir bombaydı.

Sokaktaki katliama bakıp  rperiyorum. Polisler ve itfaiyeciler her yerde. Kildare ve Drakos'un adamları da öyle, gözleri gizli servis ajanları gibi her yerde.

"Nasıl gidiyor, evlat?"

Bana bir fincan kahve uzatırken Castle'a dönüp alaycı bir şekilde

gülümsüyorum. "şimdi çok daha iyiyim, teşekkürler," diye

inleyerek minnetle fincanı alıyorum.

Castle'ın bakışları sokağa yöneliyor. Çenesi sıkıştı ve çenesinde dalgalanan öfkeyi görebiliyorum.

"Her zaman beni izleyemezsin, biliyorsun," diyorum sessizce.

Çenesi daha da sertleşiyor. Neden bu kadar kızgın olduğunu biliyorum. Bu olduğunda beni kurtarmak için orada değildi.

"Ares-"

"Defterimde on sıra daha yükseldim," diye homurdanıyor Castle. Bana sert bir bakış atmak için döndü. "Seninle birlikte olduğuna sevindim."

Gülümsüyorum ve bakışlarımın caddenin karşısında, Ares'in bir ambulansın arka  amurluğunda oturduğu yere kaymasına izin veriyorum.  n kolundaki şarapnel yarasını sarmakta olan acil yardım görevlisi içini bitirirken başını sallıyor. Ares hemen ayağa kalkıyor ve cadde boyunca bana doğru yürüyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, Eilish beni bırakırken ve kocam kollarını sıkıca bana sararken titriyorum.

"EMT'lerden birini görmelisin-"

"Ben iyiyim," diye sırtıtıyorum, gözlerimi onunkilere dikerek. "Birinin delirip kendi bedenini kalkan olarak kullanması sayesinde."

Ares şakama gülümsemiyor, sonra omzuna ağır bir el inince sarsılıyor. Kafasını kaldırıp Castle'ın ona sertçe başını salladığı yere bakıyor.

"Teşekkür edilmek istemediğin hissine kapılıyorum," diye homurdandı eski korumam. "Ama yine de teşekkür ederim."

Ares sadece başını sallıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Castle'ın telefonu çalıyor ve ben kaşlarımı çatarak kocama bakarken onu uzaklaştırıyor.

"Sana kan nakli mi yapıyorlardı?"

Daha önce ambulanstayken, onu sararlarken, koluna doğru giden bir çizgi fark ettim.

Ares başını sallıyor. "Hayır. Ne zaman O-negatif olduğumu öğrenseler, bana her zaman nazikçe bunun ne kadar talep gören bir şey olduğunu hatırlatıyorlar."

Eilish görünüyor skandal."Hatta ne zaman sen sadece
hayatta kaldı a *araba*
patlıyor mu?!"

Ares bir omzunu kaldırır. "Ben teklif ettim. Nasıl olsa ambulasta bunun için gerekli ekipman var, değil mi?"

Dudaklarım merakla kıvrılıyor. "Gerçekten O-negatif misin?" Başını sallıyor, ben de sırtıtıyorum.

"Ben de."

En nadir bulunan kan grubu değil, ancak O-negatif iseniz, *yalnızca* diğer O-negatif kanları alabilirsiniz. Nedenini bilmiyorum ama bu ortak noktamızın olduğunu bilmek kalbime bir parıltı getiriyor.

Ares sırtıyor. "İyi ki yanımda uyuyan bir desteğim var."

Gülümsüyorum. Sokağa dönüp baktığımda, amcamın yüzünde soğuk bir ifadeyle yaklaştığını görünce endişeyle yutkunuyorum. Castle yanında, kırmızı beyaz küçük bir soğutucu taşıyan Shane Dorsey ile birlikte.

Ares kaskatı kesiliyor ve önümüzde durduğunda tüm dikkatini Cillian'a veriyor. "Arabanın bizi hedef aldığı konusunda yanıldığımı söyle bana," diye mırıldanıyor Ares.

Cillian'ın gözleri benimkilere kayıyor. Sonra başını yavaşça sallıyor.

"Değildin." Gümüş kutusundan bir sigara çıkarıp dudaklarının arasından geçirip ustalıkla yakarken çenesi geriliyor.

Ajan Dorsey boğazını temizler. "Araba açıkça patlamaya ayarlanmış. Çılgınca bir şey yok ama ikinizi de parçalamaya yetecek kadar hızlandırıcı ve patlayıcı var."

Yanımda öfkeden neredeyse titrerken Ares'in derisinin altında zonklayan öfkeyi hissedebiliyorum.

"*Kim*," diye hırıldıyor. Çenesi şiddetle gıcırdarken boynundaki damarlar öne çıkıyor.

Dorsey amcama bakıyor. Cillian sigarasından yavaşça bir nefes çekiyor, gözleri bana kilitlenmiş. Sonunda başını salladı.

"Göster onlara."

Dorsey'in kaşları

çatılır.

"Cillian, bu oldukça korkunç-"

"Ve onlar çocuk değil. *Göster onlara.*"

Dorsey boğazını temizleyip biraz daha yaklaşırken amcamın gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda. Elindeki plastik soğutucuyu kaldırıyor ve duraklıyor.

"Gerçekten, eğer mideniz bulanıyorsa... Ben olsam başka tarafa bakardım."

Kapağı açıyor. Kendimi çelikleştirdim. Yine de içindekini gördüğümde neredeyse kusacaktım.

Castle, "*Lanet olsun,*" diye homurdanarak Eilish'i hızla kendine doğru çektii ve yüzünü önümüzde duran dehşet verici manzaradan uzaklaştırdı.

Soğutucunun içinde bir *el* var. Özellikle de ateşten kararmış bir el, bilek ve ön kolun bir kısmı.

Yanmış et kokusu burnuma çarptığında neredeyse tekrar kusacağım. Tam Ares'in göğsüne doğru dönüyordum ki, bir şey bana çarpıyor.

Ve bu beni durduruyor.

Başım geriye dönüyor, gözlerim ele kilitleniyor. "Neve."

Bakışlarım Cillian'ınkilerle buluştuğunda bir yumru yutuyorum. İkimiz de neye baktığımızı anlıyoruz.

"Emin olmak için bazı testler yapabiliriz," diyor Dorsey sessizce. "Ama dövme gösteriyor ki-"

"*Bu o.*"

Ben kelimeleri boğuk boğuk söylerken Ares başını bana doğru çeviriyor. Gözlerim soğutucunun içindeki dehşet gösterisine yapıştı. Kesik bir ele bakmak *istediğim için* değil. Ama *bu kesik* elden başka bir yere bakamadığım için.

Seamus O'Conor'a ait olan. "Emin misin-"

"Pozitif," diye boğuluyorum, boğazım düğümleniyor.

El yanmış ve deri kararmış. Ama dövmede hata yok. Onu asla unutamadım. Hala kabuslarımda görüyorum.

Bileğine sarılmış tespih taneleri, elinin arkasında kan damlayan ve kurşun delikleriyle delik deşik olmuş bir haç.

Seamus'un eli. *Seamus'un lanet eline* bakıyorum.

Dorsey, "Kalıntıların geri kalanı sürücü koltuğunun olduğu yerde külden başka bir şey değil," diye mırıldandı. "Ama patlama bu parçayı caddenin karşısına gönderdi."

Ares beni yakın tutarken Cillian'a dönmeden önce bana başını

sallıyor. "Eğer o olduğundan eminsen-"

"Bu o," diye sessizce nefes alıyorum.

Dorsey başını sallar. "O zaman bu işin gerçekten bittiğini söyleyebiliriz."

Tamam.

Ajan Dorsey soğutucuyu kapatırken titriyorum, hırıltılı bir nefes

alıyorum. Hayatımın kabus gibi bir bölümüne.

Ares beni hâlâ sıkı sıkı tutuyor, sanki her an düşecekmişim gibi. Ama dağılmıyorum. Çünkü on beş yıldır ilk defa mı?

Artık korkmuyorum.

Her şey bitti.

Kabus *gerçekten* sona erdi.

ARES

Yüzünü maske gibi tutmaya çalışıyor - eminim babası ona yüzlerce başka "angajman kuralı" ile birlikte bunu da öğretmiştir, özellikle de konu onun adına yüz milyon dolar değerinde olabilecek anlaşmaları müzakere etmek olduğunda.

Bu işte iyidir.

Sırada ne olduğunu biliyorum. Önce Ricardo ile konuşması gerektiğini söyleyecek. Lafi eveleyip geveleyecek. Şikayet etmek için ortaya koyduğum şartların keyfi bir yönünü seçecek. Ve sonra, Lucia Bolinaro'nun dudaklarının köşelerinde en ufak bir kıvrılma gördüğümde, anlaştığımızı anlayacağım.

Lucia iç çekiyor, manikürlü kaşları hafifçe çatılıyor. Tırnağıyla çatı katındaki yemek masasına dokunuyor.

"Bilmiyorum, Ares."

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Evet, işte otobüs tam zamanında geldi.

"Yani, bak, hayır dediğimden değil. Ben sadece..." diye rahatça omuz silkiyor, yüzündeki nötr ifade devam ediyor. "Şey... Bu bir anlaşma için iyi bir *başlangıç*. O kadarını söyleyebilirim."

Saçmalık. Bu ikimizin ailesi için de *altın değerinde* bir anlaşma. Ve o da bunu çok iyi biliyor. Ama yine de bu işte iyi.

"Elbette babamla konuşmam gerekecek."

Başımı salladım. "Elbette. Bunun sana bağlı olmadığının farkındayım. Sen sadece ona bilgi aktarmak için buradasın."

Ucuz bir atış ama işe yarıyor. Yutkunmadan önce gözlerindeki öfkenin alevlendiğini görebiliyorum.

Gerçek: Bu anlaşmayı yaptığımızda -yaparsak değil- bu Lucia ile benim aramda bir anlaşma olacak. Ricardo ayrıntılara daha sonra bakacak ama bu anlaşmayı onun yapacağını çok iyi biliyorum. Bunun bir sır olması gerekse bile.

"Güvenliğin işletme maliyetlerini karşılamak gibi küçük bir mesele var..." "Ne olmuş ona?" Hafifçe sordum.

İşte burada ayrıntılarla ilgili rastgele bir sorun seçip dert yanıyor. Çünkü anlaşma elmaslarla dolu olsa bile, Atina ya da Kahire'deki bir sokak pazarında pazarlık yapmamanın kötü bir davranış olması gibi, bir şey hakkında en azından *yarı* şikayet etmemek kötü bir davranıştır.

"Peki, anladığım kadarıyla bunun tüm masraflarını *biz mi* karşılayacağız?"

Omuz silkiyorum. "İhracatçı sizsiniz ve onlar da sizin gemileriniz ve uçaklarınız, yükünüzü taşıyorlar, yani..."

"Kargomuz."

Başımı salladım. "Hayır. Teslimata kadar senin. *Sonra* bizim olur. Koruma sizin sorumluluğunuzda. Kendi adamlarınız da olabilir, üçüncü bir taraf da... iş yapacağına inandığınız herhangi biri. Ama parası size ait."

Lucia'nın mükemmel tırnakları yine masaya vuruyor. Yavaşça gözlerini benimkilere dikeyor, dudaklarında bir gülümseme.

"İlginç."

"Hangi

kısmı?"

Gölüyor. "Anlaşma değil. Seni

kastediyorum." Kaşlarını çatıdığımda

başını sallıyor.

"Yalan söylemeyeceğim, Ares. Bu müzakerelere başlamak için çok farklı bir masaya ilk oturduğumuzda, seni bir hedef olarak belirlemiştim. Ya da öyle sandım."

Hadi canım. Bu, o ilk buluşmada giydiğı gülünç derecede açık kıyafeti açıklıyor, kendi nişan partim de dahil olmak üzere o zamandan beri neredeyse her zaman birbirimizin yanında olduğumuzdan bahsetmiyorum bile.

Belli ki işe yaramadı. Çünkü ben aptal değilim.

"Yaptığını biliyorum."

Gölüyor. "Belki yarısı biliyordu, belki. Evet, seni ailenin bıkkın prensi olarak düşünmüştüm. Asla kral olamayacak ve başarısız olacak bir playboy. Ama şimdi?" Omuz silkiyor. "Kral olmak için doğmamış olabilirsin, Ares. Ama artık yönetmekte oldukça iyisin."

Kaşlarını çatıldı. "Teşekkürler. Sanırım."

"Bir şey değil, ama övgüyü hak edenin sen olduğundan emin değilim." Ona sorgulayan bir bakış attığımda Lucia sırıtıyor.

"Karından bahsediyorum, Ares. Drakos ailesinin Kildares'le yaptıkları küçük anlaşmada beklediklerinden çok daha fazlasını elde ettiklerini

söylemek yanlış olmaz."

Duygularım düz kalıyor ama içten içe sırtıyorum. Çünkü Lucia zerre kadar haksız değil. Evet, belki de büyüdüm ve hiç olmamam gereken rolü üstlendim. Başıma asla takılmaması gereken tacı takmak için.

Ama Lancelot her şeye rağmen nasıl Arthur olunacağını bulduysa, bunu kendi başına yapmadı.

Neve beni oturtup Drakos imparatorluğunu nasıl yöneteceğime dair dersler vermedi ya da bana örnek olmadı. Ama onda bir şeyler var. O ve ben birlikteyken garip bir simya oluşuyor.

Bunun dışında, hayatlarımızı inatçılığımızı ve kıvrak dilimizi karşımıza çıkan her kapıya karşı koçbaşı olarak kullanarak dünyada yolumuza devam ederek geçirdik.

Birlikte, o kapıların anahtarlarıyız. Dayağa gerek yok.

"Her neyse." Lucia sandalyesine geri otururken iç geçiriyor. Aniden ayağa kalkıp çatı katının mutfak bölümüne doğru yürümeden önce gözleri bir saniye daha benimkileri tutuyor.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

Sub-Zero buzdolabını açarken bana bakıyor. "Drakos İmparatorluğu'nun başındaki kişinin buzdolabında en az bir şişe şampanya soğuttuğunu varsayıyorum."

Doğru varsayıyor.

"Orada bir şişe Pol Roger var." "Buldum."

Lucia pencerenin yanındaki yemek masasına geri dönüp 99 Winston Churchill baskısı Pol Roger'ı yere bıraktığında hâlâ kaşlarımı çatıyorum.

iki flüt. Şişeyi donuk bir *patlamayla* ustalıkla açıyor ve doldururken bana bakıyor.

"İçtiğimizi düşündüğüm sebepten dolayı içtiğimizi varsayabilir miyim?"

"Dediğim gibi, elbette bunu babama danışmam gerekiyor-"

"Hayır, yok."

Lucia bir kadehi bana doğru itip kendininkini kaldırırken küçük bir sırıtışa izin veriyor. "Verimli bir ortaklığa."

Kadehimi Lucia'nınkiyle tokuşturuyorum, ikimiz de bir yudum alırken sırıtıyoruz.

Önümüzdeki beş ay içinde ödenecek yüz on milyon dolarlık bir anlaşma.

Evet, bunu kesinlikle alkışlayabilirim.

"Burada üstümü değiştirmemin bir sakıncası var mı? Bundan sonra doğruca havaalanına gideceğim."

Başımla ana süite giden koridoru işaret ediyorum. "Çekinmeyin."

"Teşekkürler."

Lucia küçük bir çantayla koridorda kayboluyor. Pencerenin yanında durup şehre bakıyorum ve gülümsememe izin veriyorum.

Lucia haklı. Neve Kildare ile evlendiğimde Drakos ailesi umduklarından fazlasını aldı. *Ben de umduğumdan fazlasını* aldım.

Sadece bir eş alıp barış anlaşması

imzalamadım. Bir ortağım var.

Eşit.

Adımlarımı kolaylaştıran ve kalbimi hafifleten biri.

Sevdiğim biri. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi henüz bulamamış olsam bile.

Yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtısı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Döndüğümde Lucia'nın resmi iş kıyafetini çıkardığını ve lüks bir bahçe partisi için daha uygun bir şey giydiğini görüyorum.

"Babama gidiyorum," diye açıklıyor omuz silkerek. "Küçük kuzenimin quinceañera'sına ev sahipliği yapıyor."

"*Felicitades.*"

Sırıttıyor, bardağını kaldırıyor ve benim durduğum yere doğru ilerliyor.

"Tekrar şerefe. Ebeveynlerinin tahtlarını devralan oğullara ve kızlara."

Kıkırdıyorum. "Ve birlikte bir *sürü* para *kazanmaya.*"

Lucia kadehini benimkine tokuştururken gülüyor. Tam da o anda dairenin kapısı açılıyor ve karım içeri giriyor.

Bakışlarında parlayan öfkeyi gördüğümde yükselen ruh halim bir anda kaya gibi düşüyor, gözlerinden napalm çıkmasını ve Lucia'yı alevler içinde bırakmayı umduğunu söyleyen bir öfke.

Söylemeye gerek yok, Neve'in hâlâ rakip olarak gördüğü bir kadınla tek başıma takılıp şampanya içmemin ne kadar boktan göründüğünü fark ediyorum.

Ama yanılıyor. Dünyada benim ilgim ve arzum açısından evlendiğim kadına dokunabilecek bir kadın yok.

Ona doğru ilerlerken

gülümsüyorum. "Ders

nasıldı-"

"Harika," diye mırıldanıyor düz bir sesle.

"Şampanya? Kutlama yapıyoruz."

"Bunu görebiliyorum."

Yüzündeki ifadeye neredeyse sırtıtaçaktım. Evlendiğim ince dudaklı, kızıl saçlı, saf İrlandalı öfke topuna.

Ama benim ölmek gibi bir arzum yok, o yüzden ölmüyorum.

"Gel," diye mırıldanıyorum onu öpmek için eğilirken. Buna izin veriyor... zar zor... ama dudakları hâlâ gergin. "Otur ve bir bardak iç." Ağzım kulağına değiyor, sesim kısık. "Az önce *çılğın bir* anlaşmanın detaylarını belirledik."

"Tüm çivilediğin bu mu?" diyor buz gibi.

"Şimdiye kadar," diye kulağına hırlıyorum, onun sivri suçlamasını görmezden gelerek. "Ama misafirimizden kurtulmama izin ver ve kolayca değiştirebiliriz-"

"Seni tekrar görmek çok güzel!" Neve yanımdan geçip gidiyor, Lucia'ya robot gibi gülümserken sesinde sakarin bir alaycılık var.

Kartel prensesi temkinli ve biraz daha az robotik bir şekilde

gülümsüyor. "Seni görmek de çok güzel, Neve. Ares az önce-"

"Çok komik," diye gülüyor Neve. "İçeri girdiğimde neredeyse seni tanıyamayacaktım, göğüslerin dışarı sarkmıyordu falan."

Aman Tanrım.

Lucia'nın ağzı geriliyor. Bana gülümsemek için döndüğünde Neve'e ters ters bakıyorum.

"Gidip uçağıma yetişmeliyim." Lucia bardağını bırakıp boğazını temizledikten sonra Neve'e dönüyor. "Sen çok şanslı bir kadınsın, biliyorsun. Ama-"

"*Güle güle.*"

Lucia, Neve'in alaycı bakışlarını görmezden gelerek gülümser. "*Ama* sana sahip olduğu için daha da şanslı bir adam." Dönüp kapıya doğru ilerliyor. "Ares, adamlarımın imzalanması için resmi anlaşmayı sana göndermelerini sağlayacağım. Ama evet, tüm şartlarda anlaştık. Yakında görüşmek üzere."

Kapı kapandığında dönüp Neve'e soğuk bir bakış fırlatıyorum.

O da tabii ki dönüp bana masum bir "kim, ben mi?" bakışı attı.

Ona ters ters baktım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, *bu* yüz on milyon dolarlık bir anlaşma için üç ay süren bir pazarlığın sonucuydu. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Oh, merak ediyordum. Ama daha çok o kaltağın evimizde seninle baş başa ne yaptığını merak ediyordum."

Yavaşça, dudaklarımı büken bir sırıtışla bakışlarım kırılıyor.

Yanlış hamle. Çünkü o anda Neve'in yüzü kızgın morun daha derin bir tonuna dönüşür.

"Özür dilerim, bu *komik* mi?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum ona doğru ilerlerken. "Hayır, öyle değil. Sadece senden böyle hoşlanıyorum."

"*Ne* gibi, pislik?"

"İrrasyonel kıskançlık."

Gözleri kısıldı. "Siktir git."

Sırıtiyorum. "Neredeyse benden hoşlandığını

düşüneceğim." Neve'in dudakları büzüldü,

yanakları kıpkırmızı oldu.

"Sevimli... olma," diye mırıldanıyor.

Ellerini ellerime alacak kadar yaklaşıp daha da yakınlaşıyorum.

"Bu gezegende dikkatimi senden çekebilecek hiçbir kadın yok." "Büyük, güzel ve seksi kartel prensesleri bile-

"Tek bir tane bile. Lanet olsun. Bir tane bile."

Uzaklara bakarken dudakları büzülüyor, çenesi gıcırıyor.

"Seni istiyor ve bu çok açık ve sen bunu göremiyorsun bile."

"Hayır, bilmiyor. Sanırım daha önce benimle oynamaya çalışıyordu, ticaret şartlarını ailesinin lehine çevirmek için kolay bir hedef olabileceğimi düşünüyordu." Bir omzumu kaldırıyorum. "Ama değildim ve öyle de olmadı. Çünkü benim sadece bir kadında gözüm var. Tamam mı?"

Neve'in dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Tamam. Ama kendini benim yerime koy. Londra'dan geri dönüp platonik bir arkadaşımı onunla dans etmeyi teklif edersem pencereden atmakla tehdit eden sendin. Sonra eve geldim ve *onu* burada, bir süper model gibi giyinmiş, seninle baş başa şampanya içerken buldum."

Yüzünü kavrayıp çenesini kaldırıyorum. Bu kez onu usulca öptüğümde bana dudak bükerek karşılık vermiyor. İçimde eriyor, geri çekilmeden önce dili benimkiyle dans ediyor.

"Eskiden böyle değildim, biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Ne gibi?"

"Kıskanç, muhtaç bir psikopat gibi."

Sırıtiyorum. "Muhtaç *değilsin*."

"Ben *biraz* muhtacım. Ama sadece sana gelince."

"Sen kesinlikle bir psikopat *değilsin*. Pencere tehdidini yapan *bendim*, unuttun mu?"

Sırıtiyor, yaklaşıyor.

"Bir fikrim var," diye mırıldanıyorum kırmızı buklelerine. "Elimizde açık bir şişe Pol Roger var. Çin yemeği sipariş edelim ve bitirirken aptalca filmler izleyelim derim."

"Ne kadar aptallaşmak istiyorsun?"

"Belki Adam Sandler?"

Homurdanıyor. "Daha sıkı dene, dostum. Doksanların ortasındaki Jim Carrey'den bahsediyoruz." Başını öperken derin bir kahkaha atıyorum.

"Bir anlaşmamız var."

ÜÇ SAAT SONRA, Çin yemeklerinin çoğunu bitirmiş, *The Mask'ı* bitirmiş ve *Ace Ventura'nın* ortasıdaydık. Ayrıca ikinci şişe şampanyamızı da bitirmek üzereyiz.

Kalkıp biraz su almak için mutfığa gidiyorum ki yarın tüm bu şampanyanın bedelini çok pahalıya ödemeyelim. Mutfaktan, Neve'in telefonunun yanındaki kanepede yandığını görüyorum. Tembelce eline aldı.

Bir anda yüzü sırıtmaya başlıyor ve telefonu tekrar kucağına bırakmadan önce bir şeyler yazıyor. Su bardaklarını doldururken telefonun tekrar yandığını görüyorum. Neve telefonu tekrar eline aldı, hala sırıtiyordu. Ama sonra bir şey değişiyor.

Kaşları çatılıyor ve yüzü birden ciddileşiyor. "Kim o?"

Oturma odasına geri döndüğümde gözleri benimkilere takılıyor.

"Ne?"

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Kimseyle."

Kaşlarım çatıldı. Ne oldu?

"Burnumu sokmuyorum, sadece merak ettim. Endişeli görünüyordun."

"Ben değilim," diyor hızlı ve ters bir şekilde. "Ve o hiç kimse değil."

Tamam, neler oluyor?

"Bak, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum.

Sen kimsin-" "Bu seni ilgilendirmez," diye tersliyor.

Çenem gerildi. "Tamam, *tamam*, sakın ol."

Su bardaklarını kanepenin önündeki sehpanın üzerine koyuyorum. Tekrar yanına oturduğumda Neve ayağa kalkıyor. Tekrar oturmadan önce büyük bir gerinme ve saçlarını at kuyruğu yapma gösterisi yapıyor.

Benden bir metre kadar uzakta.

Filmi tekrar açıyorum. Film oynarken ona bakmak için dönüyorum. Telefonuna geri dönmüş, taş gibi soğuk yüzü ekran tarafından aydınlatılmış, öfkeyle yazıyor.

Siktir et. Uzanıp çıplak ayağına dokunuyorum. Neve sıçradı, gözleri benimkilere kayarken nefesi kesildi.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye

tersliyor. *Hayır,*

değilsin.

"Lütfen bana ne olduğunu söyler misin?"

"*Hiçbir şey, tamam mı?*"

Aniden tekrar ayağa kalkmadan önce başka bir şey yazıyor.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum."

Kaşlarım çatıldı.

"Pardon?"

"Dışarı çıkacağımı

söyledim." "Saat on bir

buçuk."

Kafamın daha da karışmasına neden olan garip, soğuk bir şekilde omuz silkiyor. "Ve?"

"Neve, neler oluyor?"

"Yok bir şey, Ares!" diye tersliyor. "Yakında

döneceğim, tamam mı?" Koridordan yatak odasına

doğru yürüyor.

Ne. Ne. Gerçek. Lanet olsun. *Sikeyim.*

Dişlerimi gıcırdatarak arkasından bakıyorum. Lucia burada olduğu için hâlâ

kızgın mı? Hayır. Biri ona mesaj atana kadar iyiydi. Ve Şimdi aniden soğuk davranıp beni dışlıyor ve siktirip *gidiyor*.

Neve aniden yatak odamızdan patlayarak çıktığında ben hala kanepede öfkeyle bakıyordum. Gözleri mosmor, ağzı hırçın bir çizgiye oturmuş ve kızıl saçları bir kıyamet asteroidi gibi arkasında dağılmıştı.

"Neve, ne-"

"Aslında," diye tersliyor soğuk bir şekilde, sesinde saf bir öfke var.

"Biliyor musun?" "Neve-"

"Geri dönmeyeceğim."

Dişlerimi gıcırdatarak ayağa kalktım.

"Affedersiniz?" "*S.ktir git, Ares!*"

Ona bakıyorum. "Nesi var bunun-"

"*Benimle mi? Benimle mi, Ares?!*" diye bağırır. "Bilmiyorum, belki de lanet olası bir yalancıyla evlendiğim için kızgınımdır?!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Yüzü

tamamen kızarır.

"Banyomuzun zemininde duran ve kesinlikle bana ait olmayan lanet olası *külottan* bahsediyorum, seni lanet olası *pislik*."

Kahretsin.

"Tamam, bekle. Bu düşündüğün şey değil-"

"*Yapma*," diye hırlıyor buz gibi. "Sakın denemeye cüret etme."

Kapıya doğru fırladı. Oraya ilk ben varıyorum, ona ters ters bakarken kendimi onunla kapının arasına yerleştiriyorum.

"Neve-"

"Çekil *lan* yolumdan."

"Lucia havaalanına gitmek için orada üstünü değıştirdi. Eminim bavulundan falan düşmüşlerdir."

Neve soğuk bir şekilde güler.

"Vay canına. Gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?!" Tersledim. "Yaşadığımız onca şey, beni ne kadar uzun zamandır tanıdığın, birlikte olduğumuz ateş göz önüne alındığında, cidden benim-"

"Çekil."

Bana o kadar sert ve zehirli bakıyor ki irkiliyorum. "Neve..."

"Çekil *yolumdan*, Ares."

Yavaşça kenara çekiliyorum. Neve yanımdan geçip kapıyı açtı. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Dışarı."

"Nerede?"

"Bilmiyorum, sik kafalı!" diye tıslıyor. "Belki de gidip iç çamaşırımı bırakabileceğim bir banyo zemini bulurum."

Saf, vahşi öfke göğsümde patlıyor, kesik dişlerimden ve alev alev yanan gözlerimden dışarı fişkırıyor. Yüzümde o kadar belirgin ki Neve bile bir an için bocalıyor. Ama sonra yutkunuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Gerçekten komik olan ne biliyor musun, Ares?" Tersliyor. "Aslında sana aşık olduğumu sanıyordum. Çok *komik*, değil mi?"

Kapıyı hızla açıp arkasından çarparak kapatırken hâlâ şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

Aslında sana aşık olduğumu sanmıştım.

Peşinden gitmek istiyorum. Onu buraya sürüklemek istiyorum. Ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Bu kadar kızginken olmaz. Bir şeylere patlamasına izin verilmeli. Belki bir içki içebilir ya da kız kardeşine ya da benimkine içini dökebilir.

Her halükarda, peşinde adamlarım var. Ona bir şey olmaz.

Dişlerimi sıkıyorum, odada volta atıyorum, kendimi şu anda onun peşinden gitmemeye zorluyorum. Bırakın öfkesini çıkarsın. Sakinleşsin ve durum hakkında ne kadar y a n ı l d ı ğ ı n ı a n l a s ı n . Onu en başta neyin kızdırdığı ya da ona kimin mesaj attığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Ama mantıklı bir şekilde konuştuktan sonra o kısımla ilgileneceğim.

Bir saat. Sakinleşmek için tam bir saati var. Sonra onu tutup buraya sürükleyeceğim.

Odayı adımlarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Kendime bir içki hazırlıyorum. Lanet filmi tekrar açmaya çalışıyorum.

Aklımı kaçıracağımdan emin olmadan önce, o hışımla çıkıp gittikten sonra ancak otuz beş dakika dayanabiliyorum. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Neredesin lan sen?

Tam gönderirken telefonum
çaldı. Neve mi? Hayır, Hades
arıyor.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Siktir, duydun mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne duydun lan?"

"*Kahretsin.*"

Gözlerim kısıldı. "*Ne*, Hades."

"Bak, bunu sana söyleyen kişi olmak istemiyorum-"

"Saçmalayacak *havada değilim*, Hades. "Neve'deki kuyruk az önce beni aradı."

"Neden sen?"

"Muhtemelen size doğrudan söylemekten korktukları içindir."

Kanım daha sıcak yanmaya başladığında kaskatı kesiliyorum ve çenem çalışıyor. "Bana *ne olduğunu* söyle."

Hades rahatsız bir şekilde boğazını

temizler. "Hades-"

"Neve yaklaşık on dakika önce barmen arkadaşı Jack ile birlikte Banshee'den ayrıldı. Birlikte onun dairesine girdiler. Bak dostum, ben-"

Telefonu kapattım. Sonra çıkarken neredeyse ön kapının menteşelerini sökecektim, damarlarımda saf nefret ve ölüm uğulduyordu.

NEVE

"BAK, gerçekten çok zgnm, Neve-"

"*Kapa eneni.*"

O kadar kızıgını m ki, o kadar fkeliyim ki zar zor konuşabiliyorum. "Neve-"

"Kapa şu *lanet eneni* Jack."

Binasının n kapısında duraklıyor ve cebinden anahtarlarını çıkartıyor.

"Ben ciddiym, Neve. Bu benim fikrim değildi.

Yemin ederim." Ona doğru döndüm. "O zaman bunu *neden* yapıyorsun?!"

"Ben..." diye yüzünü buruşturarak gözlerimden kaçıyor. "Bak, başım belada. Finansal olarak yani. Ve beni bundan kurtaracaklar."

"*Benim* paramla mı?" Tersledim.

Jack utangaç bir bakış atar. "Neve, kişisel bir şey değil. Bak, tonlarca paran var ve onlara ödeme yaptığınızda resimleri yok edecekler-"

"Daha önce onları 'yok ettikleri' gibi mi?!"

Jack kapıyı açmak için başka tarafa bakarken mutsuzca nefes veriyor. Telefonum çalıyor. Çıkardığımda Ares'ten gelen mesajı görünce kalbim sıkışıyor.

Ares: Neredesin lan sen?

Telefondan onun varlığını hissedebiliyorum ve bu kalbimi kırıyor.

Evet, az önce evden çıkarken çok öfkeliydim. Ama bu sadece o lanet olası külotu banyoda yerde bulmak değildi. Çoktan sinirlenmişim, duygularım o kadar ateşliydi ki daha onları görmeden patlamak üzereydim.

Jack kapının kilidini açarken telefonuma bakıyorum, gözlerim Ares'inkinden önce gelen son mesaja takılıyor. Greg Leery'den gelenler, elinde hâlâ o fotoğraflardan daha fazla olduğunu söylüyordu. İki yüz bin dolarla Banshee'ye gelmemi söylüyordu. Hemen. Yoksa fotoğraflar internete düşecekti.

Kocama ya da başka birine neler olduğunu anlatırsam, o fotoğraflarımın bir saat içinde viral olacağını söyleyenler.

Banyoya girdiğimde Lucia Bolinaro'nun iç çamaşırının yarıya kadar makyaj masasının altına itilmiş olduğunu gördüğümdeki ruh halim *buydu*. Ve zaten patlamaya ne kadar yakın olduğum düşünülduğünde, bu beni tam ölçekli psikopat moduna geçirdi.

Çatı katından lobiye inmeyi bile başaramamıştım ki neredeyse yıkılıp özür dilemek için Ares'e koşacaktım. Sadece bir iş ortağı olduğu belli olan Lucia'yla gizlice görüştüğüne dair bu çılgınca fikrin sadece benim güvensizliğimden kaynaklandığını *biliyorum*. Greg'den gelen mesajlardan sonra ruhsal bir çöküşün eşiğine geldiğim için onu şimdi suçladığımı da biliyorum.

Son fotoğrafları güvenceye aldıktan sonra, Ares'e geri döneceğim. Kollarımı ona dolayacağım, her şeyi açıklayacağım ve onu sevdiğimi söyleyeceğim.

Ama önce bunu yapmalıyım.

Sözümü sakınmadan, Jack'in tüm bu olanlarda kendini ikincil bir kurban gibi göstermeye çalışan zavallı çabalarını görmezden gelerek, onu dairesine çıkan üç kat merdivene kadar takip ediyorum. Kapıyı açıp içeri girmeden önce bana son bir kez mahcup mahcup bakıyor.

Greg ve Mike Jack'in küçük kanepesinden kalkarken anında gerildim. Bu ikisinden yıllardır nefret ediyordum. Ama ancak şimdi, onlarla tekrar yüz yüze geldiğimde, hem de küçük, kapalı bir alanda, onlara karşı hissettiklerimin sadece nefret olmadığını anlıyorum.

Bu korku.

Bu iki pislik benimle seks yapmamış ya da bana fiziksel saldırıda bulunmamış olabilir. Ama yine de bana tecavüz ettiler. Ben baygınken hâlâ mahrem fotoğraflarımı çekiyorlar. Bir tür iğrenç amatör porno çekimi gibi yüzümün yanında penisleriyle çektikleri mide bulandırıcı fotoğraflardan bahsetmiyorum bile.

İkisinin de yüzü hâlâ morarmış durumda. Mike, Ares'in onu Banshee'nin dışında dövmesinden dolayı. Ve Greg, muhtemelen, Ares bana detayları hiç anlatmamış olsa da, kocamın ondan sözde "son" fotoğraflarını aldığı zamandan beri.

"Hey, Neve," Greg

tehlikelidir. "İkinizi de

sikeyim."

Sırıttıyor, sanki kaba bir şakayı ya da öneriyi zar zor zapt ediyor. Midem bulanıyor.

"Parayı getirdin mi?"

"Evet."

Omzuma gelişigüzel asılmış çantama bakarken içim cız ediyor. Banshee'ye giderken ATM'ye gidip iki yüz bin dolar çekmiş değilim, vakıf fonumda o kadar olsa bile. Ama Ares'in yatak odasındaki kasayı açtığını yarım düzine kez gördüm. Şifreyi biliyorum.

Sormadan aldığım için kendimi çok kötü hissediyorum, özellikle de onu dışladıktan ve sonra ona patladıktan sonra. Ama her şey bittiğinde, o parayı geri almasını sağlayacağım.

Mike yaklaşmak için hamle yaptı. Ama ben çantayı sıkıca tutarak ondan bir adım geri çekiliyorum.

"Resimler sende mi?"

Greg başını sallıyor, ceketinden beyaz bir zarf çıkarıp sallıyor. "Bunlar gerçekten de sonuncular."

"Geçen sefer de böyle demiştin."

"Yemin ederim doğru," diye mırıldandı Greg. "Sana söz veriyorum." "Sözün benim için bir bok ifade etmiyor."

Omuz silkiyor. "O zaman bana güvenmek zorundasın. Tıpkı bu olanlardan kocana bahsetmeyeceğin konusunda sana güvendiğimiz gibi."

Onunla alay ediyorum. "Peki beni bunu yapmaktan alıkoyan ne?"

"Hiçbir şey. Ama şunu söyleyeyim," Greg bana ters ters baktı. "Hem belediye başkanının hem de polis komiserinin kulağı bende. Eğer o Yunanlı psikopat benim ya da Mike'ın yanına yaklaşırsa, belediye tarafından hakkında geniş çaplı bir soruşturma açılmasını sağlarım."

Drakos ve Kildare aileleri. Ares'e bundan bahsederseniz dünyanızı başınıza yıkarım. Ailenizin kirli çamaşırlarının her bir parçası haberlerde yer aldıktan sonra kız kardeşinizin Columbia'da işletme okumaya devam etme şansı olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Yutkunuyorum, gözlerimden onun gözlerine nefret akıyor. Greg sadece omuz silkiyor. "Neyse o, Neve. Şimdi, bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Dişlerim

gıcırıyor.

"Öyleyiz."

Çantayı omzumdan indirirken elimi uzatıyorum. Greg bana mühürlü beyaz zarfı uzatırken Mike da para dolu çantayı elimden alıyor. Ben Jack'in mutfağına doğru yürürken ikisinin de çantayı çekip açmalarını ve para yığınlarını karıştırmaya başlamalarını izliyorum.

Sözümü sakınmadan gaz sobasını yakıyorum, zarfın köşesini aleve değdiriyorum ve sonra lavabosuna atıyorum. Kâğıdın yanışını soğuk, buz gibi bir öfkeyle izliyorum. Sonra içindeki Polaroidlerin kıvrılmasını ve kimyasalların alev almasıyla sessiz renklerde duman çıkarmasını. Alevler tamamen sönene kadar izledikten sonra dönüp üç adama ürpertici bir bakış fırlatıyorum.

"Mutlu musun?" Şak diye söyledim.

Mike bana sırtıttı. "Mutluyum. Seninle iş yapmak bir zevkti, Neve."

"Git kendini becer." Gözyaşlarımı ve duygularımı tutarak başımı öfkeyle sallıyorum. "Siz ikiniz insanlar için *iğrenç birer* bahanesiniz, umarım bunu biliyorsunuzdur."

Greg omuz silkiyor. Onlarla alay ediyorum.

"Ve şimdi de Jack'i bu pisliğe bulaştırmayı mı başardın? Paraya ihtiyacı olduğu için mi?"

Greg'in ağız açık kalır.

"Sana böyle mi söyledi?"

Jack ona hızlıca bir bakış fırlatır. "Leery, hadi ama dostum-"

"Jack gayet iyi gidiyor, Neve. Banshee'deki hipster piliçlerle flört ederek para kazanıyor."

Jack yutkunur. "Dostum, yeter-"

"Bu işe karıştı, çünkü *her zaman* bu işe karıştı."

Yavaşça dönüp Jack'in yere baktığını ve son derece rahatsız görüldüğünü gördüğümde yüzüm soluyor.

"Ne sikimden bahsediyor bu?" Sessizce tıslıyorum.

Jack sadece omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor.

Mike kıs kıs güler. "Neve, hadi ama. O gece o fotoğrafları kim *çekti* sanıyorsun?"

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Gözlerim tekrar Jack'e dönerken irkiliyorum, biraz boğuluyorum. Yıllardır en sevdiğim dost barmen olan Jack'e. Her zaman iyi bir arkadaş olarak gördüğüm Jack. Lanet olası *evime gelen Jack*.

"*Jack...?*" Boğuluyorum.

Bunun doğru olmamasını o kadar çok istiyorum ki. Ama yüzünde mide bulandırıcı, korkunç bir ifadeyle başını kaldırdığında Greg'in yalan söylemediğini anlıyorum.

"Seni *orospu çocuğu*," diye fısıldadım.

"Neve, çok özür dilerim. Herkes içiyordu. Ve biliyorsun, bunun berbat bir şey olduğunu biliyordum. Ama Leery bunun sadece bir şaka olduğunu söyledi ve-"

"Hepiniz öldünüz."

Kelimeler dudaklarımdan vahşice dökülürken gevezeliği kesiyor. Greg'e sert bir bakış fırlatmak için dönüyorum.

"İkiniz de gerçekten sizin acınası tehditlerinizden korktuğumu mu sanıyorsunuz?" Mike'la birbirlerine bakarken sırtışı dudaklarından düşer. "Neve, eğer blöf yaptığımı düşünüyorsan-"

"Hayır. Aslında senin bir şaka olduğunu düşünüyorum."

Benden bu kadar. Siktir et bunu, *onları da siktir et*. Ailem tek başına Greg'in karıştırabileceğini düşündüğü her türlü saçmalığı durdurmaya yetecek güce sahip. Ama Kildare ve Drakos ittifakıyla?

Öylece kapatılmayacak. Gömülecek.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Bence *hepiniz* acınası şakalar yapıyorsunuz," diye tıslıyorum. "Beni ve ailemi tehdit etmenin ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı? Ya da evlendiğim aileyi tehdit etmenin ne anlama geldiği hakkında? İki aileyi birlikte düşünmeyin bile." Greg, Mike ve Jack biraz daha solgunlaşırken soğuk bir kahkaha atıyorum.

"Cidden beni hâlâ kafasına yattığın bir ergen mi sanıyorsun?" Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Çünkü *değilim*. Ben artık bir *kraliçeyim*, sizi aptal, gevşek sikli bok parçaları."

Greg tedirgin bir şekilde yutkunur, ayaklarının üzerinde gergin bir şekilde kayar.

"Tamam, tamam. Bekle biraz. Bak, bitti, tamam mı? Hepimiz yürüyüp gidebiliriz-"

"Yanlış." Omuzlarımı dikleştirirken ona soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Aslında o kadar yanılıyorsun ki, bu gerçekten komik Greg. Hayır. Ben yıllar önce bu işten 'uzaklaştım'. Sonra geçen ay tekrar. Ama sonra sen aptallık edip tekrar geri döndün." Başımı sallıyorum. "Hayır, pislikler, 'çekip gitmek' için son şansınız kocamın ikinizin de ağzını burnunu kırdığı zamandı. İşte o kadar. Bu sizin geçmişisi silme kartınızdı. Ama şimdi?"

Dudaklarım tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Nabzım güç, intikam ve korkunun mutlak yokluğuyla kükrüyor.

"Şimdi mi? Hepinizi öldürecek." "Hayır, öldürmeyecek."

Arkamdaki ses boğazımı kesen ve ses tellerimi koparan bir bıçak gibi. Kabuslarımdaki ses bu. Ölümün sesi.

Bir canavarın sesi.

Ağır çekimde, önümdeki üç adamın yüzlerinde önce şaşkınlık, sonra da korku ifadelerinin belirmesini izliyorum. Arkamı dönmeye başlıyorum, her şey ağır ve yavaş, sanki belime kadar karda ilerliyormuşum gibi. Sonunda kime baktıklarını gördüğümde, zemin altımdan kayıp gidiyor.

Seamus O'Connor. Hâlâ çok canlı ve hâlâ çok iki eli var. "Hayır, yapmayacak," diye homurdanıyor yine ürpertici, sert bir sesle. "Ama ben yapacağım."

Elindeki silah havaya kalkıyor. Ellerim yüzüme doğru havalanıyor, ama sonra yanımdan ateş ediyor - üç el ateş ediyor, hepsi de yüzünde dünyanın en mülayim, duygusuz bakışıyla ateş ediyor.

Arkamda üç ceset yere düştü. Ama başka tarafa bakamıyorum. Canavarım bana saf kötülükle sırtırken nefes alamıyorum, konuşamıyorum ya da gözümü bile kırpamıyorum.

"Merhaba küçük kuş. Gitme zamanı."

ARES

Jack'in apartmanının önüne bakarken kalbimdeki KARANLIK gece kadar karanlık. Özdenetimimin son parçası, geri kalanımı silah getirmemeye ikna etmeye çalıştı. Ama siktir et.

Yine de, kılıfındaki 9 mm'yi parmaklamak için ceketime uzandığımda, bunun çoğunlukla korkutma faktörü için olacağını biliyorum.

Eğer bu gece karıma elini sürdüğü için bu orospu çocuğunu öldürürsem, tam da söz verdiğim gibi yapacağım: lanet olası bir pencereden.

Yine de içten içe, burada başka bir şeyler döndüğünü biliyorum. Belki bazı kadınlar bu şekilde tepki verir, ufak bir yanlış anlaşılma olduğu anda başka bir adama kaçarlardı. Ama Neve öyle değil.

Fırtınalı olabilir. Sinirlendiğinde lanet olası bir kasırga gibi doğanın gücü olabilir.

Ama bu o değil. Ben karımı *tanırım*. Belki onun kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyorum ve bu bana uymuyor. Ayrıca, banyomuzda o lanet külotu bulmadan önce telefonda garip davranışları vardı.

Hayır. Bir şeyler oluyor. Potansiyel olarak çok yanlış bir şey. Evet. Her ne ise, öğrenmek üzereyim.

İçeri girmeden önce, Neve ve Jack'i buraya kadar takip ettikten sonra Hades'i arayan iki adamımın kamp kurduğu siyah cipin yanına gidiyorum. Uzak durması için uyarmama rağmen Hades'in de yolda olduğuna eminim.

Muhtemelen Jack'i bir güvenlik kamerasının ya da bir polisin gözü önünde öldürmek gibi inanılmaz aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak için.

Bu konuda henüz söz vermiyorum.

Ama Hades henüz gelmedi. Güzel. Bu şekilde kalmasını istiyorum.

Yolcu kapısının açık camına yaklaşıyorum, gözüm hâlâ Jack'in binasında.

"İkiniz de burada kalın. Eğer kardeşim ortaya çıkarsa, onu burada tutun. Anlaşıldı mı?"

İkisi de bana cevap vermeyince, bakışlarımı o şerefsizin binasından uzaklaştırırken kaşlarım çatılıyor.

"*Dedim ki, bu lanet-*"

Hay sikeyim.

Her iki adam da hâlâ koltuklarına bağlı, çeneleri göğüslerine yaslanmış durumda...

...ıslak, parıldayan kan yarık boğazlarına bulaşmış ve gömleklerinin önlerini ıslatmıştı.

Anında fırlayıp Jack'in binasının ön kapısına koşuyorum, bu sırada alarımın alçak sesi duyuluyor. Topuğumu kilide vurarak ön kapıyı kırdım ve

içeri gir.

Birinci kattaki dairelerden birinin kapısı açıldı ve kır saçlı, yaşlı bir adam, üzerinde Mets logosu olan bir beyzbol sopasını sallayarak dışarı fırladı. Elimdeki silahı görünce sertleşti.

"Bak, dostum, ben hiçbir şey istemiyorum-"

"Jack-" diye hırlıyorum, o orospu çocuğunun soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. "Hipster barmen sik kafalı," diye tıslıyorum. "*Nerede?*"

Adam hızla başını sallıyor ve sopasını merdivenlere doğrultuyor. "Üçüncü kat! Üç-yedi numara!"

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, soğuk, çıplak korku damarlarımı kesiyor. Koridorda hızla ilerliyorum ve Jack'in kapısına tüm ağırlığımla omzumun arkasından vurup kırarak açıyorum. İçeri girdiğimde donup kalıyorum ve görüyorum ki-

Oh, Tanrım.

Yerde üç ceset var. Üçünün de altında kan birikmiş ve arkalarındaki duvara sıçramıştır.

Jack, Mike Jennings ve Meclis Üyesi Greg Leery.

"NEVE!"

Küçük dairede tökezlerken kükrüyorum. Ama ondan hiçbir iz yok. Ne yatak odasında, ne dolap büyüklüğündeki banyoda, ne de küçük mutfak köşesinde.

O burada değil.

Telefonumu çıkarıp onun numarasını çevirirken kırmızı görüyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Çaldığını duyuyorum ve telefonunun yerde, kan gölüyle çevrili anahtarlarının yanında yandığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sikeyim.

Arkamda ayak seslerinin gıcirtısını duyduğumda, bir nanosaniye içinde soğuk korkumdan sıyrılıyorum. Dişlerimi gösterip silahımı kaldırarak döndüm ve Castle'la yüz yüze geldim.

Gözleri arkamdaki katliama bakmak için benimkilerden ayrılıyor.

"Yüce *Tanrım*," diye nefes *alıyor*. Bakışları tekrar bana dönüyor, gözleri temkinli. "Sen mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Castle kaşlarını çatar. "Artık silahını indirebilirsin, Ares."

Silahımı olduğu yerde tutuyorum, ona doğrultuyorum.

"Burada ne yapıyorsun ve buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Dudakları kıvrıldı.

"*Sakin ol*. Daha lisedeyken ona anahtarlığı için bir panik butonu vermiştim. Telefonuma bir uyarı gönderiyor. On dakika önce bastı."

Burun deliklerim alevleniyor. Neve'in güvenliği ve iyiliği için duyduğum çıplak, her şeyi tüketen korkuyla karışık öfke görüşümü bulanıklaştırıyor ve Castle'ın adımı haykırdığını fark edene kadar duyularımı köreltiyor.

"ARES dedim!"

Gözlerimi kırpttırıp kendimi sisin içinden çekip çıkarıyorum.

"Ben senin düşmanın *değilim*, Ares," diye tısladı. "Silahını indir ve onu bulalım."

Yutkunuyorum ve ayak sesleri merdivenleri gürültüyle tırmanırken elim yanıma düşüyor. Castle ve ben ikimiz de dönüp silahlarımızı çıkararak kapının arkasına çömeliyoruz. Aniden Hades, Kratos ve Cillian apartmana dalıyor, Owen Foley de peşlerinden hırıldayarak içeri giriyor.

Cillian durdu, cesetlere baktı. Bakışları yavaşça bana yöneldi.

"Yeğenim nerede, Ares?"

Dudaklarım inceldi. "Bilmiyorum. Ama onu bulmak için bu lanet şehri paramparça etmek üzereyim." Kardeşlerime döndüm. "Herkes dışarı. Bütün bu lanet şehrin altını üstüne getirmenizi istiyorum. Kapıları kırın. Ne kadar güç kullanmanız gerekiyorsa kullanın."

"Onu bulacağız," diye homurdanır Hades.

Cillian, "Aşağıda adamlarım var," diye hırlıyor. "Onlara bunun kırmızı kod olduğunu söylediğimi söyle. İhtiyacınız olan yardımı size sağlayacaklar."

Kratos ve Hades apartmandan dışarı fırladılar. Cillian'a döndüm.

"Şu senin FBI arkadaşın... Ne kadar güce sahip?" "Neye ihtiyacın var?"

Cillian mırıldanıyor.

"Şehirdeki her bir çıkış noktasını kapatmasını istiyorum. Her köprü ve tünelde polis ya da ajan istiyorum. Kayıp kişinin Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olduğu tam ölçekli bir kayıp alarmı gibi davranın."

Cillian, Castle'la birlikte kardeşlerimin peşinden koşmadan önce sertçe başını sallıyor. Ben de tam gitmek üzereydim ki bir el koluma kondu.

"Ares, bir dakika?"

Owen'a dişlerimi gıcırdatarak bakıyorum.

"Hiç vaktim yok. Kaçırdıysan söyleyeyim, az önce biri karımı kaçırdı-"

"İşte tam da bu yüzden bunu duyman gerekiyor." Owen'ın gözleri açık kapı aralığına kaydı. "Bunu kardeşlerinin önünde söylemek istemedim ve

Neve'i sağ salim geri getirme becerilerini gölgeleyen bir öfke. Ya da aynı sebepten dolayı Cillian'ın önünde."

"Lanet olası noktaya gel, Owen," diye

hırlıyorum. "Ezio Adamos'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Ona bakıyorum, soğuyorum.

"Şu anda, yani tam şu anda." "Hiçbir fikrim yok."

Owen yutkunur. "Gerçekten de öyle. Ares, bunu söylediğim için üzgünüm ama Ezio'nun Seamus'la birlikte çalıştığına inanıyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Bu imkansız."

"Cillian'ın da bahsettiği gibi, bana birkaç iyilik borcu olan bir İç Güvenlik görevlisiyle dostum..."

"Ve?" Şak diye söyledim.

"Seamus'la birlikte kaçan ve ölü bulunan iki adam da kısa bir süre önce offshore hesaplarına para yatırmışlardı, her biri bir milyon dolar." Gözlerimi dikkatle izliyor. "Her iki mevduat da Adamos ailesine ait paravan şirketlerden gelmiş."

Her şey hareketsizleşiyor. Kanım ateşe dönerken kulaklarımda bir çınlama sesi uğuldamaya başlıyor.

"O zaman Ezio'nun evinden başlarız," diye

tıslıyorum. *Onun lanet derisini keseceğim*

yerde. Kapıya doğru dönüyorum.

"Ares, aslında bilmen gereken başka bir şey daha var."

Arkamı döndüğümde Owen'ın daha da solgun

göründüğünü gördüm. "*Ne oldu?*"

Yutkunuyor. "Yaklaşık bir saat önce NYPD, Aşağı Doğu Yakası'ndaki bir dövme salonunun yanındaki bir restorandan gelen ve kokudan şikayet eden bir çağrıya yanıt verdi."

Owen tekrar yutkunur ve boğazını temizler.

"İki ceset buldular. Yaklaşık iki haftadır ölülmüş." "Owen,

bunun konuyla ne ilgisi var?"

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Dövmeci çarmıha gerilmiş bir şekilde bağlanmıştı ve bilekleri ile boynundaki kesiklerden kanlar akıyordu."

Nabzım güm güm atıyor.

"İkinci ceset ise yaşlı bir adamdı... ağzı bağlanmıştı..." Owen'ın dudakları bir çizgi çizer. "Ve bir elim eksik."

Gerçeklik yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor. Ayaklarımın altındaki zemin çökerken önce Owen'a, sonra da yerdeki cesetlere bakıyorum. Üç ceset de alnının tam ortasından düzgün, infaz tarzı atışlarla vurulmuştu, yere düştükten sonra iyi bir önlem için kafalarının arkasından ikinci bir atış daha yapıldı.

Temiz öldürür.

Profesyonel ölümler.

Vay anasını.

O canavar ölmedi. Ve şimdi, yıllar önce sevdiğim kadına yapmaktan a l ı k o n u l d u ğ u şeyi bitirmek için geri geldi.

"*Hemen gitmeliyiz.*"

Kapıya doğru gitmeye

başladım. "Oh, Ares. Son

bir şey daha."

Tam Owen'a dönüp bakarken metal boynumu deliyor. Soğuk bir şey beni anında aşağı çekmeye başladığında göz kapaklarım titriyor ve ağzım gevşiyor. Owen benden uzaklaşıyor, ben kapı çerçevesine yaslanırken şırınga hâlâ elinde.

"Ne... lanet..."

"Yorgun görünüyorsun, Ares," diyor Owen meditatif bir şekilde. "Sanırım tüm bu stres seni etkiliyor."

"Orospu çocuğu..."

"Sanırım uzansan iyi olur."

Bacaklarım tutmayınca tüm apartman yan yattı. Yere

çarpmadan önce dışarıdayım.

NEVE

TARİHTE KERRÜRDEN İBARETTİR DERLER.

Kabuslar da öyle.

Lütfen. Burada olmaz. Bir daha olmaz.

Beynimin her parçası bunun gerçek olamayacağını haykırıyor. Rüya görüyor olmalıyım, ateşli bir kâbusa hapsolmuş olmalıyım.

Schick.

Schhhick.

Bu ateşli bir rüya değil. Odanın öbür ucundaki taşa vurularak bileylenen bıçağın çıkardığı sesin tenimi buz gibi ürpertmesi bunun kanıtı. Midemin yere düşmesi ve korkunun beni boğarak öldürmekle tehdit etmesi de bunun kanıtı.

Hayır. Rüya görmüyorum.

Gerçek bu ve ben tamamen uyanık durumdayım.

Bağlı olduğum sandalyede titriyorum. Kulübe hatırladığımdan daha da küçük. Tek mobilya benim oturduğum sandalye, *onun* oturduğu sandalye ve

Üzerinde bileme taşı, birkaç galonluk su testisi, bir alet kutusu ve küçük bir ilk yardım çantası bulunan küçük bir masa.

Kulübe de hatırladığımdan daha pis. Üstümdeki tavan sarkıyor, pencereler paslı çivilerle kaplanmış ve sandalyede ağırlığımı zorlukla kaydırsam bile döşeme tahtaları gıcırıyor. Az önce yaptığım gibi.

Belirgin gıcırtıda, odanın karşısında bıçağını bileyen adam duraklıyor. Dönüyor ve çelik gibi gri gözleri benimkilere dikilince dehşetten yutkunuyorum.

"Burayı hatırlıyorsun, değil mi küçük kuş?"

Küçük kuş.

On beş yıl önce de bana aynı şeyi söylemişti. Aynı kulübede, aynı yolculuktan sonra, benzer bir minibüste. Aynı yerde olduğumuzu *biliyorum*.

Sorun şu ki, başka kimsenin bildiğinden şüpheliyim.

Seamus bana sırtırken korktuğumu belli etmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama o daha da sırtınca, başarısız olduğumu anlıyorum.

"Ahh, güzel. Hatırlıyorsun."

Gözleri içime saplanırken, eli uzun saçlarını kulağının arkasına itmek için yukarı çıkarken endişeyle yutkunuyorum.

Yine, çok farklı koşullar altında, alternatif bir gerçeklikte, Seamus O'Connor yakışıklı bir adam olarak kabul edilebilir. Uzun boylu ve geniş omuzlu, zayıf, kaslı kalçaları ve güçlü kolları var. Yani adam altmışlı yaşlarının sonlarında ve Ares yaşındaki adamlarla başa çıkabilecek gibi görünüyor.

Saçları yıllar öncesine göre daha uzun; gümüş rengi ve düz, omuzlarına kadar iniyor. Ama sakalı - aynı kurşun ya da bıçak rengi

gözleri ve saçları hâlâ kısa ve kırpılmış.

Aslında Seamus'un yakışıklı sayılabileceği alternatif bir gerçeklik bile değil. Kendimi internetin o rahatsız edici köşelerine bir daha asla bakmamaya zorlamadan önce, ona kafayı takmış mide bulandırıcı "hayran kulüpleri" gördüm. Çoğunlukla kadınların, ama bazı erkeklerin de bulunduğu forumlar bu canavara yaltaklanıyordu. Dahmer ve Bundy'yi fetişleştiren aynı tipler.

Bu adam dünya için bir *dehşet*. Yine de son on beş yılını avukatlar aracılığıyla onunla eş ziyareti yapmak için dilekçe vererek geçiren insanlar var.

İnsanlık, böyle perdelerin arkasına baktığınızda en kötü kabuslarınızın ötesinde karanlık olabilir.

Seamus bıçağına geri dönmeden önce dişleri bembeyaz parlıyor. Bıçağı yavaşça bileme taşının üzerinde tekrar tekrar gezdirirken ürperiyorum.

Schick.

Schickkk.

"Beni incittin, küçük kuş."

Ben bir şey söylemeyince bıçağıyla duraklıyor.

"Yıllar önce tüm o avukatlara ve o yargıca ne kadar güzel bir şarkı söylemiştin." Bana dönüyor, gözleri kısılmadan önce dişleri tekrar parlıyor. "Ne güzel küçük bir *yalan yığını*."

Bunun gerçek olması önemli değil. Tüm o insanları gerçekten korkunç ve vahşi bir şekilde öldürmüş olması. İkimiz de mahkemede söylediklerimin doğru olmadığını biliyoruz. Tıpkı ikimizin de onu hapse attırmanın benim yalanlarım olduğunu bildiğimiz gibi.

"Kanatlarımı kırptın küçük kuş," diye mırıldanıyor sessizce, bana soğuk soğuk bakarak.

"Eğer *kafanı* kesebilseydim, keserdim." Ben

kelimeleri mırıldanırken genişçe sırtıyor.

"Ahhh, içinde ne güzel bir ateş var," diye kıkırdıyor sessizce. "Bu damarlarındaki kız kardeşimin kanından kaynaklanıyor olmalı, değil mi?" Gözleri hırçınlaşıyor. "Kesinlikle zehirli Kildares'ten değil. Kan dolaşımındaki ikisini ayırabilseydim, ayırırdım." Omuz silkiyor, elindeki cerrahi olarak keskin bıçağı döndürürken gülümsüyor. "Ne yazık ki bu mümkün değil."

Birden dışarıda araba tekerleklerinin çıtırdadığını duyuyorum. Kalbim yerinden fırlıyor ve gözlerim kapıya dikiliyor. Ama Seamus bileme taşına geri dönerken kıkırdayınca, kurtarılmak üzere olduğum fantezisi çöküyor.

Dışarıda motor kapanıyor. Kapıların açılıp kapandığını duyuyorum ve sonra gittikçe yaklaşan bir hırıltı, sürtünme, homurtu sesi. Kapı tekmelenerek açılıyor. Owen Foley'nin geriye doğru yürüyerek kabine girdiğini gördüğümde umutlarım yeniden tavan yapıyor.

Ta ki neden geri geri yürüdüğünü fark ettiğimde umudum önce şaşkınlığa, sonra da dehşete dönüşene kadar. Neden oflayıp pufluyor ve yüzü kıpkırmızı. Neden bana bakmıyor bile.

Bağlı ve baygın bir Ares'i sürüklüyor.

Hayır.

Owen, Ares'i bileklerinden tutup kulübeye sürüklerken biraz daha hırıltılı soluyor. Seamus'a ters ters bakıyor.

"Yardım edebilirsin," diye öfkeyle bağırıyor.

"Edebilirim."

Ama Seamus sandalyesinden kalkmıyor. Owen, Ares'i odanın ortasına sürükleyip bir yığın halinde yere bırakmadan önce ona biraz daha bakar

kapıyı tekrar çarparak kapatmadan önce.

İşte o zaman Seamus nihayet ayağa kalkıyor. Omuzlarını silkiyor, bıçağını almadan önce bir nefes alıyor ve yerde yığılmış yatan sevdiğim adama doğru yürüyor.

"Sakin ona dokunayım deme!" Tıslıyorum.

Seamus Ares'in yanına çömelirken duraksıyor. Bana bakıp sadistçe sırıtıyor.

"Yani böyle mi?"

Bıçağının ucunu Ares'in ön kolunda gezdirerek deriyi açıyor. Derin bir kesik değil: öyle olması gerekmiyor. Kocamın kanını akıtmasını izlerken canımı acıtması gerekiyordu.

Ares hafifçe kıpırdanıyor, uyanmıyor, sadece sessizce inliyor, gözleri

hâlâ kapalı. "ONDAN UZAK DUR!"

Seamus kıkırdıyor, bıçağı Ares'in itilmiş gömlek koluna götürüp silerken bana bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve bileme taşının bulunduğu küçük masaya geri dönüyor.

Schick.

Ssschick.

Gözlerimi bana bakmamak için elinden geleni yapan Owen'a

çeviriyorum. "*Owen...*" Mırıldanıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. Sonunda bakışları

benimkilere kaydı. "*Bana yardım et!*"

Arkasında Seamus sessizce kıkırdar. Owen ona ters ters bakıyor. Bana döndüğünde yüzü karanlıktı.

"Üzgünüm, Neve. Ama böyle olması gerekiyor."

Ürperiyorum, korku ve inançsızlık karışımı bir duyguyla ona bakıyorum.
"Ne?! Owen, neden sen-"

"Çünkü *benim olmam* gerekiyordu!" diye kükrüyor. Hayatım boyunca tanıdığım normal, hafif sarhoş, kırmızı yüzlü, çabuk şaka yapan Owen Foley gitmişti. Gözlerinde nefretle bana bakan adam daha önce hiç tanımadığım bir yabancı.

"New York'un kralı olmam gerekiyordu, Neve," diye tekrar homurdanıyor.
"*Benim olmam gerekiyordu.*"

Yutkunuyorum, ona bakarken titriyorum. "Owen, ben-"

"Sana büyükannen hakkında hiç bir şey anlatılmadı, değil mi? Senin baba dediğin o piçi doğurduğunda hikayenin üstü örtüldü. Sonra, onun için *karısını* terk etme zahmetine bile katlanamayan bir adamın doğurduğu biricik oğlu Kildare ilan edilince, bir daha dönmek üzere gömüldü."

Ona bakıyorum, gerçekten anlamıyorum.

"Sheila O'Conor'la evlenmem
gerekiyordu." Kalbim küt küt atıyor.

Sheila büyükannem, yani Cillian'ın babasının, Cillian doğmadan önce ilişki yaşadığı ve babamın doğmasına neden olan kadın.

"Brendan'ı onu etkilemeye çalıştığı anda öldürmeliydim. Ama Klanlar Konseyi'nin yaltaklanmayı çok sevdiği o sihirli Kildare ismini kullanmakta çok hızlıydı. Sonra tekrar tekrar geri gelmeye devam etti, ta ki sonunda kızın yatağına girmeyi başarana kadar."

Owen benimle alay ediyor.

"Başka biri olsaydı, ona bir kurşun sıkmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama bu muhteşem *Kildare* ailesinin reisiydi. Kralın kendisi, söylendiğim kadını becermeye *tenezzül etti*. Ve o kadın babandan hamile kalınca, konsey aramızdaki nişan anlaşmasını feshetti."

Owen cebinden bir şişe çıkarır, şişeden açgözlü bir yudum alırken gözleri öfkeli.

"Declan önce bir O'Connor'du elbette. Ne de olsa babası başka bir kadınla evliydi ve hamile kalması bile bir skandaldı. Ama sonra Brendan ve *gerçek* karısı Moira, Cillian'ı İrlanda'ya geri getirdiler. Ve artık gerçek bir varisi olduğu için Brendan, Declan'ın soyadının Kildare olarak değiştirilmesi için Konsey'e dilekçe verdi, böylece büyüyüp New York'taki ikinci Amerikan Kildare imparatorluğunun prensi olarak hareket edebilecekti."

Gözlerini öfkeyle bana dikti.

"Orası *benim* krallığım olacaktı. Sheila ile evliliğim kararlaştırıldığında konsey tarafından çoktan kararlaştırılmıştı. Foley'ler ve O'Connor'lar o dönemde New York'taki en güçlü iki İrlandalı aileydi. Onları birleştiren bir evlilik gerçek bir hanedanlık yaratacaktı, tahtta da ben oturacaktım. Ve senin lanet olası büyükbaban sikini içeri soktuğunda her şey alevler içinde kaldı."

Seamus sessizce, "Kız kardeşim, evet," diye homurdanıyor ve Owen'a sert bir bakış fırlatıyor. "Biliyorum. Ve senin mızımızlanmandan bıktım usandım." Ayağa kalkıyor, bıçağı elinde döndürüyor.

Owen ona ters ters bakar. "Eee? Şimdi gidiyor musun?" Seamus kötü kötü gülümsüyor. "Nereye gidiyorsun, şişko dostum?"

Owen hakareti görmezden gelir. "Cillian'la ilgilenmek için."

Gözlerim kocaman oldu. Owen onu yakalıyor, omuz silkmek için dönüyor.

"Olan oldu, Neve. Ben cezamı çektim. Hayatım boyunca Kildare ailesinin iki numarası olarak hareket ettim. Bunu *borçluyum!*"

"Cillian'la *anlaşmak da* ne demek?" Boğuluyorum.

Owen'ın ağzı açık kalır. "Foley'ler Kildare'lerin en büyük vasal ailesi, Neve. Ve korkarım ki Konsey hâlâ ataerkil bir yapıya sahip. Erkek bir Kildare varisinin yokluğunda..." gülümsüyor. "Tahta *ben çıkarım*. Bu yüzden Cillian'ın ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Ama ben-"

"Ama ben teknik anlamda 'erkek Kildare varisi' ile *evliyim*" diyemeden ağzım kapanıyor.

Owen düşüncelerimi okuyor. Gözleri Ares'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Gerçekten. Özür dilerim, Neve."

Hayır.

Gözlerim şişiyor, nabzım kükrüyor.

"*HAYIR!*"

Owen beni görmezden gelerek Seamus'a bakıyor. Canavarın kendisi de kulübenin tavanının sarkan orta kısmını destekleyen ahşap kirişe yaslanmış durumda.

"Eee? Kildare kuvvetleri şu anda beş ilçeye yayılmış durumda. Saldırmak için daha iyi bir zaman olamaz. Şimdi yola çıkarsanız, beş dakikadan kısa bir sürede şehirde olursunuz-"

"Onunla sonra ilgileneceğim."

Owen kaşlarını çatıyor. "Hayır, anlaşmamıza göre Neve'i alıp Kildare saflarına muhalefet ve kaos tohumları ekecektik. Sonra sen gidip Cillian'ı halledeceksin. *Sonra da* buraya dönüp Ares'i halledeceksin. Ben gücü böyle ele geçiririm-"

"*Sonra* dedim," diye sertçe çıkıştı Seamus, Owen'ın ürperip bir adım geri çekilmesine neden oldu. "Onunla ilgilendikten sonra."

Seamus'un gözleri benimkilere kayarken kanım buza dönüşüyor. Bıçağı elinde düşünceli bir şekilde döndürürken dudakları kötü niyetle kıvrılıyor.

Owen'ın yüzü bembeyaz olur.

"*Hayır*," diye tıslıyor. "Hayır, ona zarar vermeyeceksin. Planımız bu değildi." Seamus sessizce kıkırdar.

"Bu *senin* planın değildi. Ben planları sıkıcı bulurum. Hapsedici."

Owen'ı geçip bana doğru ilerlemeye başladı. Yaşlı İrlandalı onun önüne geçiyor, yolunu kesiyor ve Seamus'un yüzüne vuruyor.

"Seni *serbest bıraktım*, seni lanet olası pislik."

Seamus soğuk bir şekilde gülümser. "Kesinlikle. Seçimlerinden pişmanlık duyuyor musun?"

Owen'ın sırtı bana dönük ve ellerinin pantolonunun arkasına soktuğu silaha doğru ilerleyişini izliyorum.

"Bu şehrin kralı olacağım, seni orospu çocuğu-"

Seamus'un kolu hızla dışarı fırladığında çığlık atıyorum ve bıçak Owen'ın boynunu keserken Owen'ın sözleri korkunç bir ıslak çağılıya dönüşüyor. Owen'ın bedeni Ares'in yanında yere yığılmadan önce kan kapıya ve duvara doğru sıçradığında tekrar çığlık atıyorum.

Kalbimin güm güm atması dışında kabin sessiz. Seamus cebinden çıkardığı bir mendille bıçağı nazikçe silerken sessizce kıkırdıyor. Bakışları Owen'ın bedenine düşüyor.

"Şimdi bir kral gibi mi hissediyorsun?"

Birdenbire bana doğru geliyor. Arkamda ilerlerken tekmeliyor ve çığlık atıyorum ama benden çok daha güçlü ve faydası yok. Bağlarımın bir kısmını kestiğini hissettiğimde irkiliyorum. Sonra beni arkamdaki duvara doğru çekerken nefes nefese kalıyorum.

"Sonra göğün açıldığını gördüm, beyaz bir at! Üzerinde oturana Sadık ve Doğru deniyordu; doğrulukla yargılıyor ve savaşıyordu."

Beni duvara doğru itiyor ve aniden kollarımdan birini yukarı kaldırıp duvara doğru itiyor. Etrafına kaba bir ip dolanıyor ve ipi sıkıca çektiğinde kaskatı kesiliyorum.

Tanrım, hayır.

"Gözleri ateş alevi gibi, başında birçok diadem var; ve kendisinden başka kimsenin bilmediği yazılı bir adı var."

Seamus Vahiy kitabındaki sözleri saygılı bir fısıltıyla mırıldanıyor, sesi soğuk ve acımasız.

"Kana bulanmış bir kaftan giymiştir ve kendisine verilen isim Tanrı'nın Sözü'dür."

Diğer kolumu tutup onu da duvara dayadığında -o da vücudumdan uzağa doğru uzanıyor- uyuşmuş, dehşet içinde donmuş durumdayım. Dizlerinin üzerine çöküp ayak bileklerimi arkamdaki ahşap duvara bağlamaya başlamadan önce orada da gergin bir ip var.

Hayır, duvar değil.

Beni lanet bir *haça* başlıyor.

"Beyaz ve temiz *keten giysiler içindeki gök orduları beyaz atlar üzerinde O'nu izlediler.*"

"Lütfen..."

Seamus kıkırdıyor, donmuş, dehşete kapılmış yüzüme şeytanca sırıtıyor.

"Yalvarmanı dinlemekten zevk alacağım, küçük kuş."

Elini kaldırıyor; Cellat baltasını kaldırıyor. Bileğimin çıplak, yumuşak tenine yavaşça indirirken bıçak ölümün kendisi gibi parlıyor.

"Ağzından ulusları vurmak için keskin bir kılıç çıkacak ve onları demir bir değnekle yönetecek; Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın gazabının şarap teknesine basacak. Kaftanında ve kalçasında bir ad yazılıdır: Kralların Kralı ve Rablerin Rabbi."

Bıçağının ucu derimin üzerinde hafifçe geziniyor, vücudumdaki her sinirde dehşet patlarken beni buza çeviriyor.

Bu iş böyle bitmeyecek.

Bu iş *böyle* bitemez.

Bakışlarım kapıya yöneliyor, sanki sihirli bir şekilde açılacak ve içeriye yardım girecekmiş gibi. Ama kapı kapalı kalıyor ve gözlerim hala yerde baygın yatan, kolundan hafifçe kan akan adama takılıyor.

Onu sevdiğimi hiç söylemedim.

Seamus önüme geçerek Ares'i görmemi engelliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Masumların kanı, küçük kuş," diye mırıldanıyor gözlerinde dengesiz bir bakışla. Sonra ince ince gülümsüyor. "Ya da belki o kadar da masum olmayanların."

Hayır.

Bıçak etimi kestiğinde canım acıyor. Çenemi sıkarak sertçe ısırıyorum, ona acımı duyma zevkini tattırmayı reddediyorum. Seamus sırtıyor, bileğime bir çizgi daha atarken gözleri gayretli bir açlıkla büyüyor.

Damarlarımdan koyu şeritler halinde kan akmaya başladı.

Oh Tanrım...

Seamus diğer uzanmış koluna dönmeden önce haç çıkarıyor. Bıçak beni orada da kesiyor, bir, iki kez, yumuşak derimi açıyor ve kırmızının kolumdan aşağı süzülüp yere sıçramasına izin veriyor.

Geri adım atıyor, sırtıyor, sonra dönüyor. Ve sonunda Ares'in karnına sert bir tekme attığında sessizliğimi bozuyorum.

"*HAYIR!*"

Kocam inliyor, göz kapakları titriyor. Seamus

bana dönüyor.

"Yazık. Görünüşe göre bugün uyumak istiyor. Ölmeden önce senin ölümünü izleyebileceğini umuyordum-"

"Uzak dur ondan!"

Seamus dönüyor. Gözlerim onu geçiyor, Ares'i gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tek dizinin üzerine çökmüş, gözleri kararmış ve odaklanamamış, güçlü bir esinti onu devirebilirmiş gibi görünüyor. Bir eli hâlâ onu bağlayan iplere dolanmış durumda. Ama diğeri serbest.

Ve elinde Owen Foley'nin silahı

var. "*Sana uzak dur dedim-*"

Seamus kıkırdamaya başlar.

"Ahh, küçük ejderha prens uyandı," diye kıs kıs gülüyor. "Doğru dürüst göremiyorsun bile, değil mi?"

"Yeterince düz. Onu *hemen* indirin." Seamus

gülümsüyor. "İlginç bir kelime seçimi."

Ares yüzünü buruşturur, gözlerini açıp odaklanmaya zorlamadan önce yarı kapanır.

"Dedim ki-"

Her şey o kadar hızlı oluyor ki çığlık atacak zamanım bile olmuyor. Bir an Seamus sessizce kıkırdıyor. Sonra, kaçak bir yük treni gibi Ares'e doğru koşuyor. Kocamın dudaklarının kıvrılışını ve parmağının silahın tetiğini çekişini izliyorum. Ama Seamus haklıydı.

Düzgün görmek bir yana, zar zor ayakta durabiliyor.

Seamus ona doğru hamle yaparken kurşun tavana sıcıyor. Yaşlı adam şeytani bir ulumayla silahı Ares'in elinden alırken çığlık atıyorum. Bacaklarını altından tekmeliyor ve Ares bir iniltiyle yere yığılırken ben haykırıyorum.

Seamus anında onu arkadan yakalayıp ayağa kaldırıyor ve bir kolunu Ares'in boynuna doluyor.

Silahın namlusu boynuna dayandı.

"*Şimdi*, küçük ejderha..." Seamus soğuk bir şekilde tıslıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Kalın bir şekilde yutkunarak dönüyorum, dilimlenmiş bileklerimden hayatın çekilişini izlerken yüzüm beyaz ve nemli hissediyor.

"*Şimdi*, Drakos," diye mırıldanıyor Seamus. "Masumların kanının kötülerin günahlarını temizlemesini izleyeceksin."

Oda kararmaya başlar. "Şimdi
onun ölümünü izleyeceksin."

ARES

Kör edici, her yerimi yakan bir acıyla uyandım. Başım zonkluyor ve kaburgalarımın kırılmış olabileceğini düşünüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, görüşüm en iyi ihtimalle yarım çalışıyor. Kolumdaki sığ da olsa uzun bir kesikten kan akıyor, altımda yavaşça yapışkan ve sıcak bir şekilde birikiyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Zihnim fazla mesai yaparak parçaları birleştirmeye çalışıyor. Neve'i aradığımı hatırlıyorum.

Onu takip eden adamları arabalarında ölü bulduğumu hatırlıyorum.

Jack'in dairesindeki üç pisliğin de ölü olduğunu hatırlıyorum.

Sonra birden son parça aklıma geldi.

Owen.

Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Önümü bile on santimden fazla göremiyorum, çünkü o sik kafalının bana sapladığı şey yüzünden görüşüm hâlâ bulanık. Dudaklarım kıvrılıyor. Onu bulduğumda-

Gözlerim aniden bir adım önüme odaklanıyor.

Bu Owen, gözlerini kocaman açmış, gözlerini kırpmadan tavana bakıyor ve silahının yanında, boğazı kesilmiş bir kan gölünün içinde yatıyor.

Biri konuşuyor. Okuyor. Alıntı mı yapıyor? Kaşlarımı çatıyorum, sesi ve kelimeleri seçmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Bir an için, babamın bizi kiliseye sürüklediği, katı Ortodoks rahibin hem Yunanca hem de İngilizce olarak biz günahkârlara ateş ve kükürt yağdırdığı anları hatırlıyorum.

Şu anda duyduğum şey *bu*. Bu Vahiy.

Karanlık beni tekrar altına çekmeye çalışırken gözlerim kapanmaya başlıyor. Ama aniden sert bir şey ağrıyan kaburgalarımın çarpıyor, homurdanmama ve irkilmeme neden oluyor, beni biraz uyandırıyor.

Ses yine konuşuyor. Bu sefer tekrar uyumama izin vermiyorum. Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum. Onları pis zeminde karşımda duran iki şekle odaklanmaya zorluyorum - biri volta atıyor, diğeri kollarını iki yana açmış öylece duruyor.

Birden her şey netleşti. Ve çığlık atmak istiyorum.

Yüzünde Neve-terror ifadesi görüyorum, bileklerindeki kızgın görünümlü kesiklerden yere kan akıyor. Bakışlarım önünde volta atan adama dönüyor.

Seamus.

Her şey aniden netleşiyor. Ve aniden, bir insanın sahip olabileceğini hayal bile etmediğim patlayıcı bir adrenalin gücüyle hareket etmeyi başardım.

Halatın bileklerimi ısırıldığını ve kollarımı arkamda sabitlediğini hâlâ hissedebiliyorum. Ama dişlerimi sıkıp çekiyorum, ipin bileklerimi kesmesinin acısını görmezden geliyorum.

Ben. Altımdaki zemine sızan kan -benimki ve muhtemelen Owen'inki de-
ipi ve bileklerimi kaplıyor, her şeyi kayganlaştırıyor.

Kaslarım şişiyor ve aniden bir kolum serbest kalıyor. Elim kan gölünün
üzerinde ıslak bir şekilde kayıyor, parmaklarım Owen'ın silahının soğuk
metalinin etrafında kıvrılırken yapış yapış oluyor. Bir dizimin üstüne çöküp
silahı kaldırarak ona zarar veren adama nişan aldığımda acı içimde patlıyor.

"Ondan uzak dur."

Dönüyor. Neve de öyle, bakışları benimkilerle kilitlenince gözleri
şişiyor. "Sana *uzak dur dedim*-"

Seamus sessizce gülmeye başlar.

"Ahh, küçük ejderha prens uyandı," diye homurdanıyor. "Düzgün
göremiyorsun bile, değil mi?"

"Yeterince düz. Onu *hemen* indirin." Kaşları

kalktı. "İlginç bir kelime seçimi." Çenem

gerildi.

"Dedim ki-"

Sikeyim.

Bana bir boğa gibi saldırıyor. Şu anda görüşümün tamamen berbat
olduğunu düşünerek elimden geldiğince iyi nişan alıyorum. Ama yeterince
iyi değil. Tam tetiğe bastığım anda beni vuruyor ve mermi tavana doğru
patlıyor.

O zaman oyun biter.

Adrenalinim gitti. O'Conor silahı elimden çekip alırken silahı tutuşum da öyle. Kolu arkadan boynuma sertçe dolanıyor, sırtımı göğsüne bastırırken beni boğuyor. Hırlıyorum ve dirseğimi geri itmeye çalışıyorum. Ama o kol hâlâ ipe dolanmış durumda.

Silah aniden boynuma dayandı ve ben hareketsiz kaldım.

"*Şimdi, Drakos,*" diye tıslıyor Seamus soğuk bir sesle. "Masumların kanının kötülerin günahlarını temizlemesini izleyeceksin."

Hayır.

"Şimdi onun ölümünü izleyeceksin."

HAYIR.

Gözlerim Neve'inkilere kilitlendi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için ağzımı açmaya başladım. Onu sevdiğimi söylemek için.

Bunlardan biri şimdiye kadar bildiğim en doğru şey.

Diğerinin yalan olma ihtimali çok yüksek.

"Neve-"

Damarlarındaki kan *çok* hızlı akıyor. Kesikler derin ve gözlerimin önünde renginin ve hayatının akıp gidişini izliyorum.

O ölüyor.

Ölüyor amına koyayım.

"*Onlardan öfke dolu azarlamalarla büyük bir intikam alacağım.*"

Seamus yine kulağıma İncil'den ayetler okumaya başladı. Zar zor dinliyorum. Tek yaptığım sevdiğim kadına bakmak.

"Onlardan öcümü aldığımda, benim Rab olduğumu anlayacaklar."

O benim sevdiğim kadın.

Ve onun ölmesini izlemeyeceğim.

Derinlere iniyorum. İçimde kalan her şeyi kanalize ediyorum ve kendimi hareket etmeye zorluyorum. Kollarımdan birini Seamus'un pençesinden kurtarıyorum. Elim havaya kalkıyor, kaygan ve kanlı parmaklarımla onun elini ve tuttuğu silahı kavriyorum.

Seamus sessizce kulağıma kıkırdıyor.

"Ne yapabileceğini sanıyorsun ki-"

Depoda kalan her şeyi tek bir hamle için kullanıyorum. Kolumu çekerek silahın namlusunu boynumdan ayırıyor ve omzuma doğru itiyorum. Kanlı elim Seamus'unkinin üzerinde kayıyor.

Parmağım onunkinin etrafında, tetiğin üzerinde kıvrılıyor.

Seni seviyorum, Neve.

Seamus ne yapmak üzere olduğumu anlayınca

kükrüyor. "*Hayır-!*"

Seni seviyorum.

Gözlerim kapanıyor.

Ve parmağım olabildiğince sert sıkıyor.

Silah sesi sağır edici ve bana o kadar büyük bir güçle çarpıyor ki sanki bir tren çarpmış gibi hissediyorum. Kurşun içimden geçip ona saplanırken Seamus da ben de geriye doğru uçuyoruz, ikimiz de yere yığılıyoruz.

İlk başta hareket edemiyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey duymuyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Sonra acı gelir. Zor.

Sersemlemiş bir halde bakışlarım tembelce yana, omzumun hemen güneyinde açılan kurşun yarasına kayıyor. O taraftaki kolum işe yaramaz halde ve köprücük kemiğimin paramparça olduğundan eminim.

Ayrıca kanamadan önce fazla zamanım olmadığından

da eminim. Hızlı hareket etmeliyim.

Seamus'a sadece kısa bir bakış attım. Göğsünde, tam kalbinin üzerinde açılmış, kanayan delikten öldüğü anlaşılıyor.

Masaya, alet çantasına ve ilk yardım çantasına doğru sendeleyerek giderken vücuduna tükürüyorum ve Tanrı'ya çok geç kalmadığım için dua ediyorum.

Ölmüş olamazsın.

Ölmene izin vermeyeceğim.

Her ikisinden de ihtiyacım olanı alıyorum ve kabine geri dönerken masayı deviriyorum. Ona ulaştığımda Neve bilincini kaybetmişti, teni o kadar yarı saydam beyazdı ki damarlarının mavisini görebiliyordum.

Bileklerini sarabildiğim kadar gazlı bezle sararken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor, ardından alet kutusundan çıkardığım rulodaki koli bandını kat kat sarıyorum.

Bu onu kurtarmaz.

Ama bu ona biraz zaman kazandırabilir.

Onu kesmek için Seamus'un bıçağını kullanıyorum. Kendi yaramdan akan kan yere dökülürken hiç gücüm kalmamıştı. Düşüşünü engellemek için bedenimi kullanıyorum ve ikimiz de bir yığın halinde yere düşüyoruz. İşe yaramaz kolumda bir damar bulduğumda başım dönüyor, görüşümü kaybediyorum.

Sonra da onunkine.

İkimiz de 0-negatifiz.

İğnelerden birini damarıma batırıyorum. Daha ben kateterin ucundaki lastik hortumu çevirmeden kan akmaya başlıyor. Diğer iğneyi onun koluna batırmadan önce hortumun diğer ucuna takıyorum.

Bu işe yaramalı.

Öyle olmak
zorunda.

Kendimi onun yanına sürüklüyorum, ikimiz de yan yana, yüz yüze yatıyoruz, etrafımız kan ve ölümle çevrili.

Uyan.

Uyanmak zorundasın.

Uyanmalısın çünkü seni seviyorum.

Kendim uyanmasam bile. Omzumdaki açık yaraya baktığımda, uyanmayacağımdan oldukça eminim.

Ama sorun değil. Yaşarsa her şey yoluna girer.

Göz kapaklarım düşmeye başlıyor. Oda etrafımda solmaya başlıyor. Nabzımın gittikçe zayıfladığını hissedebiliyorum.

Uyan, aşkım.

Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, bakışlarımı onun hareketsiz gözlerinde tutarken dişlerimi sıkıyorum. Umutsuzca bir hareket arıyorum. Herhangi bir şey.

Lanet bir mucize.

Hava soğuk. Nabzım şurup gibi atıyor. Görüşüm kararmaya başlıyor. Ve sonra aniden.

Birdenbire.

Neve'in göz kapakları titriyor.

Titriyorlar, altlarında hareket var. Ve sonra yavaşça gözleri açılıyor.

"Ares?"

Görüşüm griye dönerken

gülümsüyorum. Sorun değil.

O iyi olacak.

"Seni

seviyorum."

Her şey kararırken kelimeler kavrulmuş dudaklarımdan dökülüyor. O iyi olacak. Şu anda önemli olan tek şey bu.

NEVE

ZAR ZOR HAREKET EDEBİLİYORUM. Zar zor nefes alıyorum.

Oda baş döndürücü bir şekilde dönüyor, ben bilincimi kaybetmemek için çabalarken görüşüm gidip geliyor.

Ama ben hayattayım.

Ben hayattayım.

Ama şu anda olmak istediğimden bile emin

değilim. "*Lütfen...*"

Kelime dudaklarımdan dökülüyor, sönmekte olan bir ateşin külü gibi. Ona bakarken gözlerimde sıcak yaşların boncuk boncuk biriktiğini ve onları bulanıklaştırdığını hissedebiliyorum.

Ares yanımda yerde yatıyor, yüzü bana dönük. Gözleri kapalı ve nefes aldığına dair herhangi bir işaret görebilmek için elimden geldiğince zorluyorum. Ne zaman dudaklarında en ufak bir kıpırtı ya da göğsünde en ufak bir yükselme hissi yakalasam, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

O ölemez.

O ölemez.

Elimi kanlı zeminde ona doğru itmek için son enerji rezervlerimi kullanarak irkildiğimde oda tekrar girip çıkıyor. Milim milim, parmaklarım ağır ağır ona doğru ilerliyor. Sonunda parmak eklemlerim onunkine değiyor.

"Ares..."

Vücudum soğuk. Bakışlarım kolumdaki iğneye ve başka bir iğnenin onun kanını alıp bana verdiği Ares'e doğru kıvrılan tüpe düşüyor.

Koparmak istiyorum. Bu adamın hayatının son damlalarını benim için akıtmasını engellemek istiyorum. Beni kurtarmak için.

Onu geride bırakırsam kurtulmak istemiyorum.

Zorlanıyorum. Diğer elimle uzanmak için çok zorlanıyorum. Ama o elim hala onunkine dayanıyor ve hareket etmiyor.

Üşüyorum. Sanırım ölüyor olabilirim.

Sanırım ölüyor olabiliriz.

"Ares...lütfen..."

Kelimeler fırtınada savrulan kâğıt parçaları gibi.

"Lütfen uyan."

Göğsü hareketsiz

kalıyor.

Kıpırdamadan

duruyor.

"Lütfen," diye nefes veriyorum, bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülüyor. *"Lütfen uyan. Seni seviyorum..."*

Hareket etmiyor. Görüşüm azalırken kalbim ikiye bölünmeye başlıyor, sonra da sönüyor. Ondan sonra tek bildiğim parmak eklemlerinin benimkilere dokunuşu.

O zaman o da kaybolur.

İŞIKLAR YANIP SÖNÜYOR. Birisi bir şeye vuruyor. Hayır, *kırıyor*. Çekiçle vuruyor. Birisi kükrüyor - her ne ise, kelimeleri haykırıyor. Çığlık tekrar geliyor, şimdi daha yakın, ama hala boğuk, sanki bir yastığın içinden bağıriyormuş gibi.

"Neve..."

Işıklar tekrar yanıp sönererek etrafımdaki karanlığı bir anlığına deliyor. Bir şey söylemek istiyorum. Yardım çağırmak ve sese evet, burada, bu karanlığın dibindeyim demek istiyorum ama yapamıyorum.

Hareket edemiyorum. Tek kelime konuşamıyorum.

Ama aniden Ares'in parmak eklemlerinin tekrar benimkilere dokunduğunu hissediyorum. "Neve!"

Biri adımı söylüyor. Ve sonra dokunulduğumu hissediyorum. Eller üzerimde, beni yuvarlıyorlar. Elim Ares'in elinden kayıyor.

İkiye bölünmüş gibi hissediyorum. Ona yardım etmeleri için ellere bağırarak istiyorum. Beni bırakıp *ona yardım etmeleri* için. Ama hiçbir kelime gelmiyor. Sanki sualtı ile kara arasında bir cehennemde yüzüyorum.

Ya da yaşam ve ölüm arasında.

"O burada! Onu buraya getirin! GIDIN!"

Daha fazla bağış. Yanımda bir şey yere düşerken daha fazla el bana dokunuyor. Parlak ışıklar gözlerime vuruyor. Biri adımı tekrar tekrar söylüyor.

"Onu arabaya

bindirin!" "Onu

hareket ettiremeyiz-"

"Onu şu lanet arabaya bindir yoksa lanet kafanı burada koparırım."

Eller beni tutup kaldırıyor. Başım yana yatıyor ve aniden ona, Ares'e bakıyorum.

"Hayır..."

Ondan uzaklaştırılıyor. Orada öylece yatıyor, kıpırdamadan, yürek burkacak kadar solgun görünüyor.

Lütfen beni ondan ayırma.

Görüşüm kaybolmaya başlıyor, sonra gözlerim bir kez daha açılıyor ve benden uzaklaşırken ona takılıyor. Sonra her şey kararıyor.

Ve kalbim gerçekten kırıldı.

ARES

KARANLIK BENI TÜKETİYOR. Etrafımı sarıyor, duyularımı dolduruyor ve tek bildiğim bu olana kadar beni daha da derinlere taşıyor.

Karşıya geçmek böyle bir şey.

Yüzü zihnimin gözünde canlanırken bir yanımla acıyor, sonra yavaşça geri çekiliyor. Daha da derine battığımı hissedebiliyorum, bununla savaşmak istesem bile yapamayacağımı biliyorum, artık değil.

Birden bir dokunuş hissettim. Bir sıcaklık. Elimin eklemlerini okşayan bir ten.

Ve batma hissi duruyor, sanki bu zayıf, tüy gibi dokunuş ruhuma dolanmış, beni tutan bir cankurtaran halatıymış gibi. Beni yaşamla ölüm arasında bir yerde tutuyor.

Zaman geçiyor. Saniyeler, dakikalar. Eons? Hiçbir fikrim yok. Burada, varlıkla yokluk arasındaki boşlukta zaman diye bir şey yok. Belli bir noktada, sesler duyuyorum. Sesler, belki. Ya da cehennemde beni bekleyen geçmişimin hayaletleri ve iblisleri.

Beni bekliyor.

Boğuk ses tekrar geliyor, okyanus ötesinden gelen bir ses gibi. Sonra elime dokunuşu kayboluyor. Yaşam çizgisi kopuyor.

Bağısız ve ağırlıksız bir şekilde karanlığa
gömülüyorum. Sonra beni bütünüyle yutuyor.

BİP.

Bip.

Derin, karanlık uçurumda irkiliyorum. Karanlıkta iğne ucu kadar bir ışık pırıldıyor. Işık bile değil. Sadece zayıf, zonklayan bir ışık iması. Zonkluyor, radar ekranındaki bir işaret ya da bir kalp atışı gibi-

Kalp atışım.

Birdenbire, mürekkep gibi karanlıktan süzülüp yükseliyormuşum gibi hissediyorum.

Bip.

Bip.

Işık artık daha sık yanıp sönüyor. Daha parlak. Ve karanlığı delen küçük ışık iğneleri yerine yavaşça yükselen güneş gibi oyalanmaya başlıyor. Sonra, bir anda, kör edici bir şekilde parlaklaşıyor ve ciğerlerime hava - gerçek hava- dolunca irkilmeme neden oluyor.

Uyandım amına koyayım.

Kaos ve panik pençelerini içime batırıyor. Boğazıma bir şey takıldığını fark ettiğimde vücudum panik moduna g i r i y o r .

"Ares!"

Adımı söyleyen sesi duyabiliyorum. Ama ruhuma doğru parlayan kör edici beyaz ışık dışında hiçbir şey göremiyorum. Hırlıyorum, ellerim boğulurken

ağızıma doğru hareket ediyor. Biri hareket ediyor. Diğerleri çok acıyor ve beynim ona ne yapmasını söylerse söylesin hareketsiz kalıyor.

Ağızıma ulaşan elim, boğazıma sokulan plastik hortumu pençeliyor.

"Ares!! Hayır!! Hades! Durdurun onu!!"

Hayır. Bu lanet olası tüpü boğazımdan çıkarmamı engelleyecek *hiçbir şey* yok. Lanet şeyi çekip çıkarırken acıdan yüzümü buruşturarak inliyorum. Öğürüyorum, safra yükselirken iki büklüm oluyorum ve kaburgalarım acı fişkirirken hemen tıslıyorum.

"Ares! Yerde kal, kardeşim-"

Sese doğru savruluyorum, hiçbir şeye çarpmayan vahşi bir yumruk atıyorum. Işık kenarlardan kanamaya başlıyor, etrafımdaki beyaz sisin içinde karanlık şekiller geziniyor. Bileğimi yumuşak bir şekilde kavrayıp geri itmeden önce şekillere tekrar saldırıyorum.

"Durmalsın, Ares."

Duraklıyorum, nabzım hızla atıyor ve etrafımdaki bip sesleri bir alarm gibi çılgınlık atıyor.

O sesi tanıyorum.

Sis dağılmaya başladığında gözlerim kırpışıyor ve nabzım güm güm atıyor. Araf'ın ya da Araf'ın son kalıntıları, az önce her neredeysem, benden uzaklaşırken.

Birdenbire uyandım.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, endişeyle sıralanmış iki tanıdık yüze bakarken nefesim kesiliyor.

Hades ve beni tutan kolumdaki yumuşak dokunuş kız kardeşime ait. İkisine de odaklanmayı başardığımda, yüzlerini rahatlama kaplıyor.

"*Lanet olsun*, adamım..." Hades boğuluyor.

Callie ağlamaya başlıyor ve bana şiddetle sarılırken içime saplanan acıya aldırmiyorum bile.

"*Nerede-*"

"Allegheny Genel Hastanesi'ndesiniz." "*Nerede...*"

Hades kaşlarını çatıyor, sanki yavaş davranıyormuşum ve anlamıyormuşum gibi.

"Pittsburgh'da, dostum. Cillian'ın seni götürdüğü yerel klinik en kısa sürede seni buraya getirdi-"

Sağlam elim uzanıp koluna pençe atarak onu daha yakına çekerken dudaklarım kıvrılıyor.

"*Neve hangi cehennemde?*"

Hades kız kardeşime baktı.

"*NEREDE LAN-*"

"O burada, Ares!" Callie hızla başını sallayıp elimi tutuyor. "O da burada. İyileşiyor."

Kalbim yerinden fırlıyor. Yanımdaki makine, Çernobil'deki lanet bir Geiger sayacı gibi çılgınca pırıldıyor. Gözlerim bir o yana bir bu yana dönüyor ve ilk kez beni yatağımın yanındaki makine yığınınına bağlayan çok sayıda tüp, kablo, sensör ve diğer şeyleri görüyorum.

Callie, "Siz buraya uçtuğunuzda durumu gerçekten kötüydü," diye mırıldandı. "İkiniz de öyleydiniz. Ben... biz..."

Gözyaşları yüzüne hücum ederken boğuluyor.

"Öldüğünü sanmıştık," diye mırıldanıyor Hades sessizce, elini sağlam omzuma atarken yüzü a s ı k .

Gözlerim onunkilerle kilitlenirken çenem

sıkıştı. "Nerede o?"

Kaşlarını çatıyor. "Dinleniyor. Doktorlar onun *Ares* olacağını söylüyor!"

Yatakta doğrulmaya başladığımda beni durdurmak için hamle yaptı. Hay sikeyim. Her şey acıyor. Hem de çok. Karnım bir tank tarafından ezilmiş gibi hissediyor. Ve kolum... Gerçekten bakmak için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

Tüm bandajları, tüpleri, serumları ve sol omzumla kolumu hareketsiz tutan kafes benzeri cihazı algılamakta zorlanarak gözlerimi kırıştırıyorum. Belli ki bir sürü ağır kesici kullanıyorum. Yine de, omzumu esnetmeye çalıştığımda, acı neredeyse ezici oluyor.

"Ares, *dur* dostum!" Hades tıslıyor, beni tekrar yere yatırmaya çalışıyor.

"Unuttuysan söyleyeyim, o manyak seni vurdu."

"Hayır, yapmadı."

Ellerini itiyorum, neredeyse kusmama neden olacak yakıcı acıyı bastırıyorum. Bana bağırان kardeşlerime aldırmadan bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

"Lanet olası *dur*, adamım!" Hades tıslıyor, parmaklarımı yatağın kenarından ayırmaya çalışıyor.

"Ares! Lütfen!" Callie beni geri çekmeye çalışarak

bağırıyor. Sert bir hırıltıyla ikisini de silkeliyorum.

"Lanet olası karıma *gidiyorum*," diye tıslıyorum, bakışlarıım ikisine de saplanıyor. "Orada srnmeme ve belki de yolda kan kaybından lmeme izin verebilirsiniz. Ya da yardım edebilirsiniz. Her iki durumda da, bu lanet yataktan çıkacağım."

Callie bana bakıyor, dudakları gergin.

Hades derin bir i çeker. "*Ne kadar* inatçı bir sik kafalı," diye homurdanıyor. "Peki." "Hades..."

Kız kardeşimize bakıyor.

"Hey, eğer onu fiziksel olarak zapt etmek istiyorsanız, buyurun." Dişlerini sıkmadan önce ikimize de ters ters baktı. "*Lanet olsun*."

İkisi de bu durumdan pek memnun değiller ama ayağa kalkmama yardım ediyorlar. Oda dönüyor. Ben vücuduma takılı ve damarlarıma saplanmış tüpleri, serumları ve sensörleri kapıp onları sökmeye başlamadan önce arkamdaki makine saçmalamaya başlıyor. Neve'in beni bu tüplerle görmesine asla izin vermeyeceğim.

"*Tanrım*, Ares..." Arkamdaki makineler toplu bir anevrizma geçirip sessizliğe gömülürken Hades mırıldanıyor.

Yutkunuy

orum.

"Hadi

gidelim."

Yavaşça, acı çekerek, yarı yürüyerek, yarı sürüklenerek odadan çıkıyorum

ve koridora iniyorum.

"Ares..."

Callie'nin sesindeki taze endişeyle dönüyorum. Yarama bakıyorum ve üzerindeki bandajlardan sızan kanı görüyorum.

Kahretsin.

"Devam et," diye

homurdandım. Devam

ediyoruz.

"Hey, 'hayır, yapmadı' da ne demek?" Koltuk değnekleriyle dehşete düşmüş bir hastanın yanından geçerken Hades yan gözle bana bakıyor. "Seamus vurdu-"

"Beni o vurmadı," diye homurdandım.

"Ben vurdum." Hade'in yüzü bana

bakarken soldu. "Ne?"

İnledim. "Sadece beni al-"

"Bay Drakos!" Şaşkın bir emir eri önümüze geçti, ellerini salladı ve başını şiddetle salladı. "Ne halt ediyorsunuz siz!?" Gözlerini iki kardeşime dikti. "Siz ikiniz *aklınızı* mı kaçırdınız?! Yatağa uzanması gerekiyor!"

"Çekil," diye hırladım.

"Bay Drakos! Yaranız yeniden açılıyor-"

Beni durdurmaya çalışıyor. Hades kolunu dışarı atıyor.

"Şu anda onu ikna etmeye çalışırken iki kere

düşünürdüm." Görevli Hades'le benim aramda bir bakış

attı. "İhtiyacınız olan-"

"Karımı görmem *gerek*. Ve bunu değiştirmek istiyorsan kıkında bir ordu saklıyor olsan iyi edersin." Callie ve Hades'e döndüm. "Hadi gidelim."

Hâlâ bana bağırın hademeyi iterek geçiyoruz. Kardeşlerim beni köşeyi dönüp başka bir odaya götürürken onu görmezden geliyorum. Hades kapıyı açıyor ve onu gördüğümde kalbim boğazıma tırmanıyor.

"*Ares!*"

Kız kardeşimin çığlığını duymazdan gelerek kendimi ikisinden de kurtarıyorum ve yarı koşar, yarı düşer halde odanın bir ucundan diğerine geçerek Neve'in yatağının kenarına çarpıyorum. Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve bakışları benimkileri bulduğunda tüm yüzü anında buruşuyor.

"*Ares...*"

Onu kendime çekerken hıçkırıyor, sanki gitmesine asla izin vermeyecekmişim gibi sıkıca tutuyorum. Göğsüme doğru ağlayıp bana sarılırken alnından ve saçlarından öpüyorum.

"*Seni seviyorum,*" diye tıslıyorum saçlarına. "*Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum...*" "*Ben de seni seviyorum.*"

Onu seviyorum.

Ben de bilincimi kaybediyorum.

Işıklar sönüyor ve her şey tekrar kararırken aniden ona doğru yığılıyorum.

ARES

"HEY, ARES, NASILSIN..." Ben cevap vermeyince Hades susuyor. Hızla yanıma doğru geldiğini duyabiliyorum. Elini sağlam koluma koyup beni hafifçe sarsıyor.

"Ares?"

Cevap vermiyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum, sessiz kalmak için neredeyse dilimi ısırıyorum.

Hades beni tekrar sallıyor.

"Ares!" Hâlâ hareket

etmiyorum.

"ARES!"

Sesinde panik patlar.

"HEMŞİRE!!" Kükrüyor. "NUR-!"

Homurdanıyorum. Geri dönüyor, yüzü dehşetten bembeyaz. Sonra aniden gözleri kısılıyor.

Ben ona sırtıırken, "Seni lanet olası *bok kafalı*," diye hırılıyor. "Hayır, hayatta olmaz dostum," diye ters ters bakıyor bana. "Hayır, siktir git, bu hiç hoş değil, hiç komik bile değil."

"Bu biraz komik."

Bana hançer gibi bakıyor. "Sen bir pisliksin."

"Tamam, belki. Üzgünüm. Çok kötü, sonuçta tahtı alamayacaksın."

Gözlerini deviriyor. "Eğer en tepede *ben* oturuyorsam, zaten hepimiz sıçtık demektir, o yüzden vur beni." Kıs kıs gülüyor. "Belki de bu sefer *kendi lanet bedenine* yapma, seni *lanet* psikopat. Aklından ne geçiyordu?"

"Yani bu şekilde yapmaman gerektiğini mi söylüyorsun?" "Sanki senin için fark eder de."

Ona sırtıyıyorum. O sadece başını sallıyor ve bana sırtıtarak karşılık veriyor.

İlk uyandığımdan bu yana iki hafta geçti. O ilk hafta Pittsburgh'daki Allegheny General Hastanesi'ndeydim. Bir süre her şeyin yolunda gittiğini söylediler. İlk olarak beni göğsümde bir delikle getirdiklerinde kanımın yarısını kaybetmişim. Sonra, uyanıp Neve'i görmek istediğimde, dikişlerimi *sökmeme* sonuçlandı, büyük bir iç kanamaya neden oldu ve ameliyatta on dokuz saat geçirip beni ilk seferinde dikkatlice yamalayan doktor ekibini çok kızdırdı.

Ayrıca kulübenin o pis zemininde bulunan kim bilir ne yüzünden bir enfeksiyon kapmayı da başardım.

Ama şimdi iyileşiyorum ve New York'a döndüm. İkimiz de, gerçi Neve bir hafta önce taburcu oldu.

Kapı kardeşimin arkasından açıldı. Gözlerim karımın kilerle kilitlendiğinde yüzüme anında bir gülümseme yayıldı. İkimiz de iyileşirken neredeyse her dakika yanımdaydı. Yani kelimenin tam anlamıyla yanımdaydı. O

ister nazik öneriler ister düpedüz talepler olsun, hiçbir şey için beni kendi hastane odama geri götürmelerine izin vermedi.

Yapamazdı.

Sonunda -biraz da Cillian'ın tüyler ürpertici, psikopat bakışının olası bir geri tepmeyi engellemesinden dolayı sanırım- odasına bir yatak daha taşıdılar ve onları yan yana koydular.

New York'a döndüğümüzden ve taburcu olduğundan beri neredeyse her gün her dakika benimle birlikte.

Neve yatağa yaslanırken eli benimkini buluyor. Onu aşağı çekerken inliyorum, dudaklarım onunkilere yapışıyor ve orada kilitleniyor.

"Tanrım, lanet olası bir oda bul."

Kardeşıme ters ters baktım. "Benim bir odam var. İçinde sen varsın, hepsi bu. Bu arada istediğin zaman değiştirmekte özgürsün."

Hades kıkırdıyor, başını sallıyor. Neve bana sırtıyor.

"Cillian Ajan Dorsey'le birlikte dışarıda." Alnı endişeyle çatıldı. "Sadece hazırsanız, yani."

"Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

Büyük bir parçam o kulübede olan her şeyin bir kabus olduğunu düşünmek istiyor. Bunu ben uydurdum ve sonra gerçeğe uyandım.

Eminim bir psikiyatrist bunun TSSB'den kaynaklandığını söyleyecektir.

Ama oldu. Ve artık bitti. Ya da en azından, Shane Dorsey ile konuşup ona üstlerine götürebileceği resmi bir açıklama yaptığımda ve tüm bu olayın defterini sonsuza kadar kapattığımda *bitmiş* olacak.

Neve gülümsüyor, eğilip beni usulca öpüyor. Elim onunkine dolanıyor, parmaklarım bileklerindeki bandajların kenarlarını okşuyor.

Yara izleri olacak, ama solacaklar. İkimize de olanların travmasını yaşayacak. Ama bu da geçecek ve ben her gün, her dakika onun ilerlemesini sağlamak için yanında olacağım. Dehşete kapılırsa onu yanımda tutacağım.

O iyi olacak.

İkimiz de iyi olacağız.

Beni bugün, muhtemelen Dorsey ile konuştuktan hemen sonra taburcu edecekler, bu da görüşmeyi bitirmek için sabırsızlanmamın bir nedeni. Eve döndüğümde hala bolca yatak istirahatine ihtiyacım olacak ve kırık köprücük kemiğim ve yırtık bağlarım iyileşene kadar omzumdaki alçı ve destek orada kalacak. Ama oraya da gideceğim.

Yani, artık NFL'de solak bir yıldız oyun kurucu olabileceğimden şüpheliyim. Ama bu onların kaybı.

Neve gülümsüyor, yüzüme sokuluyor ve uzaklaşmadan önce beni tekrar öpüyor. Kapıya doğru yürüyor ve başını dışarı çıkarıyor. Bir saniye sonra, amcası Shane Dorsey ve Castle arkasından içeri girerken bana geri dönüyor.

Cillian bana başını salladı.

Castle kaşlarını çattı. "Güzel, bugün biraz daha az bok gibi görünüyorsun." "Kes şunu, beni ağlatacaksın."

Sırıttıyor.

Bize ilk ulaşan Cillian'dı. O ve Castle birlikte. Ve bir saniye bile erken değil. Yanlarında Neve ve beni hareket ettirirlerse asla başaramayacağımıza emin olan bir doktor vardı. Ama kulübede kalsak da yerel bir hastaneye gitme riskini göze alsak da ihtimallerin tuvalette olduğuna eminim.

Sonunda, talihin cesurlardan yana olduğu anlaşıldı.

Elbette teşekkür etmem gereken sadece şans ya da talih değil, Cillian'ın bize ulaşmadaki zamanlaması da değil. Oraya vardıklarında ölmeye çok yakındım: nabız yok, dudaklarım mosmor, her şeyim yerindeydi.

Ama neyse ki kan grubu O-negatif olan sadece Neve ve ben değiliz.

Castle da öyle. Ve hayatımı gerçekten ona borçluyum. O koca göt beni kulübeden çıkardı, arabanın yolcu koltuğuna oturttu ve *bizi* yerel hastaneye götürürken bana kendi damarlarından kan nakli yaptı.

Hâlâ burada olmamın tek sebebi bu.

Odaya girdiğinde, uyandığımdan beri onu ilk kez görüyorum. Ben bir şey söyleyemeden başını salladı.

"Yapma."

"Neden olmasın?"

Castle omuz silkiyor. "Ailene teşekkür etmiyorsun."

Cillian bana doğru yürürken Neve elimi sıkıyor.

"Bunu yapmaya hazır mısın?"

Tam olarak değil. Ama olabileceğim kadar

hazırım. "Elbette."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Castle'ın şiirsel sözlerine rağmen," diye sessizce homurdanıyor, "onun için yaptığın şey için teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Sana da."

Dudakları normal bir sırtışla kıvrılıyor, en azından Cillian için olabildiğince normal.

Dorsey boğazını temizliyor. "Peki, bunu yapmalı mıyız?" "Yapalım."

YARIM SAAT SONRA, ben, Cillian, Neve, Castle ve Shane oldukça harika bir "resmi" açıklama hazırladık. Olması gereken her şeyi içeren ama bize zarar verebilecek her şeyi dışarıda bırakan bir açıklama.

Örneğin Neve'e o resimlerle şantaj yapıldığı kısmı atlanmış. Ne yazık ki, Owen Foley'nin iktidara gelmek için hepimize ihanet ettiği kısım da öyle.

Ama bunun artık bir önemi yok. Owen öldü ve bu bilgiyi içeride bırakmanın yapacağı tek şey, Kildare ailesine hiçbirimizin istemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir şekilde ışık tutmak olacaktır.

Yani benim resmi açıklamam Owen'ın Seamus'un rastgele şiddetinin bir başka kurbanı olduğu yönünde. Görünüşe göre FBI, O'Connor'un kaçışından kaynaklanan herhangi bir ikincil zararı ve kamuoyunun bilgisini en aza indirmekten çok mutlu.

Resmi açıklamada Seamus'u vuran kişi olarak *Dorsey gösteriliyor*.

Dorsey bunun için bir maaş ve unvan artışı alır, Drakos ve Kildare aileleri bir geçiş izni daha alır ve muhtemelen yeni pozisyonuyla daha da iyi FBI avantajları elde eder ve Büro çılgın bir seri katili yakalamakla övünür.

Güzel, temiz ve herkes evine mutlu

dönüyor. "Bu kadar yeter o zaman."

Dorsey ayağa kalktı ve güzel elimi sıktı.

"Bu arada iyi atıştı," diye sırtıyor bana.

O gittikten sonra Cillian kapıyı kapattı ve bana döndü. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Tanrım, gerçekten mi?

"Size nasıl ulaştığımız hakkında yani."

Bu kesinlikle merak ettiğim bir şeydi. Ancak çoğunlukla Neve'e odaklandığım son iki haftanın kaosunda, bunun kaybolmasına izin verdim.

Cillian boğazını temizliyor. "Diyelim ki Noel ikramiyesi dağıtma alışkanlığınız varsa, Bay Adamos için büyük bir tane ayırmak isteyebilirsiniz."

Kaşlarım kuşkuyla çatıldı. "Ezio mu?"

Başını sallıyor. "Görünüşe göre oğlunun eski telefonunun şifresini kırmaya çalışıyormuş. Sonunda iki hafta kadar önce başarmış ve içinde bir ses dosyası bulmuş." Cillian'ın gözleri kısıılır. "Kardeşim Declan ile amcan Vasilis'in ve Ezio'nun oğlunun öldüğü toplantının kaydı."

Kaşlarımı çatıttım. Neve'in parmakları benimkilere dolanıyor, sıkıyor ve bunu da henüz duymadığını belli eden bir bakışla amcasına bakıyor.

"Masada bir ateşkes vardı. Sonra Owen içeri girdi, kötü bir şaka yaptı ve hepsini vurdu -Declan, teğmeni Eamon, Vasilis ve Ezio'nun oğlu Jason."

Vay anasını.

Cillian başını sallıyor, gözleri öfkeli. "Owen'ı neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Bunca zamandır gerçek benliğini saklıyordu. Üvey kardeşimin Kildare olması ve New York'un yönetimini ele geçirmesi konusunda kin besliyordu.

York'u ele *geçirecekti*. Planı da buydu: Ateşkesi mahvetmek, savaş çıkarmak, cesetlerin düşmesini beklemek -belki de buna yardım etmek- ve sonra da tahtı ele geçirmek. Pislik herifin Konsey'e sunmak üzere hazırladığı bir teklifi bile vardı: New York'taki İrlanda operasyonlarının başına geçmesi için bir dilekçe."

Neve'in elini sıkıca kavıyorum.

"Ama ikinizin evlenmesiyle savaş önlenince," diye devam ediyor Cillian, "Owen taktik değiştirdi. Seamus'u kaçırmak için Floransa'nın içindeki bazı adamlarını ve parayla tutulmuş bazı Rus kaslarını kullandı."

Gözlerim kısıldı. "Rus mu? Bratva'daki gibi mi?" Cillian'ın yüzü asık ama bir şey söylemiyor.

"Araştırıyorum," diye homurdanıyor Castle. "Eğer bu şekilde sonuçlanırsa, Gavan Tsarenko'ya küçük bir ziyarette bulunacağız."

Hay sikeyim. Kildare ve Drakos ittifakı ne kadar güçlü olursa olsun, Reznikov Bratva'nın New York operasyonlarının başındaki kişiyle bir mücadeleye girme fikri pek de cazip değil.

O köprüyü ne zaman geçmemiz gerekiyorsa o zaman geçeriz.

"Her neyse," diye homurdanıyor Cillian, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor ama kollarını göğsünde kavuştururken bir kez olsun yakmıyor. "Ezio o sesi duydu ve durmadan Owen'ı takip etmeye başladı, sana ya da bana getirmeden önce sağlam bir dava açmak istiyordu. Owen'ın senin baygın kışını bir arabanın arkasına tıktığını görünce bana ulaştı."

Kahretsin.

Ve neredeyse adamı çatıdan aşağı atıyordum.

Buradan çıkar çıkmaz Adamos ailesinin reisini arayıp tüm bu meseleyi kesin olarak halletmeyi ve en derin minnettarlığımı ifade etmeyi not ediyorum.

Şey, *bir dakika* değil.

İlk olarak, köprücük kemiği kırılmış ve omzundan silahla yaralanmış olsun ya da olmasın, karımı eve, yatağıma götüreceğim, kıyafetlerini yırtıp atacağım ve ona *ziyafet çekeceğim*.

Doktorlar bir kez daha gelip bana ilaçlarımı almamı, PT'mi yapmamı ve tüm bu saçmalıkları milyonuncu kez hatırlatıyorlar. Ve tüm bunlardan sonra, sevdiğim kadının yardımıyla ön kapıdan çıkıp gidiyorum.

Neredeyse kaybettiğim.

Asla bırakmayacağım.

Hastanenin dışında Eilish, Callie, Hades, Kratos - hatta Londra'dan gelen Deimos - Ya-ya ile birlikte beni bekliyorlar. Her yerde sarılmalar, gözyaşları ve kahkahalar var. Ve tüm bunları neredeyse bedenimin dışından, imkânsızın gerçekleşmesini izleyen bir gözlemci gibi izliyorum: rakipler müttefike dönüştü.

Aile olan düşmanlar.

Ve orada, o karma aile tarafından kuşatılmışken, karıma dönüyorum. Dudakları köşelerden yukarı kıvrılırken sırtıyorum. Sağlam elim yüzünü kavırken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Ona onu sevdiğimi söyledim ve bu şimdiye kadar

söylediğim en doğru şeydi. O da beni sevdiğini söyledi.

Dudaklarımız birleşiyor ve dünya eriyip gidiyor. Güneş parlıyor.

Ve yepyeni bir gün.

EPILOG

NEVE

Bir ay sonra:

"ÖZÜR DILERİM, *ne*?"

Callie telefonda iç geçiriyor. "Neden herkes bu şekilde tepki veriyor? Onlara söylediğimde Eilish ve Kratos da aynı şeyi söyledi."

Çatı katının balkonundaki şezlongda otururken başımı sallıyorum ve Batı Yakası'nda parıldayan ışıklara bakıyorum.

"Çünkü *biraz* çılgınca."

"Ne? Neden?"

Sırıtiyorum. "Callie, henüz yasal olarak bir barda bile içki içemiyorsun ve bir tane satın almaktan mı bahsediyorsun?"

"Benim ailemde de kimse *uçak kullanamıyor* ama bizim özel jetimiz var."

Gözlerimi deviriyorum.

"Callie..." "Neve," ses tonumu

taklit ediyor.

Başımı sallıyorum, kendine olan güveni ve inancı karşısında daha da geniş bir şekilde sırtıyorum.

"Cidden Banshee'yi almak istiyorsun."

"Hayır, hepsi ayrıntılı ve kötü düşünülmüş bir şaka." İç çekiyor. "*Evet, gerçekten de* The Banshee'yi satın almak istiyorum. Bunu kabullenmek neden herkes için bu kadar zor?"

Duyduğuma göre İrlanda barının sahipleri satmak istiyormuş. Sanırım bu yerle ilgili ipin ucunu çoktan kaçırmışlardı. Ve baş barmenleri yanlış giden bir uyuşturucu anlaşmasından sonra ölü bulununca.

Oh. Evet. Bu da bir ay önce halının altına süpürülen gerçeğin bir başka parçası. Gerçeği, yani Seamus O'Connor'un Mike Jennings, Meclis Üyesi Greg Leery ve Jack Phillips adında bir barmeni öldürdüğünü söylemek yeterince kolay olurdu. Ama bu beni de olay yerinde gösterirdi.

Bu da neden orada olduğuma dair sorulara yol açacaktı ki bu da Ares'in kısa süre önce ölen üç adamdan ikisini dövmesiyle ilgili daha fazla soruya yol açacaktı. Fotoğraflardan bahsetmiyorum bile.

Sonunda Ares bunun hiçbir kısmının -özellikle de adımın ve hakkımdaki kötü söylentilerin basına yansımaları kısmının- gün yüzüne çıkmasına gerek olmadığına karar verdi.

Bu yüzden olay yeri, Mike ve Greg'in Jack'ten kokain almaya çalıştığı, ancak Jack'in "iş ortağının" uyuşturucuyu ve parayı kendisi için almaya karar verdiği ve bu sırada diğer üçünü vurduğu gibi kötü giden bir uyuşturucu anlaşması gibi görünmesi için değiştirildi.

Var olmadığı aşikâr olan bu "iş ortağı" hâlâ kayıp ve NYPD'nin *son derece ilgilendiği bir kişi.*

Onu arama çalışmalarında onlara bol şans diliyorum.

Her neyse, evet. Banshee'nin sahipleri şu anda satmaya çok hevesliler. Görünüşe göre baldızım da satın almak istiyor.

"Bakın, fiyat makul ve buranın neredeyse sıfır paraya ihtiyacı var. Yani anahtar teslimi hazır."

Sessizce gülüyorum. "Callie, İrlanda barları hakkında ne biliyorsun?"

"Yeterli mi?" diye mırıldandı. "Senin kadar değil, k a b u l ediyorum." Boğazını temizliyor. "Bu yüzden bu işte iş ortağım olmanı istiyorum."

Ağzımdan gülümseme düşüyor. Gözlerim açılıyor.

"zr dilerim, *ne dedin?*"

"Olmaması için bana iyi bir sebep söyle."

Homurdanıyorum. "ılgınca olduğu için mi?"

"Bir mafya kavgasını durdurmak için kardeşimle sahte evlilik yaptın. ılgın fikirler hakkında konuşmaya başlamak istediğine emin m i s i n ?"

Başımı sallayarak sırtıyorum.

"Peki, bir dönem daha yüksek lisans yapmama ne dersin?" "Senden *içki dağıtmanı istemiyorum*. Sadece zekanı istiyorum."

"Callie, Eilish işle ilgili olan." "Oh, biliyorum.

Zaten bu yüzden ona sordum."

"Hayır demesi belki de bunun en iyisi olmadığının iyi bir göstergesi olmalı-"

"Evet, ama..." Callie boğazını temizliyor. "Hayır demedi."

Kaşlarım çatıldı. "Eilish içeride mi?"

Telefondan baldızımın sırtışını duyabiliyorum. "*Evet.*"

Kahretsin.

Bu çok çılgınca bir fikir. Pervasız, kötü planlanmış ve saçma. Ayrıca *kulağa* çok eğlenceli geliyor.

Arkamdaki verandanın cam kapısı kayarak açıldığında irkiliyorum. Ares'in dışarı çıktığını görünce sırtarak dönüyorum. Telefona doğru soru sorarcasına başını sallıyor. Elimle kapatıyorum ve ağzımdan "*Callie*" çıkıyor.

"En azından bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Kafamın içinde dolaşıyor diyelim."

"*Ne istiyor?*" Ares mırıldanıyor, arkamdan yaklaşp boynumu öpüyor. Titriyorum, her zaman yaptığım gibi onun içinde eriyorum, uzaklaşmadan önce nabzımın attığını hissediyorum. Kaşlarını çattığında ona sırtıyorum ve bir parmağımı kaldırıyorum.

"Evet de. *Lütfen?*"

"Callieeee..."

"Hadi, Neve! Sen, ben ve Eilish? Bu işte harika oluruz!" "Ya da bir tren enkazı."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Dudağımı çiğniyorum.

"*Evet de...*"

"Bunu düşünmeme izin ver. Gerçekten düşüneyim, belki bir gece?"

"Tamam, tamam, iyi. Yarın öğle yemeği? Eilish'in h a z ı r l a d ı ğ ı bir iş planı var, sen bu konuda kaçınılmaz olarak bocaladığında sana gösterecektik."

Gözlerimi deviriyorum. "*Kararsız* değilim. Sadece iyice düşünmek istiyorum." "İyi, iyi, tamam. Yarın saat birde Maison Premiere'de öğle yemeği?"

"Anlaştık."

Callie ciyaklıyor. "Buna pişman olmayacaksın. Çok heyecanlıyım!" "Callie, *düşüneceğimi* söyledim-"

"Evet-evet-evet, tabii ki. Tamam, byeee."

Telefonu kapatıyor. Ben de öyle yapıyorum, başımı sallıyorum ve Ares'e dönerken sırtıyorum.

"Bu da neydi böyle?"

"Callie, ben ve Eilish'le birlikte The Banshee'yi satın almak istiyor." Sadece bana bakıyor.

"Çılgınca, değil mi?"

Ares düşünceli bir şekilde parmaklarını çenesinde gezdiriyor.

"Yani..." diye omuz silkiyor. "Dünya tarihindeki *en çılgın* fikir değil."

Merakla ona baktım.

"Eilish, kız kardeşin ve benim lanet olası bir İrlanda barına sahip olmamızın gerçekten akıllıca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İçki kurulu ve diğer şehir kurumlarıyla başa çıkabilecek bilgi birikimine ve mizaca sahip olduğunu düşünüyorum. Bence Eilish'in iş zekası

işlerin arka tarafıyla ilgileniyor. Ve bence Callie patlamaya hazır bir fişek ve bu onun için garip bir şekilde yapıcı bir çıkış yolu gibi görünüyor. Ayrıca, bence harika bir bar sahibi olur. Ya da en azından yeterince şımarık biri."

Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıp sırtıyor.

"Yani, evet. Yani, rakamlar uygunsa ve fiyat doğruysa. Ve tabii ki gerçekten yapmak istediğin bir şeyse. O zaman evet, bunu görebilirim."

Bana yaklaşıyor. Sol kolu hâlâ askıda ve bundan *nefret ediyor*. Ancak doktorlar ve fizyoterapisti iyileşme yolunda büyük adımlar attığını ve omzunun neredeyse tamamen hareket ettiğini söylüyor.

Bazen, bu adamın benim hayatımı kurtarmak için *kendini vurduğu* fikrini anlamak bile benim için kesinlikle çılgınlık.

Aynı zamanda sıklıkla *çılginca* bir tahrik edicidir.

Bana yaklaştığında nabzım güm güm atıyor, dudakları oradaki hassas teni öpmek için aşağı inmeden önce eli boynumdan bir tutam saçı uzaklaştırıyor.

Evet, şu *an* o tahrik edici zamanlardan biri olabilir.

Gömleğini kavrayıp onu kendime doğru çekerken kalçalarım birbirine yapışıyor - daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım vardı. Her şeyine ihtiyacım var.

Ares inliyor. "Yirmi dakika sonra Dimitra'da akşam yemeğimiz var."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve sağlam eli kalçamın etrafından dolaşıp kıcımı avuçlarken ürperiyorum.

"Şey," diye mırıldanıyorum, gömleğini yavaşça açarken göğsünün etrafını öpüyorum. "Dimitra

aşık olmaktan ve bir sürü bebek sahibi olmaktan hoşlanıyor." Elim

pantolonuna doğru kayıyor ve ürperiyorum.

O kadar sert ki. Ve ben

çok ıslağım.

"Bebekler, hmm?" diye mırıldanıyor, eteğimi yukarı çekerken nefesimi kesiyor. Eli külotumun içine giriyor, dizlerime kadar sıyırırken beni inletiyor.

"Uh-huh..."

Pantolonu inip kalın siki hevesli ellerime doğru serbest kaldığında inliyorum. Şezlonga çöküyor, dudakları dudaklarıma değerken beni kalçalarına doğru çekiyor.

"Pratik yapmaktan zarar gelmez."

"*Kesinlikle*," diye inliyorum horozunu istekli, ıslak amıma yönlendirirken ve ona doğru batarken.

Söylemeye gerek yok, yemeğe geç kaldık.

Karanlık Kalpler serisi, Cillian'ın hikâyesiyle *Kısır Kalpler*'de devam ediyor.

Ares ve Neve'e doyamadınız mı?

Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <https://BookHip.com/QHRLTPC>

Bu *Deviant Hearts*'ın sonsözü ya da devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

KARANLIK KRALLIK

Sapkın Kalpler'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Karanlık Kalpler serisi Cillian'ın hikayesiyle *Kısır Kalpler*'de devam ediyor. Ayrıca Krallar ve Kötüler serisinin birinci kitabı olan Karanlık *Krallık*'ta da Cillian'ın çok daha genç halini görebilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için bu kitaptan bir ön gösterim bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Karanlık Krallık'a bir göz atmak için ilerleyin.

Önsöz

Adrian

Dört Yıl Önce, Ascot, İngiltere:

Yağmur ve sis mezarlığı örtüyor, sanki doğanın kendisi bugün cenaze için giyinmiş gibi.

Babamın cesedini taşıyan açık tabuta uyuşuk bir şekilde bakıyorum. Yaşarken asla alamayacağı kayrak grisi bir takım elbise giydirilmiş. Ya da en azından parası olsaydı bile asla harcamazdı.

"Yalnız" ve "yetim" gibi kelimeler kafamın içinde güm güm atıyor. Önce annem, ben dört yaşındayken ve şimdi de babam, yirminci yaş gününden bir ay sonra. Annemi silahın kör şiddetinden, babamı ise kanserin sinsi katilinden kaybettik.

Rahip sözlerini bitirdi ve yas tutanların oluşturduğu yetersiz kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. Sadece ben, babamın çalıştığı ailenin ve malikânenin kahyası Bayan Dubois, bahçıvan Bay Peddleton ve Chris, babamın Benekli Tavuk'tan arkadaşı ve dart partneri.

Sert bir el nazıkçe omzuma iniyor.

Ve amcam Jonathan. Babam, kardeşinin cenazesine katıldığını bilse çok öfkelenirdi. Ama biliyorsun, bu onun cenazesidir.

Davetli listesini protesto etmek biraz zor.

Saatime bakıyorum - Jonathan'ın dün gece The Spotted Hen'in barında oturup viski içerken bana hediye ettiği saate. O ve babam on altı yıldır konuşmamış olabilirler. Aralarındaki geçmiş, babamın Cross ailesinin geri kalanıyla tüm bağlarını koparmasının ve Ascot'ta Jean Margaux için çalışmak üzere bizi Manchester'dan uzaklaştırmasının nedeni olabilir.

Ama Henry Cross hâlâ Jonathan'ın kardeşiydi. Ve amcam kadar tehlikeli, bağlantılı ve güçlü bir adam bile hala keder hissedebilir.

Başımı hafifçe kaldırıp yağmurun içinden bakmaya başlamadan önce gözlerim tekrar saate kayıyor ve burada olmasını umduğum başka birini arıyorum. Şu anda yanımda olmasını herkesten çok istediğim birini, Jonathan'ı bile. Burada olmasını istemediğim biri çünkü kim bilir neden.

Ah, evet. Çünkü ben, onun beni sersemleten ve ciğerlerimi söküp atan o sinsî sırıtışıyla bana söylemeyi sevdiği gibi, "duygusal olarak bodur bir baba tarafından tek başına yetiştirilen duygusal olarak bodur bir oğlum". Çünkü bunun mizah ve sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyorum.

Ve aşk.

Bir aşk... bir şeydi ve şimdi, iki hafta önce itibariyle, çok başka bir şey.

Yağmura, sise, siyah örtüsünün altında sessizce ağlayan Bayan Dubois'ya ve önümde toprağa verilmeye hazır yatan babamın cesedine rağmen gülümsüyorum. Psikopat olduğum için değil. Çünkü Celeste kafamın içinde dans ettiğinde, çaresiz kalıyorum. O gülümsemeyi hayal ettiğimde bile, yapabildiğim tek fiziksel hareket bu oluyor, sanki kalbim sırtıtmaktan başka bir şey yapamayacak kadar doluymuş gibi.

Ama o burada değil.

İçten içe bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu biliyorum. Son on altı yıldır babamı çalıştıran güçlü ve bağlantıları olan Fransız Bay Margaux, Henry'nin cenazesi için burada değilse, kızının burada olması soru işaretlerine yol açabilir.

Eğer yanımda durup elimi tutsaydı, bu sorular daha da artabilirdi. Ki burada olsaydı öyle olurdu.

"Jean Margaux'nun en küçük kızı neden babasının şoförünün oğlunun kollarına sarılmış?" gibi sorular. Yağlı elleri ve tehlikeli soyadından başka bir şeyi olmayan çocuk. Elleri yaldızlı elit Fransız prensesinin üzerinde olan fakir.

Sadece sorular olmazdı. Cevaplar talep edilecekti.

Celeste ve ben her zaman bir noktaya kadar yakındık. Bir dereceye kadar arkadaştık, temelde aynı çatı altında büyüdük - o bir asistan, ben ise yardımcının oğluydum. Ama sanırım ikimiz de gerçeği her zaman biliyorduk ya da bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimizden beri biliyorduk:

Celeste Margaux ve ben sadece "arkadaştık" çünkü daha fazlasını söylemek ya da daha fazla zorlamak tehlikeli olurdu. Babası yüzünden. Babamın geldiği aile yüzünden, her ne kadar son on altı yılını aksini iddia ederek geçirmiş olsa da.

Ve sonra iki ay önce, onun on sekizinci, benim yirminci yaş gününden bir hafta sonra "arkadaş" olmayı bıraktık.

On yıldan uzun bir süredir devam eden tek bir öpücük, bu dış görünüşü yerle bir etti ve sonunda ikimizin de altında her zaman gerçekte ne olduğunu görmemize izin verdi. Ve o tek öpücükten sonra artık geri dönüş yoktu.

Zihnim son on dört gündeki tüm çalıntı anları tekrarlarlarken kanım havadaki soğuğa karşı uğulduyor. Bayan Dubois mutfakta meşgulken devasa Margaux malikânesinin kilerinde soluk soluğa öpüşmeler. Celeste'in dişleri boynumu ısıyor, parmaklarım külotunun önünden aşağı inerken çığlık atmamaya çalışarak onu garajın arkasındaki kenara sürüklüyor.

Vücudu hararetle benimkine sürtünüyor, tenlerimiz kayganlaşıyor, şafaktan önceki bahçelerde ağızlarımız birbirini yiyordu.

Mezarlığın yanındaki yolu taramak için gözlerimi kaldırdığımda dudaklarımda bir kez daha gülümseme beliriyor. O burada değil. Gülümsemem kayboluyor ama kendi kendime başımı sallıyorum.

O burada olamaz. İkimiz de bunun çok fazla soruya yol açacağını biliyoruz. "Onun kararının bir parçası olmasına izin veremeyeceğini biliyorsun, Adrian."

Geriliyorum ve yavaşça dönüp amcama bakıyorum. Babam, kardeşinden söz ettiğinde, onu her zaman vahşi bir suçlu olarak gösterirdi. Britanya'yı kasıp kavuran, kana susamış, pervasız bir kaos gücü.

Bana bakan adam, son iki korkunç günde yeniden tanıdığım adam, umursamaz ya da kaotik biri değil. Tehlikeli elbette. Ama insan umursamaz davranarak Cross örgütünün başına geçemez, hele hele orada hiç kalamaz. Amcam soğukkanlı, son derece zeki bir adamdır.

Şimdi de benden onun yanında oturmamı ve adımı taşıyan imparatorluğun yöntemlerini öğrenmemi istiyor. Babam beni o dünyadan uzak tuttu. Ama kanımda olduğunu biliyorum. Kaderimin orada yattığını *biliyorum*.

İşte ikilem burada yatıyor: Ascot'ta kalmak ve Jean Margaux için çalışan babamın yerine geçmek. Kötü huylu, soğuk ve küçümseyici Fransız iş adamının şoförü ve özel tamircisi olmak. Ya da adım atmak için doğduğum ayakkabılara adım atıp, bir gün Jonathan'dan bana geçtikten sonra Cross aile masasının başına nasıl oturacağımı öğrenmek.

Bu son derece kolay bir seçim olmalı. Sevmediğim bir adamın evinde onun hizmetkârı olarak kalmak mı, yoksa amcamın yanında güç, zenginlik ve sınırsız imkânların tahtını aramak mı? Ama tabii ki bu hiç de kolay bir seçim değil.

Ağzımın tatmak istediği tek şey Celeste'in dudaklarıyken olmaz. "Adrian-"

"*Biliyorum*," diye sessizce homurdandım.

Jonathan yavaşça başını sallıyor. Gözlerinden aklımdan geçenleri anladığını görebiliyorum. Sadece görmekle kalmıyor, anlıyor da. Ona Celeste'den hiç bahsetmedim ama o kendi kendine tahmin etti ve dün gece barda bana saati verirken bu konudan bahsetti.

Yine de burada olası bir orta yol var. Babam ve ben Manchester'dan ayrıldığımızdan beri Cross Ailesi'nin operasyon merkezi Londra'ya taşındı. Celeste'in de güz döneminden itibaren Londra'daki Kings College'a gitmeye niyeti var.

Sonunda gizlice dolaşmayı bırakabiliriz. Birkaç ay içinde *birlikte olabiliriz*.

Yani bugün burada olamayacaksa sorun değil.

Tabuta dönüyorum, Bayan Dubois tabutun yanında hıçkıra hıçkıra ağlarken ben de uyuşmuş bir halde babamın cesedine bakıyorum. Babamın bar arkadaşı Chris elimi ciddiyetle sıkıyor ve sonra babama son saygılarını sunmak için dönüyor. Babamın göğsüne üç tüylü ok bırakıyor ve yumuşak elleriyle okşuyor.

Araba tekerleklerinin çakıl taşları üzerinde çıkardığı ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Dönüyorum ve Margaux ailesinin siyah ve gümüş rengi Bentley'inin bir düzine metre ötedeki beyaz taş yolda durduğunu fark ettiğimde yüzüme yayılan sırtışı durdurmak mümkün olmuyor.

Kalbim çarpıyor. Geldi.

Amcamdan uzaklaşıyorum ve çiseleyen yağmurda şemsiyesiz, bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimden beri sevdiğim kıza doğru hızla yürüyorum. Ben yaklaşırken renkli arka camlar açılıyor, yüzümde bir sırtış-

"Bay Cross."

Karanlık arabanın içinden Celeste'in değil de Jean Margaux'nun asık suratlı, çizgili, aristokrat ve belirgin Fransız yüzü beni selamladığında gülümsemem paramparça oluyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Ne diyeceğimi bilemez halde kekeleyerek duruyorum.

"Bay Margaux, beklemiyordum-"

"Babanız sadık bir çalışandı, Bay Cross," dedi sertçe. "Onu özleyeceğiz."

Yutkunuyorum, başımı

sallıyorum. "Teşekkür

ederim, Bay Marg-"

"Kimi beklediğinin tamamen farkındayım," diye tıslıyor

sessizce. Sertleşiyorum. Gözleri kısılıyor ve dudakları hafifçe

kıvrılıyor.

"Şüphesiz daha güzel bir yüz bekliyordunuz."

"Bay Margaux-"

"Bunu sana bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim, seni küçük pislik," diye hırlıyor.

Gözlerim dizlerinin arasında bastonunun elmas kabzasını sıkıca kavrayan eline kayıyor. Birden yalnız olmadığını fark ediyorum. Arabanın arka koltuğunda onun yanında oturan siyah takım elbiseli iri yarı bir adam var. Ve bu adamın elleri baston yerine kocaman, pırıl pırıl bir Glock 17'nin dipçiğine sarılmış.

"Kızımdan uzak dur."

Gözlerim ona kaydı. Ama irkilmiyorum. Bu adamdan kaçmıyorum, özür dilemiyorum ya da affetmesi için yalvarmıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum.

Bu Jean Margaux gibi bir adamın alışık olduğu bir şey değıl ve bunun gözlerini öfkeyle doldurduğunu görebiliyorum.

"Efendim," diye mırıldandım. "Tüm saygımla-"

"Saygı, Adrian," diye tersledi, "en başta pis ellerini Celeste'imden u z a k tutman gerekirdi."

"*Saygılarımla* efendim," diye karşılık

veriyorum, "seviyorum-" Soğuk, acımasız bir kahkaha atıyor.

"Ahh, *c'est l'amour*, öyle mi?" Zalimce gülümsüyor, benimle alay ediyor. "*Evet.*"

Homurdanıyor.

"Efendim, bana uzak durmamı söyleyemezsiniz-"

"Bunun *benim* emrim olduğunu mu sanıyorsun? Bu yas gününde size karşı acımasız olmak için mi buradayım?"

Gözlerim kısıldı.

"Evet, biliyorum."

Başını sallıyor.

"*Hayır*, Adrian. Bunlar *benim* de isteklerim olabilir, ancak bu istek benden gelmiyor."

Zaferle gülümsüyor.

"*Celeste böyle* istiyor."

Ona ters ters bakarken kalbim güm güm atıyor ve ağzım bir çizgi halinde inceliyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Margaux," diye homurdandım. "İzin verirseniz, yapmam gereken-"

"Sen meşhur *öteki adamsın*, Adrian."

Sözleri bana bir tokat gibi çarpınca donup kalıyorum. Jean bana sırıttı.

"Sen bir kaçamaktın, evlat. 'Yardım' ile bir cilveleşme. Pislikle," diye alay ediyor. "Burada değil çünkü *sen onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun*. Gerçek hayatına devam etmekle meşgul."

Gülümsemesi genişler.

"Yarınki büyük gün için hazırlanıyor."

Bana yem atıyor. Ama neden bahsettiğini sormaktan kendimi alıkoysam bile, bunun beni etkilediğini gördüğünü söyleyebilirim. Beni kırıyor. Beni kırıyor.

"Sor bana," diye tıslıyor ince bir sesle. "*Sor bana*, seni

küçük piç." Yutkunuyorum.

"Yarın ne lan?" Dişleri

parlıyor.

"Onun düğün günü, Adrian. O evleniyor."

Bakıyorum. Gözlerindeki yalanı görmek istiyorum. Zalim maskesindeki çatlaklardan kaydığını görmek istiyorum. Ama ne kadar sert bakarsam, gerçek o kadar parlak yanıyor.

Yalan söylemiyor.

"Al. Kendin gör."

Bastonundaki ellerden biri pencerenin altına düşer. Elinde, üzerinde altın yaldızlı yazılar olan krem rengi narin bir kartla geri dönüyor. Kartı elinden alıyorum ve benimle alay eden, beni Celeste Meline Margaux ile Amir El-Sayed arasındaki evliliği kutlamaya davet eden sözcüklere bakıyorum.

Yarın.

Yağmur altın harfleri bulanıklaştırıyor ve ellerimdeki narin kartı eritmeye başlıyor. Jean gülmeye başladığında ayağımın dibindeki su birikintisine düşmesine izin veriyorum.

"Sen *asla* oyunun sonu olmadın, Adrian. Asla." Gözleri bana tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Şimdi küçük suçlarla ve hiçlikle dolu dünyana siktir git. İçinde onun olmadığı önemsiz, sefil hayatına. Sen ve babanın eşyaları evimin kapısında sizi bekliyor olacak. Ondan sonra, eğer seni bir daha görürsem..." Dönüp yanındaki eli toplu sessiz adama başıyla selam veriyor.

"Kafanı uçuracak birini bulacağım."

Gözleri yanımdan geçip açık mezarın yanındaki küçük topluluğa dalıyor.

"Şimdi lütfen Bayan Dubois ve Peddleton'a yarın işe alınmak istiyorlarsa derhal işlerine dönmelerini söyleyin."

Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve ince ince

gülümsüyor. "Siktir git ve uç, küçük çocuk."

Renkli cam tekrar açılıyor ve araba kayarak uzaklaşıyor, ıslak çakıl ve çamur ayakkabılarıma ve inciklerime sıçırıyor.

Ama hissetmiyorum. Kalbim kireçlenmeye, göğsümün içinde taşa dönüşmeye başladığında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Sen diğerk adamsın. Bir kaçamak. Bir cilveleşme. Asla son oyun olmadın."

Gözlerimi sevdiğim kızın başka bir adamla *olan* ebedi bağını *kutlamak için* beni karşılayan vıcık vıcık davetiyeye dikerken dudaklarım hırıltıyla kıvrılıyor.

Topuğum ona çarparak ıslak bir posa haline getiriyor, sonra dönüp beni yetiştiren adamın ve onun yanında duran ve hayatımın bir sonraki evresinde bana rehberlik edecek olan adamın bulunduğu yerdeki deliğe doğru sersemlemiş bir halde yürüyorum.

Onsuz.

Jean Margaux bugün bir zafer kazandığını düşünüyor olabilir. Ama yanılıyor. Hayatım önemsiz olmayacak. Önemsiz olmayacak.

Benim kaderimde *kral* olmak var.

Ve bir gün, herkes gibi o da bana boyun eğecek.

Bölüm 1

Adrian

Dört yıl sonra, Londra'da:

Alarm beni uykumdan sürüklerken homurdanıyorum. Vücudum uyanırken kaşlarım çatılıyor ve akşamdan kalmalığın etkisi içimi kemirmeye başlıyor.

Tanrım, hala dudaklarımdaki viskinin tadını alabiliyorum.

Bir iniltiyle uzanıp alarmı kapatıyorum. Parmaklarım yatak odamın pencerelerindeki otomatik panjurların düğmesini bulup bıçaklıyor. Yavaşça, yumuşak bir mekanik uğultuyla, karartma perdeleri açılıyor ve güneş ışığının içeri girmesine izin veriyor.

Gözlerim kapanıyor, yüzüm buruşuyor. Ama bugün yapmam gereken şeyler var. Ve dedikleri gibi, kötüler için huzur yoktur.

Ya da akşamdan kalma.

Yorganı arkaya atıp yataktan yuvarlanıyorum ve parke zeminde ayak parmaklarımın ve parmak uçlarımın üzerine düşüyorum. Kaslarım yukarı ve aşağı iterken kıvrılıyor ve esniyor, kanımın damarlarımda dolaşmasını sağlayan bir dizi şınav çekerek alkolün kalan kalıntılarını kovalıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, anında sırt üstü dönüyorum, dirseklerimi dizlerime geçirirken dişlerimi sıkıyorum, her çıtırtıda karnımın sıkıştığını hissediyorum. Bu taze cehennem bittiğinde, başka bir şınav turu için geri dönüyorum, sonra daha acımasız mekikler için tekrar dönüyorum. Son olarak, kollarım ve omuzlarım çılgılık atana kadar hızlı yüksek yoğunluklu dumb bells.

Ama en azından akşamdan kalmalığın etkisi azalıyor.

Üç katlı şehir evimin en üst katındaki zarif duvarlı yatak odasında çırılçıplak geziniyorum. Mutfağımdan gelen yeni Velvet Guillotine plağının sesini belli belirsiz duyabiliyorum, bu da bana Noel'in dün gece dipsiz viski gecemizden sonra burada kaldığını hatırlatıyor.

Ama Tanrı aşkına, adamın şu lanet albümü *bırakması* gerekiyor.

Duş soğuk olduğu için dişlerimi sıkıyor ve tıslıyorum. Ama ihtiyacım olan şey bu ve durulanırken akşamdan kalmalığımı biraz daha azalıyor. Hızlıca tıraş olmak için dışarı çıkıyorum - sıcak suyla, çok teşekkür ederim. Gümüş ustura beni duraksatıyor ve kendime on saniyelik bir melankoli izni veriyorum, bunun bir zamanlar ait olduğu adamı hatırlıyorum.

Jonathan'ın vefatının üzerinden altı ay geçti - acımasızca ve ironik bir şekilde, kardeşi babamı da aynı pankreas kanserinden kaybettik. Ama iki buçuk ay içinde

Beni kanatları altına aldığı yarım yıl boyunca, hayal bile edemeyeceğim şekilde büyüdüm.

Şimdi çapraz masanın başında oturan benim. Hem milyar dolarlık bir suç örgütünün lideri hem de Lords College İşletme Fakültesi'nde son sınıfta okuyan bir öğrenci olduğum düşünülduğünde, bu hassas bir denge.

Bu sıkı dengenin Perşembe gecesi viski zırvalarıma katkıda bulunan bir faktör olma ihtimali var.

Gün için hızlıca giyiniyorum: koyu kömür grisi takım elbise, net beyaz gömlek, gece mavisi kravat ve cep mendili, koyu kahverengi ayakkabılar. Merdivenlerden birinci kattaki mutfağa indiğimde akşamdan kalma halim hemen hemen geçmişti.

Mutfağa girdiğimde Velvet Guillotine'in *Wreck Me Gently* şarkısı sabahki beşinci rotasyonunu yapıyor gibi görünüyor. Daha da kötüsü, Noel lanet olası boxer'ı ve tişörtüyle bana arkası dönük bir şekilde ocakta bir şeyler çevirirken *şarkıya eşlik* ediyor.

"Bu şarkı mı? Yine mi?"

Dönmeden kıkırdıyor. "Bu lanet plağa bayılıyorum."

"Oh, öyle mi?" Kuru kuru mırıldanıyorum. "Lanet İskoçya'nın henüz bunun farkında olduğundan emin değilim, belki onlar için açabilir misin?"

Ki öyle. Otuzbirci.

İnleyerek yanından geçiyorum ve hoparlörün sesini açıyorum.

"Kahve var mı?"

"Oh, *evet*, ama *elbette*, lordum!"

Beni terslemek için döndüğünde gözlerimi deviriyorum

ve tencereye başımı sallıyorum. "Sıcak ve sert."

"Çok hoş."

Bir fincan kahve doldurmaya başladığımda sosis kokusu birden midemi bulandırıyor.

"Hey, İskoçya'dan bahsetmişken..." Noel dönüp bana bakıyor ve sabahtan beri benimle aynı akşamdan kalmayla boğuştuğunu söylüyor. "Bu sabah başın nasıldı?"

"Kindar," diye homurdandım. "Senin mi?"

"Bir piç." Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirerek iç geçiriyor. "Kaza yapmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Mantıklı gelmişti. Arkadaşlarla Deluxe Lounge'da içki içiyorduk, burası benim kampüse yakın evime bir taş atımı uzaklıkta ama Noel'in dairesine çok daha uzak. Ayrıca, buraya geldiğimizde mutfak tezgahımın başında daha fazla viski içerek gecenin sonunu hatırlamaya başladım.

"Deluxe'te ayakta kalan son kişiler biz miydik?"

Kaşlarım çatıldı, düşünüyordum. "Thomas ve Cassandra erken ayrıldılar, bunu hatırlıyorum."

"İşte bir şok."

Sırıtiyorum. İki yakın arkadaşımız yeni nişanlandılar ve yeni hamile kaldılar ve hala her zamanki gibi birbirlerinin kollarına dolanmış durumdalar. Son zamanlarda, öyle görünüyor ki

Dışarı çıktıklarında, bu sadece bize şaka yapmak içindir ve sadece birlikte yalnız kalmamaya dayanabildikleri sürece.

"Lars şu kızıl saçlıyla sohbet ediyordu..." Noel kaşlarını çatıyor. "Birlikte gitmiş olabilirler mi?"

Ona bir bakış attım. O da sırtıyor. "Doğru, sanki bu hiç olmamış gibi."

Ona sırttım. "Fark etmene şaşırdım." "Hmm?"

"Görünüşe göre dün gece dikkatinizi meşgul eden bir şey vardı, ya da biri mi demeliydim?"

Bana baktı. "Bak, ben sadece-"

"Noel, Matilde'yle arkadaş olup olmaman ya da her neyse, umurumda değil."

Belki de umursamalıyım. Belki de Matilde Laurent'ın, *yani Margaux'nun* - *yani* durup dururken kalbime kurşun sıkan kızın ablasının- bir şekilde Londra'daki küçük grubumuzun bir parçası haline gelmesi beni daha çok rahatsız etmeli.

Celeste ve lanet olası kocası *Amir*'in Dubai'de bir yerlerde yeryüzünden silinmiş olmaları gerçeği olmasaydı, belki de bu beni daha çok rahatsız *ederdi*.

Lanet olası *kızlarıyla*.

Göğsümde erimiş kurşun gibi kaynayan nefreti yutuyorum, her zaman dönüştüğü keskin çeliğe soğumasını bekliyorum.

Matilde benim yanımda kız kardeşinden bahsetmeyecek kadar çok şey biliyor. Ama kendi araştırmalarıma göre -ki araştırdım- Matilde de kız kardeşiyle çok az temas kurmuş.

Son dört yıldır kendi kız kardeşiyle birlikte.

Ayrıca benim yanımda babasından bahsetmeyecek kadar da akıllı. Ama orada da aynı şey oluyor. Jean'la bir yıldır konuşmuyorlar, o zamanki kocası Paul, arkadaşımız Oliver Prince'in karısı Vanessa'yla kaçtığından beri. Anlaşılan Jean bunu kişisel olarak algılamış ve bok kafalı kocasının başka bir adamın karısına çükünü sokmak istemesinin Matilde'nin suçu olduğuna karar vermiş.

Jean Margaux: Dört yıl sonra hala aynı orospu çocuğı.

"İyi bir şey gibi görünüyor; artık daha sık dışarı çıkıyor."

"Senin için iyi bir şey demek istiyorsun."

Noel bana ters ters bakıyor. Omuz silkiyorum.

"O bir paket anlaşma, biliyorsun."

"Evet Adrian, çocuklarının isteğı bağı bir eklenti olmadığının farkındayım." "Sadece söylüyorum, 'üvey baba'nın güzel bir yüzüğü var-"

"Adrian?"

Bana ters ters bakıyor. "Bu kahvaltıyı kışına sokmak yerine bir tabakta istiyorsan, kapa çenenı."

O ocaktaki pastırma, sosis, fasulye ve kızarmış yumurtayı bitirirken ben kahveme sırtıyorum. Tam bir İngiliz yemeğı sayılmaz ama yarımını her zaman kabul ederim.

Ona sırf bok atmak için bok atmıyorum. Matilde Laurent iki küçük çocukla birlikte geliyor: üç yaşındaki Naomi ve sekiz aylık Cora - Oliver'ın üç yaşındaki oğı Jacob'la birlikte Paul ve Vanessa'nın kaçamağından iki kayıp daha.

Noel yemeğimizi tabaklıyor ve sonra duraklıyor, yüzünde bir çatıklık var.

"Prens dün gece ne zaman gitti ki?"

İç çekiyorum. Noel ve Oliver görünüşe göre sürekli *bir şeyler için birbirleriyle* rekabet halindeler. Ve son zamanlarda, bu şey Matilde gibi görünüyor, dün gece dadısını rahatlatmak için erken çıkmadan önce ikisinin de onun dikkatini çekmek için nasıl yarıştıkları göz önüne alındığında.

"Geç kaldım."

Ona bakıyorum.

"Ondan *çok* daha geç,

rahatla." "Tamamen

rahatım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve evine gitti. *Evine*. Küçük bir oğlu var, hatırladın mı?"

"Dün gece Matilde'ye bundan kaç kez bahsettiğini düşünürsek, unutabileceğimden emin değilim."

Yemeği ağzıma tıktırırken başımı sallıyorum.

"İkisi de yandı, Noel."

"Hayır, *o* yandı. Oliver Prince sadece kendini düşündüğü için karısını kaybeden aptal, açgözlü bir pislik."

Ona ters ters baktım. "İkinizin yakında ringe çıkmanızı sağlamak için Thomas'a baskı yapmam mı gerekiyor?"

"Lütfen yap," diye kıkırdıyor Noel, kaşları çatılmadan önce kahvaltısını yudumluyor. Tekrar bana bakıyor.

"Dün gece seninle *ilgilenen* siyah elbiseli mavi gözlü sarışını tamamen görmezden geldiğin için seni uygun bir şekilde kızdırdım, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Ve yine söylüyorum, neden dün gece onun yerine senin evinde ben yatıya kaldım?"

Çünkü sarı saç ve mavi göz istemiyorum. Kuzguni saçlar ve zümrüt yeşili gözler istiyorum.

"Çünkü ne kadar iyi bir kahvaltı hazırlayabileceğini biliyorum,

Ransom." Başını sallayarak homurdanıyor.

"Bak, okul ve iş yüzünden çok gergin olduğunu biliyorum. Ama, Tanrım, Adrian. Ne kadar oldu?"

Kaskatı kesildim.

Noel kıkırdar. "Çok ciddiym, biliyorsun. En son ne zaman kendine bir kadın arkadaş edinme izni verdin-"

"Kendime istediğim kadar kadın eşlik etmesine izin veriyorum, Noel. Ama yatak odası aktivitelerime gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim, seni lanet olası sürünge."

Homurdanıyor, kahvesini yudumlamak için dönüyor ve konuyu kapatıyor.

Teknik olarak yalan değildi. Aslında kendime istediğim kadar kadın arkadaşlığa izin veriyorum. Sadece bugünlerde istediğim kadın arkadaşlığı miktarı hiç yok.

Artık böyle bir isteğim yok.

İstediğim tek kız dört yıl önce kalbimi söküp yaktı ve önümdeki küllerin üzerine bastı. O zamandan beri bekârlığım onun için taşıdığım kanlı bir meşale değil.

Sadece... neyse o.

Saatime bakıyorum - Jonathan'ın babamın cenazesinden bir gece önce bana hediye ettiği saate - ve kaşlarımı çatıyorum.

"Siktir. Kaçmam lazım."

"Burayı temizlemek için duşunuzu kullanabilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette. Ama benim lanet duşumda otuzbir çekersen, savaş çıkar."

Noel iç çekti. "Adrian, lütfen." Sırıttıyor. "Yastık kılıfların bunun için."

"Siktir git."

Sırıttıyor. "Senin sabahın nasıl geçiyor?"

"Profesör Higgins ile danışman toplantısı."

Burada, Lords College'da işletme okulunda olmanın komik yanı, gerçek anlamda bir şeyler öğrenmenin sadece yüzde yirmi beş civarında olması. Geri kalanı bağlantılar kurmak ve ilişkiler kurmak. Ve benim dünyamda bile, bu kullanışlı olacak. Gerekli olmasa da kullanışlı.

Profesörler de bunu biliyor. Yani, Higgins sadece tüvit giyen bir öğretmen değil. Lords College'da danışmanlık yapmadığı zamanlarda, İngiltere'nin en büyük, en agresif hedge fonlarından biri olan Rutger Capital'in Başkan Yardımcısı. Benim kim ve ne olduğumu da *çok* iyi biliyor. Ve görmezden gelip "umursamıyor" değil, aslında tam da kim ve ne olduğum *için umursuyor*.

Çünkü seçkinlerin yaldızlı dünyası ile suçun karanlık dünyasının buluştuğu yer *paradır*. Günahın evliliği. Higgins benim danışmanım çünkü, bir, bendeki iş zekasını görüyor, sadece üçkağıtçıyı değil. Ve ikincisi, çünkü o *da* dolandırıcıyı görüyor. Rutger Capital çok iyi biliyor ki

Cross ailesi gibi insanlarla kayıt dışı iş yaparak kazanılacak güzel bir pounddan daha fazlası.

"Bu geceyi unutma."

"Orada olacağım."

"Dövüş gecesi olduğunu biliyor musun?"

"Tam da bu yüzden orada olacağım," diye homurdandım. "İşin bittiğinde çıkabilirsin. Kahvaltı için şerefe."

Sonra kapıdan çıkıyorum ve caddenin karşısındaki kampüse gidiyorum.

Noel'in bahsettiği "bu gece" sekizimizin bir araya geldiği bir toplantı: ben, Noel, Thomas, Oliver, Braddock, Lars, Kristoff ve Maddox.

Başlangıçta hepimiz çoğunlukla yabancıydık - burada, Lords'da, her tür geçmişe sahip birinci sınıf öğrencileriydik. Zenginlik ve ayrıcalıktan. Kraliyet isimlerinden ve unvanlarından. Ama aynı zamanda sokaklardan ve suç evlerinden - mafya, Bratva.

Hepimizin ortak noktası Thomas'tı ve öyle de kalacak. Bizi buraya getiren farklı yollara ve taşıdığımız farklı unvanlara rağmen bir şekilde kendine çoğunlukla arkadaş diyen bu tuhaf grubun kilit noktası o oldu.

Bu yüzden gruba bu ismi vermeye karar verdi. Hepimizin, sekizimizin de içinde hem krallar hem de kötüler olduğunu söyleyen Thomas'tı.

Yale Üniversitesi'nde Skull and Crossbones vardır. Oxford Üniversitesi'nde saçma sapan iddialı Bullingdon Kulübü vardır. Lords College'da biz varız: Krallar ve Kötüler.

Bizimle diğer ahmaklar arasındaki en büyük fark nedir? Onları duymuşsunuzdur.

Krallar ve Kötüler'i asla duymayacaksınız.

Gizli topluluk kulağa aptalca geliyor. Thomas'ın deyimiyle yoldaşlık kulağa saçma geliyor, sanki hobbitler ve elflerle ilgili aptal bir fantezi oyunu oynuyormuşuz gibi.

Bana göre, grup sadece...*öyle*. Gözlerini dünyayı fethetmeye dikmiş sekiz adam, içlerinden birinin çeşitli bağlantıları sayesinde birbirlerini buldular.

Cuma geceleri buluşuyoruz. Ve her üç ya da dördüncü toplantıda, bu akşam olduğu gibi, kendi aramızda bir kavga gecesi yapıyoruz. Bunun daha derin bir mesajı ya da anlamı yok. *Dövüş Kulübü'nü* çok izlediğimiz için değil. Kan yemini ya da onun gibi bir saçmalık değil. Grup gibi, sadece... *öyle*. Boks yapıyoruz, her seferinde bir raunt, kazanan kazananla dövüşüyor, ta ki ayakta kalan tek kişi kalana kadar.

Normalde, ayakta kalan son kişi ya Noel ya da Thomas'tır. Noel, çünkü babası nispeten ünlü boksör Colin Ransom'dı. Thomas, çünkü kitapçı muhasebeci görünümüne rağmen şeytan gibi dövüşebiliyor. *Dövüşebilirim*. Hepimiz dövüşebiliriz. Braddock suratına kamyon gibi vuruyor ve Maddox da tam bir canavar. Kristoff'un o elleriyle insanları öldürdüğü neredeyse kesin. Ama Thomas, her ne kadar ayrıcalıklı ve yaldızlı büyümüş olsa da... onun bir ayağı var.

Ashford ailesinin kişisel antrenörüyken Noel'in ünlü babası tarafından *yıllarca* dövüşmek için eğitildi. Aslında iki çocuk bu şekilde arkadaş oldu. Aynı zamanda -saygısızlık etmek istemem ama- Noel gibi ailesinde para, nüfuz ya da güç olmayan bir adamın Lords Koleji'ne nasıl girdiğini de açıklıyor.

Çünkü Thomas'ın babası *Sir* Geoffrey Ashford, Noel'e en başından beri ilgi duyuyordu. Ona hep ikinci oğlu gibi baktı. Muhtemelen *gerçek* ikinci oğlu, Thomas'ın ağabeyi James, gösterişçi bir güven-

fon dangalağı. James hayatında hiçbir şey yapmayacak ve babası da bunu biliyor. Thomas ve Noel ise, hepimiz gibi, onu yenecekler.

Dışarıda yağmur çiselemeye başladığında fakülte ofislerine giriyorum. Bu akşamki dövüş programını hatırlamaya çalışarak zihnimi yokluyorum.

Yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin, bu gece Kristoff'la dövüşeceğim. Thomas'ın bunu bilerek mi yaptığını merak ederek sırtıtmak istiyorum - grubun suçla bağlantılı iki üyesini karşı karşıya getirmek. Ben, ova gangsteri ve işvereni Bratva bağlantılı oligark Boris Tsavakov sayesinde Lords College'a giden yolu kanlı parayla döşenmiş olan Kristoff.

Higgins ofisinin kapısını açtığında ben hâlâ o Rus orospu çocuğunun güney pençesinden kaçmak için en iyi saldırı planını hesaplamaya çalışıyordum.

"Ah, Bay Cross."

"Bay Higgins."

Sırıttıyor. Arkasında, geçen hafta benimle birlikte üzerinden geçmek istediğı evrakları görebiliyorum. Okulla ilgili değildi. *İşle* ilgiliydi.

"Yapalım

mi?"

"Kesinlikle."

İki saat ve çok anlamlı bir tokalaşmanın ardından öğleden sonraki dersime gidiyorum. Ondandır tekrar dışarı çıkıyorum. Güneş batarken yine yağmur yağıyor. Zihnimde akşamki programı işaretliyorum:

Eve, üstümü deęiřtirmeye. Sonra Thomas ile Chesterford'da akřam yemeęi, her zamanki Cuma gecesi bifttek mekanımız. Ardından Red Dragon pub'a gideceęiz, burada önce bir bira ićeceęiz ve ardından anahtarları sadece bizde olan özel arka odaya gećeceęiz.

Oradan da merdivenlerden inip barın altındaki eski bodruma ulaşacağız. Krallar ve kötü adamlar bu akşam burada çarpışacak.

Kampüsün karşısındaki evime doğru koşarken yağmur daha da şiddetleniyor. Başım eğik, gözlerim önümdeki kasvetli karanlığa saplanmış, köşedeki bir sonraki sokak lambasını bulmaya çalışıyor. Birden küçük, sırlıslıkam ve soluk soluğa bir şey bana çarpıyor.

Hırlıyorum, karşımdakini kollarından kavırıyorum, onu uzaklaştırmaya ya da ısrar ederse dövüşmeye hazırım. Birdenbire ikimiz de bir sokak lambasının altında tökezliyoruz ve lambanın onun sırlıslıkam, kederli yüzündeki parıltısı beni yerle bir ediyor.

Bu o.

Dört yıl sonra ilk kez Celeste Margaux ile yüz yüzeyim.

Ve zaman mükemmel bir şekilde duruyor.

Bu anı düşündüm. Kafamda binlerce farklı şekilde canlandırdım. Bu senaryoların bazılarında onu fırlatıp atıyorum ya da arkamdan kalbime sapladığı için yüzüne hırlıyorum. Diğer versiyonlarda ise onu yakalıyorum, asla bırakmıyorum ve tek bildiği benim ağzım olana kadar dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Benim acım.

İntikamım, bedensel formda.

Ama Şimdi gerçekten burada, birbirimizin önünde durduğumuza göre? *Dört yıldır* ilk kez onu ellerimde tuttuğuma göre?

Onu boğmalı mıyım yoksa  pmeli miyim bilmiyorum.

Etrafımızda zaman duruyor. elik mavisini gözlerim onun dönen z mr tlerine saplanıyor. Dudaklarım kıvrılıyor, alay mı edeceğim yoksa onunkilere mi arpacağımdan hâlâ emin değilim.

"Sen..."

"*Adrian.*" Gözleri korkuyla açılırken sesi kesiliyor, vıraklıyor. Parmakları sıırılsıklam olmuş gömleğimi sıkıca kavırıyor, fırtınalı bir denizde cankurtaran salı gibi umutsuzca bana tutunuyor.

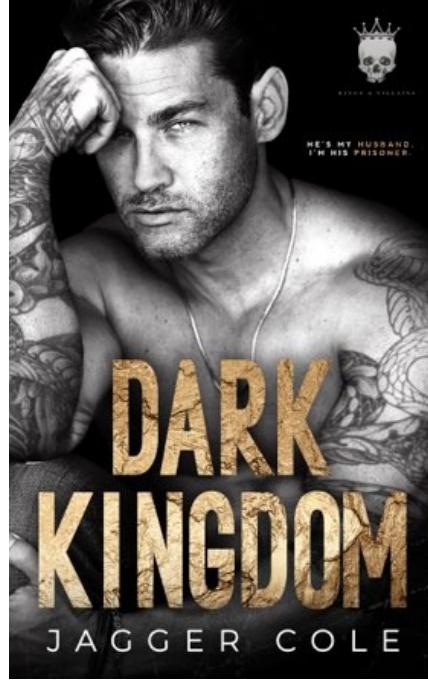
"Ne *halt* ediyorsun-" "*Yardıma*

ihtiyacım var."

Yutkunuyor, yüzü solgun ve bana tutunurken gözleri inanılmaz derecede geniş.

"Biri beni öldürmeye çalışıyor ve yardımınıza ihtiyacım var."

Okumaya devam edin!

Karanlık Krallık - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Karanlık

Kalpler:

Sapkın Kalpler

Kötü Kalpler

Günahkâr

Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Cinder Düeti #1) Kül

İmparatorluğu (Cinder Düeti #2)

Avcı Kral (Hunted Duet # 1)

Avlanan Kraliçe (Avlanan Düet #2)

Nefretin Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Çeviri Kitaplar

Telegram

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliami Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran

Haydut

Savaş

Lordu

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Benim

Grumpaholic

Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde
bulabilirsiniz.

